

ژیان و فیڤکردن و په رجووه کانی

عیسای مه سیح

له له دایکبوونییه وه هه تا به رزبوونه وهی بو ئاسمان

ته واوی ژیانی عیسای مه سیح

به گویره ی نه وهی له ئینجیلی پیروژدا هاتووه.

ژیان و فیڤکردن و په رجووه کانی

عیسای مه سیح

له له دایکبوونییه وه هه تا به رزبوونه وه ی بو ئاسمان

له وه رگیپرانی (KSS) وه رگیراوه

چاپ و بلاوکردنه وه ی بلیکا

کوردستان - هه ولیر - به ختیاری

+964 750 736 5575

info@kitebipiroz.com

www.kitebipiroz.com

له به ریوه به رایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کانی هه ریمی کوردستان ژماره ی
سپاردنی (165) ی سالی (2018) ی پیډراوه.

چاپخانه ی ئاسیا - سلیمانی

تیراژ: 4000 دانه

ISBN: 978-1-62337-463-1

پیرست

- پیشه کی
۱۳
- به شی یه که م: سی سال له ئاماده کاری
۱۵
- سه ره تا
۱۵
- پیشینی بو له دایکبوونی پیغه مبه ر یه حیای کوری زه که ریا
۱۷
- مژده ی له دایکبوونی عیسا
۱۹
- دیده نی مریه م و ئه لیسابات
۲۰
- ستایشی مریه م
۲۰
- له دایکبوونی حه زره تی یه حیا
۲۱
- ستایشی زه که ریا
۲۲
- له دایکبوونی عیسا ی مه سیح
۲۳
- هاتنی شوان و فریشته کان
۲۴
- خه ته نه کردنی عیسا
۲۵
- هه لاتن به ره و میسر
۲۸
- که رانه وه بو شاری ناسیره
۲۸
- عیسا له په رستگادا
۲۹
- به شی دووه م: عیسا ی مه سیح بانگه وازه که ی راده گه یه تیت
۳۱
- حه زره تی یه حیا
۳۱
- له ئاوه ه لکیشانی عیسا ی مه سیح
۳۳
- شه یتان عیسا تاقی ده کاته وه
۳۴
- شایه تیدانی یه حیا
۳۵
- به رخی قوربانی خودا
۳۷
- قوتابییه یه که مینه کان
۳۷
- پاکسازی حه وشه کانی په رستگا
۳۹
- عیسا نیقوؤ دیمؤس فیرده کات
۴۰

به شی دووهم: عیسای مه سیح بانگه وازه که ی راده گه یه نیت

- ۴۲ یه حیا شایه تی بو مه سیح ده دات
۴۳ زیندانی کردنی چه زره تی یه حیا
۴۴ عیسا قسه له گه ل ژنیکی سامیره یی ده کات
۴۶ قوتابیه کان به دوا ی عیسای مه سیح ده که ون
۴۷ باوهری سامیره ییه کان به عیسای مه سیح
۴۷ عیسا ده گه ریته وه بو جه لیل
۴۷ عیسا کوپری کار به ده ستیکی پاشا چاک ده کاته وه
۴۸ عیسا له ناسیره ی شاره که ی خو ی دهرده کری
۵۰ عیسا ده ست به راگه یاندنی په یامه که ی ده کات

به شی سییه م: سالی ناوبانگ و په سه ندرکردن

- ۵۱ عیسا قوتابیه کانی هه لده بژی ریت
۵۱ عیسا پو حیکی پیس دهرده کات
۵۲ چاککردنه وه ی خه سووی په ترؤس
۵۳ عیسا له چوله وان ی نو یژ ده کات
۵۳ عیسا نه خو ش چاک ده کاته وه
۵۴ چاککردنه وه ی نه خو شی گولی
۵۴ چاککردنه وه ی ئیفلیجیک
۵۴ عیسا لیقی بانگه یشت ده کات
۵۵ عیسا له باره ی پو ژو وه وه پرسیار ده کات
۵۶ چاککردنه وه ی نه خو ش له لای چه وزی بیت چه سدا
۵۷ عیسای مه سیح له سه ر ده سه لاته خوداییه که ی ده دویت
۵۸ له مردنه وه به ره و ژیان
۵۹ شایه تییه کان له باره ی عیسای مه سیحه وه
۶۰ گه وره ی پو ژ ی شه ممه
۶۱ کو مه لیک دوا ی مه سیح ده که ون
۶۲ بانگه یشت کردنی دوا زده قوتابیه که
۶۳

٦٣	وتاری سەر چیا
٦٣	خۆزگه خواستنه کان
٦٤	خوێی زهوی و پرووناکی جیهان
٦٥	تهورات
٦٥	توورپهیی
٦٦	داوینپییسی
٦٧	ته لاق
٦٧	سویند خواردن
٦٧	تۆله سه نندن
٦٨	خۆشوپیستی دوژمنان
٦٨	خیرکردن
٦٩	نوێژکردن
٧٠	رۆژووگرتن
٧٠	گه نجهینه ی راسته قینه
٧٠	دوودلی و پارایی
٧١	حوکم مه دهن
٧٢	داوا بکهن، پیتان ده درێ
٧٢	رێگای ژیان
٧٣	ئاگادارکردنه وه سه بارهت به پیغه مبه رانی درۆزن
٧٣	بناغه ی پته و بناغه ی لاواز
٧٤	باوه ری سه ره په لیک
٧٥	عیسا کوری بیوه ژنیک زیندوو ده کاته وه
٧٥	عیسای مه سیح و پیغه مبه ره یه حیا
٧٧	وه رن بو لام، من ده تانحه سینمه وه
٧٨	لیخۆشبوون و خۆشه ویستی
٧٩	عیسای مه سیح له جه لیل
٨٠	به ئاشکرا هیرش ده کریته سه ره عیسای مه سیح

به‌شی سینه‌م: سالی ناوانگ و په‌سه‌ندکردن

- ۸۰ دار به به‌ره‌می ده‌ناسریت
۸۱ نیشانه‌ی یونسی پیغه‌مبه‌ر
۸۲ دایک و برا راسته‌قینه‌کانی عیسا
۸۲ نموونه‌ی جوتیاریک
۸۳ بوچی عیسا به نموونه ده‌دویت؟
۸۴ پروونکردنه‌وه‌ی نموونه‌ی جوتیاره‌که
۸۴ نموونه‌ی چرا
۸۵ نموونه‌ی گه‌شه‌کردنی توویک
۸۵ نموونه‌ی گه‌نم و زیزان (زیوان)
۸۶ نموونه‌ی ده‌نکه‌خه‌رده‌ل و هه‌ویرترش
۸۶ پروونکردنه‌وه‌ی نموونه‌ی گه‌نم و زیزان
۸۷ نموونه‌ی گه‌نجینه و مرواری
۸۷ نموونه‌ی توپ
۸۸ هیم‌نکردنه‌وه‌ی ره‌شه‌با
۸۸ رزگارکردن له لیگیون
۹۰ زیندووکردنه‌وه‌ی کچیک
۹۰ چاککردنه‌وه‌ی ژنیک
۹۱ چاککردنه‌وه‌ی دوو که‌سی نابینا
۹۲ عیسا‌ی مه‌سیح جاریکی دیکه له‌لایه‌ن جوله‌که‌وه په‌تده‌کریت‌ه‌وه

به‌شی چواره‌م: سالی به‌رگری

- ۹۳ عیسا‌ی مه‌سیح به‌شار و گونده‌کاندا ده‌گه‌ریت
۹۳ عیسا‌ی مه‌سیح قوتابیه‌کانی ده‌نیریت
۹۶ کوشتنی حه‌زره‌تی یه‌حیا
۹۸ تیربوونی پینج‌هه‌زار که‌س
۹۹ عیسا به‌سه‌ر ئاودا ده‌پروات
۱۰۰ عیسا نه‌خوشی دیکه چاک ده‌کاته‌وه

به‌شی چوارهم: سالی به‌رگری

- ۱۰۰ منم نانی ژیان
۱۰۳ قوتابیه‌کان گومان ده‌که‌ن
۱۰۴ دوو‌پووی ئایینی
۱۰۵ باوه‌ری ژئیکی که‌نعانی
۱۰۶ عیسا که‌رولاییک چاکده‌کاته‌وه
۱۰۷ عیسا چوار هه‌زار که‌س نان ده‌دات
۱۰۸ داواکردنی نیشانه‌ی ئاسمانی
۱۰۸ هه‌ویرترشی فه‌ریسی و سه‌دوقییه‌کان
۱۰۹ چاکبوونه‌وه‌ی که‌سیکی نابینا
۱۰۹ په‌ترۆس دان به‌مه‌سیحدا ده‌نیت
۱۱۰ یه‌که‌م باسی مردنی عیسا
۱۱۱ دیداری ئه‌لیاس و موسا له‌گه‌ل عیسا‌ی مه‌سیح
۱۱۳ عیسا کوریک چاکده‌کاته‌وه که‌رۆحی پیسی تیدایه
۱۱۴ دووهم باسی مردنی عیسا
۱۱۴ باجی په‌رستگا
۱۱۵ کێ له‌شانیشینی ئاسماندا پایه‌به‌رتره‌؟
۱۱۵ ئه‌وه‌ی دژمان نییه‌ له‌گه‌لمانه
۱۱۶ پایه‌خی مه‌سیح بو‌ر‌زگاربوونی هه‌مووان
۱۱۷ گله‌بی برایانه
۱۱۷ گرنگی گه‌ردن ئازادکردن
۱۱۹ نرخ‌ی شوینکه‌وتنی عیسا
۱۱۹ عیسا ده‌چپته‌ جه‌ژنی که‌په‌رشینه
۱۲۰ بیرو‌رای جیاواز ده‌باره‌ی عیسا
۱۲۱ عیسا‌ی مه‌سیح ئه‌و ر‌زگارکه‌ره‌ بوو که‌ پی‌غه‌مبه‌ره‌کان پیش‌بینیان کرد
۱۲۳ بی‌یاوه‌ری هه‌ندیک له‌رابه‌رانی جوله‌که
۱۲۳ عیسا و ژئیکی داوینیس
۱۲۴ عیسا‌ی مه‌سیح و رووناکی جیهان

به‌شی چوارهم: سالی به‌رگری

- ۱۲۵ کورانی ئیبراهیم
۱۲۶ باوکی درۆ
۱۲۷ راگه‌یاندنه‌کانی عیسا سه‌بارهت به‌ خوئی
۱۲۸ چاککردنه‌وه‌ی که‌سیکی به‌ زگماک نابینا
۱۲۹ رابه‌رانی جوله‌که‌ ئه‌و پیاوه‌ ده‌پشکنن که‌ چاوی چاکبووه‌وه
۱۳۰ کویری پۆحی
۱۳۱ شوان و میگه‌له‌که‌ی
۱۳۲ عیسا حه‌فتا و دوو قوتابی ده‌نی‌ریت
۱۳۴ باوک و کوپ و هزری پۆحی
۱۳۵ نموونه‌ی سامیره‌بیه‌ چاکه‌که‌
۱۳۶ له‌ مائی مریه‌م و مه‌رسا
۱۳۶ فێرکردن ده‌رباره‌ی نوپۆ
۱۳۸ سه‌رزه‌نشترکردنی فه‌ریسییه‌کان
۱۳۹ ئاگادارکردنه‌وه‌ و هاندانه‌کان
۱۴۰ نموونه‌ی ده‌وله‌مندی بی‌میشک
۱۴۱ نه‌ک ناشتی به‌لکو دووبه‌ره‌کی
۱۴۲ گه‌رانه‌وه‌ بۆ لای خودا
۱۴۲ چاککردنه‌وه‌ی ژنیک له‌ پۆژی شه‌ممه‌دا
۱۴۳ بیباوه‌ری خه‌لکیکی زۆری جوله‌که‌
۱۴۴ ده‌رگای ته‌نگ
۱۴۵ دلته‌نگی عیسا بۆ ئۆرشه‌لیم
۱۴۶ چاککردنه‌وه‌ی نه‌خۆش له‌ پۆژی شه‌ممه‌دا
۱۴۶ بانگه‌پشتکردنی هه‌ژاران
۱۴۷ نموونه‌ی میواندارییه‌ک
۱۴۸ نرخ‌ی شوینکه‌وتنی عیسا (دووه‌م)
۱۴۹ نموونه‌ی مه‌رپه‌ ونبووه‌که‌
۱۴۹ نموونه‌ی دره‌مه‌ ونبووه‌که‌

به شی چوارهم: سالی بهرگری

- ۱۵۰ نمونه‌ی کوره ونبووه که
۱۵۱ نمونه‌ی سه‌رکاری ناپاک
۱۵۳ نمونه‌ی هه‌ژاریک و ده‌وله‌مه‌ندیک
۱۵۴ گونا و باوهر و خزمت
۱۵۵ مردنی له‌عازر
۱۵۶ منم هه‌ستانه‌وه و ژیان
۱۵۷ زیندووکردنه‌وه‌ی له‌عازر
۱۵۸ رابه‌رانی ئایینی پیلانی کوشتنی عیسا داده‌پژژن
۱۵۹ چاککردنه‌وه‌ی ده‌نه‌خۆشی گول
۱۵۹ هاتنی پاشایه‌تی خودا
۱۶۰ نمونه‌ی بیوه‌ژن و دادوه‌ریک
۱۶۱ نمونه‌ی فه‌ریسی و باجگر
۱۶۱ عیسا له‌سه‌ر ته‌لاق ده‌دو‌یت
۱۶۲ شانشینى ئاسمان بو‌ مندالانه
۱۶۳ گه‌نجه‌ ده‌وله‌مه‌نده‌که
۱۶۴ نمونه‌ی کریکارانی ناو‌په‌ز
۱۶۵ سییه‌م باسی مردنی عیسا
۱۶۶ خزمه‌تکار پایه‌به‌رزترینه
۱۶۷ چاکبوونه‌وه‌ی بارتیماوسی کو‌یر
۱۶۷ عیسا ده‌بیته‌ میوانی زه‌کای باجگر
۱۶۸ چیرۆکی ده‌کۆیله‌که
۱۶۹ که‌ژاوه‌ی پاشایانه
۱۷۰ بو‌نخۆشکردنی عیسا بو‌ مردن

به شی پینجه‌م: ئه‌و هه‌فته‌یه‌ی تیایدا عیسا مرد

- ۱۷۳ عیسا‌ی مه‌سیح ده‌چپته‌ ناو‌ ئۆرشه‌لیم
۱۷۳ ژیانى بى‌ به‌ره‌م (وانه‌یه‌ک له‌ دار هه‌نجیره‌وه)
۱۷۵

به شی پینجه م: ئه وه ههفته یه ی تیایدا عیسا مرد

- ۱۷۵ جارِکی دیکه عیسا پیشبینی مردنی خوئی ده کات
- ۱۷۶ خه لکیکی زوری جوله که بهرده وامن له باوه رنه بوونیان به عیسا ی مه سیح
- ۱۷۸ دار هه نجیره که وشک ده بیت
- ۱۷۸ جوله که سه بارهت به ده سه لاتی عیسا پرسپاری لی ده که ن
- ۱۷۹ نمونه ی دوو کوره که
- ۱۷۹ نمونه ی ره زوانه بکوژه کان
- ۱۸۱ نمونه ی داوه تی پاشا
- ۱۸۲ سه رانه دان به قه یسه ر
- ۱۸۲ زیندوو بوونه وه ی مردوو ان
- ۱۸۴ گه وره ترین راسپارده
- ۱۸۵ مه سیح کوری کییه؟
- ۱۸۶ هه مووتان برای یه کترن
- ۱۸۹ به خشینی پیوه ژن
- ۱۸۹ نیشانه کانی کو تایی سه رده م (پروژی دوابی)
- ۱۹۲ که س ئه و کاته نازانیت
- ۱۹۳ نمونه ی کچه داناکان و کچه گیله کان
- ۱۹۴ نمونه ی دوا که وتنی گه وره ی مال
- ۱۹۵ عیسا حوکم به سه ر جیهان ده دات
- ۱۹۷ پیلانگی پری بو کوشتنی عیسا
- ۱۹۷ یه هوزا به خیانه تکردن له عیسا ی مه سیح رازی ده بیت
- ۱۹۷ ئاماده کاری بو دوا یین ئیواره خوان
- ۱۹۸ کی پایه به رزتره؟
- ۱۹۹ عیسا ی مه سیح پی قوتابییه کانی ده شوات
- ۲۰۰ عیسا پیشبینی خیانه تی یه هوزا ده کات
- ۲۰۱ په یمانی نوی
- ۲۰۲ راسپارده ی نوی
- ۲۰۳ پیشبینی کردنی نکولی په تروس

به شی پینجه م: ئه وه ههفته یه ی تیایدا عیسا مرد

- ۲۰۴ عیسا دلنه وایی قوتابییه کانی ده داته وه
- ۲۰۵ منم ریگا و راستی و زیان
- ۲۰۵ به لینی هاتنی پوچی پیروژ
- ۲۰۷ منم میوی راسته قینه
- ۲۰۸ ئاگادار کردنه وه ی عیسا بو قوتابییه کان
- ۲۰۸ کاری پوچی پیروژ
- ۲۱۰ هاتنی خووشی دوا ی ناخووشی
- ۲۱۱ عیسا له پیناو قوتابییه کانی نویژ ده کات
- ۲۱۲ عیسا له پیناو هه موو باوه پداراندا نویژ ده کات
- ۲۱۲ عیسا له باخی گه تسیمانی به ته نها نویژ ده کات
- ۲۱۳ گرتنی عیسا ی مه سیح
- ۲۱۵ دادگاییکردنی عیسا ی مه سیح له بهرده م سه روک کاهین
- ۲۱۶ پرسپاره کانی کاهینان له عیسا ی مه سیح له بهرده م سه روکی کاهینان
- ۲۱۶ په ترۆس نکۆلی له ناسینی عیسا ده کات
- ۲۱۷ عیسا ی مه سیح له بهرده م دادگای بالا حوکم ده دریت
- ۲۱۹ یه هوزا خو ی ده کوژیت
- ۲۱۹ عیسا له بهرده م حاکمی پۆمانی
- ۲۲۱ عیسا له بهرده م هیرووسی پاشا
- ۲۲۲ بریاری له خاچدانی عیسا
- ۲۲۳ عیسا ی مه سیح بو له خاچدان پيشکesh ده کریت
- ۲۲۴ سه ربازه کان گالته به عیسا ده که ن
- ۲۲۵ له خاچدان
- ۲۲۷ مردنی عیسا ی مه سیح
- ۲۲۸ ناشتنی عیسا ی مه سیح
- ۲۲۹ تیشکگرتن له گوپی عیسا

به شی شه شه م: چل رۆژی کۆتایی

- ۲۳۱ هه ستانه وهی عیسا
- ۲۳۱ عیسا بۆ مریه می مه جدله ده رده که ویت
- ۲۳۳ عیسا بۆ که سانی دیکه ده رده که ویت
- ۲۳۴ قسه ی پاسه وانه کان
- ۲۳۴ عیسا له ریگای به ره و ئه ماس ده رده که ویت
- ۲۳۶ عیسا بۆ قوتابیه کانی دیکه ده رده که ویت
- ۲۳۷ ده رکه وتنی عیسا بۆ تۆماس
- ۲۳۸ نانخواردن له گه ل عیسا
- ۲۳۹ ئایا عیسا ی مه سیحت خوشده ویت؟
- ۲۴۰ عیسا ی مه سیح قوتابیه کانی ده نیریت
- ۲۴۱ دوایین پینمای
- ۲۴۲ گه رانه وهی عیسا بۆ ناسمان
- ۲۴۳ هاتنی رۆحی پیروژ
- ۲۴۴ کۆتایی

پیشہ کی

عیسای مہسیح لەلای زۆربەى خەلك بە پێغەمبەرى ئاشتى و خوشەویستی ناسراوه، هەموو كەسێكىش حەز دەكات كە ئاشتى راستەقینەى هەبێت و خوشەویستی راستەقینە تاقى بکاتەوه. بەلام لە كوێ دەتوانیت ئەو ئاشتى و خوشەویستیه راستەقینەیه بە دەستبەھێنیت؟ یەكێك لە وتەكانى مەسیح ئەمە بوو: (هەرگە سێك لە راستییهوه بێت گوێ لە دەنگم دەگریت.) لە ئینجیلی پیرۆزدا ئەم راستییه وهك پرووناكى باسكراوه و مەسیح بە پرووناكى راستەقینە چوینراوه، چونكە ژيانىكى بێهاوتا و ناوازهى هەبوو: (ئەو پرووناکیه راستەقینەیهى كە بەسەر هەموو مرۆفێكدا دەدرەوشیتەوه، دەهاتە جیهان.) زۆربەى خەلك ریز لە مەسیح و پەيامەكەى دەگرن، بەلام تايه تەندیهى كانى ژيانى و فیرکردن و پەرچووە كانى نازانن. ئەم پەرتووکه چاپکراوه بۆ ئەوهى توێ خوینەرى ئازیز، زیاتر لەبارەى ئەم پرووناکیهوه بزانیته.

عیسا كە نازناوى (مەسیح)ی هەیه، بە واتای (دەستیشانكراو)، كاتیك تەمەنى گەیشته سى سأل، بە مەبەستى بلاقردنەوهى پەيامەكەى دەستى كرد بە گەران بە خاكى ئیسیرائیلدا. عیسا لە تەمەنى سى و سئ سألیدا لە خاچ درا و مرد و ئیژرا، لە دواى سئ رۆژ لە ناشتنى هەستایهوه لەتو مردوووان و بەرزكرايهوه بۆ ئاسمان. عیسا وهكو پێغەمبەرەكانى دیکه لە ئاسمانهوه سروشى بۆ دانەبەزیوه، چونكە ئەو خوێ (وشەى خودا)یە. عیسا خوێ سروشىكى زیندوو بوو، وشە و رۆحى خودا بوو. راستەوخۆ ئەوهى گوتووێتهى و کردووێتهى لە خوداوه بووه.

ئینجیلی پیرۆز كتیپێك یان نووسراویك نییه لە ئاسمانهوه بۆ مرۆفایهتى دابەزیبێت. ئەوهى هەیه چوار لە قوتابیهى كانى عیسا بە سروشى رۆحى خودا سەرگوزەشته و پەيامەكەى عیسا یان بۆ خەلكى ئەم سەردەمه (بە زمانى یۆنانى) نووسیهوه. نووسراوهكانیان پێیان دەگوتریت (ئینجیل)، كە بە واتای مزگینى یان مژدە دیت. دەبیت ئەوهش بزانین كە بە تهواوى پەیمانى نوێش دەگوتریت (ئینجیل) كە ژياننامەى عیسا و کردارى نیردراوانى مەسیح و نامەكانى نیردراوان لەخۆ دەگریت. خودا لە رێگەى مژدەى هاتنى مەسیحهوه هەوالى خوشى رزگارى بۆ تهواوى مرۆفایهتى راگەیاندا، ئەوهش کردنەوهى دەرگای هیوا و ئاواته

له بهردهم تۆبه کاران. خودا نه خشه ی رېځگای ژيان و نه مری کيشا بۆ هه رکه سيك که ژيان له گه ل عيسای مه سيح قبول بکات.

کاتیک له ئنجیلی پیرۆز (ژيان و سه رگوزه شته ی عيسای مه سيح) ده خویننه وه به هو ی نه وه ی چوار که س له چوار روانگه ی جياوازه وه هه ریه که سه رگوزه شته که یان نووسیوه ته وه، نه وا له تیکه یشتن و له رووی میژوو ییه وه له وانیه ئالۆزییه که دروست بکات بۆ که سيك که شاره زایی له ئنجیلی پیرۆز نه بیته. له م کتیبه دا هه ولدراوه رووداوه کانی هه ر چوار په رتووکه که تیکه ه لکیش بکرین و بکرینه یه که گیرانه وه. نه وه به واتای نه وه نییه که ئیمه ده ستکاریمان کرد بیته یان هه ولیک بیته بۆ نه وه، به لکو نه گه ر بنه ویت رووداوه کان له ناو ئنجیلی پیرۆز بخوینیته وه نه وا له بهر ده ستدایه و ده توانیت بۆ دلنیا بوونه وه ئنجیلی پیرۆز بخوینیته وه.

له م کتیبه دا ده قه که به سی شیواز هه یه:

۱. په رنگی ره ش: ده قی ئنجیلی پیرۆز که له زمانی یۆنانییه وه وه رگی پر دراوه به په رنگی ره ش نووسراوه؛

۲. په رنگی سوور: هه ندیک بابه ت و دهسته واژه که بۆ خویننه ری کورد روون نین، روون کراوه ته وه و به په رنگی سوور نووسراوه، وه که نیشانه یه که بۆ نه وه ی که نه وه ده قه له ناو کتیبه ی پیرۆزدا نییه و زیاده ی ئیمه یه، ته نها بۆ روونکردنه وه دانراوه؛

۳. په رنگی ره شی توخ: له بهر نه وه ی له ناو ده قه کانی کتیبه ی پیرۆزدا هه یچ ناو نیشانیك بۆ په ره گراف و بابه ته کان نییه، ئیمه بۆ روونکردنه وه و جیا کردنه وه ی بابه ته کان به په رنگی توخ نووسیومانه. له بهر نه وه له وانیه ناو نیشانیك له م په رتووکه دا هه بیته و له ناو ئنجیلی پیرۆزی چاپکراودا نه بیته.

به وه هیوا یه ی له رېگه ی وه رگی پرانی نه م کتیبه وه توانیبتمان خزمه تیکی بچووک به خویننه ری کورد بکه یین. داوا له خوداش ده که یین نه م کتیبه بیته ده ستپیکی چاکه و کردنه وه ی ده رگای هیوا و رېگای ژيانیکی نو ی له بهردهم زۆر که سدا.

به شی یه که م

سی سأل له ئاماده کاری

سه ره تا

سروش ی پیرۆز به سه رد پری راگه یاندنیکی خوداییانه ده ست به سه رگوزه شته ی ژیانی چه زه تی عیسا ده کات و که سایه تی و په یامه که ی له چوار بابه تدا درده خات، ده لیت:

سه ره تای مزگینی عیسا ی مه سیحی کوری خودا.^(۱)

● په یامه که ی: راگه یاندنی مزگینی هاتنی شانینی خودا و رزگار بوونی مرۆف له گونا.

● که سایه تیه که ی: ناوی (عیسا) بوو. عیسا ده ربینیکی کوردیه بو ناوی (یه شوع) ی عیری، به واتای (خودا رزگار ده کات) دیت، له یۆنانی ده گوتریت ئیسۆس، ناوی عیسا له وه وه هاتوو.

● ناسناوه که ی: (مه سیح)، به واتای (ده ستینیشانکراو) دیت. ناسناویکه له کۆندا له نینو گه لی جوله که دا بو پاشا و پیغه مبه ران بووه که ئاماژه یه بو ده ستینیشانکردنی به زه یت له رپوره سمی تاج له سه رنانی.

● کوری خودا: ئاماژه یه بو ئه وه ی ئه و له خودی خودایه، هه رگیز به واتای نه وه خسته نه وه یان به دواییه کداهاتنی زه مه ن نایه ت.

له سه ره تاوه سروشی پیرۆز ئه وه ی راگه یاندوو که عیسا ی مه سیح وه که هه ر مرۆفیکی دیکه ته نه ا مندالیک نه بوو، به لکو ئه و (وشه ی خودا) بوو، ئه وه ی که له سه ره تاوه هه بوو، له بهر ئه وه سروش به راشکاوانه و به پروونی ده لیت:

(۱) مه رقۆس ۱:۱

له سهره تادا، وشه كه هه بوو (ئاماژه به بۆ بوونی عیسی مه سیح)، وشه كه له لای خودا بوو، وشه كه خوۆ خودا بوو. ئەو له سهره تاوه له لای خودا بوو. هه موو شتیك بهو به ديهاتووه، بئ ئەو ههچ شتیك به دینه هاتووه له وانیه كه به ديهاتوون. وشه كه سه رچاوهی ژيان بوو، ژيانه كەش رووناکی مرۆف بوو، رووناکیه كەش له تاریكیدا دهره وشیتته وه و تاریکیه كه به سه ریدا زال نه بووه.^(۳)

له كاتیکی دیاریكراودا عیسی مه سیح له شیوهی مرۆفدا بۆ جیهان هات، له مریه می پاكیزه له دایكبوو. بهر له له دایكبوونی عیسا وهك مرۆف، خودا پیش ئەو پیغه مبه رپکی نارد بۆ ئەوهی رپگای بۆ ئاماده بكات و خه لکی بۆ تۆبه كردن بانگ بكات. ئەو پیغه مبه ره یه حیای^(۴) كوری زه كه ریا بوو، به ناسناوی له ئاوه له كیش.

مرۆفیک هات كه خودا نارد بووی، ناوی یه حیا بوو. ئەو بۆ شایه تی هات، تاكو شایه تی بۆ رووناکیه كه بدات (راستی هاتنی عیسا بۆ خه لك روون بكات هوه)، بۆ ئەوهی هه مووان له رپگه ی ئەوه وه باوه ر (به عیسا) بهینن. ئەو رووناکیه كه نه بوو، به لكو هات تاكو شایه تی بۆ رووناکیه كه بدات. ئەو رووناکیه راسته قینه یه ی كه به سه ر هه موو مرۆفیکدا دهره وشیتته وه، ده هاته جیهان.

ئەو له جیهاندا بوو، جیهانیش بهو به ديهات، كه چی جیهان نه یناسی. ئەو بۆ لای گه له كه ی (گه لی جوله كه ی هه لپژێردراوی خودا) هات به لام ئەوان پیشوازیان لئ نه كرد. له گه ل ئەوه شدا هه موو ئەوانه ی پیشوازیان لئ كرد، ئەوانه ی باوه ریان به ناوی هینا (له جوله كه و ناجوله كه)، مافی پیدان بینه رۆله ی خودا، ئەوانه ی نه به سروشت له دایك بوون، نه به خواستی مرۆف، نه به ویستی پیاویش، به لكو له خوداوه (به باوه ریان به عیسی مه سیح) له دایك بوون (له دایكبوونتیکی رۆحی). (مرۆف بۆ ئەوهی هه تاهه تایه بژییت پیویسته به رۆح له دایكبیته وه به باوه رهینانی به عیسا. لیره دا له دایكبوون به واتای له دایكبوونی سروشتی نایه ت.) وشه كهش بوو به مرۆف و له نیواماندا نیشته جئ بوو. شكۆی ئەومان بینی،

(۲) یۆحه نا ۱: ۱ - ۵

(۳) له زمانی عیبری پپی ده گوتری (یۆخه ننه ن / یۆخه نا)، به لام له كه لتووری كوردیدا ئەم كه سه به (یه حیا) ناسراوه به و پپییه ی له ئیسلامدا بهو ناوه ئاماژه ی پئ كراوه.

وهك شكۆى تاقانه يه كه له باوكه وه، پر له نيعمهت (به خششى خودا بۆ مرۆف به بى ئه وهى مرۆفه كه شايستهى بىت) و راستى.

يه حيا شايه تى بۆ (عيسا) دا، هاوارى كرد: «ئمه ئه وه يه كه گوتم: ئه وهى دواى من دىت پيشم كهوت، چونكه پيش من بووه.» له گه نجينهى پرى ئه وه وه هه موومان نيعمهت له دواى نيعمه تمان وه رگرتووه، چونكه ته ورات (پىنج سپارهى يه كه مى كتيى پرۆز، په دابوون، ده رچوون، ليشيه كان، سه رزمى و دواتار) له رىگهى موساوه درا، به لام نيعمهت و راستى له رىگهى عيساى مه سيحه وه هات. هه رگيز كه س خوداى نه بينيوه، به لام كوره تاقانهى خودا (عيساى مه سيح)، ئه وهى له باوه شى باوك دابه (خودا)، خوداى ده رخت (ده برىنى كورى تاقانه به واتاى نه وه خستنه وه يان به دواييه كداهاتنى زه من نايت، به لكو ئامازه يه بۆ سروشت و كرۆكى عيسا مه سيح، هه روهك ده برىنى باوه شى باوك ده برىنىكى هيماييه و ئامازه يه بۆ شكۆدارى پايه ي عيسا و هه تاهه تاييه كه ي).^(٤)

پيشبىنى بۆ له دايكبوونى پىغه مبه ر يه حياى كورى زه كه رىا

پىغه مبه ر يه حياى كورى زه كه رىا ئه وهى شايه تيه كى پيشوه ختهى دا بۆ عيسا، ئه وىش به په رجوو له دايكبوو. دايك و باوكى پىر بوون. به ر له شه ش مانگ له له دايكبوونى مه سيح له دايكبوو. له به ر ئه وهى دايكى خزمى مريه مى پاكيزه ي دايكى عيسا بوو، هه ر دوو چىرۆك به رىكخستنىكى وردى خوداياننه تيكه ل بوون: چىرۆكى له دايكبوونى عيساى مه سيح و چىرۆكى له دايكبوونى يه حياى كورى زه كه رىا.

له وه سه رده مه ي هىرۆدسى باوك پاشاى يه هوديا بوو، كاهينيك (پياوى ئايىنى جوله كه) له نۆره ي نه وهى ئه بيا (كه يه كيك بوون له وه دوازه تپه ي به نۆره خزمه تى په رستگايان ده كرد. په رستگا شوينى سه ره كى په رستشى جوله كه يه و له نۆرشه ليمه كه بۆ يه كه م جار له سه ر ده ستى پىغه مبه ر سلېمانى پاشا دروستكرا. هه موو رپوره سمه گرنه گه ئايىنيه كانى جوله كه و

ئەنجامدانى قوربانى لەوئى دەكرا.) ھەبوو ناوى زەكەريا، ئەلىساباتى ژنىشى لە نەوھى ھارون (براى پىغەمبەر موسا) بوو. ھەردووکیان لەبەرچاوى خودا راستودروست بوون، بى گلهيى بوون لە پەيرەوکردنى ھەموو پاسپاردە و حوكمەکانى يەزدان. بەلام مندالیان نەدەبوو، چونكە ئەلىسابات نەزۆك بوو، ھەردووکیشان بەسالدا چووبوون.

كاتىك زەكەريا لە نۆرەى كۆمەلەكەى خۆيدا كاروبارى كاھىنيىتى جىبەجى دەكرد لەبەردەم خودا، بەگوێرەى نەريتى كاھىنيىتى، تىروپشكى كەوتە سەر تاكو بچىتە ناو پەرستگای يەزدان و بخوور بسووتىت. لەكاتى سووتانى بخوورەكەدا، خەلكى ھەموو لە دەرەوھە نوژيان دەكرد.

لەوئى فرىشتەيەكى يەزدانى بۆ دەرکەوت، لەلای راستى قوربانگای بخوور (ئاگرادىكە لە شوپنى ھەرە پىرۆزى ناو پەرستگا بخورى لەسەر دەسووتىت) پراوھستابوو. كاتىك زەكەريا فرىشتەكەى بينى، پەشوگا و ترسى لى نىشت. بەلام فرىشتەكە پى گوت: «زەكەريا مەترسە، چونكە پارانەوھەكەت بىسترا، ئەلىساباتى ژنىشت كورپكى بۆت دەبىت و ناوى لى دەتت يەحيا. ئەو دەبىتە ماىەى خووشى و شادى بۆتو، زۆر كەس بەلەدايكبوونى دلخوش دەبن، چونكە ئەو لەبەرچاوى يەزدان دەبىتە كەسكى مەزن و پاىبەرز. ھەرگىز شەراب و مەى ناخواتەوھ. لەسكى داىكىيەوھە پىر دەبىت لە پۆحى پىرۆز (پۆحى خودا) و زۆر لە پۆلەكانى ئىسرائىل بۆ لای يەزدانى پەرورەدگارى خويان دەگەرپىتتەوھ. بە پۆح و توانای ئەلىساھە (ئەلىاسى پىغەمبەر كە پىغەمبەرىكى مەزن بوو لە سەدەى نۆيەمى پىش زايىن لە فەلەستىن ژياوھ، بە ئازايەتى بەناوبانگ بووھ) پىش يەزدان دەكەويت، تاكو دللى باوكان بۆ لای مندالەكان رابكىشىت و ياخيپووانىش بۆ لای دانايى راستودروستان بگەرپىتتەوھ، بۆ ئەوھى گەلپكى ئامادە بۆ يەزدان (بۆ پىشوازيكردن لە عىسا) پىكبھىتت.»

زەكەرياش بە فرىشتەكەى گوت: «بە چى ئەمە بزەنم، چونكە خۆم پىرم و ژنەكەشم بەسالدا چووھ؟»

فرىشتەكە وەلامى داىەوھ: «من جبرائىلم لەبەردەم خودا رادەوھەستم، نىردراوم تاكو لەگەلت بدويم و ئەم مژدەيەت بدەمى. ئەوھەتا لە ئىستاوھ تو لال دەبىت و توانای قسەكردنت نامىتت ھەتائەو پۆزەى ئەم شتانە

رووده‌دهن، چونکه باوه‌پرت به قسه‌که‌م نه‌کرد، ئه‌وه‌ی له‌کاتی خۆیدا دیت‌ه‌دی.»
خه‌لکه‌که‌ چاوه‌پروانی زه‌که‌ریایان ده‌کرد و سه‌رسام ببوون له‌ دواکه‌وتنی
له‌ناو په‌رستگادا. کاتیک هاته‌ ده‌روه‌ نه‌یتوانی له‌گه‌لیان بدویت، جا زانیان
که‌ له‌ په‌رستگادا بینینیکی بو‌ ئاشکرا کراوه (هه‌ندی‌ک جار خودا شتیک یان
رووداوێک پیشانی پیغه‌مبه‌ران ده‌دات که‌ سروشیکه‌ له‌لایه‌ن خوداوه‌)، چونکه
به‌ ئیشاره‌ت له‌گه‌لیان ده‌دوا و به‌ لالی مایه‌وه‌.

کاتیک پوژانی خزمه‌ت‌کردنه‌که‌ی ته‌واو بوو، گه‌راپه‌وه‌ مال. دوا‌ی ئه‌و پوژانه‌،
ئه‌لیساباتی ژنی سکی پر‌بوو، پینج مانگ خۆی شارده‌وه‌ و ده‌یگوت: «یه‌زدان
ئه‌مه‌ی بو‌ کردم، له‌م پوژانه‌دا چاکه‌ی خۆی نیشان دا و ئاب‌رووی منی له‌نیو
خه‌لکدا ک‌ریه‌وه‌.» (خه‌لکی به‌ گشتی نه‌زۆکییان به‌ سزای خودا داده‌نا و پینان
مایه‌ی شه‌رمه‌زاری بوو.)

مژده‌ی له‌دایک‌بوونی عیسا

کاتیک ئه‌لیسابات سکی شه‌ش مانگ بوو، خودا جبرائیلی فریشته‌ی نارد بو‌
شاریک له‌ ناوچه‌ی جه‌لیل که‌ ناوی ناسیره‌ بوو، بو‌ لای پاکیزه‌یه‌کی ماره‌پراو له‌
پیاویک له‌ بنه‌ماله‌ی داود که‌ ناوی یوسف بوو، ناوی پاکیزه‌که‌ش مریه‌م بوو.
جبرائیل هاته‌ لای مریه‌م و گوتی: «سلاو، ئه‌ی ئه‌و که‌سه‌ی نیعمه‌تی خودات
به‌سه‌ردا پ‌ژاوه‌، یه‌زدانت له‌گه‌ل‌دایه‌.»

به‌لام ئه‌و به‌ په‌یامه‌که‌ زۆر شیوا و بیری کرده‌وه‌، ده‌بی‌ت ئه‌مه‌ چ جوژه
سلاویک بی‌ت. فریشته‌که‌ پ‌یی گوت: «مه‌ترسه‌ مریه‌م، چونکه‌ له‌لای خودا
په‌زنامه‌ندیت به‌ده‌سته‌یتنا (به‌ره‌که‌تیک‌ی تایه‌ت). ئه‌وه‌تا سکت ده‌بی‌ت و کورپ‌کت
ده‌بی‌ت ناوی لئ ده‌نی‌ت عیسا. پایه‌به‌رز ده‌بی‌ت و به‌ کورپ‌ی خودای هه‌ره‌به‌رز
ناوده‌برد‌ری‌ت، خودای په‌روه‌ردگاریش ته‌ختی داودی باوکی پ‌یده‌دانه‌وه‌ (چونکه
له‌ نه‌وه‌ی داوده‌). هه‌تاهه‌تایه‌ حوکمرانی نه‌وه‌ی یاقوب ده‌کات، شان‌شینه‌که‌شی
کو‌تایی نایه‌ت.» (عیسا ده‌بی‌ته‌ پاشای شان‌شینی ئاسمانی.)

به‌لام مریه‌م به‌ فریشته‌که‌ی گوت: «ئه‌مه‌ چو‌ن ده‌بی‌ت، که‌ من ه‌یشتا
پاکیزه‌م؟»

فریشته که وهلامی دایهوه: «پړوحی پیرۆز دیته سهرت و هیزی خودای ههرهبرز دهیته سایه سهرت. له بهر نه وه نه و پیرۆزه ی لیت ده بیت (که وه کو مروڤه کانی دیکه گونا هبار نییه) به کورپی خودا ناوده بردریت (کورپی خودا به واتایه کی پړوحی مه جازی دیت و به واتای له دایکبوونیکی جهسته یی یان به دوا یه کداهاتنیکی زهمه نی نایه ت). نه وه تا نه لیساباتی خزمیشت به و پیرییه سکی پره به کورپک. نه وه ی پیمان ده گوت نه زوک سکی شه ش مانگه، چونکه هیچ شتیک له لای خودا مه حال نییه.»

مریهم گوتی: «نه وه تا من کاره کهری یه زدانم. نه وه ی تو ده یفه رموویت با بیته دی.» فریشته که ش به جیپه یشت.

دیده نی مریهم و نه لیسابات

له و پړوژانه دا، مریهم هه ستا و خیرا بو شاروچکه یه ک چوو له ناوچه شاخاوییه کانی ههریمی یه هودیا. چوو مالی زه کهریا و سلاوی له نه لیسابات کرد. کاتیک نه لیسابات گوئی له سلاوه که ی مریهم بوو، منداله که له سکیدا کهوته جول جول و نه لیسابات پر بوو له پړوحی پیرۆز. نه لیسابات به دهنگیکی بهرز هاواری کرد: «له نیو ژناندا به ره که تداریت، به ره می سکت به ره که تدار ده بیت! نه م شکویم له کوپوه بو هات، هه تا دایکی گوره که م بیت بو لام؟ (لیره دا نه لیسابات زانیویه تی نه وه ی له مریهمه وه له دایک ده بیت عیسی مه سیحه.) چونکه ههر که دهنگی سلاوه که ت بهر گویم کهوت، منداله که له خو شیدا له سکمدا هه لبه زییه وه. خو زگه ده خواز ریت به وه ی باوه ری هیناوه که له یه زدانوه چی پښ گوتراوه دیته دی.»

ستایشی مریهم

مریهمیش گوتی:

«گیانم ستایشی یه زدان ده کات،

پړوحم به خودای پزگار که رم دلشاده،

چونکه سهیری بئیفیزی کاره که ره که ی کرد.

ئەوھتا لە ئیستاوھ ھەموو نەوھکان خۆزگە بە من دەخوازن،
چونکە توانادار کاری گەورەیی بۆ من ئەنجام دا،
پیرۆزە ناوی ئەو.
بەزەییەکەیی بۆ ئەوانەییە کە لێی دەترسن،
نەوھ دوای نەوھ.

بە بازووی کاری بەھێزی ئەنجام دا،
ئەوانەیی بە بۆچوونەکانی دلایان لووتبەرز بوون، پەرتوبلاوی کردنەوھ.
تەختی توانادارەکانی سەرەوژێر کردووە و
بێفیزەکانی بلند کردووە.
برسییەکانی لە خێروپێر تێرکرد،
دەولەمەندانی بە دەستی بەتال پەوانە کردووە.

**(ئینجا مریەمی پاکیزە ئاماژەیی کرد بۆ پەیمانانی خودا لەگەڵ ئیبراھیمی
باوکمان و نەوھکەیی و گوتی:)**

بە یارمەتیدانی گەلی ئیسرائیلی بەندەیی خۆی
ھەتاھەتایە بەزەییەکەیی بەبیر ھینایەوھ
لەگەڵ ئیبراھیم و نەوھکەیی،
ھەرۆھک بەلێننی بە باوباپیرامان دا.»

مریەم لەلای ئەلیسابات نزیکەیی سێ مانگ مایەوھ، پاشان گەرایەوھ بۆ
مالەکەیی خۆی.

لەدایکبوونی ھەزرەتی یەحیا

ئەلیسابات کاتی مندالبوونی ھات و کورپکی بوو. جا دراوسێ و خزمانی
بێستیان یەزدان دەرگای بەزەیی فراوانی خۆی بۆ کردووەتەوھ، لەگەڵ شادمان
بوون.

لە پۆژی ھەشتەمدا بۆ خەتەنەکردنی مندالەکە ھاتن، لەسەر ناوی باوکی
ناویان لێنا زەگەریا. بەلام دایکی گوتی: «نەخێر، ناوی دەنرێت یەحیا.»

پښان گوت: «کس له خزمانت بهم ناوه ناونه راوه.»

ئینجا ئیشاره تیان بو باوکی کرد، ده یه ویت چ ناویکی لی بنیت. ته خته یه کی داوا کرد و له سهری نووسی: «ناوی یه حیا یه.» هه موو سه رسام بوون. ده سته جی ده م و زمانی زه که ریا کرایه وه، قسه ی کرد و ستایشی خودای ده کرد. هه موو دراوسیگانان ترسیان لی نیش و له سه راپای ناوچه شاخاوییه کانی یه هودیا هه موو ئەم شتانه بوو به قسه و باسی سهر زاری خه لکی. هه موو ئەوانه ی ئەم باسه یان بیست له دلای خویندا گوتیان: «تایا ئەم منداله ده بیته چی؟» چونکه دهستی یه زدانی له گه ل بوو.

ستایشی زه که ریا

زه که ریا ی باوکی شی پربوو له پوچی پیرۆز و پیشینی کرد، گوتی:

«ستایش بو یه زدانی په روه ردگاری ئیسرائیل،

چونکه گه له که ی به سه رکرده وه و کریه وه. (نرخى پژگارکردنى له کوږیلايه تى دا)

هه یزی پژگاریمانی هه ستانده وه، (پژگاری پی به خشین) له بنه ماله ی داودی بنده ی، (ئاماژه یه بو ئەوه ی که عیسا ی مه سیحی پژگار که ر له نه وه ی داودی پاشا هات)

وهك چون له کونه وه له ریگه ی پیغه مبه ره پیرۆزه کانییه وه داوه، بو پژگار بوون له ده ست دوژمنان و هه موو ناحه زامان،

هه روه ها بو به خشینى به زه یی به باوبا پیرانمان و په یوه سته بوون به په یمانه پیرۆزه که ی،

واته ئەو سوینده ی که بو ئیبراهیمی باپیره گه وره مانى خوارد: که ئیمه له ده ست دوژمن پژگارمان بیت و بی ترس ئەو په رستین،

هه موو پوژانی ژیانمان به پیرۆزی و راستودروستی له به رده میدا بین.

«تۆش ئەى مندال (پېغەمبەر يەحيا)، بە پېغەمبەرى خوداى ھەرەبەرز
ناودەبردرييت،

چونکہ پيش يەزدان دەکەويت، تاكو ريگاي بو تامادە بکەيت،
تاكو بە گەلەكەى رابگەيەنيت

بە ليخوشبونى گوناھەکانيان رزگاريان دەييت،
بەھۆى بەزەييە بەسۆزەكەى خودامانەو،

کە بەھۆیەو ەروناكى لە بەرزايیەو بەسەرماندا دەدرەوشیتەو،
تاكو بەسەر ئەوانەى لە تاريكى و لە سيبەرى مەرگدا دانیشتون
بدرەوشیتەو،

بو ئەوہى پيپەکاغان بە ريگاي ئاشتيدا بيات.»
مندالەكەش گەشەى دەکرد و لە رۆحدا بەھيژ دەبوو، لە چۆلەوانى مايەو
ھەتا ئەو رۆژەى کە خوئى بو گەلى ئيسرائيل دەرخست.^(۵)

لەدايکبوونى عيساي مەسيح

لەدايکبوونى عيساي مەسيح بەم شپۆهە بوو: کاتيک مريەمى دايكى لە
يوسف مارەبراو بوو، پيش ئەوہى بيگوازيتەو، دەرکەوت کە لە ريگەى
رۆحى پيرۆز سكى پرپووە. يوسفى دەستگيرانى کە پياوچاک بوو، نەيويست
ئابرووى بيات، بريارى دا بە نھينى دەستى لئى ھەلبگرئت.

کاتيک بيرى لەم شتانە دەکردەو، فريشتەيەكى يەزدان ھاتە خەونى و پيى
فەرموو: «ئەى يوسفى نەوہى داود، مەترسە مريەم بھينيت، چونکہ ئەوہى ئەو
سكى پيى ھەيە لە رۆحى پيرۆزەوہە (يان رۆحى خودا. ئەوہ رابگەيانديكى
خودايانە بوو لەسەر تايبەتمەندى سەرسورھينەرى عيساي مەسيح. فريشتەکە
درپژەى بە قسەکانى دا و گوتى): کورپىكى دەبيت ناوى دەنييت عيسا، چونکہ
گەلەكەى لە گوناھەکانيان رزگار دەکات.»

ئەمانە ھەمووى روويدا، ھەتا ئەوہى يەزدان لە ريگەى پېغەمبەرەکە

(پېغەمبەر ئىشاييا) فەرموويە تى بىتەدى: ﴿ئەوھتا پاكىزە يەك سكى دەبىت و كورپكى دەبىت، ناوى لى دەننن ئىمانوئىل﴾. واتە: خودا لەگەلمانە.

كاتىك يوسف لەخەو ھەستا، ئەوھى فرىشتەكەى يەزدان فەرمانى پىدا بوو ئەنجامى دا و ژنەكەى گواستەوھ. بەلام ھەتا كورەكەى نەبوو لەگەلى جووت نەبوو، ئىنجا ناوى لىنا عيسا.^(۱)

لەو پوژانەدا لە ئوگستوس قەيسەرەوھ فەرمانىك دەرچوو، كە ھەموو دانىشتووانى ئىمپراتورىيەتەكەى ناونووس بكرىت (مەبەست لە ئىمپراتورىيەتى پۇمانىيە كە خاكى ئىسرائىل بەشېك بوو لەو ئىمپراتورىيەتە). ئەمە يەكەم ناونووسىن بوو، كاتىك كىرىنىوس فەرمانرەواى سوريا بوو. ئىتر ھەركەس بۇ ناونووسىن دەچووھ شارى خوئى.

يوسفىش لە جەليل لە شارى ناسىرەوھ بەرەو يەھودىا سەركەوت بۇ شارەكەى داود (ئەو شارەى كە پېغەمبەر داود تىيدا نىشتەجى بوو) كە پىنى دەگوترى بىت لەحم (نزىكەى دە كىلۆمەتر لە ئۆرشەلىم دوورە)، چونكە لە بنەمالە و تىرەى داود بوو (يوسف لە ناسىرەوھ بۇ بىت لەحم نزىكەى سەد كىلۆمەترى بىرى)، تاكو لەگەل مریەم ناونووس بكرىن كە مارەبرى بوو و سكى ھەبوو. كە لەوئى بوون، كاتى مندالبوونى ھات. جا كورە نۆبەرەكەى بوو، قۇنداغى كرد و لە ناخوورپكدا داينا (ئەو شوئىنەبە كە خووراكى بۇ رەشەولاخ تىيدا دادەنرئت)، چونكە ھىچ ژوورپكىان بۇ نوستن دەست نەكەوت (بە لەداىكبوونى عيسا لە بىت لەحم پىشېبىنىيەكى كوون ھاتە دى. مىخاي پېغەمبەر لە سەدەى ھەشتەمى پىش زايىن ژياوھ و پىشېبىنى كردبوو: ﴿بەلام تو ئەى بىت لەحمى ئەفرا تە، ھەرچەندە لەئىو شاروچكەكانى يەھودا بچووكىت، بەلام يەككە لە تۆوھ بۇ من دەردەكەوئت ئەوھى دەبىتە فەرمانرەواى ئىسرائىل، رەچەلەكى لە دىرزەمانەوھىيە، لە ئەزەلەوھىيە﴾ (مىخا ۵: ۲)

ھاتنى شووان و فرىشتەگان

لەو ناوچەيە شووان ھەبوون لە دەشت دەمانەوھ و شەوان ئىشكىيان لە مىگەلەكەيان دەگرت. فرىشتەبەكى يەزدان بۇيان دەركەوت و شكۆى يەزدان

له دەوریان دره وشایه وه، به مه ترسیکی زۆریان لی نیشته. فریشته که پیی گوتن: «مه ترسن، ئەوا مژدهی خووشیه کی گه وره تان ده ده می که بو هه موو گه له. ئەمپرۆ له شاری داود پزگار که ریکتان بو له دایک بوو، ئەویش مه سیحی خاوهن شکۆمانه. ئەمهش نیشانه یه بو تان، مه لۆتکه یه که ده بینن له ناو ناخوړیک دانراوه.»

له ناکاو له گه ل فریشته که له شکرکی گه وره ی ئاسمانی ده رکهوت و ستایشی خودایان ده کرد و ده یانگوت:

«شکو بو خودا له ئاسمان،

له سه ره زه ویش ناشتی بو ئەوانه ی جپی په زامه ندی ئەون.»

کاتی که فریشته کان به ره و ئاسمان به جیان هیشتن، شوانه کان به یه کتریان گوت: «ده ی با برۆینه بیت له حم و ئەم شته ی پرویداوه ببینن که یه زدان پیی راگه یان دین.»

خیرا هاتن و مریه م و یوسف و ئەو مه لۆتکه یه ی له ناخوړه که دا دانرا بوو دۆزیان وه. کاتی که بینیان، ئەو قسه یه یان بلا و کرده وه که ده باره ی ئەم منداله پییان گوترا بوو. هه موو ئەوانه ی گوپیان لیوو، سه ریان سوپما بوو له وه ی شوانه کان پییان ده گوتن. به لام مریه م هه موو ئەم شتانه ی له دلای خویدا هه لده گرت و لیکی ده دایه وه.

شوانه کان گه رانه وه و خودایان شکۆدار کرد و ستایشیان کرد له پیناوی هه موو ئەوه ی بیستیان و بینیان، به و شیوه یه ی پییان گوترا بوو.

خه ته نه کردنی عیسا

له دوا ی هه شته مین پرۆژ کاتی خه ته نه کردنی منداله که هات، هه ره ئەو کاته ش ناوی لیئزا عیسا، به و شیوه یه ی فریشته که ناوی لیئا (له و کاته ی فریشته که له خه ون به یوسفی راگه یاند)، پیش ئەوه ی مریه م سکی پرپیت.

پاشان یوسف و مریه م له دوا ی ته واو بوونی رۆژانی پاکبوونه وه (به پیی نه ریتی جوله که له دوا ی ته واو بوونی زه یستانی، ئافره ت ده چپته په رستگا و قوربانی ده کات) عیسیان برده ئۆرشه لیم تاکو پیشکه شی یه زدانی بکه ن، به گوپره ی ته وراتی

موسا، كه تهوراتى يه زدانه، ههروهك تىيدا نووسراوه: ﴿ههه نىرينه يه كى نۆبه ره بۆ يه زدان تهرخان ده كرېت.﴾ بۆ پيشكه شكردى قوربانىيه كيش، به گويره ي ئه وهى له تهوراتى يه زدان گوتراوه: ﴿دوو كو كوختى يان دوو بىچوووه كۆتر.﴾

پياويكى چاك و له خواترس به ناوى شيمون له نۆرشه ليم هه بوو، چاوه پى هاتنى (مه سىحى) دلنه و ايبكه رى ئيسرائيل بوو، پۆحى پيرۆزى له سه ر بوو. به پۆحى پيرۆز بۆ ئاشكرا كرابوو كه نامرېت هه تا مه سىحى يه زدان نه بينيت. به هۆى پۆحى پيرۆزه وه هاته هه وشه كانى په رستگا. كاتيك دايك و باوكه كه عيساى منداليان هيتايه ژوره وه، تاكو به گويره ي نهرىتى تهوراتى بۆ بكه ن، شيمون عيساى له باوه شى گرت و ستايشى خوداى كرد:

«ئەى يه زدانى بالاده ست، ئىستا به گويره ي قسه كه ت

به نده ي خوۆت به ئاشتى به رېبكه.

ئەوا چاوم رزگارى توى بينى،

ئەوه ي له به رده م هه موو گه لان ئاماده ت كر دووه،

هه تا ببىته رووناكى بۆ ئاشكرا كردنى سروشى تۆ بۆ نه ته وه كان و

ببىته مايه ي شكۆمه ندى بۆ ئيسرائىلى گه له كه ت.»

دايك و باوكى سه رسام بوون له وهى ده رباره ي گوترا. شيمون داواى به ره كه تى بۆ كردن و به مريه مى دايكى گوت: «ئا ئه م منداله ده ببىته هۆى كه وتن و هه ستانه وهى كه سانيكى زۆر له ئيسرائيل، هه روه ها ده ببىته نيشانه يه ك (ئه وه پيشبينىكه بۆ له خاچدانى عيسا، له بهر ئه وه شيمون به مريه مى پاكيزه ي گوت): دزايه تى ده كرېت، هه تا نيازى دلئى زۆر كه س ئاشكراييت. تۆش شمشيريك جه رگت ده برېت.»

پىخه مبه ريكى ژن هه بوو به ناوى ئاناي كچى په نوئيل له هۆزى ئاشير. زۆر به سالدآ چوو بوو، له داوى شوو كردنى ته نها هه وت سأل له گه ل مي رده كه ي ژيا بوو. پاشان به بيوه ژنى مابوو وه و ته مهنى گه يشت بووه هه شتا و چوار سالى. په رستگاي به جئ نه ده هيشت، شه و پۆژ خوداى ده په رست به نوئز و پۆژوو گرتن. هه ر له و كاته دا هات بۆ لاي ئه وان و ستايشى خوداى كرد، باسى منداله كه ي بۆ هه موو ئه وان ه كرد كه چاوه روانى رزگارى ئۆرشه ليم بوون.

له دواى له داىكبوونى عيسا له بيت له حمى يه هوديا، له سه رده مى هيرودسى پاشا، هه نديك موغ له روزهه لاتنه وه هاتنه ئورشه ليم، پرسىيان: «كوا ئه وهى له داىك بووه كه پاشاى جوله كه يه؟ له روزهه لاتنه وه ئه ستيرهى ئه ومان بينى، هاتووين كرنوشى بو به يين.»

كاتيك هيرودسى پاشا ئه مهى بيست، په شوكا و هه موو خه لكى ئورشه ليم له گه لى په شوكان. هه موو كاهينانى بالا و ماموستايانى ته وراتى گه لى كوكرده وه، لى پرسىيان: «مه سيح له كوئى له داىك ده بيت؟» وه لاميان دا يه وه: «له بيت له حم له يه هوديا، چونكه له رى پيغه مبه ره كه وه ئاواى نووسيوه:

«(به لام تو ئه ي بيت له حمى خاكى يه هودا،

كه متر نيت له فه رمانره واكانى يه هودا،

چونكه له تووه فه رمانره وا يه كه درده كه ويټ،

شوانا يه تى گه لى ئيسرائيلم ده كات.»

هيرودسى به نه پنى موغه كانى بانگ كرد و له باره ي كاتى ده ركه وتنى ئه ستيره كه ليكو لينه وهى له گه ل كردن. ئينجا بو بيت له حمى ناردن و پى گوتن: «برون و به وردى به دواى منداله كه دا بگه رين. كاتيك دوزيتانه وه هه والم بده نى، تاكو منيش بيم و كرنوشى بو به م.» (هيرودس راستگو نه بو وهى كه گوتى، به لكو ده ويوست شوينى منداله كه بزائيت بو ئه وهى بيكوژيت!)

له دواى ئه وهى گوپيىستى پاشا بوون، روپشتن، ئه ستيره كه ي له روزهه لات بينبوويان، پيشيان كه وت هه تا له سه ر ئه و شوينه ي منداله كه ي لى بوو پراوه ستا. به بينى ئه ستيره كه زور شادمان بوون، چوونه ماله كه، منداله كه يان له گه ل مريه مى داىكى بينى، دانه وين و كرنوشيان بو برد و گه نجينه كانيان كرده وه، زير و بخوور و موريان به ديارى پيشكه ش كرد. ئينجا خودا له خه وندا موغه كانى ئاگادار كرده وه كه نه گه رينه وه لاي هيرودس، ئه وانيش به رپگايه كى ديكه دا گه رانه وه ولاتى خويان.

هه لاتن به ره و میسر

دوای ئه وهی مۆغه کان پښتن، فریشته یه کی یه زدان هاته خه ونی یوسف و گوتی: «هسته منداله که و دایکی ببه و پراکه بو میسر. له وئی پینه وه هه تا پیت ده لیم، چونکه هیروؤدس خه ریکه به شوین منداله که دا ده گه پیت، بو ئه وهی بیکوژیت.» ئه ویش هه ستا و له شه ودا منداله که و دایکی برد و به ره و میسر پښت. هه تا مردنی هیروؤدس له وئی مایه وه، هه تا ئه وهی یه زدان له پښته ی پیغه مبه ره که وه فهرموویه تی بیته دی، که ده فهرموئی: ﴿له میسره وه بانگی کوره که ی خۆمم کرد.﴾

کاتیک هیروؤدس زانی مۆغه کان فریویان داوه، زور تووره بوو. به گویره ی ئه و کاته ی له مۆغه کانه وه لپی کۆلییوو وه، ناردی و هه موو کورپکی ته مه ن دوو سال به ره و خوارتر له بیت له حم و ده ورو به ری گوشت. ئینجا ئه وه ی له پښته ی پیغه مبه ره یه رمیا گوترا بوو هاته دی:

﴿ده نگیک له رامه وه بیسترا،

گریان و شیوه نیکی گه و ره،

راحیل بو منداله کانی ده گریپت،

پازی نییه دلنه وایی بگریپت،

چونکه نه ماون.﴾

(راحیل ژنی یاقوبی نه وهی پیغه مبه ره ئیبراهیم بووه، له وه وه گه لی خودا هاتوه. لیره دا راحیل هیمایه بو هه موو دایکیک.)

گه رانه وه بو شاری ناسیره

کاتیک هیروؤدس مرد، فریشته یه کی یه زدان له میسر هاته خه ونی یوسف و گوتی: «هسته، منداله که و دایکی ببه و پرۆ بو خاکی ئیسرائیل، چونکه ئه وانه ی بو ژبانی منداله که ده گه ران مردن.»

ئه ویش هه ستا، منداله که و دایکی برد و گه رایه وه خاکی ئیسرائیل. به لام کاتیک بیستی ئه رخیلاوس له یه هودیا له جیی هیروؤدسی باوکی فهرمانه وایه، ترسا بچپته ئه وئی. دوای ئه وهی له خه وندا ئاگادار کرایه وه، گه رایه وه ناوچه ی جه لیل.

جا هات و له شارۆچكە يەك نيشته جۆ بوو به ناوی ناسیره، ههتا ئه وهی له ریگه ی پیغه مبه ران گوترا بوو بیته دی: ﴿به ناسیره یی ناوده بردریت.﴾^(۷)

منداله کهش که شه ی ده کرد و به هیز ده بوو، پرپوو له دانایی، نیعمه تی خوداشی له سه ر بوو.

عیسا له په رستگادا

جه ژنی په سخه یه کتیک بوو له جه ژنه گه و ره کانی جوله که که له و بۆنه یه دا هه موو جوله که کان ده چوونه ئۆرشه لیم. ئاههنگی ئه م جه ژنه نانخواردنی ئیواره ی په سخه ی له خۆده گرت که تییدا جوله که کان به رخی سوورکراوه یان ده خوارد و یادی دوا یین شه و یان ده کرده وه به ر له ده رچوونیان له میسر، سوپاسی خودایان ده کرد که له ده ست کۆیلا یه تی فیره ون پرگاری کردبوون. (به رخی په سخه له باوه ری مه سیحیه تدا ئاماژه یه بۆ عیسا ی مه سیح، ئه وه ی به مردنی له سه ر خاچ خۆی کرد به قوربانی بۆ هه موو مرۆفایه تی و ئازادی کردن له کۆیلا یه تی گونا ه. ئینجیل ئاماژه به عیسا ی مه سیح ده کات وه ک (به رخی خودا) ئه وه ی که گونا هی جیهان هه لده گریت.)

دایک و باوکی (عیسا) هه موو سالی ک له جه ژنی په سخه (جه ژنیکی جوله که به که بۆ یاده وه ری پرگار کردنی گه لی ئیسرا ئیل له میسر له سه رده می هه زره تی موسا) ده چوونه ئۆرشه لیم. کاتیک عیسا بووه دوا زده سال، وه ک نه ریتی جه ژن به ره و ئۆرشه لیم سه ره که وتن. دوا ی ته و او بوونی پۆژه کان له گه رانه وه یاندا عیسا ی میرد مندال له ئۆرشه لیم مایه وه، دایک و باوکی شه ی نه یانزانی. وایان ده زانی له ناو کاروانه که یه، پۆژه پیه ک پۆیشتن، دوا ی ئه وه له ناو خزم و ناسیا وه کان به دوا یدا گه ران (گه شتیاره کان به دوو کاروان ده پۆیشتن، کاروانیکیان ژنه کان بوون که له پیشه وه ده پۆیشتن، کاروانه که ی دیکه که پیا وه کان بوون له دوا وه ده پۆیشتن، ده کرا منداله کان له گه ل هه ر یه کتیک له کاروانه کان بوونایه). کاتیک نه یاندۆزییه وه گه رانه وه بۆ ئۆرشه لیم هه تا به دوا یدا بگه رین. دوا ی سۆ پۆژ له هه وه کانی په رستگادا دۆزیانه وه، بینیان له ناو مامۆستایان دانیشه تووه، گو ییان لی ده گریت و پرسیاریان لی ده کات. هه موو ئه وانیه ی گو ییان لیی را گرتبوو، له

تینگه‌یشتن و وه‌لامه‌کانی سه‌رسام بوون. کاتیک بینیان واقیان و پرما، ئینجا دایکی پیی گوت: «کورم، بوّ وات لیگردین؟ من و باوکت نیگه‌رانت بووین و به‌دواتدا ده‌گه‌راین.» (ئهرکی باوکایه‌تی له‌سه‌ر یوسف مه‌جازی بوو بوّ چاودئریکردنی عیسای مه‌سیح له‌ته‌مه‌نی مندالییه‌تی.)

وه‌لامی دانه‌وه: «بوچی به‌دوامدا ده‌گه‌ران؟ نه‌تانده‌زانی پیویسته له‌مالی باوکمدا بم؟» (سه‌رقال بوو به‌کاروباری خودا) به‌لام له‌و قسه‌یه‌ تینه‌گه‌یشتن که پیی فه‌رموون.

ئینجا له‌گه‌لیان گه‌رایه‌وه و هاته‌وه ناسیره و گوپرایه‌لیان بوو، مریه‌می دایکیشی ئه‌مانه‌ی هه‌موو ده‌خسته‌ دلییه‌وه. عیسا‌ش له‌ دانایی و بالآ‌گه‌شه‌ی ده‌کرد، جیی ره‌زامه‌ندی خودا و خه‌لکی بوو.^(٨)

بهشی دووهم

عیسای مهسیح بانگه‌وازه‌که‌ی راده‌گه‌یه‌نیت

حه‌زهرتی یه‌حیا

به‌ر له‌وه‌ی عیسای مه‌سیح بانگه‌وازه‌که‌ی رابگه‌یه‌نیت، له‌و ناوچه‌یه پیڅه‌مبه‌ر یه‌حیای کورۍ زه‌که‌ریا ناسراو به‌ له‌ئاوه‌له‌کیش ده‌رکه‌وت. ده‌رکه‌وتی پیڅه‌مبه‌ر یه‌حیا بۆ‌ئه‌وه بوو که‌ رېگا له‌به‌رده‌م مه‌سیح ئاماده‌ بکات، هه‌روه‌ک نووسراوه‌ پیرۆزه‌کان له‌ کۆنه‌وه‌ پیشینیان بۆ‌کردوو. کاتیک یه‌حیا ده‌رکه‌وت، هه‌موو خه‌لک له‌ ده‌وری کۆبوونه‌وه‌ وایان ده‌زانی ئه‌و مه‌سیحه، ئه‌و رزگارکه‌ره‌ی که‌ چاوه‌رپیان ده‌کرد. به‌لام یه‌حیا نکۆلی له‌وه‌ کرد، گوتی که‌ ئه‌و ته‌نها ده‌نگیکه‌ خه‌لکی بۆ‌خودا بانگ ده‌کات، رېگا ئاماده‌ ده‌کات بۆ‌هاتنی مه‌سیحی چاوه‌روانکراو.

یه‌حیا خه‌لکی بانگ ده‌کرد بۆ‌تۆبه‌کردن، بۆ‌ئه‌وه‌ی لیخۆشبوون به‌ده‌ستبه‌ئین. رپۆره‌سمیکي ئایینی په‌یره‌و ده‌کرد که‌ له‌لایه‌ن مه‌سیحیه‌کانه‌وه‌ پینی ده‌گوتریت ”له‌ئاوه‌له‌کیشان“، تیدا که‌سی تۆبه‌کاری ده‌خسته‌ ژیر ئاو وه‌ک ئاماژه‌یه‌ک بۆ‌شوشته‌وه‌ی گوناوه‌کانی رابردووی، هه‌روه‌ها مردنی له‌ژیانی رابردووی و ده‌ستپیکردنی ژيانیکی نوێ. له‌و رپۆره‌سمه‌دا یه‌حیا ناسناوی له‌ئاوه‌له‌کیشی وه‌رگرت.

له‌ سالی پازده‌مینى حوکمرانی تیباریۆس قه‌یسەر، کاتیک پیلاتۆسی پونتی فرمانه‌ره‌وای یه‌هودیا بوو، هیروۆدسی ئه‌نتیپاس فرمانه‌ره‌وای جه‌لیل بوو، فیلیپۆسی براشی فرمانه‌ره‌وای ئیتوریه‌ و ته‌راخونیتس بوو، لیسانیۆس فرمانه‌ره‌وای ئه‌یلینه‌ بوو، له‌ سه‌رده‌می سه‌رۆک کاهینییتی هه‌نا و قه‌یافا، له‌ ده‌شتوده‌ر په‌یامی خودا بۆ‌یه‌حیای کورۍ زه‌که‌ریا هات. ئیتر به‌هه‌موو ناوچه‌کانی ده‌وروبه‌ری روبراری ئوردوندا ده‌گه‌را، چاری له‌ئاوه‌له‌کیشانی تۆبه‌کردنی ده‌دا بۆ‌گونا به‌خشین. وه‌ک له‌ پیشینییه‌کانی په‌رتووکی ئیشایای پیڅه‌مبه‌ردا نووسراوه‌:

كەسەككە لە چۆلەوانى ھاوار دەكات و دەلەيت:
 «رېڭا بۆ ھاياتى يەزدان ئامادە بىكەن،
 رېچكەكانى بۆ رېكبىخەن.»
 ھەموو دۆلەتكە پەر دەبەتتە ھە و
 ھەموو چىيا و گەردەك رۆ دەچەيت،
 رېڭا خواروخىچەكان راست دەبنە ھە و
 سەختەكانىش ئاسان دەبن،
 ھەموو مەرفۇقاھەتى رەزگارىي خۇدا دەبىنن!^(۹)

جەلبەرگى يەھىيا لە مەوى و شەتر بوو، پەشتەينىكى چەرمىشى لە كەمەرى
 دەبەست، خواردينىشى كۆللە ھەنگۈينى كىوى بوو (لەو سەردەم ئەو شەپوھ
 ژيانە نىشانەى سادەىي و ھەژارى بوو). ئىتر خەلكى ئۆرەلەيم و تەواوى يەھۇدىا
 ھەموو ناوچەكانى دەوروبەرى رۆوبارى ئوردون ھااتنە لاي، لەسەر دەستى ئەو
 لە رۆوبارى ئوردون لەئەو ھەلدەكىشان و دانىان بە گوناھەكانىاندا دەنا.

كە بىنى زۆر لە فەرىسى و سەدوقى (دوو گروپى ئايىنى جەلەكە بوونە،
 فەرىسىيەكان زۆر بە رۆوكەش بە توندى شەرىعەتيان پەپەرە دەكرد.
 سەدوقىيەكانىش باوهرپان بە زىندووبوونەھەى مردووان و رۆژى كۆتايى نەبوو.)
 بۆ لەئەوھەلكىشانەكەى دىن، پىي گوتن: «ئەى بېچوھەماران، كى ئاگادارى
 كەردوونەتە ھە لەدەست توورەيى داھاتوو ھەلەين؟ با بەرھەمەكتان ھەبەيت
 لە تۆبەكەردن بوھەشەتەھە. پەتان وا نەبەيت دەتوانن بەخۆتان بلىن: ”(پىغەمبەر)
 ئىبراھىم باوكمانە. ” پەتان دەلەيم، خۇدا دەتوانەيت لەم بەردانە نەھە بۆ ئىبراھىم
 دروستبەكات. ئەوھەتا تەور خراوھەتە سەر رەگى دار، ھەر دارىك بەرھەمەى باش
 نەدات، دەپەردرەتتە ھە و فەردەدەرتتە ناو ئاگرەھە.^(۱۰)

خەلكەكە پەرسىاريان لىكرد: «كەواتە چى بىكەين؟»

وھەلامى دانەھە: «ئەھەى دوو كراسى ھەيە، با يەكەيكەيان بەداتە ئەھەى كە

(۹) لۇقا ۳: ۱-۶

(۱۰) مەتا ۳: ۴-۱۰

نییه تی، ٲه وه ش که نانی هه یه، با هه مان شت بکات.»

باجرانی ش بو له ٲاوهه لکیشان هاتن، لییان پرسى: «ماموستا، ٲیمه چى بکهین؟»

پى گوتن: «له وهى بوٲان دانراوه زیاتر وه رمه گرن.» سه ربازانی ش پرسى یان لیکرد: «ئهى ٲیمه چى بکهین؟»

یه حیا ش وه لامى دانه وه: «خاوه له که س وه رمه گرن و بوختان مه که ن، به موچه کانتان رازى بن.»

گهل له چاوه روانیدا بوون، هه موو له دلئى خو یاندا ده رباره ی یه حیا لیکیان ده دایه وه که له وانیه یه حیا خوئى مه سیح بیٲ. یه حیا وه لامى هه مووانى دایه وه: «من له ٲاوتان هه لده کیشم، به لام یه کیك دیت له من به تواناتره، ئه وهى من شایانى ئه وه نیم که قهیتانى پیلاوه کانى بکه مه وه. ئه وه له رۆحى پیروژ و له ٲاگرتان هه لده کیشیت. شه نى به ده سه ته وه یه بو ٲاککردنه وهى جوخینه که ی، گه نمه که له ئه مباردا کوٲده کاته وه و قه سه له که ش به ٲاگرى کى نه کوژاوه ده سوو ٲیٲیت.» به زور شتى دیکه ش ٲاموژگارى گه لى (جوله که ی) ده کرد و مزده ی ده دانئ. ^(١١)

له ٲاوهه لکیشانى عیساى مه سیح

له ٲاوهه لکیشان ٲاماژه یه بو شو شته وه و ٲاکبوونه وه له گونا ه. عیسا پیویستى به و شو شته وه یه نه بوو چونکه بیگونا ه بوو، له بهر ئه وه یه حیا هه ستى به شه رمه زارى کرد بو له ٲاوهه لکیشانى عیساى مه سیح. به لام عیسا له مه دا شایه تی ٲاسمانى ده ویست که ئه و کوڤى خودایه .

ئینجا عیسا له جه لیله وه هاته ئوردون، تاكو له سه ر ده ستى یه حیا له ٲاوهه لکیشاریٲ. به لام یه حیا ده یویست ڤایگریٲ و ده یگوت: «من پیویستیم به وه یه له سه ر ده ستى تو له ٲاوهه لکیشاریٲم، که چى تو دیت بو لای من؟» عیسا ش وه لامى دایه وه: «ٲیستا ریگا بده، چونکه ٲاوا له ٲیمه ده وه شیتته وه

هه تا هه موو راستودروستيه كه ته واو بكه ين.» ئينجا پڙي دا.

كاتيك عيسا له ئاو هه لكيشرا، ده سته جئ له ئاوه كه هه ستايه وه. ئه وه بوو ئاسمانى بو كرايه وه و بينى پوحي خودا وهك كوٽريك نيشته وه و هاته سه رى. ده ننگيكيش له ئاسمانه وه فهرمووى: «ئمه كورى خوشه ويستمه، ئه وهى زور پيى دلشادم.»^(۱۲) (كوپايه تى له ئنجيل و اتايه كى پوحي هه يه نهك له داىكبوونى جه سته يى، هه روه ها نهك به دوايه كداهاتنى زه مه نى يان وه چه خسته وه، يان له خوگرتنه وه يان ليكچواندن).

كاتيك عيسا ده سته به خزمه ته كه ي كرد ته مه نى نزيكه ي سى سال بوو.^(۱۳)

شه يتان عيسا تاقى ده كاته وه

شه يتان هي زي خراپه ده نوينيت كه دزايه تى پلانى خودا ده كات بو پزگار كردنى مروٽ له سزاي گوناوه كانيان، هه روه ها ريگري ده كات له پيدانى ژيانى هه تاهه تايى و نه مرى له باوه پهيئان يان به عيساى مه سيح و كارى قوربانيدانه كه ي له پيناوياندا. له بهر ئه وه شه يتان هه ر له سه ره تاي له داىكبوونى مه سيحه وه دزايه تيه كى توندى كرد. له بهر نهگار بوونه وه ي مه سيحدا شه يتان به زور پيگا هه ولى دا تووشى هه له ي بكات يان له په يامه كه ي دوورى بخاته وه، به لام هه موو هه ولدانه كانى مايه پووچ بوون. عيساى مه سيح كارى قوربانيدانه كه ي ته واو كرد، له دوژه خه وه ده رگاي ژيان و پزگارى بو هه موو خه لك كرده وه. شه يتان هه تا ئيستاش به هه موو پيگا شه يتانيه كانى هه ول ده دات كه خه لك هه لبخه له تينيت بو ئه وه ي له پيگاي ژيان دوورىان بخاته وه تاكو له گه ل ئه وه له ناو بچن و له گه ليذا به شداربن له چاره نووسه تاريكه كه ي له ناو دوژه خ!

پاشان عيسا به هوى پوحي پيروزه وه (پوحي خودا) بردرايه چوله وانى، تاكو له لايه ن ئيبيلسه وه (شه يتان) تاقى بكرته وه. دواى چل شه و و چل پوژ به پوژوو بوون، برسى بوو. تاقيكه ره وه ليى هاته پيش، پيى گوت: «ئه گه ر تو كورپى خودايت، بهم بهردانه بلئ با بن به نان.»

(۱۲) مه تا ۳: ۱۳- ۱۷

(۱۳) لوقا ۳: ۳

به لَام عيسا وه لَامى دايه وه: «**له تهوراتدا**) نووسراوه: ﴿مرؤف تهنها به نان ناژييت، به لكو به هه ر وشهيك كه له ده مى خوداوه ديتته دهره وه.﴾^(۱۴)»

ئينجا ئيبليس بردييه شارى پيروژ (**ئورشه ليم**) و له سهر گويسه بانه ي (**سوانده**) په رستگا رايگرت و پيى گوت: «ئه گهر تو كورى خودايت خوت هه لبده خواره وه. له بهر ئه وه ي (**له زه بوره كان**) دا نووسراوه:

﴿سه بارهت به تو فه رمان به فريسته كانى ده دات،

له سهر ده ستيان هه لته گرن،

تاكو پييت بهر به رد يك نه كه وييت.﴾»

عيساش پيى فه رموو: «هه روه ها (**له تهوراتدا**) نووسراوه: ﴿يه زدانى په روه ردگار تان تاقي مه كه نه وه.﴾»

ديسان ئيبليس بو سهر شاخيكي زور بلندي برد و هه موو شان شينه كانى جيهان و شكوي ئه وانى پيشان دا و پيى گوت: «هه موو ئه مانهت ده ده مى ئه گهر كرنوش به يت و مپه رستى.»

ئينجا عيساش پيى فه رموو: «شه يتان ليم دوور بكه وه! چونكه نووسراوه: ﴿كرنوش بو يه زدانى په روه ردگار ت ده به يت و ته نها ئه وه په رستيت.﴾»

ئينجا ئيبليس وازى لى هينا و فريسته ش هاتن و خزمه تيان كرد.^(۱۵)

شايه تيدانى يه حيا

ئهمه ش شايه تيبه كه ي يه حيايه، كاتييك رابه رانى جوله كه ي ئورشه ليم كاهين (**رافه كارى شه ريعه تي جوله كه**) و ليثيان (**خزمه تكارى په رستگا بوون**) ناره ده لاي پرسىارى لى بكنه: «تو كييت؟» ئه و دانى پيدا نا و نكولى نه كرد، به لكو گوتى: «من مه سيحه كه نيم.»

(۱۴) دواوتار ۸: ۳

(۱۵) مه تا ۱: ۴-۱۱

ئىنجا ئيان پرسى: «ئەي كىت؟ ئەيلىسى؟» گوتى: «نا، ئەو نىم.» (نوسەرەكان كە مامۇستاي شارەزاري شەرىعت بوون پيان وابوو كە پىغەمبەر ئەلىاس پيش عيسا دەگەرئەنە. هەرۇهە ئيان پرسى):

«ئەي تۆ پىغەمبەرەكەي؟» (ئەوئەي موسا پيشىنى كرد لە نەوئەي ئىسرائىلەوئە دىت (دوواتار ۱۸). گەلى جولەكە بە پەرۇشەو چاوپرپى هاتنى ئەو پىغەمبەرە بوون.) گوتى: «نەخىر.»

ئىنجا پيان گوت: «باشە تۆ كىت؟ تاكو وەلامىك بەدەنەوئە ئەوانەي كە ئىمەيان ناردوو، دەربارەي خۆت چى دەئىي؟»

يەحيا بە وشەكانى ئىشايى پىغەمبەر وەلامى دانەو و گوتى:

«من ئەو كەسەم كە لە چۆلەوانى هاوار دەكات:

رېگا بۆ هاتنى يەزدان ئامادە بكن.»

ئىردراوانىش لە فەرىسىيەكان (كۆمەللىكى ئايىنى جولەكەي توندرەون لە پراڤەكردن و جىيەجىكردنى شەرىعت) بوون، پرسىاريان لىكرد: «ئەگەر تۆ مەسىحەكە نىت و ئەلىاس نىت و پىغەمبەرەكەش نىت، ئىتر بۆچى خەللكى لەئاو هەلدە كىشىت؟»

يەحياش وەلامى دانەو: «من خەللكى لە ئاو هەلدە كىشىم، بەلام يەكەك لە ئىوانتان راوئەستاو كە نايانسن، ئەو لەدواي من دىت، من شايانى ئەو نىم كە قەيتانى پىلاوئەكانى بكمەو.»

ئەمانە لە بىتەنيا روويدا، لەوبەرى رووبارى ئوردونەو، لەو شوئىنەي يەحيا خەللكى لە ئاو هەلدە كىشا.

بەرخى قوربانى خودا

بۆ بەيانى يەحيا بىنى عيسا دىتە لاي، گوتى: «ئەوئەتا بەرخى خودا، ئەوئەي گوناھى جىهان لادەبات! (خودا مەسىحى لەسەر خاچ كرده قوربانى بۆ لادانى گوناھى مرؤف. بەگوئىرەي تەورات كاتىك مرؤف هەر گوناھ و تاوانكى

کردبا پټوېستی به کردنی قوربانیهك هه‌بوو له‌سەر قوربانگا بۆ كه‌فاره‌تی گونا‌هه‌كه‌ی، به‌لام خودا مه‌سیحی کرده قوربانی بۆ كه‌فاره‌تی گونا‌هه‌کانی هه‌موو مرو‌فایه‌تی). ئەمه ئه‌وه‌یه كه باس‌م کرد، پیاویك دوا‌ی من دیت پټش كه‌وت، چونكه پټش من بووه. منیش نه‌مه‌ناسی، به‌لام تاكو ئه‌و بۆ ئیسرائیل (گه‌لی جوله‌كه) ده‌ربكه‌و‌یت، له‌به‌ر ئه‌وه هاتووم خه‌لكی له ئاو هه‌لده‌كیشم.

یه‌حیا شایه‌تی دا: بینیم رۆحی پیرو‌ز وهك كو‌تریک له ئاسمانه‌وه ده‌هاته خواره‌وه و له‌سه‌ری نیشته‌وه (له‌سه‌ر سه‌ری عیسا‌ی مه‌سیح). من نه‌مه‌ناسی (وهك مه‌سیحی چاوه‌پوان‌کراو نه‌مه‌ناسی)، به‌لام ئه‌وه‌ی منی نارده‌وه خه‌لك له‌ئاوه‌ل‌کیشم، پټی گوتم: «ئه‌وه‌ی ده‌بینیت رۆحی پیرو‌ز دیته‌ خواره‌وه و له‌سه‌ری ده‌نیشیته‌وه، ئه‌و له‌ رۆحی پیرو‌زتان هه‌لده‌کیشیت» خۆم بینیم و شایه‌تیم دا كه‌ ئەمه‌ کوری خودایه‌.

قوتابییه به‌که‌مینه‌کان

بۆ به‌یانی دیسان یه‌حیا له‌گه‌ل دوو قوتابی (شوینکه‌وته‌ی) خۆی راوه‌ستا بوو، عیسا‌ی بینی ده‌رپۆشت، گو‌تی: «ئه‌وه‌تا به‌رخ‌ی خودا!»

دوو قوتابییه‌که‌ گو‌ییان لټی بوو كه‌ وای گو‌ت، دوا‌ی عیسا‌ كه‌وتن. عیسا ئاو‌ری دایه‌وه و بینی به‌دوا‌یدا دټن، لټی پرسین: «چیتان ده‌و‌یت؟» پټیان گو‌ت: «رابی، له‌ كو‌ی ده‌م‌ینیته‌وه؟» رابی واته‌ مامۆستا.

پټی فه‌رموون: «وه‌رن، ته‌ماشایه‌که‌ن.» له‌به‌ر ئه‌وه ئه‌وانیش رپۆشتن و بینیان له‌ كو‌ی ده‌مایه‌وه، ئه‌و رپۆزه‌ش له‌گه‌لی مانه‌وه، نزیکه‌ی کاتژمی‌ر چواری پاش نیوه‌رپۆ بوو.

ئه‌ندراوسی برای شیمۆن په‌ترو‌س، یه‌کیك بوو له‌و دووانه‌ی كه‌ گو‌ییان له‌ یه‌حیا بوو و دوا‌ی عیسا‌ كه‌وتن. یه‌که‌م جار ئه‌ندراوس چوو شیمۆنی برای دۆزییه‌وه و پټی گو‌ت: «مه‌سیحمان دۆزییه‌وه.» واته‌ ده‌ست‌نیشان‌کراو. ئینجا شیمۆنی ه‌ینایه‌ لای عیسا. عیسا‌ش ته‌ماشای کرد و فه‌رمووی: «تۆ شیمۆنی کوری یۆنای، به‌لام به‌ کیفاس ناو ده‌برد‌ریت.» کیفاس واته‌ په‌ترو‌س.

بۆ بەيانى عيسا ويستى بچېتە جەليل، فيليپۇسى دۆزىيەو، پىي فەرموو: دوام بکەو.

فيلپيۇس خەلکى يېتسەيدا بوو، شارەكەى ئەندراوس و پەترۇس. فيليپۇسئيش ناتانئىلى دۆزىيەو، پىي گوت: «ئەوہى كە موسا لە تەورات و پىغەمبەرانىش لە پەرتوو كە كانيان لەسەريان نووسيوە دۆزيمانەو، عيساى كورپى يوسفى خەلکى ناسيرەيە» (خەلکى پىيان دەگوت عيساى كورپى يوسف لەبەر ئەوہى يوسف مېردى مريەمى دايكى عيسا بوو).

ناتانئىل پىي گوت: «ئايا لە ناسيرە شتى چاك هەلدەكەوئى؟» فيليپۇس پىي گوت: «وہرە و ببينە.»

عيسا ناتانئىلى بينى بو لای دىت، دەربارەى فەرمووى: «ئەوہ تا ئيسرائىلى بەراستى، فيلى تيدا نبيە!»

ناتانئىل پىي گوت: «چۆن دەمناسيت؟»

عيسا وەلامى دايەوہ: «پيش ئەوہى فيليپۇس بانگت بکات، لەژىر دار هەنجيرەكە بوويت، تۆم بينى.»

ناتانئىل وەلامى دايەوہ: «رابى، تۆ كورپى خودايت! پاشاى ئيسرائىليت! (مەسىحى چاوەروانكراو)»

عيسا وەلامى دايەوہ: «باوہرت هينا، چونكە پىم گوتيت لەژىر دار هەنجيرەكە تۆم بينى؟ شتى گەورەتر دەبينيت!» ئىنجا پىي فەرموو: «راستى راستيتان پى دەلېم، دەبينن ئاسمان كراوہتەوہ و فرىشتەى خوداش لەسەر كورپى مروث سەردەكەون و دادبەزن.» (كورپى مروث ناسناوپكە كە بە عيساى مەسىح دەگوترا وەك ئاماژەيەك بۆ بەجەستەبوونى. عيسا پەيوەندى ئىوان خوداى باوك و مروث رېكدەخات.)

پاكسازى حەوشەكانى پەرستگا

جولەكە وەك حەجكردن دەچوونە ئۆرشەليم، كە وەك بەشئىك لە رېوپرەسمەكە قوربانى جوراوجۆريان پيشكەش دەكرد. لەبەر ئەوہ لە كاتى

حه جکردندا هه وشه ی دهره وهی په رستگا ده بووه بازاریک بو فرۆشتنی ئاژهل و په له وهه، ههروه ها پاره گۆره وان میزه کانیان له دهری په رستگا داده نا، له بهر ئه وهی تنه ها پاره ی تایبه تی په رستگا قبول ده کرا بو دانی باجی په رستگا و کړینی ئاژهل ی قوربان ی. میوانان له و بازارانه دا توشی فیل و قۆلپری ده هاتن، ئه مه وای کرد عیسا له م دیمه نه ناشرینه بیته وه لام که شکوی په رستگای شیواند بوو.

که جه ژنی په سخه ی جوله که کان نزیک بووه وه، عیسا چوو بو ئورشه لیم. له هه وشه کانی په رستگا فرۆشیاران ی گا و مه ر و کوتری بینی، پاره گۆره وانیش دانیشتبوون. قامچییه کی له گوریس دروستکرد و هه مووانی له هه وشه کانی په رستگا دهر کرد، مه ر و گا پیکه وه. پاره ی پاره گۆره وان ی په رشوبلاو کرده وه و میزه کانی وه رگپرا، ئینجا به کوتر فرۆشانی فه رموو: «ئهم شتانه لیره هه لگرن! مالی باو کم (په رستگا) مه که نه بازار!»

جا قوتابییه کانی هاته وه بیریان که (له زه بووری 69) نووسراوه: ﴿دلگه رمی بو مال که ت ده مسووتیتیت﴾

جوله که کان (ئه وانیه ی هه لده ستان به خزمه تکردنی په رستگا) وه لامیان دایه وه: «چ په رجوو یکمان نشان ده ده یت تا کو ده سه لاتی ئه نجامدانی هه موو ئه م کارانه ت بسه لمیتنی؟»

عیساش وه لامی دانه وه: «ئهم په رستگایه بپروو خینن، به سئ رۆژ هه لیده ستینمه وه.» (واپانده زانی مه بهستی له و ته لاره ی په رستگایه که سلیمانی پاشا بنیادی ناوه، ئه وهی که هیرۆدس دووباره بنیادی نایه وه).

ئینجا جوله که کان گوتیان: «ئهم په رستگایه به چل و شهش سال بنیاد نراوه، تو به سئ رۆژ هه لیده ستینیته وه؟» به لام ئه و باسی په رستگای له شی خو ی ده کرد (جهسته ی مه سیح وه ک هیما یه که بو په رستگای خودا، ئه وهی که به له خاچدانی ده پروه خینن ئینجا له رۆژی سییم هه لده ستیته وه). له بهر ئه وه کاتیک له ناو مردوو ان هه ستایه وه، قوتابییه کانی هاته وه بیریان که ئه مه ی گوتبوو، ئینجا باوه ریان هیئا به نووسراوه پیرۆزه که (پیشبینیه کانی په یمانی کون) و به و قسه یه ی عیسا فه رموو ی.

کاتیک عیسا له جه ژنی په سخه له ئورشه لیم بوو، زور کهس باوه پریان به ناوی هیئا، چونکه ئه و په رجوانه یان بینی که ده یکرد. به لام عیسا له لای خوږه وه متمانهای پئی نه کردن، چونکه هه موو خه لکی دهناسی. له بهر ئه وه پپویستی به کهس نه بوو دهر باره ی مروّف شایه تی بو بدات، چونکه ده یزانی دلی مروّف چی تیدایه.

عیسا نیقودیموس فیّر ده کات

فهریسیه کان کومه له یه کی ئایینی جوله که ی توندپه و بوون له راقه کردن و جیبه چی کردنی شه ریعت. تا قمیکی بیرته سک بوون که په یوه ست بوون به شیوه و وشه زیاتر له رۆح و کرۆکی بابه ته کان. ئه و دهسته یه نزیکه ی دوو سه ده بهر له له دایکبوونی مه سیح سه رپانه لدا. فهریسیه کان له بنه رته دتا خانه دانترین و ده ستپاکترین خه لک بوون. به لام ئه وان به پئی تیپه ربوونی کات لایاندا بو توندپه وی و ده مارگیری به رواله ت له گوپراه لبوونی ته وراتی پیغه مبه ر موسا. فهریسیه کان به دوو رووی به ناوبانگ بوون. فهریسیه کان وپرای ته وراتی موسا، په یوه ست بوون به دابونریتیک که له باوکانه وه له سه ر زاریان گوزار ابووه وه. ئه وه یان به هاوته ریپی ته وراتی موسا داده نا. (فهریسی بوون) دهر برینیک بوو بو توندپه وی ئایینی وشک که رۆح و له خواترسی راسته قینه ی له گه لدا نه بوو. هه روه ها ئماژه بوو بو دوو رووی و په رستنی به وشه و رووکه ش.

پیاویک له فهریسیه کان هه بوو به ناوی نیقودیموس، یه کیک بوو له رابه رانی جوله که. به شه و هاته لای عیسا و پئی گوت: «رابی، ده زانین تو ماموستایه کی له لای خوداوه هاتوویت، چونکه کهس ناتوانیت ئه و په رجوانه بکات که تو ده یکه ییت، ئه گه ر خودای له گه ل نه بیّت.»

عیساش وه لامی دایه وه: «راستی راستیت پئی ده لیم، ئه گه ر یه کیک له دایک نه بیته وه، ناتوانیت شانشینى خودا (شانشینى خودا ئه و شوینه یه که له دوی ژيانى سه ر زه وی مروّفه کان هه تاهه تایه له گه ل عیسا ی مه سیح تیدا ده ژین. له م شانشینه دا عیسا ی مه سیح خو ی پاشایه تی ده کات.) ببینیت.»

نیقودیموس پئی گوت: «مروّف که پیر بیّت چوّن ده توانیت له دایک بیّت؟

خۆ دیسان ناتوانیت بچیتهوه سکی دایکی و له دایک بیتهوه؟»

عیسا وهلامی دایهوه: «راستی راستیت پی ده لیم، نه گهر یه کیک له ئاو و له رۆحی پیروز له دایک نه بیت، ناتوانیت بچیته ناو شانشین خودا. (ئهم له دایکبونه وهیه، یان له دایکبوون له رۆحی پیروز، کاری رۆحی خودایه له دلێ مرۆف بۆ نوێکردنه وهی دلێ مرۆف تاکو کهسه که بیته یه کیک له مندا له کانی خودا و به دیهینزاویکی نوێ). نه وهی له جهسته له دایک بووه جهسته یه، نه وهش له رۆحی خودا له دایک بووه رۆحه. سه رسام مه به که پیم گوتی: ”ده بی له دایک بنه وه». با بۆ کوئی بیه ویت هه لده کات و گویت له دنه کهه ی ده بیت، به لام نازانیت له کوپوه دیت و بۆ کوئی ده چیت. ههر که سیکیش له رۆحی پیروز له دایک بووه ئاویه.»

نیقودیمۆس گوتی: «چۆن ده کری ئه مانه رووبدهن؟»

عیسا وهلامی دایهوه: «تۆ مامۆستایه کی ئیسرایلی و ئه مانهش نازانیت؟ راستی راستیت پی ده لیم: نه وهی ده یزانین ده یلین و نه وهی ده یینین شایه تی بۆ ده ده یین، ئیوهش شایه تیمان قبول ناکهن. باسی شته زه مینییه کانم بۆتان کرد و باوه ر ناکهن (چوونه ناو شانشین خودای به له دایکبوون چواندوهه)، ئیتر چۆن باوه ر ده کهن نه گهر باسی شته ئاسمانییه کانتان بۆ بکه م؟ کهس سه رنه که وتوهه بۆ ئاسمان جگه له وهی له ئاسمان هاتوه ته خواره وه، که ئه ویش کوری مرۆفه (عیسای مه سیح ناسناوی کوری مرۆف له خوئی ده نیت، وه ک ئاماژه یه ک بۆ به جهسته بوونی).

وه ک موسا له چۆله وانی ماره که ی به رز کرده وه، ئاواش ده بی کوری مرۆف به رز بکریته وه، تاکو ههر که سیک باوه ری پی به نیت ژیا نی هه تاهه تایی هه بیت.»

له بهر نه وهی خودا نه وه نده جیهانی خۆشویست، ته نانته کوره تاقانه که ی به ختکرد، تاکو ههر که سیک باوه ری پی به نیت له ناو نه چیت، به لکو ژیا نی هه تاهه تایی هه بیت، چونکه خودا کوره که ی نه نارده جیهان تاکو جیهان حوکم بدات، به لکو تاکو جیهان به وه وه رزگاری بیت. نه وهی باوه ری پی به نیت حوکم نادریت، به لام نه وهی باوه ر ناهینیت ئه وا حوکم دراوه، چونکه باوه ری

به ناوی کوره تاقانه کهی خودا نه هیناوه (دهرپرنی کوری خودا ئاماژه به بۆ سروشتی عیسی مه سیح، به واتای وه چه خستنه وه و به دواییه کداهاتی زهمه نی نایه ت.) ئەمەش حوکمه که یه: پرووناکییه که هاته جیهان به لām خه لک له جیاتی پرووناکییه که تاریکیه که یان خۆشویست، چونکه کرده وه یان خراپ بوو. له بهر ئەوهی هەر که سێک خراپه بکات رقی له پرووناکییه که یه و نایه ته لای پرووناکییه که، نه وه ک کرده وه کانی ئاشکرا بێت. به لām ئەوهی به گوێره ی راستی ده پروات، دێته لای پرووناکییه که، تا کو ده ربکه و بێت که کرده وه کانی له خودا وه یه.

یه حیا شایه تی بۆ مه سیح ده دات

له شایه تیدانی پیغمه به ر یه حیا بۆ مه سیح، یه حیا سه به رت به خۆی گوتوو یه تی که له خاکه وه هاتوو، به لām عیسی مه سیح له ئاسمانه وه هاتوو. ئەوهش ئاماژه یه بۆ ئەوهی عیسی مه سیح وشه ی به جه سه ته بووه له وینه ی مرۆف. هه روه ک ئاماژه ی کرد بۆ ده سه لاتی عیسا، ئەوهی که ژیا نی جاویدانی ده به خشی ت. وشه ی «باوکه که» وه ک ده سه ته واژه یه کی لاهوتی به کاره ی نزا وه که خودا له هه موو ئینجیله کاندای به سروش نار دوویه تی ئاماژه یه بۆ خودای نه بینزا وه، هه روه ها بۆ خودای به جه سه ته بوو له شیوه ی مرۆف وشه ی «کوره که» به کاره ی نزا وه. ئەوه دوو وشه یه هه رگیز واتای زاوژی و به دواییه کداهاتی زهمه نی ناده ن، به لکو ئاماژه ن بۆ یه کیتی کرۆکی خودایانه، چونکه خودا یه که و تا ک و ته نه یه.

دوای ئەمانه عیسا و قوتاییه کانی (حه وارییه کان و شوپنکه وتووانی) هاتنه خاکی یه هودیای، له وێ له گه لیان مایه وه و خه لکی له ئاو هه لکیشا. یه حیا ش له ئەینونی نزیك شاری سالیم خه لکی له ئاو هه لده کیشا، چونکه له وێ ئاو زۆر بوو، ئیتر ده هاتن و له ئاو هه لده کیشران، چونکه هیشتا یه حیا نه خرابوو ه زیندانه وه. له وێ ده رباره ی پاک کردنه وه گه تو گو یه ک که وته ئیوان قوتاییه کانی یه حیا و جوله که یه ک. هاتنه لای یه حیا و پێیان گوت: «رابی، ئەوهی له وه به ری رووباری ئوردون له گه ل تۆ بوو، ئەوهی شایه تیت بۆی دا، ئەوه تا خه لک له ئاو هه لده کیشیت و هه موو خه لک دێنه لای.»

یه حیا وه لāmی دایه وه: «کهس ناتوانیت شتیک وه ربگری ت ئە گه ر له

ئاسمانه وه پيى نهدراييت. ئيوه خوٲان شايه تيم بو دهدهن كه گوتم: من مهسيح نيم، بهلام پيش ئهو نيردراوم. بووك بو زاوايه، هاوپيى زاواش كه خزمه تي زاوا دهكات چاوه پيى دهنگى هاتنه كهى دهكات، كاتيك گويى له دهنگى زاوا دهبي، زور دلخوش دهبيت. ئهم خوشييه درا به من و ئيستا هاته دى. پيويسته ئهو زياد بكات و منيش كه م.»

ئهو هى له سهره وه ديت له سهرووى ههموانه (واتا ئه وهى له ئاسمانه وه ديتنه سهر زهوى). بهلام ئه وهى له زهوييه ئه وه زهمنييه و وه كو كه سيكى زهمنيى ده دويت (ئه وهى مروفتيكي ئاساييه). ئه وهى له ئاسمانه وه ديت له سهرووى ههموانه و شايه تي ئه وه ده دات كه بينويه تي و بيستويه تي، بهلام كه س شايه تيه كهى وه رناگريت. ئه وهى شايه تيه كهى وه رده گريت، موري دهكات كه خودا راسته، چونكه ئه وهى خودا ناردويه تي به پيامى خودا ده دويت، له بهر ئه وهى خودا بئ سنور روحي پيرو ز ده به خشي ت. باوكى ئاسمانى كوري خو ي (عيساى مه سيح) خوشده ويت و هه موو شتيكى داوه ته ده ستي. ئه وهى باوه ر به كوره كه به يئيت زيانى هه تاهه تايى هه يه. بهلام ئه وهى گوپرايه لى كوره كه نييه زيان نايئيت، به لكو تووره يى خوداى له سه ر ده ميئيت.

فه ريسييه كان بيستان كه عيسا له يه حيا زياتر قوتابى دروستكردوه و له ئاو هه لكيشاوه، هه رچه نده عيسا خو ي خه لكى له ئاو هه لئه ده كيشا، به لكو قوتابيهه كانى. كاتيك عيسا ئه مه ي زانى يه هو دياى به جه يشت و گه پرايه وه جه ليل.^(١٦)

زيندانى كردنى چه زه تي يه حيا

بهلام كاتيك يه حيا سه زه نشتي هيرودسى ئه نتيپاسى فه رمانه و اى جه ليلى كردبوو له بهر ئه وهى كه هيرودى اى براژنى خو ي هينابوو (له دواى ئه وهى پيكه وه پيلانيان له دژى مي رده كهى گي رابوو) و هه روه ها له بهر هه موو ئه وه خراپانه ي كردبووى، ئهم خراپه يه شى خسته پال هه موو ئه وانه، يه حياى له زيندان به ند كرد.^(١٧)

(١٦) يوحننا ١: ١٩ - ٤: ٣

(١٧) لوقا ٣: ١٩-٢٠

کاتیک عیسا بیستی یه حیا گیراوه،^(۱۸) به هیزی رۆحی پیروژه وه گه رایه وه
جه لیل.^(۱۹)

عیسا قسه له گه ل ژنیکی سامیره یی ده کات

لهو سه رده م خاکی جوله که دابهش بوو بۆ دوو هه ریم، ئیسرا ئیل و یه هودیا.
ناوچه ی سامیره به شی ناوه راستی خاکی ئیسرا ئیل بوو، پایته خته که شی هه ر
پیی ده گوترا سامیره. له سه ده ی هه شته می به ر له له دایکبونی عیسا، پاشای
ئاشوور دهستی به سه ر شانشینی باکووردا گرتبوو که به شانشینی ئیسرا ئیل
ده ناسرا. سامیره یی هه کان پیکهاته یه کی تیکه ل بوون له جوله که و ئه م نه ته وانه
که به فه رمانی پاشای ئاشووری له م خاکه نیشه جی کرابوون. سامیره یی هه کان له
دژایه تیی هه کی سه ختدا بوون له گه ل یه هودیا یی هه کان. په رستگای تایهت به خو یان
هه بوو که له سه ر چیای سامیره دروستیان کردبوو، شو ئنگره وه ی په رستگای
پیغه مبه ر سلیمان بوو له ئۆرشه لیم. سامیره یی هه کان چیا که شیان به پیروژ داده نا
و له بری ئۆرشه لیم له جه ژنه کانیا ندا ده چوونه ئه وئ. یه هودیا یی هه کان مامه له و
هاموشۆی سامیره یی هه کانیا ن نه ده کرد، به هۆی ئه وه ی له گه ل خه لکی بیگانه
تیکه ل بیوون. له روانگه ی ئه م پاشخانه میژووی و فه ره هه نگییه وه خه لکی
چاوه ری ئی ئه وه یان نه ده کرد عیسا ی مه سیح که له یه هودیا له دایکبوو
قسه له گه ل ژنیکی سامیره یی بکات، به لام عیسا له روانگه ی بانگه وازه
خوداییه که یه وه ئه مه ی کرد نه ک له روانگه ی ته سکی نه ته وه یی هه و!

جا (عیسا) ده بووایه به ناوچه ی سامیره دا تیبه ری ئت، گه یشته شارۆچکه یه کی
سامیره که ناوی سوخار بوو، نزیك ئه و پارچه زه وییه ی یاقوب دابوویه
یوسفی کو ری. بیری یاقوبیش له وئ بوو. جا عیسا له گه شته که ماندوو بوو،
له لای بیره که دانیشهت، نزیکه ی کاتژمی ر دوا زده بوو.

ژنیکی سامیره یی هات بۆ ئه وه ی ئا و بیات، عیسا پیی فه رموو: «هه ندیک
ئاوم بده ری.» له و کاته دا قوتا بییه کانی چو بوونه ناو شار تا کو خو اردن بکرن.

(۱۸) مه تا ۴: ۱۲

(۱۹) لۆقا ۴: ۱۴

جا ژنه سامیره بیه که پیی گوت: «تۆ جوله که کیت و منیش ژنیکی سامیره بیه، چۆن داوای ئاوم لئ ده که کیت؟» چونکه جوله که کان تیکه لئ سامیره بیه کان نابن.

عیساش وه لامی دایه وه: «ئه گهر به خشینی خودات بزانیایه و ههروهها ئه وهش کییه که پیت ده لیت «ئاوم بده ری،» ئه وسا تۆ داوات لئ ده کرد و ئه ویش ئاوی ژبانی پیده دایت.» (عیسای مه سیح له لایه نی پۆحیه وه قسه ی ده کرد، به لام ئه و ته نها له دیوه ئاشکرا که ی بابه ته که گه شت.)

ژنه که پیی گوت: «به لام گه وره م، دۆلکه ت پینیه و بیره که ش قووله. ئیتر تۆ ئاوی ژبانت له کوئی بوو؟ خو له یاقوبی باوکمان گه وره تر نیت که بیره که ی پیداوین، خوئی و کوره کانی و مالاته کانی لئیان خوار دووه ته وه؟»

عیسا وه لامی دایه وه: «هه رکه سیک له م ئاوه بخواته وه جار یکی دیکه تینووی ده پیته وه. به لام ئه وه ی له و ئاوه بخواته وه که من دهیده می، هه رگیز تینووی ناییت، به لکو ئه و ئاوه ی من دهیده می تیدا ده پیته کانیویک و هه لده قو لیت، ژبانی هه تاهه تایه ده به خشئی.»

ژنه که ش پیی گوت: «گه وره م، ئه و ئاوه م بده ری تاکو تینوو نه بم و نه یه مه وه ئیره بو ئاوکیشان.» عیسا پیی فه رموو: برۆ، میرده که ت بانگ بکه و وهروه ئیره.»

ژنه که وه لامی دایه وه: «میردم نییه.» عیساش پیی فه رموو: «راست ده که کیت که ده لئی میردم نییه.» له راستیدا پینج میردت هه بوو، ئیستاش ئه وه ی هه ته میردت نییه. ئه مه شت به راستی گوت.»

ژنه که پیی گوت: «گه وره م، ده بینم تۆ پیغه مبه ریت. باو بایرامان له م شاخه دا (ناوچه ی سامیره) خودایان په رستوو، به لام ئیوه (خه لکی یه هودیان) ده لئین ئۆرشه لیم ئه و شوینه یه که پیویسته په رستنی لئ بکریت.»

عیسا پیی فه رموو: «خانم، باوه رم پی بکه، کاتیک دیت ئیوه باوک ده په رستن (مه به ستی له خودایه که په یوه ندی مرۆق و خودا وه که په یوه ندی باوک و کوره)، به لام نه له سه ر ئه م شاخه و نه له ئۆرشه لیم. ئه وه ی ئیوه

دهپه رستن نایاسن، به لَام ټه وهی ټیمه دهپه رستین دهیناسین، چونکه رزگاری له جوله که وهی په (مه بهستی ټه وهی په که رزگار بوون له گوناوه سزا که ی به باوه رپه ټان به عیسی مه سیحه که به ره گه ز جوله که یه.) به لَام کاتیک دیت ټه ویش که ټیستایه خواپه رسته راسته قینه کان به رڅی پیروژ و راستی باوک دهپه رستن، چونکه باوک داوای ټم جوړه خواپه رستانه دهکات. خودا رڅه و پیوسته ټه وانهی دهپه رستن به رڅی پیروژ و راستی بیپه رستن.»

ژنه که پی گوت: «ده زانم مه سیا دیت، که پی ده گوتری مه سیح، که ټه هات هه موو شتیکمان پی راده گه یه ټیت.»

عیساش پی فرموو: «من ټه وم، ټه وهی قسه ت له گه ل دهکات.»

قوتابیه کان به داوای عیسی مه سیح ده که ون

له و کاته دا قوتابیه کان ی گه یشتن، سه رسام بوون که له گه ل ژنیک قسه دهکات. (یه هو دیابیه کان له ریگادا قسه له گه ل ټافره ت ناکه ن، به تایه تی ټه گه ر سامیره یی بیت.) به لَام که س نه یگوت: «چیت ده ویت؟» یان «بوچی قسه ی له گه ل ده که ی ت؟»

ټینجا ژنه که گوژه که ی به جپه یشتن، چوه ناو شار و به خه لکی گوت: «وهرن که سیک ببینن هه رچییه کم کردوه پی گوتم! ده بن مه سیح نه بیت؟» ټیتر خه لکه که له شار هاتنه دهره وه و چونه لای (عیسا).

له و کاته دا قوتابیه کان تکایان لپی ده کرد: «رابی، بخو!»

به لَام پی فرموون: «خوار دنیکم هه یه بیخوم، که ټیوه نایزانن.» (مه بهستی له پیوستیه رڅییه کان بووه، که وه ک خوراکی رڅی باسکراوه.)

له بهر ټه وه قوتابیه کان به یه کتریان ده گوت: «که س هیچی بو هیئاوه بیخوات؟»

عیساش پی فرموون: «خوار دنی من ټه وهی به خواستی ټه وه بکه م که نار دوومی و کاره که ی ته واو بکه م. ټه ی ټیوه نالین: ”پاش چوار مانگ

كاتى دروڤنه ديت؟ ئەو ەتا پيتان دەلیم: چاوتان ەلېرن و سەيرى كیلگە كان بکەن وا زەرد ەلگەراون بۆ دروڤنه. سەپانیش کرئ و ەردەگریت و بۆ ژيانى ەتاهەتايى بەرھەم کۆدەکاتەو، تاکو تۆوچين و سەپان پیکەو ەلشاد بن. لەبەر ئەو ەو پەندە راستە کە دەلیت: «یەکیک تۆو دەکات و یەکیکی دیکە دروڤنه دەکات» (عیسای مەسیح سەبارەت بەو قسەى دەکرد کە ئەو خەلگەى بەرەو لای ەاتوون باوەرپەيتن کە ئەو مەسیحە کە یە و لە گومرايى و گوناھەو ە تۆبە بکەن و بگەرپنەو، ەروەھا بەردەوام بوو و فەرمووی: من ئیووم بۆ دروڤنەى نارەووە کە پيوەى ماندوو نەبوون. کەسانى دیکە پيوەى ماندوو بوون و ئیوە بەرھەمى ماندوو بوونيان دەخۆن.

باوهرى ساميره ييه كان به عيساي مەسیح

زۆر لە سامیره ییەکانى ئەو شارە باوهریان بە عیسا هیئا، لەبەر قسەى ئەو ژنەى کە شایەتى دەدا: «هەرچیەکم کردوو پيى فەرمووم.» لەبەر ئەو کاتیک سامیره ییەکان ەاتنە لای عیسا، تکایان لیکرد لەلایان پەيتنەو، ئەویش دوو رۆژ لەوئى مایەو. ژمارەى کى زۆر زیاتریش بەهۆى قسەکانیەو باوهریان هیئا و بە ژنەکان دەگوت: «چیتەر بەهۆى قسەى تۆو نیە کە ئیمە باوهر دەهینین، چونکە خۆمان بیستمان و دەزانین کە ئەم پیاو بەراستى رزگارکەرى جیهانە!»

عیسا دەگەرپتەو بۆ جەلیل

پاش ئەو دوو رۆژە عیسا ئەوئى (شارۆچکەى سوخار) بەجیهیشت و چوو بۆ جەلیل، چونکە عیسا خۆى شایەتى دا (رایگەیاندا) کە پینغەمبەر لە شارى خۆى ریزی لى ناگیریت. لەبەر ئەو کاتیک ەاتنە جەلیل، جەلیلییەکان پيشوازيان لى کرد، چونکە ئەوانیش بۆ جەژن ەاتبوون و ەموو ئەو شانەیان بینبوو کە لە جەژندا لە ئۆرشەلیم کردبوو.

عیسا کورپى کاربەدەستیکى پاشا چاک دەکاتەو

عیسا ەاتەو شارۆچکەى قانا لە ناوچەى جەلیل کە لەوئى ئاوى کردبوو شەراب، کاربەدەستیکى پاشا ەبوو، کورپەکەى لە کەفەرناحوم نەخۆش بوو.

کاتیک ئەو بیستی عیسا له یه هودیایه هاتوو ته جهلیل، چوو له لای و لای پارییه وه که بیت بو ئەوهی کوره کهی چاک بکاته وه، چونکه نزکی مردن بو.

ئینجا عیسا پیتی فهرموو: «ئەگەر ئیوه په رجوو و کاری سه سوپهینه ر نه بینن هه رگیز باوه ر ناهینن.»

کاربه دهسته کهش پیتی گوت: «گه وره م، پیش ئەوهی کوره کهم بهریت، وه ره.»

عیسا پیتی فهرموو: «پرۆ! کوره کهت ده ژبیت.» پیاوه که باوه ری به و قسه یه کرد که عیسا پیتی فهرموو و رۆبشت. که به ریگاوه بوو کوپله کانی تووشی بوون و ده یانگوت که کوره کهی زیندوو، جا سه بارهت به و کاتژمیره ی تیدا چاکتر ببوو وه په سیاری لیکردن، وه لامیان دایه وه: «دوینێ کاتژمیر یه کی پاش نیوه رۆ تایه که به ریدا.»

باوکه که زانی له و کاتژمیره بوو که عیسا پیتی فهرموو: «کوره کهت ده ژبیت.» ئەوسا خووی و خاو و خیزانی هه موو باوه ریان هیتا.

ئهمه ش دووه م په رجوو بوو که عیسا کردی، که له یه هودیایه هاته جهلیل.^(۲۰)

عیسا له ناسیره ی شاره کهی خو ی ده رده کری

عیسا هاته ناسیره که لای گه وره بووه، وه که نه ریتی خو ی رۆژی شه ممه چوو که نه شت (شوینی کۆبوونه وهی جوله که کانه بو په رستن و فیرکردن و خویندنی ته ورات) و بو خویندنه وه هه ستا. په رتووکی ئیشایا پیغه مبه ریان دای و کردیه وه، ئەو شوینیه ی (له ئیشایا ۶۱) دۆزییه وه که تیدا نووسراوه:

رۆحی یه زدان به هیزم ده کات،

چونکه ده ستیشانی کردووم بو مژده دان به هه ژاران،

منی ناردوووه بو جار دانی ئازادی به دیلگیراون،

هه روه ها گه رانه وهی بینایی بو کویران،

بۆ ئازادکردنى ستمەلىكراوان و پراگەياندىنى سالى رەزامەندى يەزدان.

ئىنجا نووسراو پىرۆزەكەي پىچايەو، دايەو خزمەتكارەكە و دانىشت. ھەموو ئەوانەي لە كەنىشت بوون چاويان تىبىبوو. دەستى كرد بە قسە كردن و گوتى: ئەمىرۆ ئەم نووسراو پىرۆزەي گوپتان لىبوو ھاتەدى.

ھەموو شاھەتەيان بۆ دەدا، سەرسام بوون لەو پەيامە پىر لە نىعمەتەي لە دەمى دەھاتە دەرەو، دەيانگوت: «ئەمە كورەكەي يوسف نىيە؟»

عيسا پىي فەرموون: «بىنگومان ئەم پەندەم پى دەلىن: ئەي پزىشك چارەسەري خۆت بگە! ئەوھي بىستان و لە كەفەرناھوم كردت، لىرەش لە شاھەكەتدا بىكە.»

ھەرەوھا فەرمووي: «پراستىتان پى دەلىم، ھىچ پىغەمبەرىك لە شاھەكەي خۆي پەسەند ناكىت. لەپراستىدا پىتان دەلىم، لە سەردەمى ئەلياس زۆر بىوھژن لە ئىسرائىلدا ھەبوون، كاتىك سى سالى و شەش مانگ باران نەبارى، لە ھەموو خاكەكەدا بوو قاتوقرىيەكە گەورە، بەلام ئەلياس بۆ ئەوان نەنىردا، بەلكو بۆ بىوھژنىك لە شارى سەرفەند لە ناوچەي سەيدا (پروانە كىتەي پىرۆز، يەكەم پاشايان بەشى ۱۷). لە ئىسرائىلدا لە سەردەمى ئەلىشەع پىغەمبەر زۆر كەس تووشى نەخۆشى گولى ھاتبوون، خودا ھىچيانى چاك نەكردەو، نەعمانى سوري نەبىت.» (نەعمان سەركردەي لەشكرى پاشاي ئارام (سوريا) بوو، تووشى نەخۆشى گولى ببوو. گولى نەخۆشىيەكى پىستى ترسناكە كە دەبىتە ھۆي ھەلۋەرىنى پەلەكانى مروۇف. ھەركەسەك ئەو نەخۆشىيەي ھەبووايە بە گلاو دادەنرا. نەعمان ھاتە لاي ئەلىشەع و شىفای وەرگرت.)

ھەموو ئەوانەي لە كەنىشتەكە بوون، كاتىك ئەمەيان بىست لىي تووپرەبوون (چونكە عيسا بەم دوو ھەونەيە مەبەستى بوو كە خەلكى فېرىكات خودا لە دەستپىكى ئەوھدايە گرنكى بە نەتەوھەكانى دىكە بدات) دەريانكردە دەرەوھي شار، بردىيانە سەر لىواری ئەو چىايەي شاھەكەيانى لەسەر بنىاد نرابوو، تاكو فېرىدەنە خوارەو. بەلام ئەو بەناوياندا تىپەرى و روپشت.^(۳۱)

عیسا دەست بە راگەیانندی پەيامەكەى دەكات

عیسا ناسیرەى بەجیھت و هات لە كەفەرناحوم نیشتهجی بوو، كە لەسەر دەریاچەى، لە سنووری زەبولون و نەفتالی، تاكو ئەوهى لە پێگەى پێغمبەر ئیشایاوه گوتراوه بێتە دى:

خاكى زەبولون و خاكى نەفتالی،

ئەوهى لە پێگای دەریا، ئەوبەرى رووبارى ئوردون،

جەلیلی نەتەوهكان (پۆمانییه داگیركەرەكان)،

ئەو گەلەى لە تاریكیدا دانیشتوو (بەهۆى گونا و خراپەوه)،

پووناکیهكى گەورهى بینى (بە هاتنى عیساى مەسیحى پووناكى

جیهان)،

دانیشتوووان لە خاكى سێبەرى مەرگ

پووناكى بەسەریاندا هەلات.

لەو كاتەوه^(۲۲) عیسا هاتە جەلیل و مزگینی خودای رادهگەیاندى و دەیفەرموو: «كاتەكە هاتوو تە دى و پاشایەتى خودا نزیك بوو تەوه. تۆبە بكەن، باوهر بەم مزگینییه بھینن.»^(۲۳) ناوبانگى لە هەموو دێیهكانى دەور و پشت بلاو بوووه. لە كەنیشتهكانیان فیری دەكردن و هەموو ستایشیان دەكرد.^(۲۴)

(۲۲) مەتا ۴: ۱۳-۱۷

(۲۳) مەرقۆس ۱: ۱۴-ب-۱۵

(۲۴) لۇقا ۴: ۱۴-ب-۱۵

به شی سییه م

سالی ناوبانگ و په سه ندردن

عیسا قوتابییه کانی هه لده بژیریت

وشه ی قوتابی له ئینجیلدا بو شوینکه وتوان به کار دیت. هه رکه سیئک به دوا ی ماموستایه ک بکه ویت نهوا قوتابی نهوه. زوربه ی پیغه مبه ران قوتابییان هه بووه. ناسناوی قوتابی بو هه موو نهوانه به کار دیت که فیرکردنه کانی عیسا ی مه سیح قبول ده کهن. جگه له مه وشه ی قوتابی به شیوه به کی تایهت ئاماژه به بو نهو دوا زده تیر دراوه ی که عیسا ی مه سیح بانگه پشستی کردوون بو نهوه ی له گه لئ بن، هه روه ها به هه واریش ناسراون.

کاتیک عیسا له که ناری ده ریچه ی جه لیل (ده که ویتنه سه ر رووباری ئوردون، دوو ناوی دیکه ی هه یه: «ده ریچه ی جه نیسارهت» و «ده ریچه ی ته به ریه») ده رویشت، دوو برای بینی، شیمون که پیی ده گوتری په ترؤس له گه ل نه ندر اوسی برای، تۆریان فریده دایه ده ریچه که، چونکه ماسیگر بوون. عیسا پیی فه رموون: وهرن دوام بکه ون، ده تانکه م به راو که ری مرؤف (بو نهوه ی مرؤفه کان له ده ریای جیهانی پیسه وه راو بکه ن و به ره و خودا بیان به ن). ده سته جه تۆره کانیان به جیه پشست و دوا ی که وتن.

که له وئ رویشت، دوو برای دیکه ی بینی، یاقوبی کوری زه بدی و یوحه نای برای، له به له می کدا له گه ل زه بدی باوکیان تۆره کانیان چاکه کرده وه، نه وانیشی بانگ کرد. ده سته جه تۆره کانیان به جیه پشست و دوا ی عیسا که وتن.^(۲۰)

رؤژیکیان عیسا له که ناری ده ریچه ی جه نیسارهت راوه ستابوو، خه لکی پاله په ستۆیان ده کرد تا کو گوئ له په یامی خودا بگرن، دوو به له می له که ناری ده ریچه که بینی، ماسیگره کان به جییان هیشته بوو و تۆره کانیان ده شوست. چوه ناو به کیکیان، هه ی شیمون بوو، داوا ی لیکرد که میک له وشکانی دووری بخاته وه،

ئىنجا دانيشت و لەناو بە لەمە كەوہ خەلكە كەى فیر دە كەرد.

كاتیك و تەكانى تەواو كەرد بە شیمۆنى فەرموو: «دووری بخەرەوہ بو قوولایی و تۆرەكانتان بو پراو كەردن فرییدەن.»

شیمۆن وەلامى دایەوہ: «گەورەم، بە درێژایی شەو زۆر ھەولمان دا و ھیچمان نە گەرت. بەلام لەبەر قسەى تۆ، تۆرەكان فرییدەدەم.

كاتیك ئەمەیان كەرد ماسییەكى زۆریان گەرت، خەریك بوو تۆرەكانیان بەریت. جا ئیشارەتیان بو ھاوکارانى ناو بە لەمە كەى دیکە كەرد، تاكو یین و یارمەتییان بەدەن، ئیتر ھاتن و ھەردوو بە لەمە كەیان پەركەرد، ھەتا واى لێھات خەریك بوو نوقوم بىن.

شیمۆن پەترۆس كە ئەمەى بىنى، (دركى بە توانا و دەسەلاتى عیسا كەرد و واى زانى كە خوێ لەبەرچاوى عیسا كەسێكى گوناھبار و قیزەوہنە) خوێ خستە بەرپى عیسا و گوتى: «گەورەم، لیم دووربەكەوہ، چونكە مرۆفێكى گوناھبارم!» پەترۆس و ھەموو ئەوانەى لەگەلى بوون لە زۆرى ئەو ماسییانەى گرتبوویان سەریان سوپامبوو، یاقوب و یوحناى كۆرەكانى زەبەدیش، ھاوبەشى شیمۆن بوون (دواتر بوونە قوتابى عیساى مەسیح).

عیسا بە شیمۆنى فەرموو: «مەترسە! ئیتر تۆ لە ئیستاوہ مرۆف پراو دەكەیت». لەدواى ئەوہى بە لەمە كانیان ھینایە وشكانى، ھەموو شتێكیان بەجێھێشت و دواى عیسا كەوتن.^(٣٦)

عیسا پۆچىكى پىس دەردەكات

ئىنجا (عیسا و قوتابییەكان) چوونە كەفەرناحوم. لە پۆژى شەمەدا عیسا چووە كەنىشت و دەستى كەرد بە فیركەردنى خەلك. خەلكى لە فیركەردنەكەى سەرسام بوون، چونكە وەك دەسەلاتدارێك فیری دەكەردن، نەك وەكو مامۆستایانى تەورات (ئەوانەى كە كتیبەكانى شەریعەت دەنووسنەوہ و پراقەى دەكەن). لە كەنىشتەكەیاندا یەكێكى لیبوو پۆچى پىسى (جنۆكەشى پى دەگوتریت، كە پۆچە بەدەكانى سەر بە شەیتانن) تێدابوو، لەپەر ھاواری كەرد، گوتى: «عیساى

ناسیرهیی، چیت لیمان دهوئیت؟ هاتووی له ناومان بهیت؟ ده زانم تو کیت،
پیرۆزه که ی خودایت! (شهیتان و رۆحه پیسه کان و پرای ئه وهی دژایه تی پلانی
خودا ده کهن، به لام زانیاریان ههیه له سه ر راستی خودا).

عیسا لیتی راخوپی و فهرمووی: «بیده ننگ به! لیتی وه ره دهره وه!» رۆحه
پیسه کهش فیتی له پیاوه که هینا و به دهنگی بهرز هاواری کرد و لیتی هاته دهره وه.
هه موو سه رسام بوون و که وتنه پرسیار له یه کتری: «ئمه چیه؟ فیر کردنیکی
نوئیه به ده سه لاته وه! فه رمان به رۆحه پیسه کانیش ده دات و گوپرایه لی ده بن.»
یه که سه ر ناوبانگی عیسا به هه موو ناوچه ی ده ورو به ری جه لیلدا بلاو بووه وه.

چاککردنه وی خه سووی په ترۆس

کاتیك عیسا له گه ل یاقوب و یوحنا که نیشه که یان به جه پششت، چونه
مالی شیمون (په ترۆس) و ئه ندراس. خه سووی شیمون له ناو جیگا که وتبوو،
تای هه بوو، خیرا باسی ئه ویان بو عیسا کرد. ئه ویش هات، ده ستی گرت و
هه لیستانده وه. تایه که به ریدا و ده ستی به خزمه تکردنیان کرد.

ئهو ئیواره یه له پاش رۆژئاو بوون، هه موو نه خۆش و ئهو که سانه یان بو ده هینا
که رۆحی پیسیان تیدابوو. هه موو دانیشه توانی شاره که له بهر ده رگا کۆبوونه وه،
عیسا ژماره یه کی زور نه خۆشی به جوړها ده رده وه چاک کرده وه و زور رۆحی
پیسیشی ده رکرد و نه یه پششت رۆحه پیسه کان بدوین، چونکه ده یانزانی کتیه.

عیسا له چۆله وانی نوێژ ده کات

به ره به یانی رۆژی دواتر که هیشه تاریک بوو، عیسا هه ستا و چوو ه شوینیکی
چۆل و له وی ده ستی کرد به نوێژ کردن. شیمون و هاو پیکانی به شوینیدا
گه ران، که دۆزیانه وه پیمان گوت: «هه موو خه لکه که به دواتدا ده گه رین.»

عیسا پیتی فهرموون: «وهرن، با برۆین بو دئییه کانی ده ورو پششت، تا کو
له ویش په یامه که م رابگه یه نم، چونکه من بو ئمه هاتووم.»^(۲۷)

عیسا نه خوش چاك ده كاتوه

ئینجا عیسا به هه موو جه لیلدا ده گهرا، له كه نیشته كان خه لکی فیر ده کرد و مزگینی پاشایه تیبه که ی راده گه یاند، هه رچی نه خوشی و هه رچی نه ساغی تئو خه لک هه بوو، چاکی ده کردنه وه. له بهر ئه وه ده نگوباسی ته و او ی سوریا ی گرت هه وه، ئه وانیش هه موو نه خوشی کیان ده هینایه لای، به جور هه ده رد و ئازاره وه، ئه وانیه ی که رچی پیسیان تیدا بوو و فیدار و ئیفلیج بوون چاکی کردنه وه. جا خه لکیکی زور له جه لیل و ده شاره که و ئورشه لیم و یه هودیا و ئه و بهری ئوردون دوا ی که وتن.^(۲۸)

چاکی کردنه وه ی نه خوشی گولی

پیاویک نه خوشی گولی هه بوو، هاته لای عیسا و لئی پارایه وه، چوکی دادا و پیی گوت: «ئه گه ر بته ویت، ده توانیت پاکم بکه بته وه.» (گولی، نه خوشی به کی پیستی بوو که ده بووه هۆکاری هه لوه رینی په له کانی مروّف. مروّفی گول به گلاو داده نرا، نه ده بووایه له خه لک نزیکیته وه) عیسا دلئی پیی سووتا و دهستی بو دریز کرد و دهستی لیدا و پیی فهرموو: «ده مه ویت. پاک به ره وه!» ده سته به جئ گولیه که ی لئو وه وه و پاک بووه وه.

دوا ی ئه وه ی که عیسا پیاوه که ی به توندی ئاگادار کرده وه، ده سته به جئ به ریی کرد، پیی فهرموو: «ئاگادار به، هیچ شتیک به که س مه لئ، به لام برؤ خوت به کاهین پیشان بده و بو پاکبوونه وه که ت ئه و قوربانیه ی موسا فهرمانی کردو وه بیکه، وه ک شایه تیبه ک بویان.» به لام ئه و رویشت و دهستی به جار دان و بلاو کردنه وه ی ئه م هه واله کرد، له بهر ئه وه عیسا نه ی توانی به ئاشکرا بچیته ناو شار، به لکو له دهره وه له شوینه چۆله کاندا بوو و خه لکیش له هه موو لایه که وه ده هاتنه لای.

چاکی کردنه وه ی ئیفلیجیک

پاش چه ند رۆژیک عیسا هاته وه ناو که فهرناحوم، جا بیسترا که له ماله وه یه.

خه لکيکی زۆر کۆبوونهوه، به شیوهیهك له بهردهرگاش شوین نه مابوو. ئه ویش وشه ی خودای بۆیان راگه یاند. له و کاته دا ئیفلیجکیان هینایه لای، به چوار کسه هه لیا نگر تبوو. به لām به هۆی زۆری خه لکه که وه نه یان توانی لئی نزیك بینه وه. جا کونیکه گه وره یان کرده سه ربانی ئه و شوینه ی که عیسا ی لیبوو و نوینه که یان شو پر کرده وه که پیاوه ئیفلیجه که ی له سه ر بوو.

کاتیک عیسا باوه ری ئه وانی بینى، به ئیفلیجه که ی فه رموو: «کورم، گونا هه کانت به خشران.»

هه ندیک له مامۆستایانی ته ورات له وئى دانیشتبوون، له دلی خو یاندا بیران ده کرده وه: بۆچی ئه مه به م شیوه یه ده دویت؟ کفر ده کات! بیجگه له خودا کئ ده توانیت گونا هه خشیت؟

ده سته جئ عیسا له ناخی خویدا زانی له دلی خو یاندا به و جو ره بیر ده که نه وه، پئی فه رموو: «بۆچی له دلتاندا بیر له م شتانه ده که نه وه؟ کامیان ئاسانتره، به ئیفلیجه که بلیى: «گونا هه کانت به خشران،» یان بلیى: «هه سته، نوینه که ت هه لگره و برۆ؟» به لām تا کو بزنان کورى مرؤف له سه ر زه وى ده سه لاتى هه یه گونا هه خشیت...» ئینجا به ئیفلیجه که ی فه رموو: «پیت ده لیم: هه سته، نوینه که ت هه لگره و برۆ ره وه ماله وه.» ئه ویش یه کسه ر هه سته و نوینه که ی هه لگرت و له به رچا وى هه موویان چوو ده ره وه. به شیوه یه ک هه موو سه رسام بوون و ستایشی خودایان کرد، گو تیان: «هه رگیز شتى وامان نه بینیه!»

عیسا لیقى بانگه‌یشت ده کات

باجگران پیاوانیک بوون ده سه لاتى رۆمانى دایمه زران دبوون بۆ کۆکر د نه وه ی باج، هه ره وه ها پتیان ده گو تن وه رگری پاره ی ده یه ک. له به ر دوو هۆکار خه لکی رقیان لیان ده بو وه وه، یه که م: ها وکار یکردنى ده سه لاتداران دژی نیشتمان. دوو هم: له به ر چا وچنۆکی و بوو ختانکردن بۆ ئه وه ی پر یکی زۆر زیاتر له باجی دیاریکرا و وه ربگرن. گه لی جوله که به خراپترین خه لکیان دانا بوون.

دیسان عیسا چوو ه سه ر که ناری ده ریاچه که، خه لکه که هه موو لئی کۆبوونه وه و ئه ویش فیرى ده کردن. له کاتى رۆیشتنیدا، لیقى کورى حه لفى

بینی له شوینی باجگری دانیشتبوو، پیی فہرموو: «دوام کہوہ.» ئەویش ھەستا و دوا ی کہوت.

کاتیك له مائی ئەو دانیشتبوو زۆر له باجگران و گوناھباران له گەل عیسا و قوتابییه کانی له سەر خوان بوون، چونکہ ژماره ی ئەوانه زۆر بوو کہ دوا ی کہوتبوون. کاتیك مامۆستایانی تەورات کہ فەریسی بوون بینیان عیسا وا له گەل گوناھبار و باجگران نان دەخوات، به قوتابییه کانیان گوت: «بۆچی له گەل باجگر و گوناھباران نان دەخوات؟»

کہ عیسا گوئی له مه بوو، پیی فہرموون: «لەشساغ پیویستی به پزیشک نییە، بە لکو نہ خوۆش. نہاتووم راستودروستان بانگهێشت بکہم، بە لکو گوناھباران.»^(۲۹)

عیسا له باره ی رۆژووہه پرسیار دەکات

بیری رۆحیی عیسا له دژی گوماوی ھزری وشکی رابەرە ئایینیہە کان بوو. ئەوان دەیانویست پەمامە نوئیە کہی له چوارچێوہی بیرکردنەوہ تەقلیدیہ کۆنەکانی خوێان بگونجینن. عیسا به نمونە بۆیانی دەر دەخست کہ پەمامە رۆحییە کہی ھەر دەبیت له چوارچێوہ رۆحییە راستەقینەییە کہیدا بیت! ھەندیک له رابەرانی جولە کہ پییان گوت: «قوتابییه کانی یەحیا زۆر رۆژوو دەگرن و نوێژ دەکەن، ھەر وہا ئەوانە ی فەریسیہە کان، بە لام ئەوانە ی توۆ دەخۆن و دەخۆنەوہ.»

عیساش پیی فہرموون: «ئایا دەتوانن وا بکہن بانگهێشتکراوانی زەماوہند بە رۆژوو بن، کاتیك زاوا له گەل ئاندایہ؟ بە لام رۆژیک دیت کہ زاوایان لی دوور دەخریتەوہ، ئەوسا لەو رۆژەدا بە رۆژوو دەبن.»

ھەر وہا نمونە یە کی بو ھینانەوہ: «ھیچ کہس پارچە یە ک له جلوبەرگیکی نووی ناکاتەوہ بو ئەوہ ی جلوبەرگیکی کۆنی پی پینە بکات، چونکہ جلوبەرگە نوئیە کہ دەدریت و پینە نوئیە کہش له گەل جلوبەرگە کۆنە کہ ناگونجیت.

(۲۹) مەر قۆس ۱: ۴۰—۲: ۱۷

که سیش شهرابی نوئی ناکاته ناو مهشکه ی کۆنه وه، چونکه شهرا به نوئییه که مهشکه که ده در پینیت و ده پرژیت، مهشکه که ش له ناو ده چیت (مهشکه له پیستی بز ن دروستکراوه، به نوئییه تی نه رمه. به پیی تیپه ربوونی کات نه رمییه که ی نامینیت و وشک ده بییت. ههروه ها در یژه ی به قسه کانی دا و فهرمووی): که واته پیویسته شهرا بی نوئی بکر یته مهشکه ی نو یوه. که سیش نییه شهرا بی کۆن بخواته وه و ئاره زووی نوئی بکات، چونکه ده لییت «کۆنه که خو شتره.»^(۳۰)

عیسا به مه ئاماژه ی ده کرد بو ئه وه ی بی ری ته سک و وشکی جوله که کان شوینی فیر کردنه که ی ئه وه ی تیدا نابیته وه. بیگومان مه بهستی مه سیح له به کارهینانی ئه م ئه موانه هاندانی خه لک نه بووه بو ئه وه ی جلی دپا و له به ریکه ن یان شهرا ب بخۆنه وه، به لکو ته نها ئه موانه و لی کچواندنه).

چاک کردنه وه ی نه خو ش له لای هه وزی بیت هه سدا

«هه سدا» وشه یه کی عیبرییه به واتای به زه یی دیت. هه زه که ئه م ناوه ی لینه را وه به هو ی ئه و شوینانه ی که له ده ور به ری دروستکرا بوون بو له خو گرتنی ئه و خه لکه ی که له وه ی دانیشتبوون و چاوه رپیان ده کرد کاتیک ئاوه که ده جو لییت یه کسه ر بچنه ناوی، پیمان وابوو که وا فریشته ی یه زدان جار به جار ئاوه که ده جو لییت و یه که م که س که ده چیته ناو هه وزه که له دوای جو لانی ئاوه که هه ر نه خو شیه کی هه بییت، چاک ده بیته وه.

له دوای ئه مه عیسا چوو بو ئۆرشه لیم چونکه له وه ی جه ژنیکی جوله که کان هه بوو. له ئۆرشه لیم له لای ده روازه ی مه ر هه وزیک هه بوو به عیبری پیمان ده گوت بیت هه سدا، به ده وریدا پینچ رپه وه ی سه ر داپوشرا و هه بوو که هه ردوو لایان به کۆله که گیرا بوون. له وه ی خه لکیکی زۆر راکشا بوون، نه خو ش و کویر و شهل و گۆج، چاوه رپی جو لانی ئاوه که بوون، چونکه هه ندیک جار فریشته یه کی یه زدان بو هه وزه که ده هاته خواره وه و ئاوه که ی ده جو لاند، جا ئه وه ی یه که م که س ده چوو ه ناو هه وزه که وه، هه ر نه خو شیه کی هه بووایه چاک ده بووه وه. کابرایه ک له وه ی بوو سی و هه شت سأل نه خو ش بوو. عیسا ئه م کابرایه ی بینی پالکه و تووه و زانی ماوه یه کی در یژه وایه، پیی فهرموو: «ده ته وه ی چاک بیته وه؟»

نه خوشه که وه لّامی دایه وه: «گه وره م، کاتیک ئاوه که ده جولیت که سم نییه
مخاته ناو حه وزه که. کاتیکیش دیم، یه کیکی دیکه پیش من ده چپته ناوی.»

عیساش پپی فهرموو: «هسته! نوینه کهت هه لگره و برؤ!» ده سته جی
کابرا چاکبووه وه، نوینه کهی هه لگرت و رویشت.

ئه و پؤزه ش شه ممه بوو (به پپی ته ورات پؤژی شه ممه بو پشوودانه و
جوله که بوی نه بوو له و پؤزه دا هیچ کاریک بکات یان ناگر دابگیر سینیت، ته نها
ئه گهر کاریکی زور گرنگ نه بووایه)، له بهر ئه وه رابه رانی جوله که به کابرای
چاکبووه وه یان گوت: «شه ممه یه و دروست نییه نوینه کهت هه لگرت.»

کابرا وه لّامی دانه وه: «ئه وهی چاکیرد مه وه پپی فهرمووم: ”نوینه کهت
هه لگره و برؤ.“

لییان پرسى: «ئه و پیاوه کییه که پپی گوتی: ”هه لیبگره و برؤ؟“»

به لّام کابرای چاکبووه وه نه یه زانی کییه، چونکه عیسا له ناو ئه و خه لکه ی
له وئ بوون به نه ئینی دوور که وته وه.

دوای ئه وه عیسا ئه وى له په رستگا بینیه وه و پپی فهرموو: «ئه وه تا
چاکبوو یته وه. ئیتر گونا مه که، نه وه ک خراپ تر ته به سه ریته.» کابراش چوو و به
رابه رانی جوله که ی گوت که عیسا بووه چاکیرد وه ته وه.

له بهر ئه مه رابه رانی جوله که عیسا یان چه وسانده وه، چونکه ئه م شتانه ی له
شه ممه دا ده کرد. به لّام عیسا وه لّامی دانه وه: «هه تا ئیستا باوکم کار ده کات،
منیش کار ده که م.» له بهر ئه م هؤیه جوله که کان زیتر هه ولیان ده دا بیکوژن،
چونکه ته نها شه ممه ی نه ده شکاند، به لکو ده یگوت که خودا باوکیه تی، خوی
له که لّ خودا یه کسان ده کرد.

عیسای مه سیح له سه ر ده سه لّاته خوداییه که ی ده دویت

عیسای مه سیح له چه ندین شوپندا ده سه لّاته خوداییه که ی خوی راگه یانده وه.
له گه لّ ئه وه ی که به جه سته بوونه که ی له شیوه ی «کوری مروّفی» که بو ئه رکیکی
تاییه ت هاته سه ر زه وى، به لّام له هه مان کاتدا خاوه نی ده سه لّاتی خودایی بوو
بو هه ستانه وه ی مردووان و حوکمدانی جیهان. عیسای مه سیح وشه ی «باوکه که» ی

وهك دهسته واژه يه كي لاهوتی به کارهیناوه که ئاماژه یه بۆ خودای نه یینراو. ههروهها بۆ خودای به جهسته بوو له شیوهی مرۆف وشهی «کورپه که» ی به کارهیناوه. ئهو دوو وشه یه هه رگیز واتای زاوژی و به دواییه کداهاتنی زهمه نی نادهن، به لکو ئاماژهن بۆ یه کیتی کرۆکی خوداییانه، چونکه خودا یه که و تاك و ته نهاییه.

له بهر ئه وه عیسا وه لآمی دانه وه: «راستی راستیتان پئی ده لیم: کورپه که ناتوانیت له خۆیه وه هیچ شتیك بکات ئه وه نه بیت که ده یینیت باوک ده یکات، چونکه هه رچی باوک ده یکات، کورپه که ش ده یکات. باوک کورپی خۆی خۆشه ویت و هه موو ئه وه ی پیشان ده دات که ده یکات، کاری له مانه ش مه زنتری پیشان ده دات، تاکو سه رسام بن. وهك باوک مردوو ان هه لده ستینیتته وه و زیندوو ده کاته وه، کورپه که ش ئه وه ی بیه ویت زیندوو ی ده کاته وه. ههروهها باوک که س حوکم نادات، به لکو هه موو حوکمدانی داوه ته ده ست کورپه که، تاکو هه موو ریزی کورپه که بگرن ههروهك ریزی باوک ده گرن. ئه وه ی ریزی کورپه که نه گری، ریزی باوکیش ناگری که ناردوو یه تی.

له مردنه وه به ره و ژیان

راستی راستیتان پئی ده لیم: ئه وه ی گوئی له وشه که م بگریت و باوه ر به یینیت به وه ی ناردوو می ژیان هه تا هه تایی ده بیت و حوکم نا دریت، به لکو له مردنه وه بۆ ژیان گواستراوه ته وه. راستی راستیتان پئی ده لیم: کاتیک دیت که ئیستایه، کاتیک مردوو ان ده نگ ی کورپی خودا ده بیستن، گو یگرانی ش زیندوو ده بنه وه، چونکه وهك باوک ژیان ی له خۆیدا هه یه، به کورپه که شی داوه ژیان ی له خۆیدا هه بیت. ده سه لات ی حوکمدانی شی داوه تی، چونکه ئه وه کورپی مرۆفه. له مه سه رسام مه بن، چونکه کاتیک دیت هه موو ئه وان ه ی له ناو گو ردان ده نگ ی ده بیستن و دینه ده ره وه، ئه وان ه ی کرداری چاکیان کردوو ه هه لده ستنه وه بۆ ئه وه ی بژین (ژیان ی جاویدانی به ده سه تبه یین)، به لآم ئه وان ه ی کرداری خرایان کردوو ه هه لده ستنه وه بۆ ئه وه ی حوکم بدرین. له خۆمه وه ناتوانم هیچ بکه م. وهك ده بیستم حوکم ده ده م، حوکمدانه که شم دادپهروه رانه یه، چونکه داوای خواستی خۆم نا که م، به لکو خواستی ئه وه ی ناردوو می.

شایه تییه کان له باره ی عیسی مه سیحه وه

ئه گهر شایه تی بو خووم بدهم شایه تییه کهم راست نییه (له رووی شهرعی و یاساییه وه قبول نییه). یه کیکی دیکه شایه تیم بو ده دات، منیش ده زانم ئه وه شایه تییه ی بو منی ده دات راسته.

له دوای یه حیانتان نارد، ئه ویش شایه تی بو راستی دا. من شایه تی مرووف وهرناگرم، ئه مانهش ده لیم تاکو ئیوه رزگار بن. ئه وه چرایه کی هه لگیر ساو و بریسکه دار بوو، ده تانویست ماوه یه که به رووناکیه که ی دلخوش بن.

به لام من شایه تییه کم هه یه له وه ی یه حیا گرنگتره، چونکه ئه وه کارانه ی باو کم پیداویم ته وای بکه م، ئه م کارانه خویمان شایه تیم بو ده دهن که باو کم منی ناروووه. باو کیشم که نارووومی، خو ی شایه تیم بو ده دات. ئیوه هه رگیز ده نگیتان نه بیستوو و رواله تیتان نه بینیه، فه رمایشته که شی له دل ی ئیوه دا نامینتیه وه، چونکه ئه وه ی ئه وه نارووویه تی ئیوه باوه ری پئ ناکهن. نووسراوه پیروژه کان ده پشکنن، چونکه واده زانن ژیان ی هه تاهه تای ی بو ئیوه تیدایه. ئه م نووسراوانهش شایه تیم بو ده دهن (ئامازه یه بو پیشبینیه کان)، به لام ناتانه وی بینه لام تاکو ژیان تان هه بیته.

من شکو له خه لک وهرناگرم. به لام ئیوه م ناسی که خو شه ویستی خوداتان له دلدا نییه. به ناوی باو کمه وه هاتوویم، پیشوازیم لئ ناکهن، به لام ئه گهر یه کیکی دیکه به ناوی خو یه وه بیته، پیشوازی لیده که ن. چون ده توانن باوه ر به یئن ئه گهر شکومه ندی له یه کتری وهر بگرن و داوای ئه وه شکومه ندیه نه که ن که له تاکه خوداوه یه؟

وا مه زانن من له لای باو ک سکا لاتان لئ ده که م. یه کی که هه یه سکا لاتان لئ بکات، که موسایه، ئه وه ی هیواتان پییه تی. ئه گهر باوه رتان به موسا بکر دایه، باوه رتان به منیش ده کرد، چونکه له باره ی منه وه نووسیویه تی. ئه گهر باوه ریش به نووسراوی ئه وه نه که ن، چون باوه ر به وته کانی من ده که ن؟^(۳۱)

گورهی پوژی شه ممه

له پوژی شه ممه دا عیسا به ناو ده غلدا تیده پهری، قوتاییه کانی به پریگاوه ده ستیان کرد به گوله گهنم لیگردنه وه. فهریسییه کان پیمان گوت: «پروانه، بوچی شتیگ ده کهن که له شه ممه دا دروست نییه؟»

عیساش وه لامی دانه وه: «ئایا نه تانخویندوه ته وه داود چی کرد کاتیک خوئی و ئه وانه ی له گه لی بوون که وتنه ته نگانه و برسیان بوو؟ له سه رده می ئه بیاتاری سه روک کاهین، داود چوووه ناو مالی خودا (چادری په رستن که شوینی سه ره کی خواپه رستی جوله که کان بوو که وا قوربانی تیدا نه نجام ده درا و په رستشی تیدا ده کرا) و نانی ته رخانکراوی خوارد (ئه وه ی که به گویره ی ته وراتی موسا له ناو په رستگا له سه ر میزیککی تایه ت داده نرا)، دایه ئه وانه ش که له گه لی بوون، ئه و نانه ی که دروست نییه بخوریت بو کاهینان نه بیت.^(۳۲)

له ته وراتدا نه تانخویندوه ته وه که هه رچه نده کاهینان به هوئی ئه رکیان له په رستگا له پوژانی شه ممه دا راسپارده ی پوژی شه ممه ده شکین به لام به بیتاوان داده نرین؟ بیتان ده لیم، مه زنتر له په رستگا لیره یه. به لام ئه گه ر واتای ئه وه تان بزانیایه: ﴿من میهره بانیم ده وئی نه ک قوربانی﴾ ئه وا بیتاوانتان تاوانبار نه ده کرد (عیسا له و قسانه ی کو تاییدا رایگه یاند که له هه مان کاتدا په ره و ردگار و مرو فیشه).^(۳۳)

ئینجا پیی فهرموون: «شه ممه بو مرو ف به دیه پناوه، نه وه ک مرو ف بو شه ممه. که واته کوری مرو ف گوره ی پوژی شه ممه یه.^(۳۴)»

له وئی پویش و هاته که نیشته که یان، ئه وه بوو پیاویک ده ستیکی وشک بوو. بو ئه وه ی فهریسییه کان بتوانن سکالای لی بکه ن، لیان پرسى: «ئایا له شه ممه دا چاک کردنه وه دروسته؟»

پیی فهرموون: «کئی له ئیوه ئه گه ر مه ریکی هه بیت و له شه ممه دا بکه ویته

(۳۲) مه ر قو س ۲: ۲۳ - ۲۶

(۳۳) مه تا ۱۲: ۵ - ۷

(۳۴) مه ر قو س ۲: ۲۷ - ۲۸

چالیک، ئایا نایگریت و دهریناهینیت؟ مرؤف چه‌ند له مهر به‌نرختره! که‌واته له شه‌مه‌دا چاکه‌کردن دروسته.»

ئینجا به پیاوه‌که‌ی فرموو: «ده‌ستت درێژ بکه.» ئەویش درێژی کرد و چاک بووه‌وه، وه‌کو ئەوه‌ی دیکه. به‌لام فریسییه‌کان که هاتنه‌ دهره‌وه، ته‌گیریان کرد چۆن له‌ناوی به‌ن.^(۳۵)

کۆمه‌لێک دوا‌ی مه‌سیح ده‌که‌ون

عیسا و قوتابییه‌کانی به‌ره‌و دهری‌اچه‌که‌ هه‌لکشان، خه‌لکیکی زۆر له‌ جه‌لیل و یه‌هودیاوه‌ دوا‌ی که‌وتن، هه‌روه‌ها له‌ ئۆرشه‌لیم و له‌ ئادومیا و ئەوبه‌ری ئوردون و دهوروبه‌ری سور و سه‌یداوه‌ هاتنه‌ لای، خه‌لکیکی زۆر هه‌موو ئەو شتانه‌یان بیستبوو که‌ ده‌یکرد. ئەویش به‌ قوتابییه‌کانی فرموو که‌ به‌له‌میکی بۆ ئاماده‌ بکه‌ن، بۆ ئەوه‌ی خه‌لکه‌که‌ پاله‌په‌ستۆی نه‌خه‌نه‌ سه‌ر. له‌به‌ر ئەوه‌ی خه‌لکیکی زۆری چاک‌کرده‌وه، وای لێهات هه‌موو دهرده‌داره‌کان به‌ره‌و پرووی ده‌هاتن تا‌کو ده‌ستی لێبده‌ن. ئەو که‌سانه‌ی که‌ رۆحی پیسیان تێدابوو، کاتی‌ک ده‌یانبینی کړنۆشیان بۆ ده‌برد و هاواریان ده‌کرد: «تۆ کوری خودای!» ئەویش به‌ توندی فرمانی پێده‌دان که‌ ئاشکرای نه‌که‌ن.^(۳۶)

تا‌کو ئەوه‌ی له‌ ریگه‌ی پیغه‌مبه‌ر ئیشایا گوتراوه‌ بیته‌دی که‌ ده‌لێت:

ئهو‌تا خزمه‌تکاره‌که‌م، ئەوه‌ی هه‌لمبژاردوو، خۆشه‌ویستم که‌ پێی دلشادم، رۆحی خۆمی ده‌خه‌مه‌ سه‌ر، جارێ دادپه‌روه‌ری بۆ نه‌ته‌وه‌کان ده‌دات. شه‌ر ناکات و هاوار ناکات، که‌سه‌ش له‌ شه‌قامدا ده‌نگی نابیسیت. قامیشی‌کی کوتراو ناشکینیت، پلێته‌یه‌کی پرته‌پرتکه‌ر نا‌کوژینیت‌وه، تا‌کو دادپه‌روه‌ری به‌سه‌رکه‌وتن ده‌گه‌یه‌نیت. نه‌ته‌وه‌کان هیوایان به‌ناوی ئەو ده‌بی‌ت.^(۳۷)

ئینجا عیسا له‌ گه‌ل دوا‌زه‌ قوتابییه‌کان هاته‌ خواره‌وه‌ و له‌ شوینیکی ته‌ختایی پراوه‌ستا. له‌وێ کۆمه‌لێکی زۆر له‌ قوتابییه‌کانی و خه‌لکیکی ئیجگار زۆر که‌ له‌ هه‌موو یه‌هودیا و ئۆرشه‌لیم و که‌ناری سور و سه‌یداوه‌ هاتبوون، هه‌موویان بۆ

(۳۵) مه‌تا ۱۲: ۹- ۱۴

(۳۶) مه‌رقۆس ۳: ۷- ۱۲

(۳۷) مه‌رقۆس ۳: ۷- ۱۲

ئەو ھاتبۇون تاكو گوئی لی بگرن و له نه خویشییه کانیان چاکبینهوه، ئەوانهش که بهدهست رۆحه پیسهکان دهیاننالاند چاکبونهوه. هه موو خه لکه کهش ههولیان دهدا دهستی لی بدن، چونکه هیزی لی دههاته دهرهوه و هه مووانی چاکده کردهوه.^(۳۸)

بانگهیشتکردنی دوازده قوتابییه که

لهو رۆژانه دا عیسا چوهه چیا تاكو نوێژ بکات، شهوه کهی هه موو به نوێژکردن بو خودا به سه بربرد. که رۆژ بووهوه، قوتابییهکانی بانگکرد، دوازدهی لی هه لېژاردن و ناوی لیئان نێردراوان.^(۳۹) تاكو له گه لی بن و بو چارپادان بیاننیریت و دهسه لاتیان هه بیت بو دهرکردنی رۆحی پیس. ئەم دوازده کهسهی دیاری کرد: شیمۆن که ناوی لیئان په ترۆس، یاقوبی کوری زهبدی و یۆحهنای برای که ناوی لیئان بوانه رگس، واته کورانی هه وره تریشقه، ئەندراوس و فیلیپۆس و بهرتۆلماوس و مهتا و تۆماس و یاقوبی حهلفی و ته داوس و شیمۆنی کانهوی و یه هوزای ئەسخه ریوتی که عیسیای به گرتن دا.^(۴۰)

وتاری سه ر چیا

خۆزگه خواستنه کان

له دواي ئەوهی عیسا قوتابییهکانی هه لېژارد، وتاریکی گشتگیری پیشکهش کردن که پوختهی فێرکردنه پر بایه خه کهی له خو گرتبوو.

کاتیئک عیسا خه لکه کهی بینی، چوهه سه ر چیا، ئینجا دانیشته و قوتابییهکانی هاتنه لای، زاری کردهوه و فێری کردن:

خۆزگه ده خوازریته (خۆشحالی و خه نیبوون و به خته وهری) به وانهی که به رۆح هه ژارن (شهیدیای خوداناسینن)،

(۳۸) لۇقا ۶: ۱۷-۱۹

(۳۹) لۇقا ۶: ۱۲-۱۳

(۴۰) مه رقۆس ۳: ۱۴-ب-۱۹

چونکه شانشینى ئاسمان بۆ ئەوانه.
 خۆزگه ده خوازرىت بهوانه‌ى كه ماته‌مداران،
 چونكه دلنه‌وايى ده‌كرين.
 خۆزگه ده خوازرىت به دلنه‌رمه‌كان،
 چونكه ده‌بنه ميراتگرى زه‌وى.
 خۆزگه ده خوازرىت بهوانه‌ى كه برسى و تينوون بۆ راستودروستى،
 چونكه تير ده‌كرين.
 خۆزگه ده خوازرىت بهوانه‌ى كه دليان پر له به‌زه‌ببیه،
 چونكه بهر به‌زه‌ببى ده‌كه‌ون.
 خۆزگه ده خوازرىت به دلپاكه‌كان،
 چونكه خودا ده‌بينن.
 خۆزگه ده خوازرىت به ناشتيخوازان،
 چونكه به رۆله‌ى خودا ناوده‌بردريين.

خۆزگه ده خوازرىت بهوانه‌ى له پیناوى راستودروستى (چاكى و

هه‌لسوكه‌وتى دروست) ده‌چه‌وسينزينه‌وه،

چونكه شانشینى ئاسمان بۆ ئەوانه.

خۆزگه ده خوازرىت به ئیوه كاتيك خه‌لكى جنيوتان پیده‌دهن و
 ده‌تانچه‌وسينينه‌وه، له‌به‌ر من هه‌موو جووره بوختانيكتان بۆ هه‌لده‌به‌ستن.
 دلخۆش و دلشاد بن، له‌به‌ر ئه‌وه‌ى له ئاسمان پاداشتتان گه‌وره‌یه، چونكه پيش
 ئیوه پيغه‌مبه‌رانيشيان ئاوا چه‌وساندووه‌ته‌وه.

خويى زه‌وى و پرووناكى جيهان

عیسا باسى ئه‌وه‌ى كردووه كه گرنگه شوينكه‌وتووانى خه‌لكى چاك بن
 و باشبوونه‌كه‌يان بپاريين. فه‌رمووی: ئیوه‌ن خويى زه‌وى، به‌لام ئه‌گه‌ر خويى
 سوپريه‌كه‌ى نه‌ما، به‌چى سوپر ده‌كریته‌وه؟ ئیت‌ر به‌كه‌لكى هيج نایه‌ت، ئه‌وه
 نه‌بى فریڤدريته‌ ده‌ره‌وه و خه‌لكى پيشیلی بکه‌ن.

ئىۋەن پووناكى جيهان، شارىك لەسەر شاخ دروستكرابىت ناتوانرىت بشاردرىتتەۋە. ھەرۋەھا خەلكى چرا ھەلناكەن تاكو بىخەنە ژىر تەشتەۋە، بەلكو لەسەر چرادان دايدەتتەن بۆ ئەۋەى پووناكى بداتە ھەموو ئەۋانەى لە مالاكەدان. بە ھەمان شىۋە، با ئىۋەش پووناكىتان بۆ خەلك بەرەۋەشىتەۋە، تاكو كردارە باشەكانتان بىنن و ستايشى باوكتان بكەن كە لە ئاسمانە. (لېرەدا عيسا داۋا لە باۋەرداران دەكات كەۋا رەفتارى باش ئەنجام بدەن بۆ ئەۋەى لەۋ رېگەيەۋە باۋەرەكەيان پىشانى خەلكى بدەن و خەلكىش ستايشى خودا بكەن كە باۋەرەكەيان ۋاى لېكردوون ئەۋان كارى چاك بكەن.)

تەورات

عيسا مەسىح لەبارەى تەوراتەۋە ھەلۋىستى خۆى پوونكردەۋە و فەرموۋى: ۋا بىر نەكەنەۋە من ھاتووم تەورات (تەوراتى موسا) يان نووسراۋى پىغەمبەران بىسپرمەۋە، نەھاتووم بۆ سىپىنەۋەيان، بەلكو ھاتووم بۆ تەۋاۋكردىيان. راستىتان پى دەلېم: ھەتا زەۋى و ئاسمان لەئارادا بىت، پىتىك يان خالىك لە تەورات لەناۋ ناچىت، ھەتا ھەموۋى دىتە دى. بۆيە ئەۋەى بچوۋكتىنى ئەم پاسپاردانە بشكىنىت و خەلكىش ئاۋا فىر بكات، لە شانشىنى ئاسمان بە بچوۋكتىن ناودەبردرىت. بەلام ئەۋەى پەپرەۋى بكات و خەلكى فىر بكات، لە شانشىنى ئاسمان بە مەزن ناودەبردرىت. ئىتر پىتان دەلېم: ئەگەر راستدوروستىتان (چاكتان) لە مامۇستايانى تەورات و فەرىسىيەكان زياتر نەبىت، ھەرگىز ناچنە ناۋ شانشىنى ئاسمان. (عيسا لەبەر ئەۋە ۋاى گوت چونكە مامۇستايانى تەورات و فەرىسىيەكان زۆر بە توندى لايەنى ئايىنى خۆيان دەردەخست، بەبى ئەۋەى لە دلەۋە لە خودا بترسن. زۆر بە پوۋكەش دەستيان بە پاسپاردەكانى خوداۋە گرتبۋ، بەبى ئەۋەى بە قوۋلى لە ناۋەرۋكە پوۋحىيەكەى تىبگەن. بە پوۋكەش گوپرايەلى تەورات بوون، بەبى ئەۋەى ژيانيان بگۆردرىت).

توۋرەبى

ئىنجا عيسا تىگەيشتنى پوۋحىي قوۋلى پشت پاسپاردەكانى راقە كرد و فەرموۋى: بىستوتانە بە پىشىنان گوتراۋە: ﴿مەكوژن﴾ و "ئەۋەى بكوژىت

شایانی حوكم به سهردادان ده بئت. “ به لام من پیتان ده لئیم ئه وهی له خوشکی یان براكه ی توورپه بی، ده بی حوكم بدرئت. ئه وهی به براكه ی ده لئ “هیچوپووج،” ده بی بدرئته سه نهه درین (ئه نجوومه نی بالای جوله که بوو، که وا هه موو حوكم و بریاره کانی جوله که له وپوه ده درا)، ئه وهش ده لئیت “گیله،” ده بئت بخرئته ناو ئاگری دۆزه خه وه. (عیسای مه سیح جوین و توورپه یی له گه ل تاوانی کوشتن له هه مان ئاست داده ئیت).

له بهر ئه وه ئه گهر قوربانیت بو قوربانگا هینا (ئه و شوینه ی که قوربانی و نه زره کانی به پپی پپوره سم لی پیشکه ش ده کرئت) و له وی بیرت که وته وه که خوشکت یان برات شتیکی له سهرت هه یه، له وی له بهرده م قوربانگا قوربانیه کهت به جیبه ئله (سه رباری ئه وه ی قوربانی گرنگه) و برپۆ یه که م جار خوشکت یان برات ئاشت بکه ره وه، ئینجا وه ره و قوربانیه کهت بکه (په یوه ندی باش له گه ل کهسانی دیکه بهر له ئه رک و پپوره سمه ئاینیه کانه وه دئت).

خیرا له گه ل پکابه ره کهت ئاشت به ره وه له و کاته ی له گه لته و بهرپگاو، نه وه ک پکابه ره کهت بتداته ده ست دادوه ر و دادوه ریش بتداته ده ست پۆلیس و فرییدرئته به ندیخانه. راستیت پی ده لئیم: له وی ده رناچی هه تا دواین فلس (بچوکتین پاره) نه ده یته وه.

داوینپسی

عیسا روونی کرده وه که هه وه سه بازی بنچینه ی گوناوه، فرمووی:

بیستووتانه گوتراوه: ﴿داوینپسی مه که ن﴾ به لام من پیتان ده لئیم: ئه وهی به هه وه سه بازیه وه سه یری ئافره تیک بکات، ئه وا له دلئ خویدا داوینپسی له گه ل کرده وه (عیسا گوناهی ته ماشا کردنی به هه وه سه بازیه وه له هه مان ئاستی ئه نجامدانی داوینپسی داناوه). ئه گهر چاوی راستت بو ت بووه کو سپ (تووشی گوناهی کردی)، ده ریبه ئنه و فرییده. بو تو باشتره ئه ندایکت له ده ست بچیت، له وهی هه موو له شت فرییدرئته ناو دۆزه خ. ئه گهر ده ستی راستت بو ت بووه کو سپ، بیهره وه و فرییده. بو تو باشتره ئه ندایکت له ده ست بچیت، له وهی هه موو له شت بچینه دۆزه خه وه (لیره دا)

عیسا مه بهستی له دهرهینانی چاو یان برینه وهی دهست نییه چونکه کویریش
هه وهسی ههیه، به لکو مه بهستی له خو پاراستن و برینی هه وهسی هه رامکراوه،
هه رچه نده کاره که قورسیش بیّت!

ته لاق

عیسا ریکاره کانی ته لاقی روون کرده وه، فه رمووی: دیسان (له ته ورات)
گوتراوه: هه وهی ژنه که ی ته لاق بدات، با ته لاقنامه ی بداته دهست. هه به لام
من پیتان ده لیم: نه وهی به بی هوی داوینپییسی ژنه که ی خوی ته لاق بدات، وای
لیده کات داوینپییسی بکات. نه وهش ته لاق دراویک بهینیت، نه و داوینپییسی ده کات.

سویند خواردن

عیسا سه باره ت به سویند خواردن دوا که شتیکی باو بووه له ناو جوله که کان،
که خودا ده که نه شایه ت له سه ر شتیکی، بو دووپا تکر دنه وهی راستگویی بوون.
عیسا داوای له باوه پرداران کرد به بی سویند خواردن راستگویی بن، فه رمووی:

دیسان بیستوتانه که (له ته ورات) به پیشینان گوتراوه: هه سوینده کانت
مه شکینه، به لکو سوینده کانت بو یه زدان به ره سه ر. هه به لام من پیتان ده لیم:
هه رگیز سویند مه خوون، نه به ئاسمان، له بهر نه وهی ته ختی خودایه، نه به
زه وی، له بهر نه وهی ته خته پییه تی، نه به ئور شه لیم، له بهر نه وهی شاری پاشای
پایه به رزه. سویند به سه ری خو ت مه خو، چونکه ناتوانیت تالیکی سپی یان
رهش بکهیت. با قسه تان: ”به لی” بو ”به لی” و ”نه خیر” بو ”نه خیر” بیّت، له مه
بترایت له شهیتانه وهیه.

تۆله سه ندن

عیسا داوای کرد که تۆله نه سه ندریته وه: بیستوتانه (له ته ورات) گوتراوه:
هه چاو به چاو، ددان به ددان. هه به لام من پیتان ده لیم: له دژی خراپه کار
مه وه ستنه وه، به لکو نه وهی له روومه تی راستی دایت، لایه که ی دیکه شی بو

شل بکه، ئه وهی ویستی بتدانه دادگا و کراسه کهت لی بستینیت، چاکه ته که شتی بده ری. ئه وهی یه ک میل بیگاری پی کردیت، دووانی له گه ل برۆ. ئه وهی داوای شتیکی لیکردیت بیده ری. ئه وهی داوای قهرزی لیکردیت پشتی تیمه که.

خۆشویستی دوژمنان

عیسا داوای کرد که دوژمنه کامان خۆشبویت، فهرمووی: بیستووانه (له تهورات) گو تراوه: ﴿نزیکه کهت خۆشبویت﴾ ”رقت له دوژمنت بیته وه.“ به لام من پیتان ده لیم: دوژمنه کانتان خۆشبوی، نویتز بکه ن بو ئه وانه ی ده تانچه وسیننه وه، تاکو بنه رۆله ی ئه و باوکه تان که له ئاسمانه (په یوه ندی نیتوان مرۆقی باوه ردار و خودا وه ک په یوه ندی نیتوان باوک و کوره)، ئه و خۆری خۆی به سه ر چاک و خراپدا هه لدینیت و باران به سه ر پیاو چاک و زۆرداریشدا ده بارینیت. ئه گه ر هه ر ئه وانه تان خۆشبوی که ئیوه یان خۆشده ویت، چ پاداشتیکتان هه یه؟ ئایا باجگرنیش ئه مه ناکه ن؟ ئه گه ر سلاوتان ته نها له ناسیاوه کانتان کرد، چی زیاترتان کردوه؟ ئایا بته رستانیش ئه مه ناکه ن؟ بۆیه ئیوه ته واو بن، وه ک باوکی ئاسمانیتان ته واوه.

خیرکردن

عیسا باسی ئه وهی کرد که خیرکردن ده بیت به نهینی بیت، فهرمووی: هۆشیار بن. نه که ن له بهرچاوی خه لک چاکه بکه ن (چاکه کاریتان پیشانی خه لک مه ده ن)، بو ئه وهی بتانینن. ئه گینا له لای باوکی ئاسمانیتان (خودا) پاداشتتان ناییت.

له بهر ئه وه کاتیک خیری ک ده کهیت، له پیش خۆت زورنا لیمه ده (سه رنجی خه لک رامه کیشه) وه ک دوو پرووان که له که نیشته و سه ر شه قامه کان ده یکه ن، تاکو له لایه ن خه لک ستایش بکری ن. راستیتان پی ده لیم: ئه وانه پاداشتی خۆیان وه رگرتووه. به لام تو که خیری ک ده کهیت، مه هیله ده ستی چه پت بزائیت ده ستی راست چی ده کات، تاکو خیره کهت به نهینی بیت. باوکیشته ئه و کاره ده بینیت که به نهینی ئه نجام دراوه، پاداشته ده داته وه.

نوڤژکردن

عیسا ئه وهی روونکرده وه که چوڻ نوڤژ بکریت و په یوه ندی له گهل
خودا به ستریت، فهرمووی: کاتیک نوڤژ ده کهن وهک دوور ووان مهن، ئه وان
هز ده کهن به پپوه له که نیشته (ئهو شوینه ی که خه لک بو خودا په رستی
لیی کوده بنه وه) و سووچی شه قامه کان نوڤژ بکهن، تا کو بو خه لک دیار بن.
پراستیتان پی ده لیم: ئه وانه پاداشتی خوڤان وه رگرتووه. به لام تو کاتیک نوڤژ
ده که یته، برپو ژووره که ت و ده رگا له سه ر خو ت دابخه، نوڤژ بکه بو باوکی
نه بیزاوت. باوکیشت ئه و کاره ده بییت که به نه پی ئه نجام دراوه، پاداشته
ده داته وه. کاتیک نوڤژ ده کهن، وهک بتپه رستان ئه وه نده وشه کان دووباره
مه که نه وه، چونکه وا ده زانن به زور گوتیان گوڤیان لی ده گریت. له بهر ئه وه
وهک ئه وان مهن، چونکه باوکتان (خودا) ده زانیت پیوستیتان به چییه، پیش
ئه وهی داوای لی بکهن.

به لام تپوه به م شیوه یه نوڤژ بکهن و بلین:

”ئهی باوکتان له ئاسمان،

با ناوت پیرۆز بیته،

با پاشایه تییه که ت بی (بو ئه وهی پاشایه تی ژیانی مرؤف بکه یته)،

با خواسته له سه ر زهوی په پیره و بکریت وهک له ئاسمان.

نانی رۆژانه مان ئه مپروش بده ری.

له گونا هه کا ئمان خو شبه،

ههروهک تیمه ش له وانه خو شده بین که خراپه مان به رامبه ر ده کهن.

مه مان خه ره تا قیکردنه وه،

به لکو له شه یته رزگارمان بکه.“

ئه گه ر گه ر دنی خه لکی له بهر خراپه کان یان ئازاد بکهن، ئه وا باوکی
ئاسمانیشتان لیته خو شده بیته. به لام ئه گه ر گه ر دنی خه لکی ئازاد نه کهن، ئه وا
باوکیشتان له گونا هه کانتان خو ش نایته.

پۆژووگرتن

عیسا داواى کرد که به نهینى به پۆژوو بین، فەرمووی: کاتیک به پۆژوو دەبن، پووگرت مەبن وەك دوو پوووان، چونکه پوووان دەگۆرن تاكو بۆ خەلكى دەربخەن که به پۆژوون (بۆ ئەوهى له لایەن خەلكهوه ستایش بکړین). پراستیتان پى دەلیم: ئەوانه پاداشتی خۆیان وەرگرتووه. بەلام توو که به پۆژوو دەبیت، سەرت چەور بکه و دەموچاوت بشو، تاكو بۆ خەلك دەرنه که ویت که به پۆژوویت، تەنها باوکی نه بینزوت نهییت، باوکیش تەو کاره دەبینیت که به نهینى ئەنجام دراوه، پاداشت دەداتەوه.

گەنجینهى راسته قینه

عیسا داواى کرد که خۆمان په یوه ست نه کهین به وهى که له سەر زهوى گەنجینه مان هەبیت، فەرمووی: له سەر زهوى گەنجینه بۆ خۆتان کو مەکه نه وه، له وى مۆرانه و ژەنگ تىكى دەدەن، دز دەبیریت و دەیدزیت. بەلكو گەنجینه بۆ خۆتان له ئاسمان کۆبکه نه وه، له وى مۆرانه و ژەنگ تىكى نادەن، دزیش نایبیریت و نایدزیت، چونکه گەنجینه که ت له کوى بیت، دلشیت له وى دەبیت.

چاو چرای جهستهیه، ئەگەر چاوت ساغ بیت، ئەوا جهسته ت هەمووی پووناکییه، بەلام ئەگەر چاوت خراپ بیت، ئەوا هەموو جهسته تاریک دەبیت، لەبەر ئەوه ئەگەر ئەو پووناکییهى له تۆدایه تارىکى بیت، ناخۆ دەبى تارىکى چۆن بیت!

دوودلى و پارایی

(عیسا رایگه یاند که هیچ پاساوێك نییه بۆ پارایی و ترس، فەرمووی) بۆیه پیتان دەلیم: خەم بۆ ژیان و جهسته تان مەخۆن، چى دەخۆن و چى دەخۆنه وه یان چى دەپۆشن. ئایا ژیان له خواردن گرنگتر نییه؟ یان جهسته له پۆشاک؟ سەیری بالندەى ئاسمان بکهن، نه توو دەکهن و نه دروینه و نه له ئەمبار کۆدەکه نه وه، له گەل ئەوه شدا باوکی ئاسمانیتان به خیویان دەکات. ئایا تێوه له وان به نرختر نین؟ کى له تێوه ئەگەر خەم بخوات، دەتوانیت یهك کاتژمیر له تەمەنى خۆى زیاد بکات؟

هەر وهه بۆچی خه می پۆشاکتانه؟ سهیری گۆلی کیوی بکهن چۆن گه شه ده کات، نه خۆی ماندوو ده کات و نه ده پرسیت، به لام پیتان ده لیم: ته نانهت سلیمانیس له وپه پری شکۆمه ندیدا وه ک یه کیک له وانه ی نه پۆشیوه. ئه ی کهم باوه پینه، ئه گهر خودا ئه و گیایه ی که ئه مپۆ له کینگه یه و به یانی ده خرپته ته نووره وه به و شیوه یه پۆشیت، ئایا ئیوه زیاتر نین هه تا پۆشته تان بکات! جا خه م مه خۆن بلین ”چی بخۆین؟“ یان ”چی بخۆینه وه؟“ یان ”چی بپۆشین؟“ چونکه بیباوه ران (مه بهستی له و نه ته وه بته ره ستانه یه که له ده ور و به ری ئه وانن) هه ول بۆ هه موو ئه مانه ده دن، باوکی ئاسمانیستان ده زانیت پیوستیتان به هه موو ئه وانه هه یه. به لکو یه کهم جار داوای پاشایه تیه که ی خودا و راستو دروستیه که ی بکهن (خودا گرنگترین شتی ژیان ت بیت)، هه موو ئه مانه تان بۆ زیاد ده بیت. (ئینجا عیسا ئاگاداری کردنه وه له پاراپوون سه باره ت به داهاتوو یان به شیوه یه ک که ترس بوروژینیت، فه رمووی:) له بهر ئه وه خه می به یانی مه خۆن، چونکه به یانی خه می خۆی ده خوات. هه ر رۆژیک خراپی خۆی به سه.

حوکم مه دن

ئینجا عیسا سه باره ت به ره خنه ی رووخینه ر دا، که ئامانجی چاککردنی خه لکانی دیکه نییه، به لکو ئامانجی ئه وه یه که خۆی له سه ریان هه لیکشیت. عیسا داوای له گوپگرانی کرد که له سه ره تادا خۆیان چاکبکهن، فه رمووی: خه لک تاوانبار مه کهن تا کو خودا تاوانبار تان نه کات، چونکه به و شیوه یه ی خه لک تاوانبار ده کهن خودا تاوانبار تان ده کات، به و پیوانه یه ی له به رده م ئیوه بۆ خه لک ده بیپۆن، خودا بۆتان ده پیوتیه وه.

بۆچی سه رنج له پووشی ناو چاوی براکه ت ده ده ییت، به لام ئاگات له کاریته که ی ناو چاوی خۆت نییه؟ (کاریته داریکی گه وره و درپژه) یان، چۆن به براکه ت ده لئی: ”پیم بده با پووشه که ی ناو چاوت ده ره پینم،“ له کاتیکدا ته خته داریک له ناو چاوی خۆتدا یه؟ ئه ی دووروو، یه کهم جار ته خته داره که ی ناو چاوی خۆت ده ره پینه، ئینجا باش ده بینیت بۆ ده ره پینانی پووشه که ی ناو چاوی براکه ت. (عیسا چوو ه سه ر باسی گرنگی په یوه سته بوون به دانایی هه لسوکه و تکر دن له گه ل ئه وانه ی شتی پیروژ به فیرۆ ده دن، فه رمووی:)

شتی پیروژ مه‌دهن به سه‌گ، مرواریشن فریمه‌دهنه به‌رده‌می به‌راز، نه‌وه‌ک پیش‌تیلان بکه‌ن و پروو وهر‌بگی‌پرن و پارچه‌پارچه‌تان بکه‌ن.

داوا بکه‌ن، پیتان ده‌دری

عیسا له‌سه‌ر به‌خشینی خودا و چاکی هه‌لسوکه‌وتکردن له‌گه‌ل که‌سانی دیکه بو گویگرانی پروونکرده‌وه و فهرمووی: داوا بکه‌ن، پیتان ده‌دری‌ت. بگه‌پرن، ده‌دۆزنه‌وه. له‌ ده‌رگا بدن، لیتان ده‌کریته‌وه، چونکه هه‌رکه‌سیک داوا بکات، وهرده‌گری‌ت. نه‌وه‌ی بگه‌پری‌ت، ده‌دۆزیته‌وه. نه‌وه‌ش له‌ ده‌رگا ده‌دات، لیتی ده‌کریته‌وه.

نه‌گینا کی له‌ ئیوه نه‌گه‌ر کوره‌که‌ی داوا‌ی نانی لی بکات، به‌ردی ده‌داتی؟ یان داوا‌ی ماسی لی بکات، ماری ده‌داتی؟ جا ئیوه که‌ خراپن، بزنان شتی باش بدنه‌ منداله‌کانتان، باوکتان له‌ ئاسمان چه‌ند زیاتر شتی باش ده‌داته نه‌وانه‌ی داوا‌ی لیده‌که‌ن! که‌واته له‌ هه‌ر شتی‌کدا ئاوا بو خه‌لک بکه‌ن که‌ ده‌تانه‌وی بۆتان بگری‌ت، چونکه نه‌مه‌یه پوخته‌ی ته‌ورات و په‌یامی پیغه‌مبه‌ران.

پێگای ژیان

عیسا سه‌باره‌ت به‌ پێگاکانی خواپه‌رستی و چاره‌نووسی مروّف قسه‌ی کرد و وه‌ک نمونه‌ باسی ده‌رگای ته‌سک و ده‌رگای فراوانی کرد. چونه‌ ژوو‌روه له‌ ده‌رگای فراوان هه‌لبژاردنی پێگایه‌کی ئاسانه که‌ پپویست ناکات به‌ هه‌ولدان و به‌سه‌رخۆدا زالبوون و به‌رگری‌کردن دژ به‌ هه‌وه‌سه‌ جه‌سته‌یه‌کان، به‌لکو به‌پێکردنی ویستی مروّفانه‌یه و شوینکه‌وتنی هه‌وه‌سه‌کانی جه‌سته‌یه که‌ فه‌رمان ده‌کات بو نه‌جمادانی خراپه‌، هه‌روه‌ک عیسا ئاماژه‌ی بو کردووه. له‌به‌ر نه‌وه فهرمووی:

له‌ ده‌رگای ته‌سک برۆنه ژوو‌روه، چونکه نه‌وه ده‌رگایه‌ی به‌ره‌و له‌ناوچوون ده‌پرات پانه و پێگاکه‌ی به‌رینه و زۆرن نه‌وانه‌ی پپیدا ده‌چنه ژوو‌روه. به‌لام ته‌سکه ده‌رگا و ته‌نگه نه‌وه پێگایه‌ی به‌ره‌و ژیان ده‌چیت (ژیانی جاویدانی)، که‌م که‌سیش ده‌یدۆزیته‌وه.

ئاگادار كوردنەوە سەبارەت بە پېغەمبەرانى درۆزن

عيسا سەبارەت بەوانە خەلكى ئاگادار كوردەوە كە بە ناوى ئايىنەوە خەلك
هەلدەخەلەتتىن بەبى ئەوۋى بەرھەمىكى راستەقىنەيان لە ژياناندا ھەبىت،
پىي فەرموون:

ئاگادارى پېغەمبەرانى درۆزن بن كە لە پىستى مەردا بۆ لاتان دىن، بەلام
لە ناوہو گورگى درندەن. بە بەرھەمىان دەياناسنەوہ. ئايا ترى لە دىك دەرنن
يان ھەنجىر لە چقىل؟ بەم شىوہى ھەموو داريكى باش بەرى باش دەدات، دارى
خرابىش بەرى خراب. دارى چاك ناتوايت بەرى خراب بدات و دارى خرابىش
ناتوايت بەرى باش بدات. ھەر داريك بەرى باش نەدات دەبردېتەوہ و
فريدەدرېتە ناو ئاگر. كەواتە بە بەرھەمىان دەياناسنەوہ.

نەك ھەركەسىك پىم بلىت: ”گەورەم، گەورەم!“ دەچىتە ناو شانشىنى
ئاسمان، بەلكو ئەوۋى بە خواستى باوكم دەكات كە لە ئاسمانە. لەو پوژدەدا،
زور كەس پىم دەلین: ”گەورەم، گەورەم! ئايا بە ناوى تۆوہ پەيامى خودامان
رانەگەياند، بە ناوى تۆوہ پوۋى پىسمان دەرئەكرد، بە ناوى تۆوہ پەرجووى
زورمان نەكرد؟“ ئىنجا منىش پىيان رادەگەيەنم: ”قەت ئىوہم نەناسىوہ. لىم
دوور بكەونەوہ، ئەى بەدكاران!“

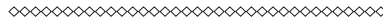
بناغەى پتەو و بناغەى لاواز

عيسا سەبارەت بە بناغەى نوئى بۆ ژيانى پوۋى فېرى كردن و فەرمووى:

لەبەر ئەوہ ھەركەسىك گوئى لەم وتانەم بىت و پەپرەوى بكات، وەك
پىاوئىكى دانا واپە كە خانووەكەى لەسەر بەرد دروستكرديت. باران بارى و لافاو
ھەستا و رەشەبا ھەلىكرد و لەو خانووەى دا، بەلام نەپووخا، چونكە لەسەر
بەرد دروستكرابوو. ھەركەسىكىش گوئى لەم وتانەم بىت و پەپرەوى نەكات،
وەك پىاوئىكى گىل واپە خانووەكەى لەسەر لم دروستكرديت. باران بارى و لافاو
ھەستا و رەشەبا ھەلىكرد و لەو خانووەى دا و پووخا، پووخانەكەشى گەورە بوو.

كاتىك عيسا ئەم وتانەى تەواو كرد، خەلكەكە لە فېر كوردنەكەى سەرسام

بوون، چونکه وهك دهسه لاتداریك فیری ده کردن، نهك وهكو ماموستایانی تهورات. کاتیک عیسا له چیاکه هاته خوارهوه، خه لکیکی زور دوای کهوت.^(۴۱)

باوه‌ری سه‌رپه‌لینک

سه‌رپه‌ل پله‌یه‌کی سه‌ربازی رۆمانییه که ئه‌فسه‌ری سه‌د سه‌بازه له سوپای رۆمانیدا.

کاتیک عیسا چوو بو که فهرانحوم، سه‌رپه‌لینک هاته لای، لئی پاراپه‌وه و گوتی: «گه‌وره‌م، خزمه‌تکاره‌که‌م به ئیفلجی له ماله‌وه که‌وتوو و ئازاریکی زوری هه‌یه.»

عیسا پپی فرموو: «من دیم و چاکی ده‌که‌مه‌وه.»

سه‌رپه‌له‌که‌ش وه‌لامی دایه‌وه: «گه‌وره‌م شایانی ئه‌وه نیم خۆت بیته ماله‌که‌م، به‌لکو ته‌نها وشه‌یه‌ک بفرموو خزمه‌تکاره‌که‌م چا‌کده‌بیته‌وه. منیش مروفتیکم له‌ژیر ده‌سه‌لاتدام، سه‌ربازیشم له‌ژیر ده‌ستدایه. به‌مه ده‌لیم: «برۆ،» ده‌روات؛ به‌وی دیکه‌ش ده‌لیم: «وره،» دیت؛ به‌کۆیله‌که‌شم ده‌لیم: «ئه‌مه بکه،» ده‌یکات (سه‌رپه‌له‌که‌ به‌م قسه‌یه‌ی رایده‌گه‌ینیته که باوه‌ری هه‌یه به‌وه‌ی که مه‌سیح ده‌سه‌لاتی له‌سه‌ر نه‌خۆشی هه‌یه، هه‌روه‌ک خۆی فهران به‌ سه‌ربازه‌کانی ده‌کات و گوپراه‌لی ده‌بن).

کاتیک عیسا گوپی له‌مه‌ بوو، (له باوه‌ری سه‌رپه‌له‌که) سه‌رسام بوو، به‌وانه‌ی فرموو که دوای ده‌که‌وتن: «راستیتان پپ ده‌لیم، له ئیسرائیلدا باوه‌ریکی به‌هیزی ئاوام نه‌دیوه. پیتان ده‌لیم که خه‌لکیکی زور (به هۆی باوه‌ریان) له رۆژه‌لات و رۆژئاواوه دین و له‌گه‌ل ئیبراهیم و ئیسحاق و یاقوب له شانیشینی ئاسماندا له‌سه‌ر خوان داده‌نیشن. به‌لام رۆله‌کانی شانیشین (جوله‌که که به میرات نه‌ندامی شانیشینی خودان) فریده‌درینه تاریکی ده‌روه‌ه (به هۆی ئه‌وه‌ی که مه‌سیحیان په‌تکرده‌وه)، جا له‌وی ده‌گریین و جیره‌ی ددانیان دیت.»

ئینجا عیسا به سه‌رپه‌له‌که‌ی فرموو: «برۆ! با هه‌روه‌ک باوه‌رت هینا، بۆت

بیت. « جا له و کاته دا خزمه تکاره که ی چاک بووه وه. »^(۴۲)

عیسا کوږی بیوه ژنیک زیندوو ده کاته وه

بوو ږوژی پاشتر، عیسا بوو شاریک چوو ناوی نایین بوو، قوتابییه کانی و خه لکیکي زوری له گه ل چوون. کاتیک له دهروازهی شاره که نزیک بووه وه، تهرمیکی بینی به سهر شانی خه لکه وه، ئه ویش کوږه تاقانه ی بیوه ژنیک بوو، خه لکیکي زوری له گه ل بوو. کاتیک مه سیح ژنه که ی بینی، دل ی پی سووتا و پی پی فهرموو: مه گریئ.

ئینجا هاته پیشه وه و دهستی له داره مه یته که دا، هه لگرانی راوه ستان. فهرمووی: ئه ی کوږی گهنج، پیته ده لیم، هه سته! مردوو که راست بووه وه و دهستی کرد به قسه کردن، عیسا دایه وه ده ست دایکی.

هه موو ترسیان لی نیشته، ستایشی خودایان کرد، گوتیان: «له ناوماندا پیغه مبه ریکی مه زن دهرکه وتوو، خوداش گه له که ی خو ی به سهر کرده وه!» (خه لک پییان وابوو که عیسا ته نها پیغه مبه ریکی مه زنه، چونکه هه ندیک له پیغه مبه ره مه زنه کان مردوویان زیندوو کرده بووه وه، به لام خه لکی ئه و حیوازیه گوره یه یان نه ده زانی له نیوان ئه و پیغه مبه رانه که مردوویان له ریگه ی پارانه وه له خودا زیندوو کرده بووه وه له گه ل عیسا ی مه سیح که به فهرمانی راسته و خو ی خو ی و به ده سه لاته خودابییه که ی له سهر مردن، مردووی زیندوو ده کرده وه!) ئه م هه واله ی ئه و له هه موو یه هو دیا و هه موو ناوچه کانی ده ورو پشت بلاو بووه وه.

عیسا ی مه سیح و پیغه مبه ر یه حیا

قوتابییه کانی یه حیا هه موو ئه مانه یان به یه حیا راگه یاند. ئه ویش دووان له قوتابییه کانی بانگ کرد (له م کاته دا به فهرمانی هیرودس، یه حیا به ندرکرا بوو) و ناردنی بوو لای مه سیحی خاوه ن شکو بوو ئه وه ی لپی پهرسن: «نایا تویت ئه وه ی

دیت (مەسیحی چاوه‌پوانکراو، ئەوێی کە پێغەمبەران پێشبینی هاتیان کردووە)،
یان چاوه‌پۆی یەکیکی دیکە بکەین؟»

پیاوه‌کان هاتنه‌ لای عیسا، گوێیان: «یەحیاى له‌ئاوه‌لکیش ئیمه‌ی بۆ لات
ناردووه‌، ده‌لیت: ”تۆی ئەوێی دیت، یان چاوه‌پۆی یەکیکی دیکە بکەین؟“»

له‌و کاته‌دا عیسا زۆر که‌سی له‌ نه‌خۆشی و ده‌رد و پۆحه‌ پێسه‌کان
چاککرده‌وه‌، بینایی به‌ چاوی زۆر له‌ کوێره‌کان به‌خشی. ئینجا له‌ وه‌لامدا پۆی
فهرموون: «برۆن چیتان بینى و بیستتان به‌ یه‌حیاى رابگه‌یه‌نن، کوێر ده‌بینیت،
شهل ده‌روات، گه‌ر و گول پاک ده‌بیتته‌وه‌، که‌ر ده‌بیستیت، مردووه‌ له‌ ده‌ستیتته‌وه‌ و
هه‌ژار مزگینی پنده‌دریت. خۆزگه‌ ده‌خوازیت به‌وه‌ی له‌ من بێ هیوا نابیت.»

کاتیك ئیردراوانی یه‌حیا پۆیشتن، عیسا پرووی له‌ خه‌لکه‌که‌ کرد و سه‌باره‌ت
به‌ یه‌حیا فهرمووی: «بۆ بینینی چی چوونه‌ چۆله‌وانی؟ قامیشك كه‌ با
ده‌جولێتته‌وه‌؟ ئەى بۆ بینینی چی چوون؟ مروقتك كه‌ جلوبه‌رگی گرانبه‌های
پۆشیوه‌؟» نه‌خیر، ئەوانه‌ی جلوبه‌رگی گرانبه‌ها ده‌پۆشن و خۆش راده‌بوێرن
له‌ کۆشکه‌کان ده‌ژین. ئەى بۆ بینینی چی چوون؟ پێغەمبەرێک به‌لێ، پیتان
ده‌لیم، له‌ پێغەمبەریش مه‌زنتر. یه‌حیا ئەو که‌سه‌یه‌ که‌ ده‌باره‌ی نووسراوه‌:
من ئیردراوی خۆم له‌ پێشته‌وه‌ ده‌نێرم، ئەوێی رێگات بۆ ئاماده‌ ده‌کات.

من پیتان ده‌لیم: له‌نێو ئەوانه‌ی له‌ ژن له‌دایک بوون، که‌س له‌ یه‌حیا
پایه‌به‌رزتر نییه‌، به‌لام بچووکتزینی ئەوێی له‌ شانشینى خودایه‌ له‌و پایه‌به‌رزتره‌.
(مه‌به‌ستی له‌وه‌یه‌ هه‌رکه‌سێک که‌ باوه‌ر به‌ عیساى مه‌سیح به‌پیتت ده‌بیتته‌
یه‌کێک له‌ منداله‌کانى خودا و ئەندامێکی گه‌لی خودا له‌ په‌یمانى نوێ، ئەمه‌
به‌هۆی له‌دایکبوونه‌وه‌ی له‌ پۆحی خودا.)

هه‌موو ئەوانه‌ی گوێیان لیبوو، ته‌نانه‌ت باجگرایش دانیان به‌ دادپه‌روه‌ری
خودا نا، چونکه‌ به‌ ده‌ستی یه‌حیا له‌ئاوه‌لکیشرابوون. به‌لام فهریسی و
ته‌وراتناس خواستی خودایان ده‌ره‌ه‌ق به‌ خۆیان په‌تکرده‌وه‌، چونکه‌ له‌سه‌ر
ده‌ستی ئەو له‌ئاوه‌لکیشرابوون.

عیسا به‌رده‌وام بوو و فهرمووی: «ئهم نه‌وه‌یه‌ به‌ چی به‌راورد بکهم؟ له‌ چی

ده چن؟ له و مندالانه ده چن که له بازاردا دانیشتوون یه کتری بانگ ده که و
ده لاین: «زورنامان بو لیدان و هه لنه په پین، شینمان بو کردن و نه گریان.»

یه حیای له ناو هه لکیش هات، نه نان ده خوات و نه شهراب ده خواته وه،
گوتتان: «رؤحی پیسی تیدایه.» کوری مروّف هات، ده خوات و ده خواته وه،
گوتتان: «ئه مه کابرایه کی نه وسن و مه یخوره، هاوړپې باجگران و گونا هبارانه.»
به لام دانایي راسته قینه له به ره مه که ی ده سه لمپنریت.^(۴۳)

وهرن بو لام، من ده تانحه سپنمه وه

له و کاته دا عیسا فهرمووی: «ئه ی باوک سوپاست ده که م، پهروه ردگاری زه وی
و ئاسمان، چونکه ئه مانه ت له دانا و تیگه یشتووان شار دووه ته وه و بو مندالانت
ناشکرا کردوه. به لئ ئه ی باوک، چونکه ئه مه ت پئ باش بو. (عیسا ده بزانی
که ئه قلی مروّفانه ئه گهر بو رؤحی خودا نه کرابیته وه ناتوانیت تیگات که
خودا تواناداره له سهر ههر شتیک و ئه وه ی که بیه ویت ده یکت، به وه شه وه
که له جهسته ی مروّفانه دا دهر ده که ویت. ئه و ئه قله مروّفانه یه ناشتوانیت
واتای یه کیتی له ئیوان خودای نه بینراو که به «باوک» ئاماژه ی بو کراوه، له گه ل
عیسای مه سیحی بینراو له وینه ی مروّف که به «کورپه که» ئاماژه ی بو کراوه
تیگات. ئه قلی مروّفانه بیرۆکه ی باوکه که و کورپه که تیکه ل ده کات که خودا
به سروس له ئینجیلدا ناردوو یه تی. راقه یه کی وشه یی بو ده کات، پنی وایه که
ئه و به ره گه ز کورپه تی نه ک به تیگه یشتنه رؤحیه راسته که ی. ئه مه ده بیته
هوکاری سه رلیشیوان. عیسای مه سیح به و فهرمایشته ی ئه مه ی دهر پرپوه:)

باوکم هه موو شتیک ی پئ سپاردووم، که س کورپه که نانا سیت باوک نه بیت،
که سیش باوک نانا سیت ته نها کورپه که و ئه وه نه بیت که کورپه که دیه وه ی بو
ناشکرا بکات.

وهرن بو لام ئه ی هه موو ماندوووان و بارگرانه کان، من ده تانحه سپنمه وه.
نیری من بخه نه سه ر خو تان و له منه وه فیربن، چونکه دلنه رم و بیفیزم،

حهسانهوهش بو دهر وونتان ده دۆزنه وه. نيره كه م گونجاوه و بارم سووكه. (٤٤)

لِيخْوَشَبوون و خوْشه ويستی

یه کیک له فه ریسییه کان داوای له عیسا کرد نانی له گه لْ بخوات، ئه ویش چوو ه مائی فه ریسییه که و له سه ر خوان دانیش ت. له شاره که ئافره تیکی گونا هبار هه بوو، زانی عیسا له مائی فه ریسییه که دانیش تووه، بوتلیکی ئه له باسته ریی بۆنی هینا، له دواوه به گریان ه وه له لای پیی پاره وستا (له و سه رده مه دا، وا باو بووه که خه لکی به لای چه پدا پاکشاون و نانیان خوار دووه و پییان له ولاره بووه. ئه مه ش وای کرد ئافره ته که بیته لای پیی عیسا رابه ستیت)، پییه کانی به فرمیسک ته ر کرد و به قژی بۆی سپریه وه، پییه کانی ماچ کرد و به بۆنه که چه وری کردن.

ئه وه فه ریسییه ی که عیسا ی داوه ت کرد بوو، کاتیک ئه مه ی بینی، له دلیدا گوتی: «ئه گه ر ئه مه پیغه مبه ر بوایه، ده یزانی ئه م ئافره ته ی ده ستی لیده دات کییه و جییه، چونکه گونا هبار ه.»

عیسا وه لآمی دایه وه: شیمۆن، ده مه وی شتیکت پِن بَلیم.

گوتی: بفرموو مامۆستا.

کابرایه ک قه رزی دابوو به دوو کهس، به یه کیکیان پینج سه د دینار، ئه وه ی دیکه یان په نجا. نه یانبوو بیده نه وه، کابرا له هه ردوو کیان خوْشبوو. کامیان زیاتر کابرای خوْشده ویت؟»

شیمۆن وه لآمی دایه وه: «له و باوه رده دام ئه وه ی پاره زۆره که ی له لابوو.

پیی فهرموو: حوکمه که ت راسته.

رووی کرده ئافره ته که و به شیمۆنی فهرموو: «ئه م ئافره ته ده بینیت؟ هاته مه ماله که ت و ئاوت نه دامی بۆ ئه وه ی پییه کانم بشۆم (له بهر ئه وه ی میوانه کان

نه‌عليان له پى بووه، پييان پيس بووه)، به‌لام ئهم به فرميسك پيى ته‌پر كردم و به قژى س‌پيه‌وه. تو ماچت نه‌كردم (ماچ‌كردن يه‌كيكه له نه‌ريته‌كاني پيش‌سوازي‌كردن)، به‌لام ئهم له‌و كاته‌وه‌ي هاتوومه‌ته ژووره‌وه له ماچ‌كردنى پيه‌كانم نه‌وه‌ستاوه. تو زه‌يتت له‌سه‌رم نه‌دا، به‌لام ئهم به‌ بون پيه‌كامى چه‌ور كرد. له‌به‌ر ئهم هويه‌ پيت ده‌ليم، گونا‌هه زوره‌كاني به‌خشان و ئاوا خوشه‌ويستيه زوره‌كه‌ي ده‌رده‌بريت. به‌لام ئه‌وه‌ي كه‌م به‌خشراوه، كه‌م خوشه‌ويستى ده‌رده‌بريت.»

ئينجا به‌ ئافره‌ته‌كه‌ي فه‌رموو: «گونا‌هه‌كانت به‌خشان.»

ئه‌وانه‌ي له‌گه‌لى دانيش‌تبوون له‌ دلى خوياندا گوتيان: «ئهمه‌ كيه‌ ته‌نانه‌ت گونا‌هيش ده‌به‌خشيته‌؟»

عيسا به‌ ئافره‌ته‌كه‌ي فه‌رموو: «باوه‌رت پزگاري كرديت. برو به‌ سه‌لامه‌ت.»^(٤٥)

عيساي مه‌سيح له‌ جه‌ليل

دواي ئهمه‌ عيسا به‌ هه‌موو شار و گوندي‌كدا ده‌گه‌را، وتار و مزگيني پاشايه‌تي خوداي ده‌دا (جوله‌كه‌كان هه‌موويان چاوه‌ري‌ي هاتنى عيساي مه‌سيحي پزگار‌كه‌ر بوون، پييان وابوو كه‌ سه‌ركرده‌يه‌كي سه‌ربازي ده‌بيت كه‌ ئازاديان ده‌كات له‌ ده‌سه‌لات و فه‌رمانه‌وي‌ي رو‌مانى)، دوازه‌كه‌شى له‌گه‌ل بوو. چه‌ند ئافره‌تي‌كيش كه‌ له‌ رو‌حي پيس و نه‌خوشي چاكبوونه‌وه: مريه‌م كه‌ به‌ مه‌جده‌لى ناوده‌به‌ردرا و هه‌وت رو‌حي پيسى لى ده‌ركردبوو، يوه‌ناي ژنى خوزاي بريكارى هيرودس، سه‌وسه‌ن و زوري ديكه‌ش، به‌ مالى خويان يارمه‌تبيان ده‌دان.^(٤٦)

(٤٥) لۇقا ٧: ٣٦ - ٥٠

(٤٦) لۇقا ٨: ١ - ٣

به ئاشكرا هيرش ده كرىته سهر عيساي مه سيح

ئىنجا پياوئىكيان بۆ هينا رۆحى پيسى تىدابوو، ئەويش نابينا و لال بوو، چاكيكردهوه ههتا ئەوهى لاله كه قسهى كرد و بينى. خه لكه كه هه موو سهرسام بوون و گوتيان: «ئمه كورى داود نيبه؟»

به لام فهرسييه كان كه ئەمه يان بيست، گوتيان: «ئمه رۆحى پيس ده رناكات، مه گهر به به علزه بولى شاي رۆحه پيسه كان (شه يتان) نه ييت.»

به لام عيسا به بير كرده وهى ئەوانى زانى، پىي فهرموون: «ههر شان شينيك دووبه ره كه تىداييت، ويران ده ييت، ههر شارىك يان مالىك دووبه ره كه تىداييت، خۆى راناگرىت. ئەگهر شه يتان، شه يتان ده ربكات، ئەوا دووبه ره كيان تىدايه، كه واته چۆن شان شينيبه كهى خۆى راده گرىت؟ ئەگهر من به به علزه بول رۆحى پيس ده ربكه م، ئەى كور كه كاتان به كى ده ريانده كه ن؟ له بهر ئەوه ئەوان ده بنه دادوه رتان. به لام ئەگهر من به رۆحى خودا رۆحى پيس ده ربكه م، ئەوا پاشايه تى خودا هاتوو ته سه رتان. يان چۆن يه كيك ده توانى بچپته مالى به هيزىك و شته كانى تالان بكات، ئەگهر زوو نه يبه ستته وه، ئىنجا ماله كهى تالان بكات؟

ئەوهى له گه ل من نيبه له دژى منه، ئەوه ش له گه ل من كۆنا كاته وه، بلاو ده كاته وه. له بهر ئەوه پىتان ده لىم: هه موو گونا ه و كفر كر دىكى مرؤف ده به خشرىت، به لام كفر كردن سه باره ت به رۆحى پىرؤز نابه خشرىت. ئەوهى قسه له دژى كورى مرؤف بكات، ده به خشرىت، به لام ئەوهى قسه له دژى رۆحى پىرؤز بكات، نابه خشرىت، نه له م دنيايه و نه له و دنيا.

دار به به ره مه مى ده ناسرىت

دار به به ره مه كهى ده ناسرىته وه. ئەگهر دار باش ييت، به ره مه مى باش ده دات، ئەگهر دار خراب ييت، به ره مه مى خراب ده دات. ئەى بچوو ه ماران، كه ئيوه خراب بن، چۆن ده توانن به چا كه بدوين؟ ده م ئەوه ده لىت كه له دل ده رژىته وه. مرؤفى چاك له گه نجينهى چاك شتى چاك ده رده ه ييت، مرؤفى خرابىش، له گه نجينهى خراب، شتى خراب ده رده ه ييت. به لام پىتان ده لىم:

هەر وشه یه کی پووچ که خه لک پیی ده دوی، له پوژی لیپرسینه وه دا حیسابی خوئی هه یه، چونکه به وشه کانی خوئی بیتاوان ده کریت، به وشه کانی خوئی تاوانبار ده کریت.»

نیشانه ی یونسی پیغه مبه ر

ئینجا هه ندیک ماموستای ته ورات و فهریسی وه لامیان دایه وه و گوئیان: «ماموستا، ده مانه وی نیشانه یه کت لی بینین.»

که چی وه لامی دانه وه: «نه وه به کی به دکار و داوینیس داوای نیشانه ده کات، به لام نیشانه ی نادریتی، جگه له نیشانه ی یونسی پیغه مبه ر. هه روه ک چوئی یونس سی شه و سی پوژی له ناو سکی ماسیه کی گه وره دا بوو (عیسا رووبه پرووی نه و جوله کانه بووه وه که گرنگیان به په یامه که ی نه دا. عیسا نه وانی به خه لکی نهینه وا و شاژنه به لقیس به راورد کرد. ئینجا فهرمووی:، ئاواش کوپی مروف سی شه و سی پوژی له ناخی زه ویدا ده مینیتیه وه. خه لکی نهینه وا له پوژی لیپرسینه وه دا، له گه ل نه م نه وه یه له مردن هه لده ستنه وه و تاوانباری ده کهن، چونکه (خه لکی نهینه وا) تۆبه یان کرد کاتیک یونس په یامی خودای راگه یانند. نه وه تا له یونس مه زنتر لییره یه. شاژنی باشوور (شاژنه به لقیس) له پوژی لیپرسینه وه دا له گه ل نه م نه وه یه له مردن هه لده ستیه وه و تاوانباری ده کات، چونکه له وپه ری زه ویه وه هات بو گوئیگرتن له دانایی سلیمان. نه وه تا له سلیمان مه زنتر لییره یه.»

رابه ره فهریسییه توند ره وه کان گرنگیان پی نه دا و خوشحال نه بوون به چاکبوونه وه ی مروقیکی هه ژار که شه یان کوپر و که ری کرد بوو، به لکو گرنگیدانه که یان پوخت کرده وه له گومان خسته سهر عیسای مه سیح. عیسا وه لامی بانگه شه کانی دانه وه، ئینجا نه وانی گه پرانده وه سهر بابه ته سهر که ییه که، خه لکی فیری وانیه کی پوچی کرد، هه روه ها ئاگاداری کرد نه وه له هه لخه له تاندنه کانی شه یان، فهرمووی:

کاتیک پوچی پیس له مروقیک درده چیت، له شوینه وشکه کاندایه دوای هه وانیه وه دا ده گه رییت و دهستی ناکه ویت. ئینجا ده لیت: «ده گه ریمه وه بو

ماله كهى خۆم كه لىي ده رچووم. «كاتىك ده گه پىته وه ده بينىت چۆله و گسكدر اوه و پىكخراوه. نه وسا ده چىت و كهوت رۆحى پىسى دىكه له خۆى خراپتر له گه ل خۆى ده هينىت، ده چنه ژووره وه و له ناو نه و مرۆفه ده ژيىن. ئىنجا كۆتايى نه و مرۆفه له جار ان خراپتر ده بىت. بو ئه م نه وه به دكاره ش، ئاوا ده بىت.»

دايك و برا راسته قينه كانى عيسا

له كاتىكدا كه عيسا قسه ي بو خه لكه كه ده كرد، دايك و براكانى له دهره وه پراوه ستابوون، داوايان ده كرد له گه لى بدوین. په كىك پىي گوت: «وا دايك و براكانت له دهره وه پراوه ستاون، ده يانه وى له گه لت بدوین.»

ئه وىش وه لامى قسه كه رى دايه وه: «دايكم كىيه و براكانم كىن؟» ئىنجا ده ستى بو قوتابيه كانى پراكىشا و فرمووى: «ئه وه تا دايك و براكانم، چونكه ئه وه ي به خواستى باوكم بكات كه له ئاسمانه، ئه وا خوشك و برا دايكمه.»^(٤٧) (عيسا ويستى كه خه لكى ئاگادار بكاته وه له وه ي گرنكى ده دات به و په يوه ندىيه رۆحيه ي كه باوه رداران پىكه وه ده به ستىته وه.)

كاتىك عيسا ئه مانه ي ده گوت، ژنىك له ناو خه لكه كه وه ده نكى به رز كرده وه و پىي گوت: «خۆزگه ده خوازىت به و سكه ي هه لىگرتووى و به و مه مكه ي شىرى پىداوى.»

ئه وىش فرمووى: «به لكو خۆزگه ده خوازىت به وانه ي كه گوئى له په يامى خدا ده گرن و كارى پىده كه ن.»^(٤٨)

مىونه ي جوتيارىك

هه ر له و رۆژه دا عيسا له مال هاته دهره وه و له كه نارى ده رىاچه ي جه لىل دانىشت. خه لكىكى ئىجگار زور لىي كۆبووه وه، هه تا واى لىهات چووه ناو به له مىك دانىشت، هه موو خه لكه كه ش له كه ناره كه پراوه ستان. به مىونه باسى

(٤٧) مه تا ١٢: ٢٢ - ٥٠

(٤٨) لۇقا ١١: ٢٧ - ٢٨

زۆر شتى بۆ كۆردن و فەرمووى: «جوتيارىك چوۋە دەرهوۋە تۆۋ بىكات. كە تۆۋى دەۋەشانىد، ھەندىكى كەۋتنە سەر پىگا، بالىندەش ھاتن و خواردىانن. ھەندىكىش كەۋتنە سەر زەۋىيەكى بەردەلان كە خۆلى كەم بوۋ، خىرا سەريان دەركرد، چونكە زەۋىيەكى قوۋل نەبوۋ. بەلام كە پۆژ ھەلھات سووتان و وشك بوون، چونكە پەگيان نەبوۋ. ھەندىكىشان كەۋتنە نىو دىرگان، دىرگەكان گەۋرەبوون و خنكاندىانن. بەلام ھەندىكىان كەۋتنە سەر زەۋىيەكى باش و بەرھەميان دا، ھەندىك يەك بە سەد و ھەندىك يەك بە شەست و ھەندىكىش يەك بەسى. ئەۋەى گۆيى ھەيە، با بىستىت!

بۆچى عىسا بە نمونە دەۋىت؟

قوتايىيەكان ھاتن و لىيان پىرسى: «بۆچى بە نمونە قسەيان بۆ دەكەيت؟»

ۋەلامى دانەۋە: «لەبەر ئەۋەى بە تىۋە دراۋە نەپنى شانشىنى ئاسمان بزانن (چونكە خودا لەنىۋ دلەكانيان كارى كىردوۋە بۆ ئەۋەى گىرنگى بدەن بە گۆيگىرتن لە فەرمائىشتەكانى مەسىح)، بەلام بەۋان نەدراۋە، چونكە ئەۋەى ھەيەتى، پىتى دەدرىت و لىتى دەپژى، بەلام ئەۋەى نىيەتى، تەننەت ئەۋەى ھەشىەتى لىتى دەسەنرىتەۋە. (بە ھۆى پىشتگۆيىخىستن و گىرنگىنەدان بە كاروبارى پۆحى) لەبەر ئەۋە بە نمونە قسەيان بۆ دەكەم:

«چونكە سەير دەكەن، بەلام نابىنن،

گۆى دەگىرن، بەلام نابىستىن و تىناگەن.

پىشېنىيەكەى ئىشايالەۋاندا ھاتەدى، كە دەفەرموئى:

ئىۋە ھەمىشە دەبىستىن بەلام ھەرگىز تىناگەن،

ئىۋە ھەمىشە سەير دەكەن بەلام ھەرگىز نابىنن.

چونكە دلئى ئەم گەلە رەق بوۋە و

گۆيىيان قورس بوۋە،

چاۋيان نوقاندوۋە،

نەۋەك بە چاۋيان بىينن و

به گوڤيان ببيستن،
به دلّيان تيبگهگن و بگه رينه وه،
منيش چاكيان بگه موه.

به لام ٿيوه، خوزگه ده خوازريٽ به چاوتان، چونكه ده بينن، به گوڤتان،
چونكه ده بيستن. راستيتان پي ده ليم: زور پيغه مبه ر و پياوچاك به ئاواته وه
بوون ٿه وه بينن كه ٿيوه ده بينن به لام نه يابيني، ٿه وه ش بيستن كه ٿيوه
ده بيستن، به لام نه يابيست. (مه به ستي له وه يه پيغه مبه ران و پياوچاكان به
ئاواته وه بوون كه عيساي مه سيح بينن.)

پروونكر دنه وه ي نمونه ي جوتياره كه

كه واته گوڤي له واتاي نمونه ي جوتياره كه بگرن: هه ركه سيك په يامي
شانشين بيستيت و تيينه گات، شه يتان ديٽ و ٿه وه ي له ديٽا تووگراوه
ده پرفينيت. ٿه مانه ٿه و تووانه ن كه كه و تنه سهر ريگاكه. ٿه وانه ي كه و تنه سهر
به رده لانه كه، ٿه و كه سانن كه په يامه كه ده بيستن و به خوشييه وه وه ريده گرن.
به لام ره گ داناكوتن و كاتين، كاتيگ له به ر په يامه كه تووشى ته نگانه و چه و سانه وه
ده بن، يه كسهر ده كه ون. ٿه وانه ش كه كه و تنه ٿيو دركه كان، ٿه و كه سانن كه
په يامه كه ده بيستن، به لام خه مي ٿيان و فريوخواردني ده و ٿه مهندي په يامه كه
ده خنكينن، ٿيتر بي به ره هم ده بن. به لام ٿه وانه ي كه و تنه سهر زه وييه باشه كه،
ٿه و كه سانن كه په يامه كه ده بيستن و ٿي تيده گهن. يه كه به سه د و يه كه به
شه ست و يه كه به سي، به ره هم ده دهن.^(٤٩)

نمونه ي چرا

ٿينجا پي فهرموون: «ٿايا خه لكي چرا هه لده كه ن تاكو بيخه نه ٿير ته شت
يان نوڻه وه؟ باشه له سهر چرادان دايانين؟ چونكه شار دراوه نييه ٿاشكرا
نه بيت و نه پني نييه ده رنه كه ويٽ. ٿه گهر يه كيك گوڤي هه يه بو بيستن، با
بيستيت.

ههروهها پيی فەرموون: وردببنهوه لهوهی دهیبیستن. بهو پیاوانهیهی ئیوه بو خەلك دهیبیون، خودا بوتان دهپیتوهه و زیاتریشتان دەدات، چونکه ئهوهی ههیهتی، پيی دهدریت، ئهوهش که نیهتی، تهناهت ئهوهی ههشیهتی لیی دهسهزیتوهه.

مۆونهی گهشهکردنی تۆیك

ههروهها فەرمووی: «شانشینی خودا له مرۆفیک دهچیت تۆ بوهشینیته سهه زهوی. شهو دهخهویت و رۆژ ههلهدهستیت، تۆهکه سهه دهردهکات و گهشه دهکات، ئهویش نازانیت چۆن دهبیت. زهوی له خۆیهوه بهرههه دەدات، یهکهه جار گیا، ئینجا گولهگههم، پاشان له گولهگههکهدا گههی تهواو. بهلام کاتیک بهرهکه پیدهکات، دهستهجی داسی لی گیر دهکات، چونکه دروینهی هاتوهه.»⁽⁵⁰⁾

مۆونهی گههم و زیزان (زیوان)

مۆونهیهکی دیکه ی بو هینانهوه: «شانشینی ئاسمان له مرۆفیک دهچیت، تۆوی چاک له کینگهکهی بچینیت. بهلام کاتیک خەلك نوستبوون، دوژمنهکهی هات و لهناو گهههکهدا زیزانی چاند و رۆیشت. کاتیک گهههکه پروا و گولی دهکرد، زیزانهکەش دهکهوت.

«کۆیلهی خاوهن مال هاتن و پیمان گوت: ”گههرهم، ئایا له کینگهکهتدا تۆوی چاکت تۆو نهکرد؟ ئیتر ئهه زیزانه له کۆیوه هات؟“

«ئهویش وهلامی دانهوه: ”دوژمن ئههه کردوه.“ کۆیلهکانیش پیمان گوت: ”دهتهوی بچین زیزانهکان بژار بکهین؟“»

گوتی: «”نهخیر، نهوهک لهگهه بژارکردنی زیزان، گههیش ههلبکیشن. ههتا کاتی دروینه لینگههه پینگه، جا لهکاتی دروینهدا به سهپانهکان دهلیم، یهکهه جار زیزانهکه بژار بکهن و بیانکهنه مهلو بو ئهوهی بسووتیزین، بهلام گهههکه له ئههههکههه کۆبکهنهوه.“»

نمونه‌ی ده‌نکه خه‌رده‌ل و هه‌ویرترش

(عیسا) نمونه‌یه‌کی دیکه‌ی بۆ هینانه‌وه: «شانشینى ئاسمان وه‌ک ده‌نکه خه‌رده‌ل وایه، که یه‌کینک بیهینیت و له‌کینگه‌که‌یدا بیچینى، که بچووکتین تۆوه، به‌لام کاتیک گه‌شه‌ده‌کات، گه‌وره‌ترین پرووه‌که و ده‌بیتته دره‌خت، ته‌نانه‌ت بالنده‌ی ئاسمانیش دین و له‌سه‌ر لقه‌کانیدا هیلانه‌ده‌کن.» **(عیسا له‌وه‌پنده‌دا ئاماژه‌به‌بلاوبونه‌وه‌ی شانشینه‌که‌ی ده‌کات که‌به‌بچووکی ده‌ستپیده‌کات، به‌لام‌به‌خیرایی گه‌شه‌ده‌کات و خه‌لکیکى زۆر له‌خۆده‌گریت).**

نمونه‌یه‌کی دیکه‌ی بۆ هینانه‌وه: «شانشینى ئاسمان له‌هه‌ویرترشیک ده‌چیت، ئافره‌تیک هینای و کردییه‌ناو سى پپوانه ئارده‌وه، هه‌تا هه‌مووی هه‌له‌ات.»⁽⁵¹⁾

هه‌تا ئه‌و ئاسته‌ی ده‌یان‌توانی لى تیبگه‌ن، عیسا به‌زۆر نمونه‌ی له‌و شیویه‌خه‌لکی فیر ده‌کرد. به‌بى نمونه‌قه‌سە‌ی بۆ نه‌ده‌کردن، به‌لام کاتیک به‌ته‌نها ده‌بوو له‌گه‌ل قوتابیه‌کانی خو‌ی هه‌موو واتا‌کانی بۆ پروون ده‌کردنه‌وه،⁽⁵²⁾ تا‌کو ئه‌وه‌ی خودا له‌ریگه‌ی پینغه‌مبه‌ره‌که‌وه **(پینغه‌مبه‌ر داود، زه‌بووری ۷۸: ۲)** فه‌رموویه‌تی بیتته‌دی: ﴿به‌نمونه‌ده‌مم ده‌که‌مه‌وه، ئه‌وه‌ی له‌دامه‌زراندنى جیهانه‌وه‌شاراوه‌یه‌ده‌ریده‌بم.﴾

پروونکردنه‌وه‌ی نمونه‌ی گه‌نم و زیزان

ئینجا خه‌لکه‌که‌ی به‌ریکرد و گه‌رايه‌وه بۆ مال. قوتابیه‌کانی هاتنه‌لاى و گوتیان: «نمونه‌ی زیزانى ناو کینگه‌که‌مان بۆ لیکبده‌وه.»

وه‌لامى دایه‌وه: «ئه‌وه‌ی تۆوه چاکه‌که‌ی چاند، کورى مرۆفه. کینگه‌که‌ش جیهانه، تۆوه چاکه‌که‌ش پۆله‌کانى شانشین، زیزانه‌که‌ش پۆله‌کانى شه‌یتان، دوژمنه‌که‌ش که‌تۆوی کردن ئیبلیس **(شه‌یتان)**، دروینه‌که‌ش کو‌تایى زه‌مانه، سه‌پانه‌کانیش فریشته‌کانن.»

(51) مه‌تا ۱۳: ۲۴-۳۳

(52) مه‌رقۆس ۴: ۳۳-۳۴

«هەروەك چۆن زیزانەكە بزاركرا و بە ئاگر سووتیترا، لە كۆتایی زەمانیشدا وا دەبیت. كۆری مروۆف فریشتەكانی دەنیریت، هەموو كۆسپ و سەریچیکاران لە شانشینیهكە كۆدەكەنەوه و فرییان دەدەنە ناو كووڕەى ئاگرەوه، جا لەوۆ دەگریین و جیرەى ددانیان دیت. ئەوسا راستودروستان لە شانشینى باوكیاندا وهك رۆژ دەدرەوشنەوه. ئەوهى گووى هەیه، با بیستیت!

نمونەى گەنجینە و مروارى

«شانشینى ئاسمان لە گەنجینەیهك دەچیت لە كیلگەیهكدا شاردرابیتەوه. یەكێك دۆزییەوه و شاردییهوه، لە خوۆشیان دەچیت و هەرچى هەیه دەیفروۆشیت و ئەو كیلگەیهى پى دەكریت.

«هەروەها شانشینى ئاسمان لە بازارگانێك دەچیت بە شوین مروارى نایابدا دەگەرا. كاتێك مروارییهكى گرانبەهای بینى، چوو هەرچى هەبوو فروۆشتى و مروارییهكەى كرى.

نمونەى تۆر

«هەروەها شانشینى ئاسمان لە تۆرێك دەچیت فریدرابیتە دەریاچەوه، لە هەموو جوۆرهكانى ماسى كۆدەكاتەوه. كاتێك تۆرەكە پر بوو، ماسیگرەكان پرایانكیشایە كەنار، باشەكانیان لە سەبەتەدا كۆكردهوه و خراپەكانیشیان فریدا. كۆتایی زەمانیش ئاوا دەبیت: فریشتەكان دین و بەدكاران لەناو راستودروستاندا دەدرەهینن و فرییان دەدەنە ناو كووڕەى ئاگرەوه. جا لەوۆ دەگریین و جیرەى ددانیان دیت.»

عیسا لى پرسین: «ئایا هەموو ئەمانە تیگەیشتن؟»

وهلامیان دایهوه: «بەلى.» (هۆكاری تیگەیشتیان ئەو پەيوەندییه رۆحییه كۆنە بوو كە رووناك كرابوووه بە زانیاری سەبارەت بە عیساى مەسیح.)

جا پى فەرموون: «لەبەر ئەوه هەر مامۆستایهكى تەورات كە دەبیت

به فوتابی له شانشینى ئاسمان (به باوهر به عیسا په یوه ندى دوسته کات له نیوان زانیارییه کۆنه کهى و پروناکى نوئى)، له خاوهن مالیک ده چیت له گه نجینه کهیدا نوئى و کۆن دهر بهینیت.»

کاتیک عیسا ئەم نمونانەى تەواو کرد لەوئى رویشت. (٥٣)

هیمنکردنه وهى ره شه با

له و رۆژده، کاتیک ئیواره داهات، پئی فەرموون: «با بپه پینه وه ئەوبەر.» ئەوانیش خەلکه کهیان به جیهیشت و وه کو خۆى به به له مه که بردیان، به له می دیکه شی له گه ل بوو. ئینجا ره شه بایه کی توند هه لیکرد، شه پۆله کان به توندی له به له مه کهیان دده، که خه ریک بوو پرپیت له ئاو. عیسا له دواوه سه رى خستبووه سه ر سه رینیک و خه وتبوو. هه لیانساند و پئیان گوت: «مامۆستا، به لاته وه گرنگ نییه ئەگه ر له ناو بچین؟»

ئەویش هه ستا و له ره شه با کهى راخوړى و به دهریاچه کهى فەرموو: «بیده نگ به! هیمن به!» ره شه با که وه ستا و بووه هیمنییه کی تەواو.

ئینجا پئی فەرموون: «بوچی ئەوه نده دهرسن؟ هیشتا باوه پتان نییه؟»

ئەوانیش تۆقین و به یه کترییان ده گوت: «ئەمه کییه؟ تەنانه ت با و دهریاش گویرایه لى ده بن!» (٥٤)

پرزگارکردن له لیگیۆن

ئینجا به ره و هه ریمی گه راسین رویشتن، که به رامبه ر جه ليله. کاتیک عیسا دابه زیه سه ر وشکانی، پیاوکی ئەو شاره ی تووشبوو رۆحی پیسی تیدا بوو، ده میک بوو جلی له به ر نه ده کرد و له مال نه ده ژیا. (٥٥) له ناو گوپرستاندا ده ژیا.

(٥٣) مه تا ١٣: ٣٥ - ٥٣

(٥٤) مه رقۆس ٤: ٣٥ - ٤١

(٥٥) لۆقا ٨: ٢٦ - ٢٧

کهس نهیده توانی چیتر بیبه ستیتتهوه، ته نانهت به زنجیریش. زور جار به کوټ و زنجیر ده به سترابه وه، به لام زنجیره کانی ده پچراند و کوټه کانیشی ده شکاند، کهس نهیده توانی به سهریدا زال بیت. شهو و روژ به ردهوام له ناو گورستان و له چیاکاندا بوو، هاواری ده کرد و به بهرد له شی خوئی بریندار ده کرد.

کاتیک له دووره وه عیسای بینی، رایکرد و کړنوشی بو برد. به ده نگیکی بهرز هاواری کرد: «چیت له من ده ویت، نهی عیسای کورپی خودای هره بهرز؟ سویندت ده دم به خودا، نه شکه نجمه مه ده! چونکه عیسا پیی فرموبوو: «نهی روچی پیس، له پیاوه که وهره ده ره وه!»

ئینجا لئی پرسی: «ناوت چییه؟»

پیی گوت: «ناوم لیگیونه^(۵۶)، چونکه ئیمه زورین. زوریش له عیسا پاراپیه وه نه یانتریتته ده ره وهی ناوچه که.

له ووی رانه به رازیکی گوره له قهد شاخه که ده له وه ران، روچه پیسه کان له عیسا پارانه وه: «ماننیره ناو به رازه کان، با بچینه ناویان. نه ویش ری پیدان. روچه پیسه کان هاتنه ده ره وه و چوونه ناو به رازه کان، ئینجا رانه که که نزیکهی دوو هزار ده بوون، به خیرایی له قهراغی شاخه که وه بو ناو ده ریاچه که هه لډیران و خنکان.

به رازه وانه کان رایانکرد، هه وایان دا به شار و کینلگه کان. خه لکه کهش هاتن تاکو بینن چی روویداوه. هاتنه لای عیسا، بینیان نه وهی له شکریک روچی پیسی تیدابوو، دانیشتوو و پوشتهیه و ناقله، جا ترسان. نه وانه ش که بینیبویان چی به سهر به رازه کان و کهسه که هات که روچی پیسی تیدابوو، رووداوه که یان بو خه لکه که گپراهه وه. ئیتر ده ستیان به پارانه وه کرد له عیسا تاکو له ناوچه که یان بروت.

کاتیک عیسا سواری به له مه که ده بوو، نه وهی روچی پیسی تیدابوو، لئی پاراپیه وه که له گه لی بیت. ریگای نه دا، به لکو پیی فرموو: «پرؤ ناو مال و که سوکاره که ت، بویان بگیروه وه په روه ردگار چی بوټ کردوو و چوون به زهی

(۵۶) وشه یه کی لاتینیبه به واتای له شکریک شهش هزار سهر بازی هه بیت.

پیتدا هاتوهه. جا رۆیشت و له ده شاره که دهستی به چاردانی هه موو ئه وه کرد که عیسا بۆی کردبوو. هه موو سه رسام بوون.»

زیندووکردنه وه ی کچیک

دیسان عیسا به به له مه که په رییه وه ئه و بهر، هه ر له ده م ئاوه که بوو خه لکیکی زۆر لئی کۆبوونه وه. یه کیک له پێشه وایانی که نیشته هات، ناوی یایرۆس بوو، کاتیک عیسا یینی، له به ریپی کهوت و زۆر لئی پارایه وه: «کچه بچوو که که م له سه ره مه رگدایه، وه ره دهستی له سه ر دابنی تاکو چاک بێته وه و بژییت.» عیسا له گه لی چوو، خه لکیکی زۆر دوا ی کهوت و پاله په ستۆیان لئ ده کرد.

چاککردنه وه ی ژنیک

ژنیک دوا زده سال بوو خوینبه ربوونی هه بوو. به دهستی چه ندین پزیشک ئازاری زۆری چیژتوو، ئه وه ی هه یوو خه رجی کردبوو، به لام هه یچ سوودیکی نه بوو، به لکو خراپتر بوو. باسی عیسا ی بیستوو، بۆیه (ژنه که له ریگای به ره و یایرۆس) هاته ناو خه لکه که و له دوا وه دهستی له کراسه که ی دا، چونکه له دلی خویدا گوتی: «ئه گه ر ته نها ده ست له کراسه که ی بده م، چاکده مه وه. ده سته جئ خوین لئچوونه که ی راوه ستا و له له شیدا ههستی به چاکبوونه وه کرد له نه خویشیه که ی.»

یه کسه ر عیسا ش زانی هه یژیک لئی هاته دهره وه، ئاوړی له خه لکه که دایه وه و فه رمووی: «کئ دهستی له کراسه که م دا؟»

قوتاییه کانی وه لامیان دایه وه: «ده بینیت خه لکه که پاله په ستۆت لیده که ن، که چی ده فه رمووی کئ دهستی لیدام؟»

به لام عیسا چاوی ده گیپرا، تاکو بزانیته کئ بوو وای کرد. ژنه که ش به رووداوه که ی خو ی ده زانی، به ترس و له رزه وه هات، له به رده می کهوت و هه مووی به راستی پئ گوت. ئه ویش پیی فه رموو: «کچم، باوه ره که ت تۆی چاککرده وه، برۆ به سه لامه ت و له نه خویشیه که ت چاکبه وه.»

کاتیک عیسا قسه‌ی ده‌کرد، که‌سانیک له مائی پیشه‌وای که‌نیشته‌وه هاتن،
گوئیان: «کچه‌که‌ت مرد، ئیتر نه‌زیه‌ت مه‌خه‌ره به‌ر ماموستا.»

به‌لام عیسا گوئی به‌ قسه‌که‌یان نه‌دا، به‌ پیشه‌واکه‌ی که‌نیشتی فهرموو:
«مه‌ترسه، ته‌نها باوه‌رت هه‌بی‌ت.»

نه‌به‌یشت که‌س له‌گه‌لی بچیت، په‌ترۆس و یاقوب و یۆحه‌نای برای یاقوب
نه‌بی‌ت. هاتنه مائی پیشه‌واکه‌ی که‌نیش‌ت، بین‌ی هه‌را و گریان و شیوه‌نیکی
زۆره. چوو‌ه ژوو‌ره‌وه، پی‌ی فهرموون: «بوچی هه‌راتانه و ده‌گریین؟ کچه‌که
نه‌مردوو، نوستوو. به‌مه خه‌لکه‌که پی‌ی پیکه‌نین.»

به‌لام عیسا هه‌موویانی ده‌رکرده ده‌ره‌وه، دایک و باوکی منداله‌که‌ی برد
له‌گه‌ل ئه‌وانه‌ی له‌گه‌لی بوون و چوو‌ه ژوو‌ره‌وه بو‌ئو شوینه‌ی منداله‌که‌ی
لی‌بوو. ده‌ستی منداله‌که‌ی گرت و پی‌ی فهرموو: «تالیسا، قوم!» واته: «کیژۆله،
پی‌ت ده‌لیم هه‌سته!» کچه‌که‌که ته‌مه‌نی دوازده سال بوو، ده‌سته‌جی هه‌ستا و
ده‌ستی به‌ رویشتن کرد، جا هه‌موویان زۆر سه‌رسام بوون. به‌ توندیش رایسپاردن
که‌س به‌مه نه‌زانی‌ت و فهرمووی شتیکی بدنه‌ی با بیخوات.»^(٥٧)

چاک‌کردنه‌وی دوو که‌سی نابینا

عیسا به‌ویدا ده‌رویش‌ت، دوو که‌سی نابینا دوا‌ی که‌وتن، هاواریان ده‌کرد
و ده‌یانگوت: «کوری داود، به‌زه‌بی‌ت پیماندا بیته‌وه.» (عیسای مه‌سیحیان به
کوری داود ناوزه‌ند کرد، چونکه پیش‌بینییه‌کان نامازه‌یان به‌وه کردبوو که
مه‌سیح له‌ په‌چه‌له‌کی داوده‌وه دیت، هه‌روه‌ها به‌گویره‌ی په‌چه‌له‌کی مروّفانه
و له‌ رووی یاساییه‌وه یوسف به‌ باوکی عیسا داده‌نرا که له‌ نه‌وه‌ی داود بوو.)

کاتیک هاته ماله‌وه، که‌سه نابیناکان هاتنه لای. عیسا‌ش پی‌ی فهرموون: «له‌و
باوه‌ره‌دان من بتوانم ئه‌مه بکه‌م؟» وه‌لامیان دایه‌وه: «به‌لئ گه‌وره‌م.»

ئینجا ئه‌ویش ده‌ستی له‌ چاویان دا و فهرمووی: «با به‌ گویره‌ی باوه‌رتان

بوٽان بيبٽ.» ٽيتر بينايان ٻو گهرايهوه، عيساش به توندي ٽاگاداري ڪرندوه:
«ٽاگاداربن با ڪهس نه زانيت (عيسا نه يدهويست خه لڪي ته نها له بهر ٿهو
په رجوانه به دواي بڪهون ڪه جهسته يان چاڪ ده ڪانهوه، به لڪو له بهر ٿهوهي
ڪهوا ٿهو مهسيحي ده ستنيشانڪراوي خودايه). به لام ٿهوان پويشتن و هه موو
ناوچه ڪه يان لئي تيگه ياند.»

ڪاتيڪ ده پويشتن، لائيڪيان هيٺايه لاي، پوحي پيسي تيدابوو. ڪاتيڪ پوچه
پيسه ڪه ده ڪرا، لاله ڪه قسه ي ڪرد. خه لڪه ڪه ش سه رسام بوون، گوٽيان: «قته
له ئيسرائيلدا شتي وا پرووي نه داوه.»

به لام فهريسيه ڪان گوٽيان: «به شاي پوچه پيسه ڪان پوحي پيس
ده رده ڪات.»^(5A) (له بري ٿهوهي دان به ده سه لاتي خودايانه ي عيسادا بنين
به سه ر شه يتاندا، تو مه تباريان ڪرد به وهي ڪه له گه ليدا هاوپه يمانه.)

عيساي مهسيح جاريڪي ديڪه له لايه ن جوله ڪه وهه په تده ڪريته وهه

عيسا ٿهوي (ڪه فه ر ناحوم) به جپيشت و گهرايهوه شاره ڪه ي خوئي (ناسيره)،
قوتابيهه ڪانيسي دواي ڪه وتن. ڪه بووه شه ممه، له ڪه نيشتدا ده ستي ڪرد به
في ڪردني خه لڪ، زور له وانهي گوٽيان لئي گرتبوو سه رسام بوون.

گوٽيان: «ٺمه ٺه مانهي له ڪوي بوو؟ ٺهي ٺه مانيهه ي پي دراوه و ٺه م
په رجوانهي له سه ر ده ستي ده ڪرين! ٺه ري ٺه مه دارتاشه ڪه ي ڪوري مريه م و
براکه ي ياقوب و يوسي و يهوزا و شيمون نييه؟ خوشه ڪه ڪاني لير له لمان
نين؟» جا ره تيان ڪرده وهه.

به لام عيسا پي فه رموون: «پيغهم بهر بي ريز نييه، ته نها له شار و له
نيوان خزم و له مالي خوئي نه بيبٽ.» ٽيتر له ويڊا نه يتواني هيج په رجويڪ
بڪات (به هوئي ٿهوهي ٿه وانهي گوٽيان لئي ده گرت باوه ريان نه بوو)، ته نها
چهند نه خوشيڪ نه بيبٽ ڪه ده ستي له سه ر دانان و چاڪي ڪرندوهه. (عيسا) له
بيباوهري ٿهوان سه ري سورما.^(5A)

(5A) مه تا 9: 27-34

(5B) مه ر قوس 6: 1-16

به شی چواره م

سالی به رگری

عیسای مه سیح به شار و گونده کانداه گه رپت

عیسا به هموو شار و گونده کانداه گه رپا، له که نیشته کانیاں فپیری ده کردن و مزگینی پاشایه تیبه که ی (خودای) راده گه یاند، هرچی نه خوشی و هرچی نه ساغی هه بوو چاکي ده کردنه وه. کاتیک خه لکه که ی بینی دلای پییان سووتا، چونکه وه که مه پری بی شوان په ریشان و دهر به دهر بوون. جا به قوتابییه کانی فهرموو: «دروینه زوره، به لام سه پان که مه. له بهر ئه وه داوا له خاوه نی دروینه بکه ن تاکو سه پان بو دروینه که ی بنیریت.» (داوا له خودا بکه ن مزگینیدهر بو خه لک بنیری.)

عیسای مه سیح قوتابییه کانی ده تیریت

ئینجا دوازه قوتابییه که ی بانگ کرد، ده سه لاتی پیدان تاکو رۆحی پیس دهر بکه ن و هرچی نه خوشی و نه ساغی هه بوو چاک بکه نه وه.^(۶۰)

عیسا ئه م دوازه که سه ی نارد، فهرمانی پی کردن: «به ریگای نه ته وه کانداه (بتپه رستان) مه رۆن و مه چنه شاری سامیره ییه کان (له ویدا جوله که و بتپه رسته کان تیکه لن). به لکو له بری ئه وه برۆنه لای مه ره ونبوه کانی مائی ئیسرائیل (جوله که). کاتیک ده چن، ئه م په یامه رابگه یه نن: «پاشایه تی ئاسمان نزیک بووه ته وه (له وئی خودا پاشایه تی ژیا نی ئه و که سانه ده کات که باوه رپان پیی هه یه).» نه خوش چاک بکه نه وه، مردووان زیندوو بکه نه وه، گول پاک بکه نه وه، رۆحی پیس دهر بکه ن. به خورایی وهرتانگرتووه، به خورایش بیده ن. زیپر و زیو و مس له پشتیتان هه لمه گرن، نه تووره که بو ریگا، نه دوو کراس و پیلاوی زیاد و نه گوچانیش، چونکه کریکار شایانی نانی خۆیه تی.

«چوونه ههر شار و گوندیک، به شوین که سیکی شایسته دا بگه رپن و هه تا

ئەوئى بەجىدەھېلن لە مالى ئەو كەسەدا مېننەوہ. كە چوونە مالە كە سلأو بكەن. ئەگەر مالە كە شايستە بوون، با ئاشتيتان بويان بېت، بەلام ئەگەر شايستە نەبوون، با ئاشتيتان بوؤ خوتان بگەرپتەوہ. ئەوہى پيشوازى لى نەكردن و گوئى لە قسەتان نەگرت، لەو مالە يان لەو شاروچكەيە پرۆنە دەرەوہ و تۆزى پيتان بتەكېنن. راستيتان پى دەلېم: لە رۆژى لپرسينەوہدا، دۆخى خاكى سەدۆم و عەمۇرا (ئەو دوو شارەى كەوا خودا لەبەر گوناھەكانيان لە ئاسمانەوہ ئاگرى بەسەردا باراندن و ويرانى كردن) سزاي سووكتەر دەبېت لەوہى ئەم شارە. ئەوہتا من وەك مەر بەناو گەلە گورگدا دەتاننيرم. جا وەك مار ژير بن و وەك كۆتر لە خراپە بېبەرى بن.

«لە خەلكى بەئاگابن، چونكە دەتاندەنە دادگا و لە كەنیشتەكانيان بە قامچى لېتان دەدەن، لەبەر من دەبردېنە بەردەم فەرمانرەوايان و پاشايان، وەك شاھتېكى من بوؤ ئەوان و بوؤ نەتەوہكانيش (بوؤ جولەكە و نەتەوہكانى ديكە). كاتيكيش بەگرتتەن دەدەن، نىگەرەن مەبن چوون يان چى بلىن، لەو كاتەدا پيتان دەدرېت چى بلىن، چونكە ئەوہ ئيوہ نين كە قسە دەكەن، بەلكو رۆخى باوكتانە (باوكى ئاسمانى) لە ئيوہدا قسە دەكات.

«برا براى خۆى بوؤ مردن بەگرتن دەدات، باوكيش مندالى خۆى. مندالان لە داىك و باوكيان ھەلئەگەرپنەوہ و دەيانكوژن. لەبەر ناوى من ھەمووان رقيان لېتان دەبېتەوہ، بەلام ئەوہى تاكو كۆتايى دانبەخوذا بگرېت، رزگارى دەبېت. كە لەم شارە دەتانچەوسيننەوہ، پاكەن بوؤ شارېكى ديكە. راستيتان پى دەلېم: شارەكانى ئيسرائيل تەواو ناكەن پيش ھاتنى كورپى مروؤف.

«قوتابى لە مامۆستاكەى بەرزتر نيبە و كۆيلەش لە گەورەكەى بەرزتر نيبە. بوؤ قوتابى بەسە وەك مامۆستاكەى بېت و كۆيلەش وەك گەورەكەى. ئەگەر خاوەن مال بە ”بەعلزەبول“ (سەرۆكى شەيتانەكان) ناو ببردېت، چەند زياتر خانەوادەكەى؟

«لەبەر ئەوہ لېيان مەترسن، چونكە شاردراوہ نيبە ئاشكرا نەبېت و نھېنى نيبە دەرئەكەوئت. ئەوہى لە تاريكيدا پيتانى دەلېم، لە پرووناكى بيلينەوہ، ئەوہى بە چرپە دەببيستن، لە سەربانەكان جارېدەن. لەوانە مەترسن كە

جہستہ دہ کوژن، بہ لَام ناتوانن گیان بکوژن، بہ لکو لہوہ بترسن کہ دہ توانیٰ
ہہردووکیان لہ دۆزہ خدا لہ ناوبہریت. ئایا دوو چۆلہ کہ بہ فلسٹیک نافرۆشریت
(بچووکتیرین یہ کہی دراوہ)؟ کہ چی ہیچ یہ کیکیان بہ بی خواستی باوکتان
ناکھویتہ سہر زہوی. ئیوہ تہ نانہت مووی سہریشتان ہہ مووی ژمیردراوہ.
کہ واتہ مہ ترسن، ئیوہ زۆر لہ چۆلہ کہ بہ نرخترن.

بۆیہ ئہوہی لہ بہردہم خہ لک دانم پیدا بنیت، منیش لہ لای باوکم کہ لہ
ئاسمانہ، دانی پیدا دہ نیم. بہ لَام ئہوہی لہ لای خہ لک نکۆلی لہ ناسینی من
بکات منیش لہ لای باوکم (عیسا دہستہ واژہی باو کمی بہ کارھینا، کاتیک خہ لکی
باسی خودایان دہ کرد. ئہو دہر برینہ نازکیشایتیکی رۆحیی ہہیہ، ہہر گیز بہ
واتای باوکی جہستہ یی نایہت)، کہ لہ ئاسمانہ، نکۆلی لی دہ کہم.

«وا مہ زانن کہ ہاتووم تاکو ئاشتی بہینمہ سہر زہوی. نہ ہاتووم بۆ ہینانی
ئاشتی، بہ لکو شمشیر! چونکہ من ہاتووم بۆ ہہ لگہراندنہوہی کور لہ باوکی
و کچ لہ دایکی و بووک لہ خہ سووی، (مہ بہست لہ شمشیر ئہوہیہ کہ
دژیہ کیبہ کی توند لہ نیوان ئہندامہ کانی یہ ک خیزاندا دروست دہ کات بہ ہووی
باوہری ہہندیکیان بہ عیسی مہ سیح و بیباوہری ئہوانی دیکہ و دژیہ تیکردنیان
بۆ ئہو باوہرہ.)

دوژمنی مروفتیش لہ خانہوادہ کہی خوئی دہ بیت.

ئہوہی باوک یان دایکی لہ من خۆشتر بوویت، شایانی من نیبہ. ئہوہی
کور یان کچی لہ من خۆشتر بوویت، شایانی من نیبہ. ئہوہی خاچہ کہی
ہہ لئہ گریٹ و دوام نہ کہویت (ئامادہ نہ بیت بۆ مردن لہ پیناوی من) شایانی
من نیبہ. ئہوہی ژبانی خوئی بدۆزیتہوہ دہ بدۆرینیت، بہ لَام ئہوہی ژبانی
خوئی لہ بہر من بدۆرینیت دہ بدۆزیتہوہ.

ئہوہی پیشوازیتان لی بکات، پیشوازی لہ من دہ کات، ئہوہش پیشوازیم
بکات، پیشوازی لہوہ دہ کات کہ منی ناردوہ. ئہوہی پیشوازی لہ پیغمبہرک
بکات بہ ناوی پیغمبہر، ئہوہا پاداشتی پیغمبہرک و ہردہ گریٹ. ئہوہش
پیشوازی لہ پیاوچاکیک بکات بہ ناوی پیاوچاک، ئہوہا پاداشتی پیاوچاکیک
و ہردہ گریٹ. ئہوہی تہنہا جامہ ئاوکی سارد بدانہ یہ کیک لہم بچووکانہ،

لهبەر ئهوهی قوتابی منن، راستیتان پی ده لیم: پاداشتی ون ناییت.»^(۶۱) جا
(قوتابیه کان) به پیکه وتن و به گونده کاند ده گه پان.^(۶۲) ئه وانیش چوونه دهره وه
 و جاری توبه کردنیان دا. رۆحی پیسی زوریان دهر کرد و زور نه خوشیان به رۆن
 چه ور کرد و چاکیان کردنه وه.^(۶۳)

پاش ئهوهی عیسا له پینمایای دوازه قوتابیه که ی تهواو بوو، له وی رۆیشت و
 چوو بو فیرکردن و راگه یاندنی په یامی خودا له شارۆچکه کانیا.^(۶۴)

کوشتنی چه زره تی به حیا

هیرۆدسی پاشا ئه مه ی بیست، چونکه ناوی عیسا دهنگیدا به وه و ده یانگوت:
 «یه حیای له ئاوه لکیش له ناو مردووان هه ستاوه ته وه، لهبهر ئه وه کاری په رجوو
 له سه ر دهستی ئه وه ده کریت.

خه لکی دیکه ده یانگوت: «ئه لیا سه.» **(ده یانگوت که ئه لیا سه بهر له**
له دایکبونی مه سیح جاریکی دیکه له سه ر زه وی دهره که ویت. (مه لای ۳: ۵)
ده لیت: **گوتی بگرن، بهر له وهی رۆژی گه وه و تر سناکی یه زدان بیت، من**
ئه لیا سی پیغه مبه رتان بو ده نیرم. **هه ندیکیش ده یانگوت:** «پیغه مبه ریکه، وه ک
 پیغه مبه رانی سه رده می کوون.»

به لام هیرۆدس گوتی: «یه حیایه، ئه وهی سه رم بپی، ئه وه هه ستاوه ته وه!»^(۶۵)
 لهبهر ئه وه کاری په رجوو له سه ر دهستی ئه وه ده کریت.^(۶۶)

خودی هیرۆدس نارده بووی **(هیرۆدس چه ند که سیکی نارده بوو بو گرتنی**

(۶۱) مه تا ۱۰: ۵- ۴

(۶۲) لوقا ۹: ۶

(۶۳) مه رقوقس ۶: ۱۲- ۱۳

(۶۴) مه تا ۱۱: ۱

(۶۵) مه رقوقس ۶: ۱۴- ۱۶

(۶۶) مه تا ۱۴: ۲

یه حیا له ئاوه لکیش)، له بهر هیرویدیای ژنی فیلیپوسی برای، ئه وهی که خواستبووی، یه حیا گرتبوو و له زیندان بهستبوویهوه، چونکه یه حیا به هیروودی ده گوت: «دروست نییه براژنه کهت بخوازیت.» ئیتر هیروودیا زور رقی لئی ده بووه وه و ده یویست بیکوژیت، به لام نهیده توانی، چونکه هیروودس له یه حیا دهرسا، دهیزانی پیاویکی راستودروست و پیروژه، ده ییاراست. کاتیک گوپی لئی ده گرت زور ده شیوا، هه زیشی ده کرد گوپی لئی بگریت.

ده رفه تیک پیکهوت، کاتیک هیروودس له جه ژنی له دایکبوونی بو گه وه پیاوانی و فه رمانده کانی و ماقولانی جه لیل خوانی سازکرد. کچی هیروودیا هاته ژووره وه و سه مای کرد. جا هیروودس و ئه وانهی له گه لئی پالیاندا بووه و ده دلخووشی کردن. **(له کوندا باوه بووه خه لکی له کوژ و کو بووه نه وه کاندا پالیاندا وه ته وه.)**

پاشا به کچه کهی گوت: «ئه وهی ده ته ویت له منی داوا بکه، ده تده منی.» سویندیشی بو خوارد: «هه رچیم لئی داوا بکه ییت ده تده منی، ئه گه ر نیوهی شانشینه که شم بییت.»

ئویش چووه دهره وه و به دایکی گوت: «داوای چی بکه م؟» گوتی: سه ری یه حیا له ئاوه له لکیش.

ده سته بجی و به په له هاته ژووره وه بو لای پاشا، داوای کرد و گوتی: «ده مه ویت ئیستا سه ری یه حیا له ئاوه له لکیشم له سه ر سینیه ک بده ییت.»

پاشا زور دلگران بوو. به لام له بهر سوینده کان و ئه وانهی له گه لئی له سه ر خوان بوون، نه یویست په تی بکاته وه. پاشا یه کسه ر پیاوکوژی نارد و فه رمانی دا سه ری به نییت. ئویش چوو و له زیندان سه ری بری، له سه ر سینیه ک سه ری ئه وهی هیئا و دایه کچه که، کچه ش دای به دایکی. **قوتابیه کانی (قوتابیه کانی یه حیا)** بیستیان، هاتن ته رمه که یان هه لگرت و له گوژیکدا ناشتیان. ^(٦٧) ئینجا هاتن هه والیان دایه عیسا. ^(٦٨)

(٦٧) مه رقوقس ٦: ١٧ - ٢٩

(٦٨) مه تا ١٤: ١٢

تیربوونی پینج ههزار کەس

نێردراوان لە عیسا کۆبوونەوه، هەموو ئەوێ کردبوویان و فێریان کردبوو بۆیان گێڕایەوه. ئەویش پێی فەرموون: «هەر خۆتان وەرنا شوێنێکی چۆڵ کەمێک پشوو بدەن.» لەبەر ئەوێ ئەوانەى دەهاتن و دەچوون زۆر بوون، دەرفەتى نان خواردنیان نەبوو.

ئێتر هەر خۆیان بە بەلەم چوونە شوێنێکی چۆڵ. بەلام خەلکێکی زۆر ئەوانیان لەکاتی ڕۆیشتندا بینی و ناسیانەوه، لە هەموو شارەکانەوه پێکەوه بەپێ بەرەو ئەوێ ڕایاندا کرد و پێشیان کەوتن. کاتێک عیسا لە بەلەم دابەزی، خەلکێکی ئێجگار زۆری بینی و دلی پێیان سووتا، چونکە وەک مەری بئێ شوان وابوون. دەستی پێکرد زۆر شتی فێرکردن.

کاتێک درەنگ داهاات، قوتابییەکانی هااتنە لای، گوتیان: «ئەم شوێنە چۆڵە و ئێستا کاتیش درەنگە. بەرپێیان بکە، تاکو بچنە ئەم کێلگە و گوندانەى دەورووبەر خواردن بۆ خۆیان بکړن.

بەلام وەلامی دانەوه: «ئێوه شتێکیان بدەنئێ با بیخۆن.» پێیان گوت: ئایا بچین بایى دوو سەد دینار نانیا بۆ بکړین و بیانەینئ، تاکو بیخۆن؟^(٦٩)

فیلیپۆس وەلامی دایەوه: «باىى دوو سەد دیناریش نان بەشیان ناکات، ئەگەر هەریەکیان کەمێکی بەرکەوئت.»

یەکیک لە قوتابییەکانی کە ئەندراوسى براى شیمۆن پەترۆس بوو پێی گوت: کورێک لێرەیه پینج نانی جوو و دوو ماسی پێیه. بەلام ئەوندە چیه بۆ ئەم هەمووه؟

عیسا فەرمووی: «خەلکە کە دا بنیشینن.» ئەو شوێنە گیایەکی زۆری لیبوو، جا پیاوێکان کە پینج هەزار دەبوون دانیشتن. عیسا ش نانهکانی وەرگرت و سوپاسى خودای کرد، بەسەر دانیشتوووان دابەشى کرد، بۆ ماسییەکانیش ئاواى کرد، ئەوئەندەى وێستیان.

کاتیک تیرببون، به قوتابیه‌کانی فەرموو: ئەو پەلکەنانە ی ماوەتەوێ کۆی بکەنەوێ تاکو هیچ بەفیرۆ نەروات. ئەوانیش کۆیان کردەوێ و دوازدە سەبەتەیان پڕ کرد لەو پەلکەنانە ی ئەو پینچ نانە جۆیە ی لە نانخۆران مابووێوێ.

لەبەر ئەوێ کە خەلکە کە بینیان عیسا چ پەر جووئیکی کرد، گوتیان: بەراستی ئەمە پینچە مەبەرە کە یە کە بۆ جیهان دئت. عیسا زانی ئەوان بە نیازن بین و بیگرن تاکو بیکەنە پاشا (خەلکی دەیانویست عیسا بکەنە پاشایە کی زەمینێ، بەلام عیسا مەبەستی بوو کە پاشایەتیە کی پۆحی دا مەزینئ)، دیسان بە تەنھا چووێ سەر شاخ.^(۷۰)

دەستبە جئ عیسا قوتابیه‌کانی ناچار کرد سواری بەلەمە کە بن و پیشی بکەون بۆ ئەو بەری دەریاچە کە، بۆ شارۆچکە ی بیت سەیدا، تاکو خۆی خەلکە کە بەرپئ دەکات.^(۷۱)

عیسا بەسەر ئاودا دەروات

کاتیک خەلکە کە ی بەرپئ کرد، بە تەنھا چووێ سەر شاخ تاکو نوئژ بکات. کە ئیوارە داها ت بە تەنھا لەوئ بوو، بەلەمە کە ش ماوە یە کی زۆر لە وشکانیه‌وێ دوور کەو ت بوو، شە پۆلە کانیش پیناندا دەکیشا، چونکە بایە کە پینچە وانە بوو. پیش خۆرە لاتن عیسا هاتە لایان و بەسەر دەریاچە کە دا دەرپۆشت. کاتیک قوتابیه‌کان بینیان لەسەر دەریاچە کە دەروات، شیوان و گوتیان: «ئەمە دیوێ زەمە یە!» لە ترسانیشدا هاواریان کرد.

دەستبە جئ عیسا قەسە ی لەگە ل کردن: ورە تان بەرز بئ! منم. مە ترسن.

پە ترۆس وەلامی دایەوێ: «گەورەم، ئەگەر تۆی، فەرمانم پیندە بەسەر ئاوە کە دا بئمە لات.»

فەرموو ی: «وێرە.» پە ترۆس لە بەلەمە کە دا بەزی و بەسەر ئاوە کە دا رپۆشت و

(۷۰) یۆحنا ۶: ۷-۱۵

(۷۱) مەر قۆس ۶: ۴۵

به ره و لای عیسا به پرېکه وت. به لَام کاتیک بینی ره شه بایه، ترسا و خه ریک بوو نوقوم ده بوو، هاواری کرد: «گه ورهم، رزگارم بکه!»

عیسا ش یه کسه ر دهستی درېژ کرد و گرتی و پئی فهرموو: «که م باوهر، بوچی گومان ت کرد؟»

که سه رکه وتنه ناو به له مه که، بایه که وه ستا. نه وانهی له ناو به له مه که دا بوون، کر نو شیان بو برد و گوتیان: «به پراستی تو کوپری خودای.»^(۷۲)

عیسا نه خو شى دیکه چاک ده کاته وه

کاتیک (عیسا و قوتابیه کان) په رینه وه، هاتنه خاکی جه نیساره ت و له نگره ریان گرت. کاتیک له به له مه که دابه زین، خه لک عیسا یان ناسییه وه. به په له ر پو شتن و ده ستیان کرد به هینانی نه خو شه کان یان به سه ر نوینه کان یانه وه بو هه ر شوینیک که ده یان بیست عیسا ی لیه. بو هه ر شوینیک ده چوون، گوند، شار، کیلگه، خه لک نه خو شه کان یان له بازار داده نا و لپی ده پارانه وه که تنها ده ست له چمکی کراسه که ی بده ن. جا هه موو نه وانهی ده ستیان لیدا چاکبوونه وه.^(۷۳)

بو به یانی، نه و خه لکه ی له و به ری ده ری اچه که راوه ستا بوون بینیان له به له میک زیاتر له وئ نه بوو، عیسا ش له گه ل قوتابیه کان ی سوا ری به له م نه بوو، به لکو قوتابیه کان ی به تنها به ریکه وت بوون. به له می دیکه ش له شاری ته به رییه وه هاتنه نزیک نه و شوینه ی نانه که یان لپی خوار د که عیسا ی خاوه ن شکو سو پاسی خودای کرد. کاتیک خه لکه که بینیان نه عیسا له وئییه و نه قوتابیه کان ی، سوا ری به له مه کان بوون و چوونه که فهرنا حوم، له عیسا ده گه پان.

منم نانی ژیان

که له و به ری ده ری اچه که دوزیانه وه، لیان پرسى: «رابی، که ی گه شتییه ئیره؟»

(۷۲) مه تا ۱۴: ۲۳-۳۳

(۷۳) مه ر قو س ۶: ۵۳-۵۶

عیسا وه لآمی دانه وه: «راستی راستیتان پی ده لیم: ئیوه به دوامدا ده گه پرین نهك له بهر ئه وهی په رجووه کانتان بینی، به لکو له بهر ئه وهی له نانه که تان خوارد و تیر بوون. بو خوراکیک ئیش مه کهن که له ناوده چیئت، به لکو بو خوراکیک که بو ژيانی هه تاهه تایي ده مینتته وه، ئه وهی کوری مروف ده تانداتی، چونکه ئه مه خودای باوک مۆری لیداوه.»

له بهر ئه وه لییان پرسی: «چی بکهین تاکو کاره کانی خودا بکهین؟»

عیسا وه لآمی دانه وه: «کاری خودا ئه مه یه: باوه پر بهینن به وهی ناردوو یه تی.»

ئه وانیش لییان پرسی: «چ په رجوویک ده کهیت تاکو بیبینن و باوه پرت پی بکهین؟ چی ده کهیت؟ باو باپیرانمان له چۆله وانی مه نیان خوارد، وهك نووسراوه: له ئاسمانه وه نانی دانئ تاکو بیخۆن.»

عیساش پیی فه رموون: «راستی راستیتان پی ده لیم: موسا نه بوو نانه که ی له ئاسمانه وه دانئ، به لکو باوکمه له ئاسمانه وه نانی راستیتان ده داتی، چونکه نانی خودا ئه وه یه که له ئاسمانه وه دابه زیوه و ژيان ده به خشیته جیهان.»

له بهر ئه وه پییان گوت: «گه وره م، هه موو کاتیک ئه و نانه مان بده ری.»

عیساش پیی فه رموون: «منم نانی ژيان. ئه وهی بیته لام هه رگیز برسی نابیئت، ئه وهش باوه پرم پی بهینیت هه رگیز تینووی نابیئت. به لام پیم گوتن، منتان بینیه و باوه پریش ناهینن. هه رکه سیك باوکم ده داته من دیته لام، ئه وهش بیته لام، هه رگیز ده ری ناکه م. من له ئاسمانه وه دابه زیوم، نهك تاکو به خواستی خۆم بکه م، به لکو خواستی ئه وهی ناردوو می. ئه مهش خواستی ئه وه یه که ناردوو می، هه رکه سیکی پیداوم له دهستی نه ده م، به لکو له رۆژی دوا ییدا زیندوو ی ده که مه وه. خواستی باوکم ئه مه یه: هه رکه سیك ته ماشای کوره که بکات و باوه پری پی بهینیت ژيانی هه تاهه تایي ده بیئت، منیش له رۆژی دوا ییدا زیندوو ی ده که مه وه.»

جوله کهش بۆله بۆ لیان له سه ر ده کرد، چونکه فه رمووی: «منم ئه و نانه ی له ئاسمانه وه دابه زیوه. گوتیان: «ئه مه عیسای کوری یوسف نییه، که دایک و

باوکی دهناسین؟ ئیستا چۆن ده لیت "له ئاسمانه وه دابه زیوم"؟»

عیساش وه لامی دانه وه و پینی گوتن: «له ناو خۆتاندا بۆ له بۆل مه کهن. کهس ناتوانیت بیته لام ته گهر باوک راینه کیشیت، ئه وهی ناردووومی (ئه وه باوکه ی پیغه مبه راندا نووسراوه: هه موو له خوداوه فیر ده بن. جا ئه وهی له باوکه وه بیستبیتی و فیربوویت دیته لام. کهس باوکی نه بینیه جگه له وهی له خوداوه، ته نها ئه وهی له خوداوه یه باوکی بینیه. راستی راستیتان پی ده لیم: ئه وهی باوه ر به نیت ژبانی هه تاهه تایه هه یه. منم نانی ژبان. باو باپیرانتان له چۆ له وانیدا مه نیان خوارد و مردن. به لام ئه مه ئه و نانه یه که له ئاسمانه وه دابه زیوه، تا کو ئه وهی لپی بخوات نه مریت. منم ئه و نانه زیندوو هی که له ئاسمانه وه دابه زیوه. ته گهر یه کیک له م نانه بخوات بۆ هه تاهه تایه ده ژیت. ئه و نانه ش که بۆ ژبانی جیهان ده یبه خشم، جهسته مه.

جوله که کان له ناو خۆیان ده مه قاله یان بوو و ده یانگوت: «ئه مه چۆن ده توانی جهسته ی خۆیمان بداتی بیخۆین؟»

له بهر ئه وه عیسا پیی فرموون: «راستی راستیتان پی ده لیم: ته گهر جهسته ی کوری مروف نه خۆن و خۆینی نه خۆنه وه، ژبان له ناختاندا نابیت. ئه وهی جهسته م بخوات و خۆینم بخواته وه ژبانی هه تاهه تایه هه یه، منیش له رۆژی دوایدا زیندوو ی ده که مه وه، چونکه جهسته م خۆراکی راسته قینه یه و خۆینیشم خوارد نه وهی راسته قینه. ئه وهی جهسته م بخوات و خۆینم بخواته وه به منه وه په یه وه ست ده بیت و منیش به وه وه. وه ک باوکی زیندوو ناردووومی، منیش به و باوکه زیندوو م، ئاواش ئه وهی له جهسته ی من بخوات به هۆی منه وه ده ژیت. ئه مه ئه و نانه یه که له ئاسمانه وه دابه زیوه، نه ک وه کو ئه وهی باو باپیران خواردیان و مردن. ئه وهی له م نانه بخوات هه تاهه تایه ده ژیت. ئه مانه ی له که نیشته کدا فرموو، له که فه رناحوم خه لکی فیر ده کرد. (عیسا مه به ستی له خواردن و خواردنه وهی ناسایی رۆژانه نییه، به لکو مه به ستی له خۆراکی رۆحیه.)

قوتابيه كان گومان ده كه ن

له بهر ئه وه زۆر له قوتابيه كانى كه گوڤيان ليوو، گوتيان: «ئهم قسه يه گرانه! كى ده توانيت وه ريبگرىت؟»

عيسا له دلى خویدا زانى قوتابيه كانى به هوى ئه مه وه بۆله بۆل ده كه ن، پى فهرموون: «ئايا ئه مه بو ئيوه ده يته كو سپ؟ ئه ي ئه گهر بىينن كورى مرو ف به رزبىته وه بو ئه و شوينه ي (ئاسمان) يه كه م جار لى بوو؟ رو حى پىرو ز ژيان (ژيانى هه تاهه تايى) ده دات، به لام جهسته به كه لك نايه ت. ئه و قسانه ي پىم گوتن رو ح و ژيان. به لام هه نديكتان باوه ر ناكه ن.» كه عيسا له سه ره تاوه ئه وانى ده ناسى كه باوه ر ناهين، ههروه ها كى به ئه وه ي به گرتى ده دات. ئىنجا فهرموو: «له بهر ئه وه پىم گوتن، كه س ناتوانى بيت بو لام، مه گهر باوك رىگه ي پىدايىت.

له و كاته وه زۆر له قوتابيه كانى گه رانه وه و ئىتر له گه لى نه ده گه ران.

له بهر ئه وه عيسا به دوا زده كه ي فهرموو: «ئه ي ئيوه ناتانه وى پرو ن؟»

شىمۆن په ترۆس وه لامى دايه وه: «گه وره م، بچينه لاي كى؟ وه كانى ژيانى هه تاهه تايى له لاي تو به. ئىمه ش باوه رمان هينا و زانيمان كه تو پىرو زه كه ي خودايىت.»

عيسا وه لامى دانه وه: «ئايا من ئيوه ي دوا زده م هه لئه بزار دووه؟ به لام يه كى كه له ئيوه ئىبلىسه!» ئه و باسى يه هوزاى شىمۆنى ئه سخه ريو تى ده كرد، چونكه به ته مابوو به گرتى بدات كه يه كى كه له دوا زده قوتابيه كه.

دواى ئه مانه عيسا به جه لىلدا ده گه را و نه يده ويست له يه هو ديا بگه رى، چونكه رابه رانى جوله كه ي ئه وى هه و لىان ده دا بىكو ژن.^(٧٤)

دووروی ئایینی

فهریسی و هه ندیک له مامۆستایانی تهورات که له ئۆرشه لیمه وه هاتبوون له لای عیسا کۆبوونه وه. بینیان هه ندیک له قوتابییه کانی به دهستی پیس نان ده خوون، واته بی دهست شوشتن، چونکه فهریسی و هه موو جوله که نان ناخوون ئه گهر به باشی دهستیان نه شوون، په یوه ست بوون به نه ریتی پیران (یان نه ریتی پیشینانی جوله که)، ههروه ها کاتیک له بازار دینه وه نان ناخوون هه تا خویمان نه شوون. زۆر دابونه ریتی دیکه ش هه یه که جیبه جیی ده کهن، وه کو شوشتنی کاسه و چاپه ست و دۆلکه ی مس.

فهریسی و مامۆستایانی تهوراتیش لییان پرسى: «بۆچی قوتابییه کانت له سه ر نه ریتی پیران نارۆن و به دهستی پیس نان ده خوون؟»

ئه ویش پیی فه رموون: «دووروه کان، سه باره ت به ئیوه ئیشایای پیغه مبه ر پیشینی باشی کردوه، وه ک نووسراوه:

هه ئه م گه له به سه ر لیوان ریژم لی ده گریت،

به لام دلی لیم دووره.

به خوړایی ده مبه رستن،

ته نها پاسپارده ی مروفانه فیری خه لک ده کهن.

ئیوه پاسپارده ی خوداتان پشتگوى خستوه و ده ستان به نه ریتی مروفه وه گرتوه.»

ديسان پیی فه رموون: «باش پاسپارده ی خودا ره ت ده که نه وه، بۆ ئه وه ی پاریزگاری له نه ریتی خوۆان بکه ن. بۆ ئه و نه، (پیغه مبه ر) موسا گو تویه تی: هه ریژی دایک و باوکتان بگرن. هه ئه وه ی نه فره ت له باوکی یان دایکی بکات، ده بیئت بکوژریت. هه به لام ئیوه ده لپن: ”ئه گهر یه کیك به دایک یان باوکی بلیت: ئه وه ی له منه وه سوودت لیی وه رده گرت، ده یکه مه قوربانى (بۆ په رستگا)،“ به واتای دیاری بۆ خودا، ئیتر نایه لئ شتیکی بۆ دایک یان باوکی بکات. به و نه ریته تان که له یه کتری وه رده گرن، ده سه لاتی پاسپارده ی خودا ره ت ده که نه وه. زۆر شتی دیکه ی وه ک ئه مه ده که ن.»

ديسان خه لکه که ی بانگکرد و پیی فهرمون: «هه موو گویم لی بگرن و تیگهن. شت نییه له دهره وهی مرؤقه وه بیته ناوی و گلاوی بکات. به لام ئه وهی له مرؤقه وه دپته دهره وه، ئه وه مرؤف گلاو دهکات، ئه وهی گوئی هه یه بو بیست با گوئی بگریت.»^(۷۰)

ئینجا قوتابییه کان هاتنه پیش و لیان پرسی: «ده زانی کاتیك فهریسییه کان گوئیان له قسه که بوو بیزار بوون؟»

وه لآمی دایه وه: «ههر رووه کیك باوکی ئاسمانیم نه یچاندییت، هه لده که نریت. وازیان لی بهینن، ئه وانه کویرن رابه رایه تی کویره کان ده کهن. ئه گهر کویر رابه رایه تی کویر بکات، ههر دوو کیان ده که ونه چاله وه.»

په ترؤس پیی گوت: «ئهم هه ونه یه مان بو روون بکه وه.»

عیسا فهرمووی: «ئیوه ش هیشتا تیناگهن؟ نازانن ههرچی ده چپته ناو دم ده رواته ناو سک، دوایی فرپده درپته دهره وه؟ به لام ئه وهی له دم دپته دهره وه، له دلوه دپت، ئه مه مرؤف گلاو دهکات، چونکه بیری خراب له دلوه دهره چپت، کوشتن، داوینپسی، به دپره وشتی، دزی، شایه تی درؤ، کفرکردن. ئه مانه مرؤف گلاو ده کهن. به لام خواردن به بی ده ست شوشتن مرؤف گلاو ناکات.»

باوه ری ژنیکی که نعی

عیسا له وئی رۆیشت و چوو بو ناوچه کانی سور و سهیدا. ژنیکی (فینیقی له ره چه له کی) که نعی (ناجوله که) خه لکی دهره و به ری ئه وئی، به ره و پرووی هات و هاواری کرد: «گه وره م، کوری داود، به زه بیته پیمدا بیته وه! کچه که م به خراپی رۆحی پیسی تپدایه.»

به لام عیسا به وشه یه کیش وه لآمی نه دایه وه. قوتابییه کانی هاتنه پیشی و تکایان لی کرد: «به ری بکه، وا به دوامانه وه هاوار دهکات.»

وہ لّامی دایہ وہ: «من تہنہا بۆ مہرہ ونبووہ کانی مالی ئیسرائیل نیردراوم.»

بہ لّام ژنہ کہ ہات، کپنۆشی بۆ برد و گوتی: «گورہم، یارمہ تیم بدہ!»

(عیسا ئەو نموونہی بہ بیردا ہات کہ لہ بیری جولہ کہ کاندہ بوو.)

وہ لّامی دایہ وہ: «ناشیت نانی مندالان بپردریت و فرییدریت بۆ سگ.»

ژنہ کہ گوتی: «راستہ گورہم، بہ لّام سہ گیش لہ و پاشماوہیہ دہ خوات کہ لہ خوانی گورہ کانی بەردہ بیتہ وہ.»

ئینجا عیسا وہ لّامی دایہ وہ: «خانم، باوہری تۆ بہ ہیژہ! ئەوہی داوای دہ کہیت با بۆت بیت.» لہ و کاتہ وہ کچہ کہش چاک بووہ وہ. **(گہ لی جولہ کہ پییان وابوو کہ عیسا ی مہ سیح تہنہا بۆ جولہ کہ نیردراوہ، لہ ریگہ ی ئەم نموونہیہ وہ تیگہ یشتن کہ چاکبوونہ وہ بۆ ہەر کہ سیکہ کہ باوہری ہہ بیت.)**^(۷۶)

عیسا کہ رولائیک چاکدہ کاتہ وہ

ئینجا عیسا ہہریمی سوری بہ جیہتشت و بہ سہ یدادا **(سور و سہ یدا دوو بہ ندرن لہ سہر دہریای ناوہ راست کہ بہ گہ شہی بازگانہ و دہ ولہ مہندی ناسرابوون)** بہرہ و دہریاچہی جہ لیل ہات، بہ ہہریمی دہ شارہ کہ دا.^(۷۷) ئەوہ بوو خہ لکیکی زۆر ہانتہ لای، شہل و کویر و گۆچ و لال و زۆری دیکہ شیان لہ گہ ل بوو، لہ بہریتی دایاننان، ئەویش چاک کردنہ وہ.^(۷۸)

کہرینکی لالوپتہ یان بۆ ہینا، لئی پارانہ وہ دہستی لہ سہر دابیت.

عیسا بردیہ لایہ کہ وہ، دوور لہ خہ لکہ کہ، پەنجہ کانی خستہ ناو گوئی کابراوہ و تفی کرد بہ دہستی خویدا و دہستی لہ زمانی دا. چاوی بہرہ و

(۷۶) مہ تا ۱۵:۲۱ - ۲۸

(۷۷) مہرقۆس ۷: ۳۱

(۷۸) مہ تا ۱۵: ۳۰

ئاسمان ھەلبەرى و ھەناسە يەكى ھەلکەيشا و پىي فەرموو: «ئىففەسا!» واتە بکرىوھ. دەستبەجى گويىھەکانى کرانەوھ و گرىي زمانى شلبووھوھ و بە پەوانى قسەي کرد.

ئىنجا پرايسپاردن بە کەس نەلەين، بەلام چەند پرايدەسپارد ئەوان زياتر بلأويان دەکردەوھ. زۆر سەرسام بوون و دەيانگوت: «ھەموو شتەيکى بە باشى کردوھوھ! وا دەکات کەپر بېستەيت و لال قسە بکات.»^(۷۹)

عیسا چوار ھەزار کەس نان دەدات

ئىنجا عیسا قوتابییەکانى بانگکرد و فەرمووی: «دلم بەو خەلکە دەسووتەيت، ئەوھ سى پۆژە لەگەلمدان و ھىچیان نىبە بىخۆن. ناشمەوئ بە برسیتى بىانئىرمەوھ، نەوھک لە رىگا بر نەکەن.»

قوتابییەکانى وەلامیان دایەوھ: «لەم چۆلەوانییە ئەو نانە زۆرەمان لەکوئ بوو بۆ ناندانى ئەم ھەموو خەلکە؟»

عیساش پىي فەرموون: «چەند ناتان پىيە؟»

گوتیان: «حەوت، لەگەل چەند ماسییەكى بچکۆلە.»

ئىتر فەرمانى دا خەلکەکە لەسەر زەوى دانیشن. حەوت نان و ماسییەکانى برد، سوپاسى خودای کرد و لەتى کردن و دایە قوتابییەکان، قوتابییەکانیش دایانە خەلکەکە. ھەموو خوارديان و تىربوون، دوایى حەوت سەبەتەي پر پەلکە نانیان کۆکردەوھ. نانخۆران چوار ھەزار پیاو بوون، بېجگە لە ژن و مندال. ئىنجا عیسا خەلکەکەي بەرپىکرد و سواری بەلەم بوو و ھاتە سنوورى مەگەدان (لەسەر کەنارى پۆژئاواي دەریاچەي جەلیل).

داواکردنی نیشانه‌ی ئاسمانی

فهریسی و سه‌دوقییه‌کان هاتنه لای عیسا بۆ ئه‌وه‌ی تا‌قی بکه‌نه‌وه، داوایان لیکرد نیشانه‌یه‌کی ئاسمانیان پیشان بدات (په‌رجووئیکیان بۆ بکات).

وه‌لامی دایه‌وه: «که ئیواره‌ داها‌ت، ده‌لین ”ساماله، چونکه ئاسمان سوور هه‌لگه‌راوه،” سه‌ر له به‌یانیش، ”ئه‌م‌پۆ هه‌وره، ئاسمان سوور هه‌لگه‌راوه و روو گرژه.” ئیوه ده‌زانن رووی ئاسمان بخویننه‌وه، به‌لام ناتوانن نیشانه‌کانی زه‌مانه لیکبده‌نه‌وه! نه‌وه‌یه‌کی به‌دکار و داوینیس داوای نیشانه‌ ده‌کات، نیشانه‌ی نادریتی، جگه له نیشانه‌ی یونس. (ئه‌و په‌رجوو‌یه‌ی که پیغه‌مبه‌ر یونس سۆ رۆژ له‌ناو سکی ماسییه‌کی گه‌وره‌ مایه‌وه)» ئینجا به‌حی‌ی هیشتن و رۆیشت.

هه‌ویرترشی فهریسی و سه‌دوقییه‌کان

کاتی‌ک قوتابییه‌کان گه‌یشتنه ئه‌وه‌ری ده‌ریاچه‌که، بینیان له‌ بیران چوو‌بوو له‌گه‌ل‌ خو‌یان نان به‌ن. عیسا پێی فه‌رموون: «وریابن، ئاگاداری هه‌ویرترشی فهریسی و سه‌دوقییه‌کان بن.»

له‌ناو خو‌ی‌اندا گه‌فتو‌گۆیان کرد و گوتیان: «له‌به‌ر ئه‌وه‌یه که نامان نه‌ه‌ی‌ناوه.»

عیسا زانی و پێی فه‌رموون: «ئه‌ی که‌م باوه‌رینه، بۆچی له‌ئێ‌و خو‌تان ده‌لین نامان نییه؟ ئایا هیشتا تینه‌گه‌یشتوون؟ نایه‌ته‌ بیرتان پینج نانه‌که‌ی پینج هه‌زاره‌که و چه‌ند سه‌به‌ته‌شتان هه‌لگرته‌وه؟ یان حه‌وت نانه‌که‌ی چوار هه‌زاره‌که و چه‌ند سه‌به‌ته‌شتان هه‌لگرته‌وه؟ چۆن تیناگه‌ن من باسی نامم بۆ نه‌کردن؟ له‌ هه‌ویرترشی فهریسی و سه‌دوقییه‌کان ئاگاداربن!» (له‌ کتیبی پیرۆز هه‌ویرترش ناما‌زه‌یه بۆ خراپه. عیسا ده‌یویست ئاگاداریان بکاته‌وه له‌ فیرکردنه هه‌له‌کان که له‌ناو هزری مرو‌قه‌کان بلاوده‌ییته‌وه هه‌روه‌ک هه‌ویرترش له‌ناو هه‌وی، به‌لام قوتابییه‌کان له‌ واتای رۆحی ئه‌مه تینه‌گه‌یشتن، بیران بۆ واتای فیزیایی چوو.) ئینجا تیگه‌یشتن که ئه‌و له‌ هه‌ویرترشی نان ئاگاداریان ناکاته‌وه، به‌لکو له‌ فیرکردنی فهریسی (ئه‌وانه‌ی که زیاده‌یان خسته سه‌ر پاسپارده‌کانی خودا) و سه‌دوقییه‌کان (ئه‌وانه‌ی چه‌ند برگه‌یه‌کیان له‌ پاسپارده‌کانی خودا لادا).^(٨٠)

چاكبوونه وهى كه سيكى نابينا

(عيسا و قوتابيه كانى) هاتنه بيت سهيدا، كه سيكى نابينايان هيئايه لاي عيسا و لتي پارانوهه دهستي لى بدات. ئه ويش دهستي نابيناكهى گرت، برديه دهره وهى ديه كه و تفي له سهر چاوى دا و دهستي له سهر دانا و لتي پرسى: «هيچ ده بينيت؟»

سهيرى كرد و گوتى: «خه لك ده بينم وهك درهخت دهرؤن.»

ديسان عيسا دهستي خسته وه سهر چاوى، چاوى تيپرى و چاك بووه وه، هه موو شتيكى به روونى بينى. ئينجا بو مالى خوئى رهوانهئى كرده وه و فهرمووى: «جارئى مه روؤ بو ناو دئ.»⁽⁸¹⁾

په ترؤس دان به مه سيحدا ده نيت

كه عيسا گه يشته ناوچهئى فهيسه ريهئى فيليپؤس، له قوتابيه كانى پرسى: «ئايا خه لك ده لئين كورئى مروؤف كيئه (كورئى مروؤف ئه و ناسناوه بوو كه عيساى مه سيح بوؤ خوئى داناوه وهك ئاماژه يه كه بوؤ به جهسته بوونى خوئى وهك مروؤف)؟»

گوتيان: «هه نديك ده لئين يه حياى له ئاوهه لكيشه، هه نديكى ديكه ده لئين ئه لياسه، هه نديكىش يه رميا يان يه كيك له پيغه مبه ران (له دواى مردن هه ستاوه ته وه).»

پيئى فهرموون: «ئهى ئيوه ده لئين من كيئم؟»

شيمؤن په ترؤس وه لامى دا به وه: «تؤ مه سيحيت، كورئى خوداى زيندووى.» (وه لامى په ترؤس ماناى ئه وه يه كه عيسا پيغه مبه ريك نيه له دواى مردن هه ستا بئته وه، بهلكو ئه وه له ئه وه زه له وه زيندوو بووه بهر له وهئى له سهر ويئهى مروؤف بيته جيهان. دهر پرينى كورئى خوداش به واتاى ره گه زى مروؤفانه يان به دواى يه كدا هاتنى زه مه نى نايهت، بهلكو ئاماژه يه بوؤ كرؤكى خودا به تى مه سيح.)

عیساش وه لّامی دایه وه: «شیمۆنی کوری یّونا، خۆزگهت پّی ده خوازیت، چونکه گوشت و خوین ئه مه یان بۆت ئاشکرا نه کرد، به لّکو ئه وه باوکهم که له ئاسمانه (داننان به خودایه تی عیسا به به لّگه یه ک ناییت که ته قّل بیپریت، به لّکو به راگه یاندنی خودایان به ده بییت که پّوحی پیروژ بۆ مروّف رایده گه یه نیت). منیش پیت ده لّیم، تۆ په ترۆسی و له سه ره ئه م به رده (وشه ی به رد وه رگپّانی ناوه یّونانیه که یه، به واتای په ترۆس دیت) کۆمه له ی خۆم بنیاد ده نیتیم که ده روزه کانی دۆزه خ پّی ناو پّیت. (رابه رانی جوله که پّیان وابوو که ئه وان کللی ئاسمانه کانیان هه بوو، ئه وان ده یبه خشن و هه ره ئه وانیش پّیگری ده کهن. عیسا دووپاتی کرده وه که ده رگا کانی پاشایه تی کراوه ن بۆ هه ره که سیّک ئه وه شایه تییه قبول بکات که په ترۆس له سه ره خودایه تی عیسا رایگه یاند، له به ره ئه وه پّی فه رموو:) کلله کانی شانشین ئاسمانت ده ده مّی، ئه وه ی تۆ له سه ره زه وی گریی به دیت، له ئاسماندا گریدراو ده بییت، ئه وه ی تۆ له سه ره زه وی بیکه یته وه، له ئاسماندا کراوه ده بییت.» (ئه مه ئاماژه یه بۆ ئه وه ی که داننان به خودایه تی عیسا بنه مای قبول کردنه له لای خودا). ئینجا فه رمانی دایه قوتابیه کان به که س نه لّین که ئه وه مه سیحه.

یه که م باسی مردنی عیسا

له وه کاته وه عیسا ده ستی به روونکردنه وه کرد بۆ قوتابیه کانی که ده بییت بچیته ئۆرشه لیم، له وّی به ده ستی پیران و کاهینانی بالّا (کاهینان هه لّده ستن به ئه رکی قوربانیکردن له ناو په رستگا و فیرکردنی خه لّک) و مامۆستایانی ته ورات زۆر ئازار بچپّیت و بکوژریت و له رۆژی سییه م هه ستینریته وه.

په ترۆس عیسا ی هینایه ئه م لاوه و ده ستی کرد به سه رزه نشتکردنی: «خودا نه کات گه وره م! هه رگیز ئه مه ت به سه رنه یه ت!»

عیسا ئاوپی دایه وه و به په ترۆسی فه رموو: «له به رچاوم لاچۆ، ئه ی شه یتان! (مه به ستی له وه یه که لیره دا په ترۆس دژی ویستی خودایه) تۆ کۆسپی له به رده مم، چونکه بیر له شته خوداییه کان ناکه یته وه، به لّکو شتی مروّفانه.»

ئینجا عیسا به قوتابیه کانی فه رموو: «ئه گه ره یه کیّک ویستی دوام بکه ویت،

با نكوۆلى له خوۆى بكات (واتا واز له ئاره زوووه تايه تايه كانى بهيئيت) و خاچه كهى هه لىگرېت و دوام بكه وپت (ههروهك كاتيك سزادراو به مردن خاچه كهى خوۆى هه لىده گرېت له پىگاي به ره و جيهه جيكردنى سزاكهى هه موو كات ئاماده بيت بو ئازار چيژتن). ئه وهى بيه وپت ژيانى خوۆى پزگار بكات (به پشتبه ستن به ده ستكه وتى ماددى بو ژيان)، ده يدوژيئيت، به لام ئه وهى له پىناوى من ژيانى خوۆى بدوژيئيت، ده يدوژيئته وه. چى به كه لكى مروّف ديت ئه گهر هه موو جيهان بباته وه و خوۆى بدوژيئيت؟ يان مروّف بو كرپنه وهى خوۆى چى ده دات؟^(۸۳)

ئه وهى شهرمى به من و به وته كانم بيت، كورپى مروّفيش شهرمى پى ده بيت، كاتيك (له كوۆتايى ئه م جيهانه) به شكوى خوۆى و باوك و فريشته پيرۆزه كانه وه دپته وه،^(۸۳) كورپى مروّف به شكوى باوكيه وه له گه ل فريشته كانى خوۆى ده گه رپته وه، ئه وسا پاداشتى هه ر كه سيك به پى كردارى ده داته وه (عيسا پايگه ياند كه ئه وه ته نها واتاي چاوه رپكردن ناگه يه نيت هه تا كوۆتايى جيهان بو ئه وهى بينن كه مه سيح وهك پاشا ده گه رپته وه، به لكو واتاي ئه وه يه كه مه سيح پاشايه تيهه كى رۆحى دروسته كات و پاشا كهى خودا خوۆيه تى، له بهر ئه وه هانيدان و فه رمووى:). راستيتان پى ده ليم: هه نديك له وانى ليره پراوه ستاون، مردن ناچيژن تاكو كورپى مروّف نه بينن به شانسيه كه يه وه دپته وه.»^(۸۴)

ديدارى ئه لياس و موسا له گه ل عيساي مه سيح

زيكهى هه شت رۆژ له دواى ئه م وتانه، عيسا په ترۆس و يوچه نا و ياقوبى برد و سه ركه وته سه ر چيايهك تاكو نوپژ بكات. كاتيك نوپژى ده كرد، پوخسارى گۆرا و جله كانى سپى برىسكه دار هه لگه ران.^(۸۵) له پيشيان شيوهى گۆرا، پرووى

(۸۲) مه تا ۱۶: ۱۳ - ۲۶

(۸۳) لوقا ۹: ۲۶

(۸۴) مه تا ۱۶: ۲۷ - ۱۷: ۱

(۸۵) مه تا ۹: ۲۸ - ۱۲۹

وهك رۆژ دهره وشايه وه و جله كانى وهك پرووناكى سپى هه لگه پاران.^(٨٦) دوو پياويش له گه لى دهدوان، موسا (ئهو پيغه مبه رهى كه نزيكه ي پازده سه ده بهر له له داىكبوونى مه سيح مرد) و ئه لياس بوون (پيغه مبه ره ئه لياس نزيكه ي نو سه ده بهر له له داىكبوونى مه سيح بهر زكرايه وه بو ئاسمان). به شكۆوه دهر كه وتن و له باره ي به جپه يشتنى جيهان (كه مه سيح جيهان به جيده هي لى ت) كه ده بووايه بهم نزيكانه له ئور شه ليم رووى بدياهه، گفتوگويان كرد. به لام په ترۆس و هاوړياني خه و چاوى قورس كردبوون، كاتيك به ته واوى خه بهريان بووه وه شكۆى ئهو و دوو پياوه كه يان بينى كه له گه لى راوه ستابوون. كاتيك پياوه كان له عيسا جيا ده بوونه وه، په ترۆس به عيساى گوت: «گه ورم، پيمان باشه ليره بين. با سى كه پر دروستبكه ين، يه كيك بو تو، يه كيك بو موسا، يه كيكيش بو ئه لياس.» ئه مه ي گوت بى ئه وه ي بزاييت باسى چى ده كات.^(٨٧)

كاتيك قسه ي ده كرد، هه وړيكى رۆشن بالى به سه رياندا كيشا و ده نغيك له هه وره كه وه فهرمووى: «ئمه كورى خو شه ويستمه، ئه وه ي پى دلشادم. گوپى لى بگرن! (ئهم شا به تيه ئامازه به بو عيسا، ههروه ها ليره دا وشه ي كورم به واتاى ره گه زى مرۆفانه يان به دواى يه كداهاتنى جه سته ي نايه ت، به لام واتا كه عيساى مه سيح له كرۆكدا خودايه)»

كاتيك قوتابيه كان گوپيان لى بوو، به ده مدا كه وتن، زور ترسان. به لام عيسا هات، ده ستى ليدان و فهرمووى: «هه ستن، مه ترسن! ئينجا چاويان هه لبرى و له عيسا زياتر كه سيان نه بينى.

كاتيك له چپاكه ده هاتنه خواره وه، عيسا فه رمانى پيدان: «ئمه ي بينيتان به كه سى مه لى ين، هه تا كورى مرۆف له ناو مردووان هه لده ستير ته وه.»

قوتابيه كانى لىيان پرسى: «باشه بوچى مامۆستايانى ته ورات ده لى ن ده بيت يه كه م جار ئه لياس بيت؟» عيسا وه لامى دانه وه: «راسته، ئه لياس دىت و هه موو شتيك ريك ده خاته وه. به لام پىتان ده لى يم: ئه لياس هات و نه يانناسى، چىيان ويست پىيان كرد. ههروه ها كورى مرۆف يش به ده ستيانه وه ئازار ده چى ژى ت.» ئه وس قوتابيه كان تىگه يشتن كه باسى يه حىاي له ئاوه لكيشى بو كردن.

(٨٦) مه تا ١٧: ٢

(٨٧) لۇقا ٩: ٣٠-٣٣

عیسا کورپک چاكدە کاتەوہ کہ رۆحی پیسی تیدایە

رۆحی بەدبەھێنراوان ملکہچی خودان. رۆحی پاک و چاک ھەبە خزمەتی خەلک دەکات، رۆحی پیس و خراپیش ھەبە کہ لە لایەنی رۆحی و جەستەییەوہ کار لەسەر ئەزبەتدانی خەلک دەکات!

کاتیەک (عیسا و قوتابیەکانی) گەیشتنە لای خەلکە کہ، کابرایەک ھات و لە بەردەمی چۆکی دادا و گوتی: «گەورەم، بەزەبیت بە کورە کہ مەدا بیتەوہ، فیدارە و ئازاریکی زۆر دەچیزیت. زۆر جار دەکەویتە ناو ئاگر و زۆر جاریش ناو ئاووہ. ھێمامە لای قوتابیەکانت، بەلام نەیانوانی چاکی بکەنەوہ.»

جا عیسا وەلامی دایەوہ: «ئەو نەوہی بیاوەر و خوار، ھەتا کہی لەگەلتان بم؟ ھەتا کہی بەرگەتان بگرم؟ بېھێننە ئیرە بۆ لام.»^(٨٨)

ئەوانیش ھێنایانە لای. کہ رۆحە پیسە کہ عیسا یینی، دەستبەجێ مندالە کہ فیی لێھات و کہوتە سەر زەوی، دەگەوزی و کہف لە دەمیەوہ دەھات.

عیسا لە باوکی مندالە کہی پرسی: «لە کہیەوہ وای لێھاتووہ؟»

گوتی: «لە مندالییەوہ. زۆر جاریش خستووہ تیبە ناو ئاگر و ناو ئاووہ تاکو لەناوی بات. ئەگەر دەتوانیت شتیک بکەیت، بەزەبیت پیمان بیتەوہ و یارمەتیمان بەدە.»

عیسا پێی فەرموو: «ئەگەر دەتوانیت؟» ئەوہی باوەر بھێنیت ھەموو شتیک بۆ دەبیت.»

یە کسەر باوکی مندالە کہ ھاواری کرد: «باوەر ھەبە، یارمەتی بیاوەریم بەدە! (واتا وا بکە کہ باوەر ھەبتر بیت.)»

عیسا کہ بینی خەلکە کہ پراکە پراکەیانە، لە رۆحە پیسە کہی راخوپی: «ئەو رۆحی کہەرولال، فەرمانت پێ دەکەم، لێی وەرە دەرەوہ و نەچیتەوہ ناوی!»

ئىنجا رۆحە پىسەكە ھاۋارىيەتچىلەر ۋە توندى قىيلىقلىرىغا ۋە ئىككىنچى ھاتە دەردە. كۆرەكە ۋە كۆرەكە ئىنجا، تەننەت زۆر كەس گوتىيان: مرد. بەلام عىسا دەستى گرت ۋە ھەلىستاندە، ئەۋىش راۋەستا.

عيسا چۈۋە مالى، قوتابىيەكانى بە تەنھا لىيان پرسى: «بۆچى ئىمە نەماتوانى دەرىيەكەين؟»

پىي فەرموون: «ئەم جۆرە بە نوپۇز نەبىت دەرنەكرىت.»

دوۋەم باسى مردنى عيسا

(عيسا ۋە قوتابىيەكانى) لەۋى رۆيشتن ۋە بە جەلىدا تىپەرىن، عيساش نەۋىيەست كەس بزائىت، چونكە قوتابىيەكانى فېردەكرد ۋە پىي دەفەرموون: كورپى مروف (عيساي مەسىح) دەدرىتە دەست خەلك ۋە دەپكوژن، دواي كوشتنى بە سى روف ھەلدەستىتەۋە. بەلام ئەوان لە قسەكە تىنەگەيشتن ۋە ترسان لىي پېرسن.^(۸۹)

باجى پەرىستگا

كاتىك عيسا ۋە قوتابىيەكانى گەيشتنە كەفەرناخوم، باجگرانى دوو درەمەكە (كە باجىكى سالانە تايەت بوو بە پەرىستگا) ھاتنە لاي پەترۆس ۋە گوتيان: «ئەرتى مامۇستاتان دوو درەمەكە نادات؟»

گوتى: «بەلى.»

كاتىك پەترۆس ھاتە مالىھە، عيسا پىشى كەوت ۋە فەرمووى: «رات چىيە شىمۇن؟ پاشايانى زەۋى سەرانە ۋە باج لە كى ۋەردەگرن؟ لە ھاۋلاتىيانى خويان يان لە خەلكى بيانى؟»

پەترۆس گوتى: «لە بيانى»

(۸۹) مەرقۆس ۹: ۲۰-۳۲

عیساش پیی فہرموو: کہواتہ رۆلہ کان ئازادن. بہ لَام تاکو بۆیان نہ بینہ کۆسپ، برۆ دہریاچہ کہ و قولاپ ہہ لَبدہ، یہ کہم ماسی کہ دہیگریت، دہمی بکہرہوہ، دراویکی ستاتیر (چوار درہم) دہ بینیتہوہ، بیبہ و لہ جیاتی خوّم و خوّت بیاندری.»

کۆ لہ شانشینى ئاسماندا پایہ بہرترہ؟

لہو کاتہدا قوتابیہ کان ہاتنہ لای عیسا و گوتیان: «کۆ لہ شانشینى ئاسماندا پایہ بہرترہ؟»

ئہویش مندالیکی بانگکرد و لہ ناوہ راستیاندا رایگرت، فہرمووی: «راستیتان پیی دہ لیم: ئہ گہر نہ گۆرپین و وہک مندالتان لینہ یہت (چونکہ مندال بیفیزہ و تہنہا پشت بہ دایک و باوک یان خودا دہ بہ ستی)، ہہرگیز ناچنہ شانشینى ئاسمان. بۆیہ ئہوہی وہک ئہم مندالہ خوٰی نزم بکاتہوہ، لہ شانشینى ئاسماندا پایہ بہرترہ.

«ئہوہی بہ ناوی من پیشوازی لہ مندالیکی وہک ئہمہ بکات، پیشوازی لہ من دہ کات.»^(۹۰)

ئہوہی دژمان نیبہ لہ گہ لمانہ

یۆحنا پیی گوت: «مامۆستا، یہ کیکمان بینی بہ ناوی تووہ رۆحی پیسی دہردہ کرد، تیمہش رییمان لئ گرت، چونکہ دوامان ناکہوئت.

عیسا فہرمووی: «رپی لئ مہ گرن، کەس نیبہ بہ ناوی منہوہ پەر جوو بکات و بتوانیت لہ دواى ماوہ یہ کی کورت بہ خراپہ باسم بکات، چونکہ ئہوہی دژمان نیبہ لہ گہ لمانہ. ئہوہی بہ ناوی منہوہ جامیک ئاوی پیدان، لہ بہر ئہوہی ہى مہ سیحن، راستیتان پیی دہ لیم پاداشتى ون ناپیت.»^(۹۱)

(۹۰) مہ تا ۱۷: ۲۴ - ۱۸: ۵

(۹۱) مہ تا ۹: ۳۸ - ۴۱

بايه خى مه سيح بۆ رزگار بوونى هه مووان

«ئەوھى بېتتە كۆسپ بۆ يە كىك لەم بچووكانەى كە باوھپريان بە من ھەيە،
باشترە بۆى بەرداشىكى گەورە بە مليەوھ ھەلبواسریت و نوقومی بنى دەريا
بكریت (بەرداش بەردىكى گەورەيە لە ئاش بەكارديت بۆ ھارپىنى دانەوئەلە).

«قور بەسەر جيهان لەبەر ئەو كۆسپانەى كە مرۆف تووشى گوناھ دەكەن!
(لێرەدا مەبەست لە كۆسپ، قسە يان كردارىكە كەسێك دەيكات دەبیتتە
ھۆى ئەوھى كەسێكى ديكە توشى گوناھ بێت) چونكە كۆسپەكان ھەر دەبى
ھەبن، بەلام قور بەسەر ئەوھى دەبیتتە ھۆى كۆسپەكان! ئەگەر دەستت يان
پیت بۆت بوو كۆسپ (بە ئەنجامدانى گوناھ)، بېرەوھ و فریبدە. باشترە بۆ
ئەو كەسە بى دەست يان بى قاچ بچیتتە ناو ژيانەوھ لەوھى بە دوو دەست
يان دوو پيەوھ فریبدريتتە ناو ئاگرى ھەتاھەتايى. ئەگەر چاوت بۆت بووھ
كۆسپ، دەريھپنە و فریبدە. باشترە بە يەك چاوبچیتتە ناو ژيانەوھ لەوھى بە
دوو چاوھوھ بخريیتتە ئاگرى دۆزەخەوھ (عیسا مەبەستى لە واتای وشەيى نىيە
لە برپىنى ئەندامى جەستە، بەلكو مەبەستى لە خوگرتن و برپنەوھى ئارەزووى
قەدەغەكراوھ، ھەرچەندە قورسپيش بێت).

«ئاگاداربن! بە سووكى مەرواننە يە كىك لەم بچووكانەى كە باوھپريان بە
من ھەيە (خەلكى ئاسايى كە شوينكەوتەى مەسيحە)، چونكە پیتان دەلیم
فریشتەكانيان لە ئاسماندا بەردەوام پرووى باوكم دەبينن كە لە ئاسماندايە.
چونكە كورى مرۆف ھاتووھ ونبووان رزگار بكات.

«راتان چپيە؟ ئەگەر يە كىك سەد سەر مەپرى ھەبیت و دانەيەكى لى
ون بیت، ئايا نەوھد و نۆيەكە لە چيادا بەجیناھتلیت تاكو بچیت بە دوای
ونبووھكەدا بگەریت؟ راستتان پى بلیم: ئەگەر دۆزییەوھ، لە نەوھد و نۆيەكەى
تر كە بزر نەبوون زیاتر پى دلخۆش دەبیت! بە ھەمان شپوھ باوكتان لە
ئاسمان نایەوئیت يە كىك لەم بچووكانە لەناوبچیت. (خودا دەيەوئیت ھەموو
مرۆفێك لە تاريكى و سزای گوناھ دەربازيان بېت، ھيچ كات حەز ناكات
مرۆفەكان بخاتە ناو دۆزەخ. خودا حەز بە سزادانى مرۆفەكان ناكات، بەلام
دەستبەردارى دادپەروەرى و ياسای خودايانەى خو ناییت كە ئەگەر مرۆفێك
گوناھ بكات دەبیت سزا بدریت).

گله یی برایانه

«ئەگەر خوشک یان براکەت خراپە ی لەگەڵ کردیت، برۆ بە تەنھا لە نیوان خۆت و خۆی گله یی لئ بکە. ئەگەر گوێی لیگرتی، ئەوا براکەت بە دەست دەهینیتەو. خۆ ئەگەر گوێی نەگرت، یەک یان دوو کەس لەگەڵ خۆت ببە، تاکو ھەر بابەتێک لەسەر زاری دوو یان سێ شایەت راستییەکی بەسەلمیتریت. ئەگەر بەگوێی نەکردن، بە کلێسا بلئ، ئەگەر بەگوێی کلێساشی نەکرد، ئەوا بە بێپەرست و باجگری دابنئ (لەو سەردەمە باجگر بە ستەمکار و زەوتکەری مافی خەلک ناسراو بوو و ھاموشۆی ئەو کەسانەش بە باش دانەندراو).

«راستیتان پئ دەئیم: ئەو هی لەسەر زەوی گریی بدەن، لە ئاسمانیش گریدراو دەبیت، ئەو هی لەسەر زەوی بیکەنەو، لە ئاسمانیش کراو دەبیت.

«دیسان راستیتان پئ دەئیم: ئەگەر دووان لە ئیوہ لەسەر زەوی لەسەر ھەر شتێک رێک بکەن، ھەرچی داوا بکەن، لەلایەن باوکم کە لە ئاسمانە، بۆیان دەبیت، چونکە لە ھەر کوێیەک دوو یان سێ کەس بە ناوی منەوہ کووبنەو، من لەوئ لەنیوانیاندا دەبم.» (عیسا بە باوەرداران دەفەرموئ داوا ی ھەرچی بکەن و لەگەڵ خواستی خودا یەبگیرتەوہ بۆتان دەبیت).

گرنگی گەردن ئازادکردن

ئینجا پەترۆس ھات و پئی گوت: «گەورەم، دەبئی چەند جار گەردنی براکەم ئازاد بکەم کە خراپەم لەگەڵ دەکات؟ تاکو ھوت جار؟» (لەناو ھەندیەک لە جولەکەکان وا باو بوو کە سئ جار لە ھەلە خۆش دەبوون، بەلام پەترۆس وەک ژمارە یەکی تەواو و بەھۆی دافراوانی عیسا پئی وابوو ھەتا ھوت جار دەکرئ لە خەلک خۆشبییت).

عیساش پئی فەرموو: «من پیت نائیم ھوت جار، بەلکو ھفتا کەرەت ھوت جار! (عیسا مەبەستی ئەوہ بوو کە لیخۆشبوون بئ سنوورە! فەرماشتەکی بەم نمونە یە روونکردوہ:) لەبەر ئەوہ پاشایەتی ئاسمان لە پاشایەکی دەچیت ویستی حیساب لەگەڵ خزمەتکارەکانی بکات. کاتیک دەستی

پیکرد، یه کیکیان بۆ هینا ده ههزار کیسه زپر قهرزار بوو. که هیچی نه بوو بیداتهوه، گه وره که ی فهرمانی دا، خووی و ژن و مندال و هه رچی هه یه تی بفرۆشریت و قه رزه که بداتهوه.

«له بهر ئه وه خزمه تکاره که له بهرده می چۆکی دادا و گوتی: ”له سه رم رابوه سته، هه مووت ده ده مه وه.” گه وره ی ئه وه خزمه تکاره دلای پیی سووتا، ئازادی کرد و له قه رزه که خو شبوو.

«ئهم خزمه تکاره پڕویشته، خزمه تکاریکی هاوکاری خووی بینی که سه د دینار قه رزاری بوو، ملی گرت و گوتی: ”ئه وه ی به سه رته وه یه مده ره وه!”

«خزمه تکاره هاوکاره که ی له بهر پیی که وت، لیتی پارایه وه: ”له سه رم رابوه سته، ده تده مه وه.”

«به لام رازی نه بوو، چوو فرییدایه زیندانه وه، هه تا قه رزه که ی بداته وه. کاتیک خزمه تکاره هاوکاره کانیان رووداوه که یان بینی، زوریان پئ ناخو ش بوو، هاتن و هه موو ئه وه ی روویدا بوو بۆ گه وره که یان گپرایه وه.

«ئه وسا گه وره که ی بانگی کرد و پیی گوت: ”خزمه تکاری به دکار، له هه موو ئه وه قه رزه خو شبووم، چونکه لیم پارایته وه. ئایا نه ده بوو تو ش به زه ییت به خزمه تکاره هاوکاره که تدا بیته وه، وه ک به زه ییم پیتدا هاته وه؟” جا گه وره که ی تو وره بوو و دایه ده ست جه لاده کانه وه، هه تا هه موو قه رزه که ی بداته وه.

«باوکی ئاسمانیشم واتان لیده کات، ئه گه ر هه ریبه که تان له دلّه وه گه ردنی خوشکی یان برا که ی ئازاد نه کات.» (ئهم هه وونه یه واتا ئه گه ر تو ئاماده نه بیت له که سیك خو شبیت که خراپه ت به رامبه ر ده کات چۆن داوا له خودا ده که ییت له گونا هه کانت خو شبیت. هه ره وه ها عیسی ای مه سیح ناسناوی باوکی ئاسمانی به کاره یینا وه ک ئامازه یه ک بۆ خودا)^(۹۲)

نرخى شوينكه و تنى عيسا

(عيسا و قوتاييه كانى) به پښگادا ده پوښتن، يه كيڅك پيى گوت: «بو كوڼى برؤيت دوات ده كه وم.»

عيساش پيى فهرموو: «پيوى كونى هه يه و بالندهى ناسمانيش هيلانه، به لام كورپى مروف جيهه كى نييه سه رى لى دابنييت.»

به يه كيڅكى ديكه ي فهرموو: «دوام بكه وه.» ئەمه يان گوتى: «گه وره م، پښگام بده يه كه م جار بچم باوكم بنيژم (چاوه رپى ده كه م هه تا باوكم ده مرپت).»

عيساش پيى فهرموو: «واز له مردووان بهينه با مردووه كانى خويان بنيژن (ئه وانه ي له لايه نى رچوحيه وه مردوون)، به لام تو برؤ مزگيڼى پاشايه تى خودا بده.»

يه كيڅكى ديكه گوتى: «گه وره م، دوات ده كه وم، به لام جارپى ليمگه رپى با مائاوايى له خانه واده كه م بكه م.»

عيساش پيى فهرموو: «هه ركه سيك ده ست له سه ر گاسن دابنييت و ئاور له دواوه بداته وه، به كه لكى شان شينى خودا نايه ت.»^(۹۳)

عيسا ده چيته جه ژنى كه پره شينه

جه ژنى كه پره شينه سييه م جه ژنى جوله كه كان بوو، هه روه ها پيشى ده گوترا جه ژنى به روبرووم. له ناوه پراستى مانگى كهوت ده ستپيده كات و كهوت رپوژ به رده وام ده ييت. له م جه ژنه دا جوله كه كان ماله كانيان به چيده هيشت و له ژير كه پر ده ژيان، وهك ياده وه ريبهك بو ژيانيان له ناو خپوهت له بيا بان له دواي ده رچوونيان له ميسر و به ر له نيسته جيپوونيان له شاره كان.

جه ژنى كه پره شينه ي جوله كه ش نزيك بوو، براكانى (كورپه كانى يوسف و مريم كه له گه ل عيسا له ناو يهك خيزان گه وره بيوون، به گويره ي ياسا براى يه كتر بوون) پييان گوت: «ئيره به جيپه يله و برؤ ناوچه ي يه هوديا،

تاكو قوتابيهه كانى خوشت كارهكانت ببينن كه تو دهيكهيت، هيچ كهسيك به نهيني شتيك ناكات ته گهر بيهويٽ ئاشكرايٽ. ته گهر هم شتانه دهكهيت، خوٽ پيشانى جيهان بده. براكاني واين پي گوت، چونكه تهنانهت نهوايش باوهريان پيي نه ده كرد.»

عيساش پيي فهرموون: «جاري كاتم نه هاتووه، به لام ههردهم كاتي ئيوه گونجاوه. جيهان ناتوانيٽ رقي ليتان بيتهوه، به لام رقي له من ده بيتهوه، چونكه شايه تي له سهر دهدهم كه كردهوي خراپه. ئيوه پرؤنه جهژنه كه، من نايه مه هم جهژنه، چونكه هيشتا كاتم ته واو نه بووه.» ته مانه ي فهرموو و له جهليل مايه وه.

به لام كه براكاني بو جهژنه كه چوون، ته ويش روښت، به لام به ئاشكرا نا، رابه راني جوله كه له جهژنه كه دا به داويدا ده گهران و ده يانگوت: ته و له كوٽيه؟ له ئيوه خه لكه كه دا چرپه چرپيكي زوري له سهر بوو، هه نديكيان ده يانگوت: «چا كه.»

خه لكي ديكه ش ده يانگوت: «نه خير، به لكو خه لك گومرا ده كات.» به لام كهس له ترسي جوله كه كان به ئاشكرا باسي نه ده كرد.

بيرواي جياواز دهر باره ي عيسا

كاتيك نيوه ي جهژن بوو، عيسا چوووه هوشه كاني په رستگا و خه لكي فير ده كرد. جوله كه كان سه رسام بوون و پرسريان: «ته مه كه فير نه كراوه چؤن هم هه موو زانياريه ي (تهورات و زه بوور و بيغه به ران) هه يه؟»

عيسا وه لام ي دانه وه: «فير كردنم هي خووم نييه، به لكو هي ته وه يه كه ناردوو مي. ته گهر كه سيك بيه ويٽ به خواستي ته و بكات، له فير كردن ده زانيت ئاخو هي خودايه يان له خو مه وه ده دويم. ته وه ي له خو يه وه بدويٽ، داواي شكوي خو ي ده كات، به لام ته وه ي داواي شكوي ته وه بكات كه ناردوو يه تي، ته مه راستگو يه و فرو فيلتي تي دا نييه. نايا موسا تهوراتي نه داونه تي؟ به لام كهس له ئيوه به قسه ي تهورات ناكات. بو چي هه و لي كوشتمنم ده ده ن؟

(عیسا دهیزانی که ئەوان دواتر له خاچی ده دەن.)»

خه لکه که وه لأمیان دابه وه: «پوچی پیست ههیه! کئ هه وئی کوشتنت ده دات؟»

عیسا پئی فهرموون: «کاریکم کرد و هه موو سه رسام بوون. له پوژی شه ممه دا کوپ خه ته نه ده که ن، چونکه ده لپن که موسا خه ته نه کردنی پی سپاردوون، هه رچه نه خه ته نه کردن له موساوه نه بووه، به لکو له باپیرانتانه وهیه (مه بهستی له ئیبراهیم و ئیسحاق و یاقوبه که بهر له موسا بوون). ئەگەر کوپ له پوژی شه ممه خه ته نه بکریت تا کو ته وراتی موسا نه شکیت، باشه له من تووره ده بن که له پوژی شه ممه سهراپای مروقیکم چاک کرده وه؟ به پوآلهت حوکم مه دەن، به لکو حوکمیکی دادپهروه رانه بدهن.»

عیسای مه سیح ئەو رزگار که ره بوو که پیغه مبه ره کان پیشینیان کرد

بهر له له دایک بوونی مه سیح به سه دان سأل، نوو سراوه پیرۆزه کان ده یان پیشینیان تیدا هات که خودا به سروش بو پیغه مبه رانی جوله که ی نارد، که ورده کاری وردی تیدابوو له سه ر ژانی عیسا. پیشینیه کان رایانده گه یانده که مه سیح له بیت له حم له کچیکی پاکیزه له دایک ده بیت و پاشان له خاچ ده دریت و ده مریت، ئینجا هه لده ستیته وه و به رزده بیت وه بو ئاسمان. ههروه ها زانیاری زور ورد له سه ر له خاچدان. هه موو ئەو پیشینیان ه له ژانی عیسا هاتنه دی. هه ندیک له پیرانی جوله که درکیان پیکرد که عیسا مه سیحی چاوه روانکراوه، به لام له ترسی له ده ستدانی پیگه ئایینییه کانیان نه یانو پرا باوه ریان رابگه یه نن.

له بهر ئەوه هه ندیک له خه لکی ئورشه لیم ده یانگوت: «ئمه نییه ئەوه ی ده یانه ویت بیکوژن؟ ئەوه تا به ئاشکرا قسه ده کات و هیچی پی نالپن. ئایا سه رو که کان به راستی بو یان ده رکه وتوو که ئەمه مه سیحه که یه؟ به لام ئیمه ده زانین ئەمه خه لکی کوپیه (وایانده زانی که به راستی کوپی یوسفی دارتاشه و خه لکی ناسیره یه). کاتیک مه سیحیش دیت که س نازانیت خه لکی کوپیه.»

عیساش له حهوشه کانی په‌رستگا خه‌لکی فی‌رده‌کرد، هاواری کرد: «به‌لی، ده‌مناسن و ده‌زانن خه‌لکی کویم. له خوّمه‌وه نه‌هاتووم، به‌لام ئه‌وه‌ی منی ناردووہ راسته. ئیوه نایناسن (ئیوه خودا نانسن)، به‌لام من ده‌یناسم چونکه له‌وم و ئه‌ویش منی ناردووہ.»

له‌به‌ر ئه‌وه هه‌و‌لیان ده‌دا بی‌گرن، به‌لام که‌س ده‌ستی بو درپژ نه‌کرد، چونکه هیشتا کاتی (له‌خاچدانی) نه‌هاتبوو. زور له خه‌لکه‌که‌ش باوه‌ریان پیی هیئا و گوتیان: «ئایا کاتیک مه‌سیح دیت، په‌رجووی زیاتر ده‌کات له‌وه‌ی ئه‌مه کردوو‌یه‌تی؟»

فه‌ریسییه‌کان گوئیان لی‌بوو که خه‌لکه‌که له‌سه‌ر ئه‌و چرپه‌چرپی ئه‌مانه‌یانه، جا کاهینانی بالآ و فه‌ریسییه‌کان خزمه‌تکاریان نارد تاکو بی‌گرن.

عیسا فه‌رمووی: «ماوه‌یه‌کی که‌مم له‌گه‌لتان ماوه، ئینجا ده‌چمه لای ئه‌وه‌ی ناردوو‌می. داوام ده‌که‌ن و نامدۆزنه‌وه، ناتوانن بی‌ن بو ئه‌و شوپنه‌ی من لی‌ی ده‌بم.»

ئیت‌ر جوله‌که‌کان له‌نیو خو‌یاندا گوتیان: «ئه‌مه به‌نیازه بو کوئ ب‌روات که نایدۆزینه‌وه؟ ئایا بو لای په‌راگه‌نده‌کانی نیو یونانییه‌کان ده‌روات، تاکو یونانییه‌کان فیر ب‌کات؟ ئه‌م قسه‌یه چیه‌ ده‌یکات:» داوام ده‌که‌ن به‌لام نامدۆزنه‌وه ” و “ناتوانن بی‌ن بو ئه‌و شوپنه‌ی من لی‌ی ده‌بم؟”

له‌ دوایین رۆژی گه‌وره‌ی جه‌ژندا، عیسا راوه‌ستا و هاواری کرد: «ئه‌گه‌ر یه‌کیک تینووی بوو با بیته‌لام و بخواته‌وه. ئه‌وه‌ی باوه‌رم پی به‌پنیت، وه‌ک نووسراوه پیرۆزه‌که فه‌رموو‌یه‌تی، له‌ ناخییه‌وه رووباره‌کانی ئاوی زیندوو ده‌روات.» لی‌رده‌ا مه‌په‌ستی له‌ رۆحی پیرۆز بوو، که ئه‌وانه‌ی باوه‌ری پی‌ده‌هینن دواتر وه‌ریده‌گرن، به‌لام هیشتا رۆحی پیرۆز نه‌درابوو، چونکه عیسا شکۆدار نه‌ببوو.

هه‌ندیک له‌ خه‌لکه‌که که گوئیان له‌م قسانه بوو، گوتیان: «ئه‌مه به‌راستی پی‌غه‌مبه‌ره‌که‌یه.»

هه‌ندیکی دیکه، گوتیان: «ئه‌مه مه‌سیحه‌که‌یه.» به‌لام هه‌ندیک گوتیان: «باشه مه‌سیح له‌ جه‌لبه‌وه دیت؟ ئایا نووسراوه پیرۆزه‌که نافه‌رمو‌یت، مه‌سیح له‌ ره‌چه‌له‌کی داود و له‌ بیته‌له‌حمه‌وه دیت، گونده‌که‌ی داودی لی‌بوو؟» بۆیه

به هۆی ئهوهوه دووبه ره کی کهوته نیوان خه لکه که. هه ندیک لهوان ویستیان بیگرن، به لام کهس ده ستگیری نه کرد.

بیباوه ری هه ندیک له رابه رانی جوله که

ئهوسا خزمه تکاره کان گه رانه وه لای کاهینانی بالا و فه ریسیه کان، ئه وانیش لیان پرسین: «بۆچی نه تانهیتا؟»

خزمه تکاره کان وه لامیان دایه وه: «هه رگیز کهس وه ک ئه مه قسه ی نه کردوه!»

فه ریسیه کان گوئیان: «ئایا ئیوه ش گومرا بوون؟ باشه کهس له سه رو که کان یان فه ریسیه کان باوه ری پی هیناوه؟ بیجگه له م خه لکه نه فره ت لیکراوه که له ته ورات نازانیت.»

نیقو دیمو س که پیشتر هاتبووه لای عیسا و یه کیک بوو لهوان، لیی پرسین: «ئایا ته وراتمان حو کمی یه کیک ده دات پیش ئه وه ی گوئی لی بگریت و بزانییت چی کردوه؟»

وه لامیان دایه وه: «تۆش جه لیلیت؟ بگه ری و بینه، له جه لیلدا پیغه مبه ر هه لئا که ویت.»

ئیت هه ریه که چووه وه مالی خو ی، به لام عیسا چوو بۆ کیوی زه یتوون.

عیسا و ژنیکی داوینیس

عیسا له به ره به یاندا (له ئۆرشه لیم) گه رایه وه حه وشه کانی په رستگا، هه موو خه لک هاتنه لای و ئه ویش دانیشته و فیری ده کردن. مامۆستایانی ته ورات و فه ریسیه کان ژنیکیان هینا که له کاتی داوینیسیدا گیرابوو، له ناوه راستی خه لکه که رایانگرت، پیمان گوت: «مامۆستا، ئه م ژنه له کاتی ئه نجامدانی داوینیسیدا گیراوه. موساش له ته وراتدا فه رمانی پی کردووین ژنی ئاوا به ردباران بگریت. تۆ چی ده لیتی؟» ئه مه یان بۆ تا قیکردنه وه ی عیسا گوت،

تاكو شتيكيان هه بيت سكالاي لي بكن.

به لام عيسا خوئي چه مانده وه و به په نجه له سهر زه وي دهينووسي. كاتيڪ
ئه وان بهرده وام بوون له پرسيار كردن، عيسا هه ستايه وه و پيي فرموون:
«كامه تان بي گوناوه با يه كه م (كه س) بيت به رد يكي تييگري.» ديسان خوئي
چه مانده وه و له سهر زه وي دهينووسي.»

ئه وان هه گويايان لييوو، يه كه له دواي يه كه روښتن، دهستيڪ له پيرانه وه
(به ته مه نترنيان). ئه وسا عيسا به ته نها مايه وه، ژنه كهش له وي پراوه ستابوو.
عيسا راستبووه وه و پيي فرموو: «خانم، ئه وان هه چييان ليهاه؟ كه س تاوانباري
نه كرديت؟»

گوتی: «نه خير گه وره م.»

عيسا فرمووي: «منيش تاوانبارت ناكه م. برو ئتر گونا مه كه.»

عيساي مه سيح و پرووناكي جيهان

ديسان عيسا قسه ي بو كردن و فرمووي: «منم پرووناكي جيهان. ئه وه ي
دوام بكه ويت هه رگيز به تاريكي دا ناپرات، به لكو پرووناكي ژياني ده بيت.»
ئيجا فره سييه كان پيان گوت: «تو شايه تي بو خو ت ده ده يت.
شايه تيه كه ت راست نيه.»

عيساش پيي فرموون: «ته نانه ت هه گه ر من شايه تي بو خو م بده م،
شايه تيه كه م راسته، چونكه ده زانم له كو يوه هاتووم و بو كو ي ده روم.
به لام ئيوه نازان من له كو يوه هاتووم يان بو كو ي ده روم. ئيوه به گو يره ي
پيوانه كاني مرو ف حوكم ده دن، به لام من كه س حوكم ناده م. هه گه ر حوكميش
بده م حوكم دانه كه م راسته، چونكه به ته نها نيم، به لكو من و باوكين، ئه وه ي
ناردوومي. له ته وراتي ئيوه شدا نوو سراوه كه شايه تي دوو كه س راسته. منم
شايه تي بو خو م ده ده م، ئه و باوكه ش كه مني ناردووه شايه تيم بو ده دات.»

ئه وسا ليان پرسى: «باوكت له كو ييه؟»

عیسا (بۆی دهرخستن كه خوانه ناسییان به ره و ئه و گومراییهی بردوون) وهلامی دایه وه: «نه من ده ناسن و نه باو کیشم. ئه گهر منتان بناسیایه باوکی منیشتان ده ناسی. ئه و قسانه ی له کاتیکدا فرموو که له ناو هه وشه کانی په رستگا له نزیك گه نجینه که خه لکی فیڕ ده کرد، به لام کهس نه یگرت، چونکه هیشتا کاتی نه هاتبوو.»

دیسان عیسا پیی فرموون: «من ده پۆم و ئیوه به دوامدا ده گه پین، به لام له ناو گوناوه کانتان ده مرن. ئیوه ناتوانن بیته ئه و شوینه ی من بۆی ده چم.»

له بهر ئه وه جوله که کان ده یانگوت: «ئایا خۆی ده کوژیت؟ چونکه ده لی: «ئیوه ناتوانن بیته ئه و شوینه ی من بۆی ده چم.»»

ئیترا عیسا پیی فرموون: «ئیوه هی خواره وهن، من هی سه ره وه م. ئیوه هی ئه م جیهانه ن، به لام من هی ئه م جیهانه نیم. له بهر ئه وه پیم گوتن: له ناو گوناوه کانتان ده مرن، چونکه ئه گهر باوه ر نه هیتن که من ئه وم، ئه وا له ناو گوناوه کانتان ده مرن.»

لییان پرسی: «تۆ کیت؟»

عیسا پیی فرموون: «من هه ر ئه وه م که له سه ره تاوه پیم گوتن. زۆر شتم هه یه له سه رتان که بیلیم و ئیوه ی پی حوکم بده م. به لام ئه وه ی ناردوو می جیی متمانه یه، هه رچیم له و بیستوو به جیهانی ده لیم.»

ئه وان تینه گه یشتن که باسی باوکی ده کات. له بهر ئه وه عیسا پیی فرموون: «کاتیک کورپی مروفتان به رزکرده وه، ئه وسا ده زانن که من ئه وم و له خۆمه وه هه یچ ناکه م، به لکو وه ک باوک فیڕی کردووم قسه ده که م. ئه وه ی ناردوو می له گه لمدایه و به ته نها به جیی نه هیشتووم، چونکه هه میشه ئه وه ده که م که جیی په زامه ندی ئه وه.» کاتیک ئه م قسانه ی ده کرد، زۆر کهس باوه ریان پیی هیتا.

کورانی ئیبراهیم

عیسا به و جوله کانه ی فرموو که باوه ریان پیی هیتابوو: «ئه گهر له سه ر

فیرکردنه کانم میننه وه (دهست به فەرمايشته کامه وه بگرن)، ئەوا به راستی قوتابی منن و راستی دەناسن، راستیش ئازادتان دەکات.»

وەلامیان دایه وه: «ئیمه نه وهی ئیبراهیمین، هەرگیز کۆیلە ی کەس نه بووین. ئیتر چۆن دەفەرمووی: «ئێوه ئازاد دەبن؟»»

عیسا وەلامی دانە وه: «راستی راستیتان پێ دەئیم، هەرکە سێک گونا بکات کۆیلە ی گۆهانە. کۆیلە هەتا هەتا یە لە مأل نامییتە وه، بەلام کۆر هەتا هەتا یە دەمییتە وه. ئەگەر کۆرە کە ئازادی کردن، ئەوا بەراستی ئازاد دەبن. دەزانم لە نه وهی ئیبراهیمین. بەلام هەوڵی کوشتم دەدەن، چونکە پەيامە کەم لە دلی ئێوه دا جێگای نییه. چیم لەلای باوکم بینیوه دەئێم، ئێوه ش چیتان لە باوکتان وه بیستوو دەیکەن.»

وەلامیان دایه وه: «باوکمان ئیبراهیمه.»

عیساش پێی فەرموون: «ئەگەر رۆلە ی ئیبراهیم بوونایه، کردارەکانی ئیبراهیمتان دەکرد. بەلام ئیستا هەوڵی کوشتم دەدەن، چونکە من ئەو کەسەم ئەو راستییە ی لە خودا وه بیستم پیم گوتن. ئەمەش ئیبراهیم نه یکردوو. ئێوه کردارەکانی باوکتان دەکەن.»

جا پێیان گوت: «بە زۆلی لەدایک نه بووین. یەک باوکمان هەیه کە خودایه.»

باوکی درۆ

عیسا پێی فەرموون: «ئەگەر خودا باوکتان بووایه، منتان خۆشده و بیست، چونکە لە خودا وه دەرچووم و هاتووم. لە خۆمه وه نه هاتووم، بەلکو ئەو ناردوومی. بۆچی لە قسه کانم تیناگەن؟ چونکە ئێوه ناتوانن گوێ لە وشە کانم بگرن. ئێوه لە ئیبلیسی باوکتان، دەتانه ویت بە ئارەزووه کان ی باوکتان بکەن. ئەو لە سەرەتا وه بکوژ بووه، لە راستیدا نه چه سپاوه، چونکە راستی لە ئەودا نییه. کاتیک درۆ دەکات، بە زمانی خۆی قسه دەکات، چونکە درۆزنه و باوکی درۆیه. هەر بۆیه، کاتیک من راستی دەئیم ئێوه باوهرم پێ ناکەن، کامەتان دەتوانیت گوناھیکم لەسەر بسەلمین؟ جا ئەگەر راستی دەئیم، بۆچی باوهرم

پى ناكەن؟ ئەو ەى لە خودا ەو ە، گوئى لە پەيامى خودا دەگرئت. بۆ ە ئىو ە
گوئى ناگرن، چونكە لە خودا ە نىن.»

راگە ياندنە كانى عيسا سەبارەت بە خوئى

جولەكە كان ە ەلاميان دا ەو ە: «ئايا ئيمە راست نالئين كە توؤ ساميرەبيت و
رؤحى پىست تىدا ە؟» (عيسا ساميرە ەى نەبوو، بەلام لەبەر ئەو ەى رقيان لئى
دەبوو ە و ايان پئگوت.)

عيسا ەلامى دانەو ە: «من رؤحى پىسم تىدا نىبە، بەلام رپزى باوكم
دەگرم و ئىو ەش سووكايەتيم پى دەكەن. داواى شكؤ بوؤ خوؤم ناكەم، بەلام
يەكئە ە ە ە كە بوؤم داوا دەكات و حوكم دەدات. راستى راستيتان پى دەئيم:
ئەگەر يەكئە گوپرا ەلى وشە كانم بيت ەەرگىز مردن نايىت (مەبەستى لە
مردنى جەستە ەى نىبە، بەلكو مردنى رؤحى و ەتاهەتايى).»

پاشان جولەكە كان پئيان گوت: «ئىستا زانىمان رؤحى پىست تىدا ە.
ئىبراھىم و پئغەمبەران مردن، كەچى توؤ دەلئى: «ئەو ەى گوپرا ەلى وشە كانم
بيت ەەرگىز تامى مردن ناكات.» ئايا توؤ لە ئىبراھىمى باوكمان گەورەترى كە
مرد؟ پئغەمبەرانىش مردن. خوؤت بە چى دادەنئيت؟»

عيسا ەلامى دانەو ە: «ئەگەر من خوؤم شكؤدار بكەم، ئەوا شكؤمەندىبەكەم
هئچ نىبە، ئەو ە باوكمە كە شكؤدارم دەكات، ئەو ەى ئىو ە دەلئىن خودامانە.
ەەرچەندە ئىو ە نايانسن، بەلام من دەيناسم. ئەگەر بلئيم نايانسم، وەك ئىو ە
دەمە درؤزن. بەلام دەيناسم و گوپرا ەلى وشە كانى دەبم. ئىبراھىمى باوكتان
دلشاد بوو كە رؤژى ەاتنى من ببئيت، جا ئەو رؤژە ەىنى و دلخوؤش بوو.»

جولەكە كان پئيان گوت: «توؤ جارئى تەمەنت نەبوو ە بە پەنجا سال، ئىتر
چوؤن دەلئيت كە ئىبراھىمت بىنو ە؟»

عيسا پئى فەرموون: «راستى راستيتان پى دەئيم، پئش ئەو ەى ئىبراھىم
لەدايك بئيت، من ەم.» (لئردە عيسا بوونى ئەزەلى خوئى پى راگە ياندن و
يەكئە لە ناو ە كانى خوداى بوؤ خوئى بەكارھئتا كە لە تەوراتدا ەاتوو ە (من

هه‌م) ده‌رچوون ٣: ١٤، به‌مه‌ش خودایه‌تی خو‌ی پئ ناساندن. ئه‌وسا به‌ردیان هه‌لگرت تا‌کو به‌ردبارانی بکه‌ن، به‌لام عیسا خو‌ی شارده‌وه و هه‌وشه‌کانی په‌رستگای به‌جی‌ه‌پ‌شت.

چاک‌کردنه‌وه‌ی که‌سیکی به‌زگماک نابینا

کاتی‌ک که عیسا به‌رێگادا تیده‌په‌ری، پیاویکی بینی که به‌زگماک نابینا بوو، قوتابییه‌کانی لێیان پرسی، گوتیان: «رابی، کئ گونا‌هی کردووه، ئەم پیاوه یان دایک و باوکی، وا به‌زگماک نابینا‌به؟» (باوه‌ریان وابوو که نه‌خو‌شی له ئەنجامی گونا‌هه‌وه دیت).

عیسا وه‌لامی دایه‌وه: «نه ئەمه گونا‌هی کردووه نه دایک و باوکیشی، به‌ل‌کو تا‌کو کاره‌کانی خودای تیدا ده‌رکه‌ه‌و‌یت. هه‌تا پو‌ژه له‌سه‌رمانه کاری ئەوه بکه‌ین که ناروو‌می، چونکه شه‌و داد‌یت و که‌س ناتوان‌یت کاری تیدا بکات. ئەوه‌نده‌ی له‌جی‌هاندام، من رووناکی جی‌هانم.»

ئهمه‌ی فه‌رموو و تفی له‌سه‌ر زه‌وی کرد، به‌تفه‌که قو‌ری گرت‌ه‌وه، به‌قوره‌که‌ش چاوی پیاوه‌که‌ی سواخ دا. پئی فه‌رموو: «برۆ له‌گۆمی سیلوام خو‌ت بشۆ.» (سیلوام واته‌ نیردراو). جا پو‌یش‌ت، خو‌ی شوشت و به‌چاوی ساغه‌وه گه‌راپه‌وه ماله‌وه.

ئینجا دراوسئ و ئەوانه‌ی پ‌یش‌تر بینیبوو‌یان سو‌ال ده‌کات گوتیان: «ئهمه ئەوه نبیه‌ داده‌نیشت و سو‌الی ده‌کرد؟» هه‌ندی‌ک گوتیان: خو‌یه‌تی.

هه‌ندیکی دیکه گوتیان: «نه‌خیر، به‌لام له‌وه‌جیت.»

ئهو‌یش ده‌یگوت: «من ئەوم.»

ئینجا لێیان پرسی: «ئهی چو‌ن چاوت کرایه‌وه؟»

وه‌لامی دایه‌وه: «پیاوی‌ک پئی ده‌گوترئ عیسا، قو‌ری گرت‌ه‌وه و چاومی سواخ دا، پئی فه‌رموو: ”برۆ له‌گۆمی سیلوام خو‌ت بشۆ.“ منیش پو‌یش‌تم، خو‌مم شوشت و پاشان چاوه‌کانم بینیان.»

لټيان پرسى: «نه و له كوټيه؟»

گوتى: «نازانم.»

رابه رانى جوله كه نه و پياوه ده پشكنن كه چاوى چاكبووه وه

جا نه وهى پټشتر نابينا بوو برديپانه لاي فريسييه كان. نه و پوژهى عيسا قوره كهى گرته وه و چاوى كرده وه شه ممه بوو. له بهر نه وه فريسييه كان لټيان پرسى كه چوڼ چاوى چاك بووه ته وه. پياوه كه وه لامى دانه وه: «قورى خسته سهر چاوم، منيش شوشتم و ټيستا ده بينم.»

هه نديك له فريسييه كان گوتيان: «نه م پياوه له خوداوه نيه، چونكه شه ممه ناپاريزيټ.»

به لام هه نديكى ديكه گوتيان: «چوڼ پياويكى گونا هبار ده توانيټ پهر جووى به م جوړه بكات؟» ټيتر دوو بهر كهى كه و ته نيوانيان.

ديسان به نابينا كه يان گوت: «تو دهر باره ي نه و چى ده ليټى، چونكه چاوى تووى چاك كرده وه؟»

گوتى: پيغه مبه ره.

رابه رانى جوله كه كان باوه ريان نه كرد كه نه م نابينا بووه و ټيستا ده بينيټ، ټيتر دايك و باوكى نه وه يان بانگ كرد كه ده بينيټ. لټيان پرسين: «نابا نه م كورټانه كه ده ليټن به زگماك نابينا بووه؟ نه ي ټيستا چوڼ ده بينيټ؟»

دايك و باوكى وه لاميان دا به وه: «ده زانين نه م كورمانه و به زگماك نابينا بوو. به لام نازانين ټيستا چوڼ ده بينيټ، يان نازانين كى چاوى چاك كرده وه ته وه. له خووى پرسن، نه و گوره يه و باسى خووى ده كات.» دايك و باوكى له ترسى رابه رانى جوله كه نه م يان گوت، چونكه ته گبيريان كرده وو هه ركه سيك دانبيټ كه عيسا مه سيحه كه يه، له كه نيشته دهر يده كه ن (به كيك) له سزا قورسه كانى جوله كه بو پهره وانى، دهر كرنديه تى له كه نيشته به

واتای دەرکردنییه تی له کۆمه لگا و وهك جوله كه مامه لهی له گه ل ناکریت).
له بهر ئه وه دایك و باوكی گوتیان: «ئهو گه وره یه، له خوێ پرسن.»

دیسان فهریسییه کان ئه و پیاوه ی پشتر نابینا بوو بانگیان کرد و پینان گوت:
«سویند به خودا بخو که راستییه که بلییت! ده زانین ئه م پیاوه گونا هباره.

کابرا وه لآمی دایه وه: «ئه گهر ئه و گونا هباره، نازانم، به لآم یهك شت
ده زانم، نابینا بووم و ئیستا ده بینم.»

له بهر ئه وه لیان پرسی: «چی لیکردیت؟ چو ن چاوی تو ی کرده وه؟»

وه لآمی دانه وه: «پیم گوتن گویتان لی نه گرتم. بوچی دیسان ده تانه وئ
بیست؟ ئیوه ش ده تانه وئ بینه قوتابی ئه و؟»

جنیویان پییدا و گوتیان: «تو قوتابی ئه ویت! به لآم ئیمه قوتابی موساین.
ده زانین خودا قسه ی له گه ل موسا کرد، به لآم نازانین ئه مه له کوپوه هاتووه.»

کابرا وه لآمی دانه وه: «ئمه شتیکی سه یره! ئه و چاوی کردوومه ته وه، ئیوه ش
نازانن ئه و له کوپوه هاتووه. ئیمه ده زانین خودا گوئ له گونا هباران ناگریت،
به لآم ئه گهر یه کیک له خواترس بی ت و خواستی خودا په یره و بکات، ئه وا گوئی
لی ده گریت. هه رگیز نه بیستراوه یه کیک چاوی مرو فیککی به زگماک نابینای چاک
کرد بیته وه. ئه گهر ئه م که سه له خودا وه نه بی ت، نه یده توانی هیچ بکات.

پینان گوت: «تو به ته واوی له گناه له دایك بوویت. تو فیрман
ده که ی ت؟» جا ده ریان کرده ده ره وه.

کوییری پوچی

عیسا بیستی ده ریان کرده وه، (کوییره چاکبووه وه که ی) دوزیه وه و پی
فهرموو: «باوه ر به کوری مرو ف ده که ی ت؟»

کابرا وه لآمی دایه وه: «گه وره م، ئه و کییه تا کو باوه ری پی بکه م؟»

عیسا پئی فرموو: «تۆ ئەوت بینووه، ئەو هه مان ئەو كه سه یه كه ئیستا قسه ت له گه ل ده كات.»

ئەویش گوتی: «گەر هه م، باوهر ده كه م.» ئینجا كرنۆشی بو برد.

عیسا فرمووی: «بو حوكمدان هاتوومه ته ئەم جیهانه، تاكو ئەوانه ی ناینان بینن و ئەوانه ی ده بینن كویر بن.» **(ئەوانه ی گونا ه چاوی كویر كر دوون و ناتوانن باوهر بینن.)**

هه ندیك فریسی كه له گه لی بوون گوئیان له مه بوو، لیان پرسی: «ئایا ئیمه ش كویرین؟»

عیسا پئی فرموون: «ئه گه ر ئیوه كویر بوونایه گونا هتان نه ده بوو. به لام ئیستا ئیوه ده لین: ”ده بینن،“ له بهر ئەوه گونا هه كه تان ده مییته وه.»

شوان و میگه له كه ی

«راستی راستیتان پی ده لیم، ئەوه ی له ده رگاوه نه چیته ناو پشتیری مه ره كان، به لكو به ریگایه کی دیکه دا بو ی سه ربكه ویت، ئەوه دز و جه رده یه. به لام ئەوه ی له ده رگاوه بچیته ژووره وه، ئەوه شوانی مه ره كانه. ده رگاوانیش ده رگاكه ی لی ده كاته وه، مه ره كانیش گوئی له ده نگی ده گرن، به ناو بانگی مه ره كانی خو ی ده كات و ده یانباته ده ره وه. كاتیک هه موو ئەوانه ی خو ی هی نایه ده ره وه، له پیشانه وه ده روات و مه ره كانیش دوا ی ده كه ون، چونكه ده نگی ده ناسن. هه رگیز دوا ی كه سی بیگانه ناكه ون، به لكو لی راده كهن، چونكه ده نگی بیگانه ناسن.» عیسا ئەم نموونه یه ی بو گیرانه وه، به لام ئەوان تینه گه یشتن باسی چیان بو ده كات.

له بهر ئەوه دیسان عیسا فرمووی: «راستی راستیتان پی ده لیم، منم ده رگای مه ره كان. هه موو ئەوانه ی پیش من هاتوون **(كه وا به درۆ بانگه شه ی ئەوه یان كر دووه كه پیغه مبه رن یان مه سیحی خودان و له لایان خودا وه ده ستنیشان كراون.)** دز و جه رده بوون، به لام مه ره كان گوئیان لی نه گرتن. منم ده رگاكه. ئەوه ی له منه وه بچیته ژووره وه پرزگاری ده ییت، ئازادانه دیته ژووره وه و ده چیته ده ره وه و له وه پرگا ده دۆزیته وه. دز نایه ت بو دزین و كوشتن و له ناو بردن

نەبیت. بەلامن ھاتووم تاكو ئەوان ژانیان ھەبیت، ژانیکی پر و تەواو. (عیسا مەبەستی لەوھیه كە دەفەرموی پتویستە باوەر بە من بەینن بۆ ئەوھێ لێخۆشبوون لە گوناھەكانتان و ژانی ھەتاھەتایی بەدەستبەینن.)

«منم شوانە دلسۆزەكە. شوانی دلسۆزیش ژانی خۆی لەپیناوی مەرەكاندا دادەنیت. بە كرێگیراویش شوانی مەرەكان نییە و مەرەكانیش ھی ئەو نین. كاتیک دەبینیت گورگ دیت، مەرەكان بەجێدەھێلێت و پراڤەكات، گورگیش مەرەكان دەبات و پەرتەوازەیان دەكات. كابرە ھەلدیت چونكە بە كرێ گیراوە و خەمی مەرەكانی نییە.

«منم شوانە دلسۆزەكە. مەری خۆم دەناسم و ئەوانیش من دەناسن، ھەرۆك چۆن باوك (باوكی ئاسمانی) دەمناسیت، منیش باوك دەناسم. ژیانم بۆ مەرەكان دادەنیم. ھەرۆھا مەری دیکەم ھەبە سەر بەم پشتیرەبە نین (ناجولەكەكان)، دەبێ ئەوانیش بەینم، ئەوانیش گوێیان لە دەنگم دەبیت، جا دەبنە یەك مێگەل و یەك شوان. لەبەر ئەو باوك منی خۆش دەوێت، چونكە ژانی خۆم دادەنیم تاكو ھەریگرمەو. كەس لە منی ناستین، بەلكو خۆم دایدەنیم. دەسەلاتم ھەبە داينيم و دەسەلاتم ھەبە بیبەمەو. ئەم راسپاردەبەم لە باوكمەو ھەرگرتوو.»

بەھۆی ئەم قسانەو دەسان دەبوو بەرەکی لەئێو جولەكەكان پەیدا بوو. زۆربەیان گوتیان: «رۆحی پیسی ھەبە و ورتنە دەكات. بۆچی گوئی لێ دەگرن؟»

ھەندیکى دیکەیان گوتیان: «ئەمە قسەى یەكێك نییە رۆحی پیسی تێدا بێت. ئایا رۆحی پیس دەتوانیت چاوی ناوینا چاك بكاتەو؟»^(٩٤)

عیسا ھەفتا و دوو قوتابی دەنیریت

پاش ئەمە مەسیحی خاوەن شۆكۆ ھەفتا و دوو كەسى دیکەى دەستنیشان كرد، لەپیش خۆی دوو دوو ناردنی بۆ ھەر شار و جێگایەك كە بەتەمابوو بۆی بچیت. جا پێی دەفەرموون: «دروینە زۆر، بەلام سەپان كەمە. لەبەر ئەو

داوا له خاوه نى دروینه بکهن تاكو سه پان بو دروینه كه ی بنیړیت. برؤن! ئه وا
من وهك بهرخ بو ناو گورگ ده تاننیرم. نه کیسه ی پاره و نه تووره كه و نه
پیلاو هه لمه گرن، له ریگاش سلّو له كهس مه كهن.

چوونه هه ر مایلكیش، یه كه م جار بلین: ”ناشتی بو ئه م ماله بیّت،“ ئه گه ر
پیاوی ناشتی له وئی بیّت (ئه گه ر خاوه ن مأل شایه نی پيشوازی بیّت له ئه وه)،
ئه وا ناشتیتان ده چیته سه ری، ئه گینا بو خوتان ده گه ریته وه. له و ماله بمیننه وه و
له وه ی هه یانه بخوون و بخوونه وه، چونكه کریکار شایانی کریی خویه تی. ماله و
مالیش مه كه ن.

چوونه هه ر شاریك و پیشوازیان لیكردن، ئه وه ی له به رده متانی داده نین
بیخوون، ئه و نه خو شانیه تییدا یه چاکیان بکه نه وه و پییان بلین: ”پاشایه تی
خودا لیتان نزیك بووه ته وه.“ به لام چوونه هه ر شاروچكه یه ك و پیشوازیان
لی نه كردن، برؤنه سه ر شه قامه كانی و بلین: ”ته نانه ت توژی شاروچكه كه تان
كه به پیماننه وه نووساوه بوتانی ده ته كینین، به لام ئه مه بزانی: پاشایه تی خودا
لیتان نزیك بووه ته وه.“ پیتان ده لیم: له و رۆژده دا سه دوّم سزای سووكتری
ده بیّت له وه ی ئه و شاروچكه یه (سه دوّم ئه و شاره بوو كه خودا له سه رده می
پیغمبه ر ئیبراهیم سوتاندی. عیسا به نمونه ی سزای خودا بو خراپه باسی
ده كات).

قوربه سه رت، ئه ی شاری خورازین! قوربه سه رت، ئه ی بیّت سه یدا! چونكه
ئه و په ر جووانه ی له نیو ئیوه دا کران، ئه گه ر له سور و سه یدا بکرایه (دوو
شاری ناجوله كه كان بوون)، هه ر زوو به جلوبه رگی گوش و له ناو خو له میش
داده نیشتن و تۆبه یان ده كرد. به لام له رۆژی لیپرسینه وه دا، سور و سه یدا سزای
سووكتریان ده بیّت له وه ی بو ئیوه یه. توش ئه ی كه فه ر ناحوم (ئه و شاره
بوو كه مه سیح زۆربه ی په یامه كه ی لیی راگه یاندبوو)، ئایا بو ئاسمان به رز
ده کریته وه؟ نه خیر، تو بو جیهانی مردووان ده چیته خواره وه.

ئه وه ی گویتان لی بگریت، گوئی له من ده گریت، ئه وه ی ره تتان ده كاته وه
من ره ت ده كاته وه. ئه وه ش من ره ت ده كاته وه، ئه وه ره ت ده كاته وه كه منی
ناردوو.

هفتا و دوو نیردراوه که به شادییه وه گه رانه وه و گوتیان: «گه وره م، ته نانه ت رۆحی پیسیش به ناوی تووه ملکه چمانن.» (مه به ستیان نه وه بوو که به دهسه لاتى مه سیح رۆحی پیسیان له وانه دهر کردوو که شهیتان به سه ریاندا زال بووه.)

ئه ویش پیی فهرموون: «شهیتانم بینى وه ک بروسکه له ئاسمانه وه ده که وت (له خو به زلزانى و پایه ی خو ی ده که ویت به هو ی نه وه دهسه لاتى عیسا به هه موو نه وانه ی به خشیه که باوه ریان پیی هیناوه).

ئه وه تا دهسه لاتم پیتان داوه پی به مار و دوو پشک و هه موو هیزی دوژمندا بنین، هیچ شتیکیش زیانتان پیناگه یه نیت. به لام به مه دلخوش مه بن که رۆحه پیسه کان ملکه چنانن، به لکو دلخوش بن که ناوتان له ئاسماندا نووسراوه.»

باوک و کور و هزری رۆحی

وشه کانی باوک و کور له ئینجیل دوو دهر پرینن هه ر یه که یان ئاماژه یه بو خودا. سروشى پیرو ز وشه ی باوکى بو ئاماژه دان به خودا به کاره یناوه که نه یینزروه، هه روه ها وشه ی کور ی بو ئاماژه دان به خودا ی دهر که وتوو له شیوه ی مرۆف به کاره یناوه (عیسای مه سیحی په روه ردگار).

له و کاته دا عیسا به رۆحی پیرو ز شادمان بوو و فهرمووی: «ستايشت ده که م باوکه، په روه ردگارى ئاسمان و زهوى، چونکه نه مانه ت له دانا و تیگه یشتوو ان شار دووه ته وه (به هو ی لووتبه رزییان) و بو مندالان (نه وانه ی به بیفیزییه وه قسه وه رده گرن) ئاشکرات کردوو. به لئى باوکه، چونکه تو ئه مه ت پی باش بوو (عیسا ده یزانى که نه قلئى مرۆف نه گه ر بو رۆحی خودا نه کرابیته وه تیناگات که چو ن ده کرى خودا له جهسته یه کى مرۆف دهر بکه ویت، هه روه ها بیرۆکه ی باوک و کور ی لئ تیکه ل ده بئ، به شیوه یه کى ماددى راقه ی ده کات و تووشى سه رسورمانى ده کات، له برى نه وه ی واتا رۆحیه که ی تیناگات که په یوه ندی نییه به ره گه زى مرۆفانه یان به دوا ی یه کداهاتنى زه مه نئ. له بهر نه وه فهرمووی:!

باوکم هه موو شتیکى پی سپاردووم، کهس نازانیت کوره که کئییه باوک

نه پیت، یان باوک کییه کوره که و نه وه نه پیت که کوره که دیه وئ بوی
ناشکرا بکات.

ئینجا ئاوری له قوتابییه کانی دایه وه و به تنها به وانی فرموو: «خۆزگه
ده خواز پیت به و چاوانه ئی نه وه ده پینیت که ئیوه ده پینن، چونکه پیتان
ده لیم، زور پئغه مبه ر و پاشا ویستیان نه وه بینن که ئیوه ده پینن (راستی
دهر که وتی خودا له تيو مرو فایه تی له شیوه ی کور)، به لام نه یان بینن، نه وه ش
بیستن که ئیوه ده بیستن، به لام نه یان بیست.»

نمونه ی سامیره ییه چاکه که

ته وراتناسیک هه ستا بۆ نه وه ی عیسا تا قی بکاته وه، گوتی: «ماموستا چی
بکه م تا کو ژیا نی هه تاهه تای ی به میرات وه ربگرم؟»

نه ویش پئی فرموو: «له ته وراتدا چی نوو سراوه؟ چۆن ده یخوینیته وه؟»

وه لامی دایه وه: «(به هه موو دل و به هه موو گیان و به هه موو توانا و هه موو
بیرتانه وه به زدانی پهروه دگاری خۆتان خۆش بویت،) ههروه ها (نزیکه که ت وه ک
خۆت خۆش بویت.)»

عیسا پئی فرموو: «وه لامه که ت راسته، ئەمه بکه، ژیا نی هه تاهه تای ی
به ده سته هینیت.»

به لام (ته وراتناسه که) ویستی پاکانه بۆ خۆی بکات، به عیسا ی گوت:
«نزیکه که م کییه؟»

عیسا وه لامی دایه وه: «پیاویک (جوله که یه ک) له ئور شه لیمه وه بۆ
ئهریحا ده چوو، که وته ده ست جهرده، برینداریان کرد، ئینجا به نیوه مردووی
به جیان هیشت و رویشتن. وا ری ککه وت کاهینیک به و ریگایه دا ده رویشتن،
کاتیک نه وه یینی له و بهروه تیپه ری. ههروه ها کابرایه کی لیقیش (یه کیک له
خزمه تکارانی په رستگا) به هه مان شیوه گه یشته شوینه که، هات و سهیری کرد
و له و بهروه تیپه ری. به لام سامیره ییه کی ریوار هاته سه ری، بینی و دلی

پیی سووتا (له گه ل ئه وهی جوله که کان رقیان له سامیره بیه کان ده بووه وه و سامیره بیه کانیش رقیان له جوله که کان ده بووه)، لپی چووہ پيش و پون و شه رابی به سهر برینه کاندا کرد و پچایه وه (پیشینان زهیتیان بو تیمار کردن و شه رابیان بو پاک کردن وه به کار دهینا)، سواری و لآخه کهی خوئی کرد و بردییه خانیک و چاودییری کرد. رۆژی پاشتر دوو دیناری ده رهینا و دایه خانچیه که و گوتی: «چاودییری بکه و ههرچی زیاتر خهر جکرد، که گه رامه وه ده تده مه وه.»

(ئینجا عیسا له ته وراتناسه کهی پرسى): «کام له م سئ که سه به نزيك ده زانیت بو ئه و پیاوهی که که وته ده ست جهرده کان؟»

ته وراتناسه که گوتی: «ئه وهی به زه یی پيدا هاته وه.»

عیسا ش پیی فه رموو: «تۆش برۆ و به و شیوه یه بکه.»

له مائی مریه م و مه رسا

کاتیک عیسا و قوتابیه کانى ده رۆیشتن چووہ گوندیک، ژنیک له ماله کهی خوئی پیشوازی لی کرد ناوی مه رسا بوو. خوشکیکی هه بوو ناوی مریه م بوو، له بهر پیی مه سیح دانیشته و گوئی له فه رمایشته کانى ده گرت. به لام مه رسا له بهر زوری خزمه تکردن شله ژا بوو، راوه ستا و گوتی: «گه وره م، باکت نییه خوشکم به ته نها به جیی هیشتوووم و خزمه ت ده که م؟ پیی بفه رموو با یارمه تیم بدات.

مه سیح وه لامی دایه وه: «مه رسا، مه رسا، تۆ خه م له زور شت ده خوئیت و ناره حه تیت. به لام یه که شت پیویسته، مریه م شته باشه کهی هه لپژاردووہ که لپی ناسه نرینه وه.»^(۹۵)

فیرکردن ده رباره ی نوژ

جاریک عیسا له شوینیکدا نوژی ده کرد، کاتیک له نوژه کهی بووه وه، یه کیک له قوتابیه کانى پیی گوت: «گه وره م، فیری نوژمان بکه، هه روه ک

چۆن يە حيا (يەحياى لە ئاوهه لکيش) قوتابيهه کانى خۆى فيرکرد.»
پيى فەرموون: «کاتتک نوپژ دە کەن، بليتن:

”باوکە،

با ناوت پيروژ بيت،

با پاشايه تيهه کهت بي، (هاتنى پاشايه تى خودا بو سەر زهوى)

نانى رۆژانه مان هه موو رۆژيک بدەري.

لە گوناھه کائمان خوښبه،

چونکه ئيمەش له وانه خوښدەبين که خراپه مان به رامبەر دە کەن.

مه مانخه ره تاقیکردنه وه.»

ئينجا پيى فەرموون: «کي له ئيوه ئە گەر هاوړپيه کى هه بيت و له نيوه شه ودا بچپته لای و پيى بليتن: ”هاوړپيم، سى کولپهره به قهرز بدەري، چونکه هاوړپيه کم له دووره وه بو لام هاتوو، هيجم نيه له بهر ده مى دابنيم.”

ئە مەى ژووره وه وه لام دە داتە وه: ”هه راسانم مه که، دەرگا داخراوه، خۆم و مندالم لە ناو چيگادايين، ناتوانم هه ستم و بتدەمى.” پيتان دە لييم: ئە گەر له بهر هاوړپيه تى هه لئە ستيت و بيداتى، ئەوا له بهر ئە وهى ناوبانگى خۆى پاريزيت هه لئە ستيت و دە يداتى.

له بهر ئە وه پيتان دە لييم، داوا بکەن، پيتان دە دريت، بگه رپين دە دۆزنه وه، له دەرگا بدن، لیتان دە کرپته وه، چونکه هه رکه سيک داوا بکات، وه رده گرپت، ئە وهى بگه رپت، دە دۆزپته وه. ئە وهش له دەرگا دە دات ليى دە کرپته وه.

چ باوکيک له ئيوه ئە گەر کورپه کەى داواى ماسى بکات له جياتى ماسى ماری دە داتى؟ يان داواى هيلکه بکات دووپشکى دە داتى؟ جا ئيوه که خراپين، بزائن شتى باش بدەنه منداله کانتان، باوک (خودا) که له ئاسمانه، چەند زياتر رۆحى پيروژ (رۆحى خودا) دە داتە ئە وانەى داواى لى دە کەن.»^(٩٦)

سەرزەنشتکردنی فەریسییەکان

کاتیک عیسا قسەى دەکرد، فەریسییەك بۆ نانخواردن داوەتى کرد. ئەویش چووە ژوورەو و دانیشت. فەریسییەكە کە بینی عیسا پیش نانخواردن دەستی نەشوشت، سەرى سوڤما. (بەگوێرەى نەرىتى ڤووکەش کە فەریسییەکان گرنگیان پئ دەدا، ئاویان بە دەستاندا دەکرد بۆ ئەوێ لەو پیسییە پاكی بکەنەو کە لە هەلسوکەوتیان لەگەڵ ئەوانەى فەریسى نین تووشیان بوو، ئیتر عیسا ئەوێ زانى کە لە ناو بیری فەریسییەكەدايە.)

ئینجا مەسیحى خاوەن شکۆ پئی فەرموو: «ئێوێ فەریسى دەرهوێ جام و قاپ پاك دەکەنەو، بەلام ناختان پڤه لە چلپسى و بەدکاری. گیلینە، ئایا ئەوێ دەرهوێ دروستکردوو ناووهوێ دروست نەکردوو؟ بەلام ئێو ئەوێ هەتانه بیدەنە هەژاران، ئیتر هەموو شتیک بۆتان پاك دەبیت.

بەلام قوڤ بەسەرتان فەریسییەکان، ئێو دەیهکی پونگ و پازیانە (ڤووکیکە لە بواری پزیشکی بەکاردیئت) و هەموو سەوزەوات دەدەن، بەلام دادپەرەری و خۆشەویستی خودا پشتگوێ دەخەن. پئویستە ئەمانە بکەن و ئەوانەش پشتگوێ نەخەن.

«قوڤ بەسەرتان فەریسییەکان، چونکە هەزتان لە ریزی پێشەوێ کەنیشت و سلاو لیکردنتانە لە بازاردا.

«قوڤ بەسەرتان، ئێو لەو گوڤرە نادیارانە دەچن کە خەلکی بئ ئەوێ بزائن بەسەریاندا دەرۆن.»

یەکیکی تەوراتناس وەلامى دایەو: «مامۆستا، بە گوتنی ئەمانە، ئیمەش سووک دەکەیت.»

عیسا فەرمووی: «قوڤ بەسەر ئێوێ تەوراتناسیش، باریک دەخەنە سەر شانی خەلکی کە هەلگرتنی زەحمەتە، بەلام خۆتان پەنجەیهکیش لە بارەکە نادەن.

«قوربه سهرتان، چونکه ئیوه گۆری پیغه مبه ران هه لده به ستن، که باو باپیرانتان کوشتوو بانن. که واته ئیوه شایه تن و به کرده وهی باو باپیرانتان پازین، ئه وان پیغه مبه رانیان کوشت و ئیوه ش گۆره کانیان بو هه لده به ستن. له بهر ئه وه دانایی خودا فرمووی: ”من پیغه مبه ر و نیردراویان بو ده نیرم، به لام لیان ده کوژن و ده بانچه وسپینه وه،“ تاکو خوینی هه موو پیغه مبه ران که له دامه زرانندی جیهانه وه پزاهه له م نه وه یه داوا بکریت، له خوینی هابیله وه تاکو خوینی زه که ریا که له نیوان قوربانگا و پیرۆزگادا له ناو بردرا. به لئی پیتان ده لیم، له م نه وه یه داوا ده کریت.

«قوربه سهرتان ته وراتاسان، چونکه کلیللی زانیاریتان برد، خۆتان نه چوونه ژوو ره وه و پیتان له وان هه ش گرت که ده چوونه ژوو ره.»

کاتیك عیسا ئه وپی به جیه پششت، مامۆستایانی ته ورات و فره سییه کان ده ستیان پیکرد ته نگی پی هه لچنن و له زۆر بابه ت پرسیا ری لی بکه ن، چاوه رییان ده کرد به وشه یه کی ده می خوی تووشی بکه ن.

ئاگادارکردنه وه و هاندانه کان

له و کاته دا که هه زاران که س کۆبوونه وه، به جوړیک یه کتریان پشپیل ده کرد، له سه ره تادا عیسا پرووی کرده قوتابیه کانی و فره مووی: «ئاگاداری هه ویرترشی فره سییه کان بن، که دوو پرووییه. شاردراوه نییه ئاشکرا نه ییت و نه پنی نییه ده رنه که ویت. له بهر ئه وه هه رچی له تاریکی گوتووتانه، له پرووناکی ده بیستریت، ئه وه هه که له مال به چرپه گوتووتانه، له سه ربانان چار ده دریت.

(عیسا سه باره ت به چه وساندنه وهی قوتابیه کانی له داها تودا له لایه ن جوله که کانه وه قسه ی کرد و فره مووی:)

«دۆستانم پیتان ده لیم، له وان هه ترسن که جه سه ته ده کوژن و پاش ئه وه هیه چی دیکه یان پی ناکریت. به لام ئه وه تان پیشان ده ده م که ده بی لی بترسن، له وه بترسن که ده سه لاتی هه یه پاش کوشتن فری تانبدا ته ناو دۆزه خ. به لئی پیتان ده لیم، له مه بترسن. ئایا پینچ چۆله که به دوو فلس نافرۆشریت **(دوو دراوی**

پاره‌ی کهم به‌ها؟ خودا هیچ یه‌کیک له‌وانی له‌بیر ناچیت. ته‌نانه‌ت هه‌موو مووی سه‌ریشان ژمپ‌ردراوه. که‌واته مه‌ترسن ئیوه زۆر له‌چۆله‌که به‌نرخترن.

«پیشان ده‌لیم: ئه‌وه‌ی له‌به‌رده‌م خه‌لك دانم پیدایه‌ بنیت، کوری مرو‌فیش له‌به‌رده‌م فریشه‌تانه‌ی خودا دانی پیدایه‌ بنیت. به‌لام ئه‌وه‌ی له‌لای خه‌لك نكو‌لی له‌ناسینی من بکات (هه‌تا مردنی له‌نکو‌لیکردنه‌که به‌رده‌وام بیت)، له‌به‌رده‌م فریشه‌تانه‌ی خودا نكو‌لی لێ ده‌کریت (له‌رۆژی دوا‌یی). ئه‌وه‌ی قسه‌ به‌ کوری مرو‌ف بلیت، ده‌به‌خشی‌ت. به‌لام ئه‌وه‌ی سه‌باره‌ت به‌رۆحی پیرو‌ژ کفر بکات، ناب‌ه‌خشی‌ت. (کفرکردن و جویندان به‌رۆحی پیرو‌ژ هه‌ر ته‌نها واتای ئه‌وه‌ نییه‌ له‌ دژی ئه‌و قسه‌ بکه‌یت، به‌لکو واتا په‌تکردنه‌وه‌ی سه‌ره‌نشته‌کردن له‌لایه‌ن رۆحی پیرو‌ژی خوداوه‌ له‌سه‌ر گونا‌هه‌کان. رۆحی پیرو‌ژ مرو‌ف سه‌ره‌نشته‌ ده‌کات بۆ ئه‌وه‌ی ده‌رفه‌تی تۆبه‌ی پێ به‌خشی‌ت. ئه‌گه‌ر مرو‌ف ئه‌و سه‌ره‌نشته‌کردنه‌ په‌تکاته‌وه‌ چو‌ن له‌ گونا‌هه‌کانی تۆبه‌ بکات، ئیتر چاره‌نووسی وێرانی ده‌بیت.)

«کاتیک ده‌تانه‌پینه‌ به‌رده‌م که‌نیشه‌ت و فه‌رمان‌په‌وا و ده‌سه‌لاتداران، نیگه‌ران مه‌بن ده‌بێ بۆ به‌رگری چو‌ن و به‌چی بدوین یان چی بلین، چونکه‌ رۆحی پیرو‌ژ هه‌ر له‌و کاته‌دا فیرتان ده‌کات پێویسته‌ چی بلین.»

م‌وونه‌ی ده‌وله‌مه‌ندی بێ می‌شک

یه‌کیکی ناو خه‌لکه‌که‌ پێی گوت: «مام‌وستا، به‌ براکه‌م بفه‌رموو میراتم له‌گه‌ل به‌ش بکات.»

به‌لام ئه‌و پێی فه‌رموو: «کابرا، کێ منی کردوو به‌ دادوهر یان به‌شکه‌ر به‌سه‌رتانه‌وه‌؟» به‌ خه‌لکه‌که‌ی فه‌رموو: «ئاگادارب‌ن و خۆتان له‌ هه‌موو جو‌ره‌ چاو‌چنو‌کییه‌ک بپاریزن، چونکه‌ ژیا‌نی مرو‌ف به‌ زۆری سامانه‌که‌ی نییه‌.»

ئینجا م‌وونه‌یه‌کی بۆ هێنانه‌وه‌: «مرو‌فیک‌ی ده‌وله‌مه‌ند، زه‌وییه‌که‌ی به‌ره‌مه‌یک‌ی زۆری دا. له‌ دلی خۆیدا گوتی: “چی بکه‌م که‌ شوینم نه‌بێ به‌ره‌مه‌که‌می لێ کۆبکه‌مه‌وه‌؟”

«جا گوتی: ”وا دەكەم، ئەمبارەكانم تێكدەدەم و گەرەتری دەكەم، لەویدا هەموو دانەوێڵە و ماله كەم كۆدەكەمەوه. بە خۆشم دەلێم: ئەهێ گیانم، ئەوتە مائێكی زۆرت هەلگرتوو، بۆ چەندین سال، بەسێوه و بخۆ و بخۆوه و دلشاد بە.”»

«بەلام خودا پێی فەرموو: ”ئەهێ گێلە، هەر ئەمشەو گیانت دەردەچیت. باشە ئەوهی كۆت كر دوو تەوه، بۆ كێ دەبیت؟»

«بە هەمان شێوه دەبێ ئەو كەسەهێ گەنجینه بۆ خۆی كۆدەكاتەوه بەلام لەلای خودا دەولەمەند نییه.»^(۹۷)

نەك ئاشتی بەلكو دووبەرەكی

خەلكی پەيامەكەهێ مەسیحیان بە ناتەواوی وەرگرت و دۆخی پۆحیی خۆیان نەبینی، بە هەلە وا تێگەیشتن كە عیسا ئاشتی كۆمەلایەتی و سیاسی فەراهەم دەكات و لە داگیركاری پۆمانی ئازادیان دەكات، دەیانبوژیتێنەوه، بەبێ ئەوهی پێویست بە گۆرانی ژيانیان بكات. وا تێنەگەیشتن كە پەيامی مەسیح پەيامێكی پۆحییە، ئاشتیبەكەشی دەروونییه لەناو دل و پێویستی بە پاكبوونەوهی دل هەیه بە ئاگری پۆحی پیرۆز. وەرگرتنی هەلوێستی دیارمان هەبیت و دژایەتی خراپە بكەین؛ نەك هەر تەنها لەو كۆمەلگایە تیدا دەژین، بەلكو لەناو سنووری یەك خێزانی، كە لەوانەیه ئەندامەكانی دابەش بكات لەتیوان باوەردار و بێ باوەر. ئینجا پێی فەرموون:

«هاتوووم تاكو ئاگر هەلەدەمە سەر زهوی، چەندە خوازیارم پێشوخەت گری گرتبیت! بەلام ئازارێكم لەرێگایە و دەبیت پێیدا تیبەرم (عیسا ئاماژەهێ بۆ ئازارکێشانی دەكرد لەسەر خاچ)، چەند نارهتەم هەتا تەواو دەبیت. (تیبگەیانندن كە ئاشتی پۆحیی بە دابەران لە گوناو و نزیكبوونەوه لە خودا و دابەرانى باوەردار لە بێ باوەر بەرپا دەبیت. ئینجا فەرمووی:) وا دەزانن من هاتوووم ئاشتی بەینمە سەر زهوی؟ پێتان دەلێم: نەخیر، بەلكو دووبەرەكی. لەمەودوا لە مائێكدا پێنجی تیدا دەبیت جیا دەبنەوه، سێ لە دوو و دوو لە

سۆ. باوك له كوپر و كوپر له باوك، دايك له كچ و كچ له دايك، خه سوو له بووك و بووك له خه سوو جيا ده بنه وه.»^(۹۸)

گه پانه وه بو لاي خودا

هه ره له و كاته دا هه نديك له وئ بوون، باسي ئه و جه ليليانه يان بو عيسا كرد (له دژي ده سه لاتي رومانى راپه رپيوون) كه پيلاتوس خوينى له گه ل قوربانىيه كانيان تيكه لائو كرد (باوه رپيان وابوو كه كاره سات به هوى سزاي گونا هه وه ديت). عيسا وه لامى دايه وه: «وا ده زانن ئه و جه ليليانه له هه موو جه ليليه كانى ديكه گونا هبارتر بوون، چونكه به م شيوه يه نازاريان چيژت؟ پيتان ده ليم: نه خير، به لام ئه گه ر توبه نه كه ن هه مووتان به و شيوه يه له ناوده چن. يان ئه و هه ژده كه سه ي له سيلوام قولله كه يان به سه ردا كه وت و كوشتنى، له هه موو دانىشتووانى ئور شه ليم گونا هبارتر بوون؟ من پيتان ده ليم: نه خير، به لام ئه گه ر توبه نه كه ن هه مووتان به و شيوه يه له ناوده چن.»

ئينجا ئه م نمونه يه ي باس كرد (بو ئه وه ي پيان رابگه يه نيت پيوسته پيش له ده ستچوونى ده رفه ت له گونا ه توبه بكه ن): «كابرايه ك دار هه نجيريكى له ره زه كه يدا چاندبوو، بو به ره م هات و پيوه ي نه بينى. به ره زه وانه كه ي گوت: "ته ماشا بكه، سئ ساله بو به رى ئه م دار هه نجيره ديم و پيوه ي نابينم! بيبه ره وه، بوچى زه وپش داگير بكات؟"

«ره زه وانه كه وه لامى دايه وه: "گه وره م، ئه م ساليش وازى لي به ينه، تاكو ده ورو به رى هه لده گيرمه وه و په بينى پيدا ده كه م. به لكو دواتر به ر بگريت، ئه گينا بيبه ره وه.»

چا ككردنه وه ي ژنيك له رۆژي شه ممه دا

عيسا له رۆژي شه ممه دا له يه كيك له كه نى شته كان خه ريكى فيركردن بوو، ژنيك به هوى رۆحيكى پيسه وه هه ژده سال نه خو ش بوو، قه مبوور بوو و

هەرگیز نهیده توانی به ته واوی راستییته وه. عیسا ژنه که ی بینی، بانگی کرد: «خانم، له نه خوښییه که ت ئازاد کرایت.» ئینجا ههردوو دهستی خسته سهری و دهستبه جی راستبووه وه و ستایشی خودای کرد.

پیشه وای که نیشتی ش تووره بوو که عیسا له شه ممه دا خه لکی چاک کرده وه، به خه لکه که ی گوت: «شه ش پوژ هه یه که پیویسته کاریان تیدا بکریت، له واندا وهرن و چاکبنه وه، نه ک له پوژی شه ممه دا.»

مه سیحیش وه لامی دایه وه: «ئه ی دوو پرووان! ئایا هه ر یه ک له ئیوه له پوژی شه ممه دا گایان گویدر یژه که ی له ئاخو پ ناکاته وه و بیات ئاوی بدات؟ ئه وه ش که کچی ئیپراهیمه و هه ژده سآله شه یتان به ستویه تییبه وه، نه ده بوو له پوژی شه ممه دا له م به نده ئازاد بییت؟»

که ئه مه ی فهرموو، هه موو به ره ه لستکارانی شه رمه زار بوون. هه موو خه لکه که ش به گشت ئه و کاره شکو دارانه ی به و ئه نجام ده دران دلشاد بوون.^(۹۹)

بیباوه ری خه لکیکی زوری جوله که

زستان بوو و له ئور شه لیم جه ژنی هه نوکه بوو، عیسا ش له حه وشه کانی په رستگا له ریپه وه سه ر داپو شراوه که ی سلیمان پیاسه ی ده کرد، که هه ردوو لای به کو له که گیرابوو. جوله که کان لیی کو بوونه وه و پییان گوت: «هه تا که ی له گومان ده مانه ئیلتیه وه؟ ئه گه ر تو مه سیحه که یت، به ئاشکرا پیمان بلئ.»

عیسا وه لامی دانه وه: «پییم گوتن به لام باوه ر ناکه ن. ئه و کارانه ی به ناوی باو کمه وه ده یکه م، شایه تیم بو ده دن. به لام ئیوه باوه ر ناکه ن، چونکه له مه ره کانم نین. مه ره کانم گوئ له ده نگم ده گرن، منیش ده یانناسم و ئه وانیش به دوام ده که ون، ژیانی هه تا هه تاییان ده ده مئ و هه رگیز له ناو ناچن، که سیش له ده ستم نایانر فیئیت. باو کم که به منی داو ن له هه مووان گه وره تره، که سیش ناتوانییت له ده ستی باو ک بیانر فیئیت. من و باو ک یه کین.»

ديسان ئەو جوله كانەي بەرھەلستى عيسايان دە کرد بەرديان ھەلگرت تاكو بەردبارانى بكن. بەلام عيسا پىي فرمون: «زۆر كارى چاكم لەلايەن باوكەوھ پيشاندان، بەھۆى كاميانەوھ بەردبارانم دەكەن؟»

جوله كەكان وەلاميان دايەوھ: «لەبەر كرداریكى چاك بەردبارانت ناكەين، بەلكو بەھۆى كفر كرتتەوھ، چونكە تۆ مروؤفيت و خۆت دەكەيت بەخودا.»

عيساش وەلامى دانەوھ: «ئايا لەتەوراتەكەتان نەنوسراوھ: ﴿مَنْ يَمُنْ بِمَنْ يَمُنْ﴾ گوتن: «ئىوھ خوداوەندەكانن؟» ﴿تەورات وشەى خوداوەندى بەكارھىناوھ بۆ ئامازەدان بە دادوھران﴾ نوسراوھ پىرۆزەكە ھەميشە راستى دەفەر مويت. ئەگەر خودا ئەوانە بە «خوداوەندەكان» ناو بنيت كە وشەى خودايان بۆ ھاتووھتە خواروھ، ئيتەر چۆن ئىوھ بەوھ دەلین كە باوك بۆ خۆى تەرخانى كرتووھ و ناردووھتەى بۆ جىھان: «تۆ كفر دەكەيت،» چونكە گوتم: «من كورى خودام؟» ئەگەر كارەكانى باوكم نەكەم، باوھرم پى مەكەن. بەلام ئەگەر ئەو كارانە بكەم، ھەرچەندە باوھرىشم پى ناكەن، باوھر بەو كارانە بكەن، تاكو بزائن و تىيگەن كە باوك لە مندايە و منيش لە باوكدام.» ديسان ويستيان بيگرن، بەلام لە دەستيان دەربازى بوو.

ئىنجا عيسا چووھوھ ئەوبەرى رووبارى ئوردون و لەوئى مايەوھ، لەو شوپنەى كە يەحيا يەكەم جار خەلكى لەئاو ھەلدەكىشا. زۆر خەلك ھاتتە لای و دەيانگوت: «يەحيا (لەئاوھەلكيش) ھىچ پەر جووئىكى نەكرد، بەلام ھەرچى يەحيا دەربارەى ئەم پياوھ گوتى راست بوو.» لەوئى خەلكىكى زۆر باوھريان بە عيسا ھىنا.^(۱۰۰)

دەرگای تەنگ

كاتىك عيسا دەچووھ ئۆرشەليم، بە شار و گوندەكاندا تىدەپەرى و خەلكى فېر دەكرد. يەكئىك پىي گوت: «گەورەم، ئايا كەمن ئەوانەى رزگاريان دەبيت؟»

ئەويش پىي فرمون. «كۆشش بكەن تاكو لە دەرگای تەسك بچنە ژوورەوھ (ئەو رېگايەى بەرەو ژيانى جاويدانى دەچيت)، چونكە، پىتان دەلیم، زۆر

كەس ھەولەدەن بچنە ژورەو و ناتوان. (عیسا ۋەك نەریتی خوئی دیسان لیکچواندنی بە ژیانى ئاسایی بەکارھێناوہ لەنیوان شانشینى خودا و مال. **فەرمووی:**) لەو دەمەى خواوہن مال ھەلدەستیت و دەرگا دادەخات، ئیوہ لە دەرەو دەوہستن، لە دەرگا دەدەن و تکا دەکەن: ”گەرەم، لیمان بکەوہ!“ ۋەلام دەداتەوہ: ”من ناتاناسم و نازانم ئیوہ خەلکی کوین.“

»ئەوسا دەلین: «لەگەلت خواردمان و خواردمانەوہ و لە شەقامەکانمان فیرت کردین.»

»ئینجا دەلین: «من ناتاناسم و نازانم ئیوہ خەلکی کوین. ئەى ھەموو بەدکاران، لیم دوور بکەوہ!»

»کاتیک دەبینن ئیبراھیم و ئیسحاق و یاقوب و ھەموو پیغەمبەرەن لە شانشینى خودان، بەلام ئیوہ دەرکراون، جا لەوئی دەگریین و جیرەى دداتان دیت. لە پوژھەلات و پوژئاوا، لە باکوور و باشوورەوہ (**خەلکی**) دین و لە شانشینى خودا لەسەر خوان دادەنیشن. ئەوہتا دواھەمین ھەن دەبنە یەکەمین و یەکەمینیش ھەن دەبنە دواھەمین.»

دلتنگی عیسا بو ئۆرشەلیم

لەو کاتەدا ھەندیک فەریسی ھاتن و پیمان گوت: «ئیرە بەجیھیلە و برۆ، چونکە ھیرۆدس دەیەوئیت بتکوژیت.»

ئەویش پئی فەرموون: «برۆن بەو پئیوہ بلین، ”ئەوہتا ئەمپو و بەیانى پوچە پیسەکان دەرەدەکەم و خەلکی چاک دەکەمەوہ، لە پوژی سئیەمیش (**لە دواى ماوہیەکی کورت**) تەواو دەبم.“ بەلام بو من پئیوستە ئەمپو و سبەى و دووسبەى پووم، چونکە ناییت پیغەمبەریک لە دەرەوہى ئۆرشەلیم ھیریت. (**ھەموو کاتیک دادگاییکردنى پیغەمبەرەن لەوئی بەرپیوہ چووہ.**)

»ئەى ئۆرشەلیم، ئەى ئۆرشەلیم، بکوژی پیغەمبەرەن و بەردبارانکاری ئەوانەى بوئ نیردران، چەند جار ویستم مندالەکانت کۆبکەمەوہ، ھەرەوہک چۆن مریشک جوجەلەکانى لەژیر بالیدا کۆدەکاتەوہ، بەلام نەتانویست. ئەوہتا

ماله که تان به ویرانی بو به جیده هیلدری. پیتان ده لیم، ئیتر نامبینه وه، هه تا ئه و کاته دیت که ده لین، پیروژه ئه وهی به ناوی یه زدانه وه دیت.»

چاککردنه وهی نه خویش له رۆژی شه ممه دا

ئه وه بوو له رۆژی شه ممه دا کاتیک عیسا بو نانخواردن چووه مالی یه کیک له سه رکرده فه ریسبییه کان، ئه وانه ی له وئی بوون چاود پرییان ده کرد. پیاویکیش که نه خویشی ئاوبه ندی هه بوو له به رامبه ری بوو. عیسا له ته وراتناس و فه ریسبییه کانی پرسی: «ئایا له رۆژی شه ممه دا چاککردنه وه دروسته یان نا؟» ئه وان بیده نگ بوون. ئه ویش کابرای گرت و چاکیکرده وه و به رپی کرد.

پیی فه رموون: «کامه تان کوپه که ی یان گایه که ی له رۆژی شه ممه دا بکه ویته بیره وه ده سته جی ده رینا هیتت؟» نه یان توانی وه لامی ئه م شتانه بده نه وه.

بانگه یشتکردنی هه ژاران

کاتیک تیبینی کرد چون بانگه یشتکراوان ریزی پیشه وه ده گرن، نمونه یه کی هینایه وه و فه رمووی: «کاتیک یه کیک بو شایی بانگه یشتت ده کات، له ریزی پیشه وه دامه نیشه، نه وه که له تو ریزدار تریشی بانگه یشتت کردیت. ئینجا ئه وه ی تو و ئه وی بانگه یشتت کردوه، دیت و پیت ده لی: «شوینه که ت بو ئه مه چۆل بکه،» تو ش ته ریق ده بته وه و ریزی دواوه ده گریت. به لام کاتیک بانگه یشتت ده کرییت برۆ له دواوه دانیشه، تاوه کو کاتیک ئه وه ی بانگه یشتی کردوویت، پیت و پیت بلت: «هاوریم، هه سته وه وه ره پیشه وه.» ئه وسا له به رچاوی هه موو ئه وانه ی له گه لت دانیشتون قه درگران ده بیت. به م شیوه به ئه وه ی خو ی به رز بکاته وه نزم ده کریته وه، ئه وه ش خو ی نزم بکاته وه به رز ده کریته وه.»

ئینجا به وه ی گوت که بانگه یشتی کردوه: «کاتیک نانی نیوه رۆ یان ئیواره ئاماده ده که ییت، هاورپی و برا و خزم و دراوسی ده و له مه نده کانت بانگ مه که، نه وه که ئه وانیش بانگت بکه نه وه، چاکه ت بده نه وه. به لکو ئه گه ر میوانداریه کت کرد، هه ژار و په ککه وته و شهل و کویر بانگه یشتت بکه. خوژگه ت پی ده خوازی،

چونکه نیبانه پاداشت بدنه‌وه، تۆش له هه‌ستانه‌وه‌ی راستودروستان پاداشت ده‌دریته‌وه.»

مۆونه‌ی میواندارییه‌ك

یه‌کێك له میوانه‌كان ئەمه‌ی بیست (فه‌رمایشتی عیسا‌ی بیست سه‌باره‌ت به هه‌ستانه‌وه‌ی راستودروستان)، گو‌تی: «خۆزگه ده‌خوازێت به‌وه‌ی له شان‌شینی خودا نان ده‌خوات.» (ژیان له‌گه‌ڵ خودا له‌دوای مردن. عیسا‌ی په‌روه‌رگار ویستی فیری بکات که ژیان له‌گه‌ڵ خودا لێره له‌سه‌ر زه‌وی ده‌ستپێده‌کات و بۆ دوای مردن درێژده‌بیته‌وه. عیسا وه‌ك نه‌ریتی خۆی دیسان مۆونه و لێکچووانی ژيانى ئاسایى هینایه‌وه.)

عیسا وه‌لامی دابه‌وه: «کابرایه‌ك شیۆکی گه‌وره‌ی ئاماده‌کرد و خه‌لکێکی زۆری بانگه‌پشت کرد. له کاتی نان‌خواردن کۆیله‌یه‌کی خۆی نارد تا‌کو به‌بانگه‌پشتکراوان بلیت: “فه‌رموون، ئیستا هه‌موو شتی‌ك ئاماده‌یه.”

«به‌لام هه‌موو وه‌ك یه‌ك داوای لێ‌بوردنیان کرد. یه‌که‌میان پێی گو‌ت: “کێلگه‌یه‌که‌م کړیوه و پێویسته‌ برۆم ببینم، تکایه لێم ببوره.”

«یه‌کێکی دیکه‌ گو‌تی: “پێنج جووت گام کړیوه و ده‌چم بزاتم چون، تکایه لێم ببوره.”

«یه‌کێکی دیکه‌شیان گو‌تی: “ژنم هیناوه، له‌به‌ر ئه‌وه ناتوانم بێم.”

«کۆیله‌که‌ش هاته‌وه و ئەمانه‌ی به‌ گه‌وره‌که‌ی راگه‌یان‌د. خاوه‌ن ما‌ل تووره بوو و به‌ کۆیله‌که‌ی گو‌ت: “خیرا برۆ بۆ شه‌قام و کۆلانه‌کانی شار، هه‌ژار و په‌که‌وته و کوێر و شه‌له‌کان به‌ینه‌ ئێره.”

«کۆیله‌که‌ (گه‌رپه‌وه) گو‌تی: “گه‌وره‌م ئەوه‌ی فه‌رمانت دا کرا، هیشتا شوین ماوه.”

«گه‌وره‌که‌ به‌ کۆیله‌که‌ی گو‌ت: “برۆ ده‌ره‌وه بۆ رێگا و رێچکه‌کان به‌ زۆر

خەلك بەينە ژوورەو، تاكو ماله كەم پرىيت. پىتان دەلىم، لەوانەى بانگهيشت كرابوون (ئەوانەى بە ھۆكارى نابەجى پۆزشيان ھىنابووەو) كەس تامى شىوہەكەم ناكات.»

نرخى شوينكەوتنى عيسا (دووہم)

خەلكىكى زۆر لەگەل عيسا دەپۆيشتن بە پىگادا، ئاوپرى داىەوہ و پىى گوتن: «ئەگەر يەككە بىتە لام و رقى لە داىك و باوكى، ژن و مندالى، برا و خوشكەكانى نەبىتەوہ، بگرە لە خۆشى، ناتوانىت بىتە قوتابى من. (بىگومان عيسا كە داواى لە شوينكەوتوانى خۆى كردووہ ھەموو كەسنىكان خۆشبووى تەنانەت دوژمنەكانىش، داوايان لى ناكات رقىان لە نىكتىن كەسەكانيان بىتەوہ، بەلكو مەبەستىيەتى كە پىشىنەى گوپراپەلى سەرەتا بۆ خوداىە بەر لە ھەموو كەسنىك، تەنانەت بەر لە خودى خۆشت. بۆ ئەوہى ھەركەسنىك بزائىت چ نرخىك دەدات كاتىك دەبىتە شوينكەوتوى عيسا. لەبەر ئەوہ درىژەى بە فەرمايشتەكەى دا و فەرمووى:) ئەوہى خاچەكەى ھەلنەگرىت و دوام نەكەوئىت، ناتوانىت بىتە قوتابى من.

«كىن لە ئىوہ ئەگەر بىوئىت قوللەيەك دروستبكات، يەكەم جار دانانىشىت و خەرجىيەكەى ناخەملىنىت، ئاخۆ ئەوہەندەى ھەيە بۆ تەواوكردى؟ نەوہك بناغەكەى دابنىت و نەتوانىت تەواوى بكات، ئەوسا ھەموو ئەوانەى دەيىنن گالئەى پى دەكەن، دەلىن: ”نەم پىاوہ دەستى پىكرد بىنا بكات و نەيتوانى تەواوى بكات.“

«يان چ پاشايەك دەچىتە شەرى پاشايەكى دىكە و يەكەم جار دانانىشىت و پراوئىز ناكات، ئايا بە دە ھەزار كەسەوہ دەتوانىت بەرەنگارى ئەوہ بىتەوہ كە بە بىست ھەزارەوہ دىتە سەرى؟ ئەگىنا خۆ تاكو دوورە، شاندىكى بۆ دەئىرئىت و داواى ئاشتى دەكات. بەم شىوہەى، ھەر يەكىكتان ئەگەر واز لە ھەموو شتىك نەھىنىت كە ھەيەتى، ناتوانىت بىتە قوتابى من.

ھەرۋەھا عيسا فەرمووى كە ئەو قوتابىيەى دەبىتە شوينكەوتوى، پىويستە سوودبەخش بىت و پارىزگارى لە چاكەى بكات. فەرمووى: «خوى باشە، بەلام

ئەگەر سوۋېرىيە كەي نەما، بە چى سوۋېر دە كرىتەو؟ ئەوسا نە بە كەلكى زەوى دىت و نە بە كەلكى پەيىن دىت، بەلكو فېرېدە درېتە دەرەو. ئەوھى گوۋى بۆ بېستىن ھەيە، با بېستىت.»

ئەمۆنەي مەرە ونبوۋەكە

ھەموو باجگر و گوناھباران لىي نزيك دەبوونەو ھە تاكو گوۋى لە عيسا بگرن. جا فەرىسى و مامۆستايانى تەھورات بۆلە بۆلىان دەكرد: «ئەمە پېشوازي لە گوناھباران دەكات و نانېان لە گەل دەخوات.» (پېچەوانەي كرداری فەرىسىيەكان)

عيساش ئەم ئەمۆنەيەي بۆ ھېنانەو: «كامەتان ئەگەر سەد سەر مەرى ھەبېت و دانەيەكى لى و ن بىت، ئايا نەو دە و نۆيەكە لە دەشت بەجىناھىلېت و بەدوای ونبوۋەكەدا ناچىت ھەتا دەيدۆزىتەو؟ كاتىك دۆزىيەو بە خۆشېيەو دەپخاتە سەر شانى و دىتەو مالى، ھاورپى و دراوسىكان بانگ دەكات و پىيان دەلېت: «لەگەلم دلشاد بن! مەرە ونبوۋەكەم دۆزىيەو.» پىتان دەلېم، لە ئاسمانىش شادى زياتر دەبېت سەبارەت بە گوناھبارىك تۆبە بكات لە نەو دە و نو پراستودروست كە پىويستيان بە تۆبەكردن نىيە. (عيسا ئەم ئەمۆنەيەي فەرموو بۆ ئەوھى وەلامى پرسىيارەكانى مامۆستا توندرەوھەكان بداتەو ئەوانەي لەبەر پېشوازيكردنى لە گوناھباران لۆمەيان دەكرد، فەرموۋى لەبەر بە كەم تەماشاكردنى خراپە نىيە كە وا دەكات، بەلكو چونكە ئەو شوانىكى دلسۆزە كە بەدوای مەرە ونبوۋەكانىدا دەگەرېت.)

ئەمۆنەي درەھمە ونبوۋەكە

(عيسا بۆ دووپاتكردنەوھى ھەمان واتا فەرموۋى: «يان چ ئافرەتتىك دە درەھمى ھەبېت و يەك درەھمى ون بكات، چرا ھەلئناكات و مالىكە گسك نادات و بە وردى ناگەرېت، ھەتا دەيدۆزىتەو؟ كە دۆزىيەو، ھاورپى و دراوسىكانى بانگ دەكات و دەلېت: «لەگەلم دلشاد بن، ئەو درەھمەي ونم كرددبو، دۆزىمەو.» پىتان دەلېم: بە ھەمان شېو، فرىشتەكانى خودا دلشاد دەبن كاتىك گوناھبارىك تۆبە دەكات.»

نمونەى كۆرە ونبوۋەكە

ئىنجا فەرموۋى: «كابرابەك دوو كۆرۈ ھەبوو. بچوۋكەكەيان بە باۋكى گوت: ”باۋكە، چىم بەردەكەۋى لە بەشە مېراتى خۆم، مەدەرى. “ ئەۋىش مالاكەى بۆ دابەشكردن.

«دوای چەند پۆژىك، كۆرە بچوۋكەكە ھەموو شتەكانى كۆكردەۋە و بەرەو ۋلاتىكى دوور پۆۋىشت، لەۋى مالاكەى لەسەر پابواردن دانا. لەدوای ئەۋەى ھەموۋى خەرچكرد، قاتوقپرى گەۋرە كەۋتە ناۋچەكە، لەبەر ئەۋە توۋشى نەبوۋنى ھات. ئىتر ھانای بۆ ھاۋلاتىيەكى ناۋچەكە بەرد، ئەۋىش ناردييە كىلگەكانى بۆ لەۋەپاندنى بەراز. ھەزى دەكرد بەو خرنوۋكە سكى خۆى تىر بكات كە بەرازەكان دەيانخوارد، بەلام كەس ھىچى پىنەدەدا.

«ئىنجا بە ھۆش خۆى ھاتەۋە و گوتى: ”ئاخۆ چەند كرىكارى باۋكم نانپان لەبەر دەمىنپتەۋە، منىش لىرە ۋا لە برسان دەمرم. ھەلدەستم دەچمەۋە لای باۋكم، پىى دەلىم: باۋكە، لە دژى ئاسمان و بەرامبەرى تۆ گوناھم كرى. ئىتر شايانى ئەۋە نىم بە كۆرى تۆ بانگ بكرىم، مەكە بە كرىكارىكى خۆت. “ جا ھەستا و گەپرايەۋە لای باۋكى.

«ھىشتا دوور بوو باۋكى ئەۋى بىنى و دلى بۆى سووتا، پرايكرد و باۋەشى پىداكرد و ماچى كرى.»

«كۆرەش پىى گوت: ”باۋكە، لە دژى ئاسمان و بەرامبەرى تۆ گوناھم كرى، ئىتر شايانى ئەۋە نىم بە كۆرى تۆ بانگ بكرىم.“

«بەلام باۋكەكە بە خزمەتكارانى خۆى گوت: ”خىرا باشتىن جلوبەرگ بەپىنن و لەبەرى بكەن، ئەنگوستىلەيەك بكەنە پەنجەى و پىلاۋىش بۆ پىى. گۆپرەكە قەلەۋەكەش بەپىنن و سەرى بىرن، با بخۆين و دلخۆش بىن، چونكە ئەم كۆرەم مردوو بوو و زىندوو بوۋەتەۋە، ون ببوو و دۆزراۋەتەۋە. “ جا دەستپان بە ئاھەنگ گىپران كرى.

«كۆرە گەۋرەكە لە كىلگە بوو، كە ھاتەۋە و لە مال نىزىك بوۋەۋە، گۆپى لە مۇسقىقا و ھەلپەركى بوو. يەكىك لە خزمەتكارانى بانگكرد و پرسىارى كرى،

”ئەمە چىيە؟“ پىي گوت: ”براكەت گەراووتەو، باوكىشت گویره که قەلەووە کهى سەربرى، چونکه به ساغ و سهلامه تی گەراووتەو.“

«كوره گه وره كه تووره بوو و نه پويست بچيته ژووره وه. ئيترا باوكى هاته دهره وه و تكاى ليكرد. به لام ئەو وه لامى باوكى دايه وه: ”ئەو تا ئەو هه موو سألە كۆيلايه تيت بوۆ ده كه م و هه رگيز له فه رمانت دهر نه چووم، نه نانه ت كاريله يه كت نه دامى تاكو له گه ل هاورپيه كانم پىي دلخوش بم. به لام كاتيك ئەم كورەت هاته وه، ئەو هى ماله كه تى له گه ل له شفرۆشان لووش دا، گویره كه قەلەووە كه ت بوى سەربرى.“

«ئەو يش پىي گوت: ”كورم، تو هه ميشه له گه ل منى، هه رچيم هه يه هى تويه. به لام پىويسته دلخوش و شاد بين، چونکه ئەم برايه ت مردوو بوو و زيندوو بووه ته وه، ون ببوو و دوژراوه ته وه.“» (عیسا به مه ناماژه ی کرد بوۆ مكوړبوونی خودا له سەر تو به كړدنې گوناهاېر، ئە گەر گوناهاه كانى هه رچه ند بووييت به لام به په شيمانويه بگه رپته وه لای خودا، ئەوا خودا لىي خوشده بيت.)

مۆونه ی سەرکاری ناپاک

هه روه ها عیسا به قوتا بیهه كانى فه رموو: «كابراهه كى ده وله مند سهركار يكي هه بوو، سكالای به فه رپوډانى ماله كه ی له سه رى پيگه يشت. كابراهى ده وله مند بانگى كرد و لىي پرسى: ”ئەمە چىيە له سه ر تو ده بىيستمه وه؟ برۆ حىسابى سهركار يه كه ت بكه و بىخه به رده ستم، چونکه ئيترا ناتوانيت سهركار بيت.“

«سهركاره كه به خو ی گوت: ”چى بكه م، چونکه گه وره كه م سهركار يه كه م لى ده سه نيته وه؟ ناتوانم زه وى بكيلم و شه رميش ده كه م سوال بكه م. به لام ده زانم چى ده كه م، بوۆ ئەو هى كاتيك له سهركار يه كه ده ركرا م، خه لكى له ماله كانيان پيشوا زيم لى بكه ن.“

«جا هه ريه كه له قه رزاره كانى گه وره كه ی بانگ كرد. به يه كه ميانى گوت: ”چه ند قه رزارى گه وره كه ميت؟“

«گوتى: ”سەد ھىزە زەيتى زەيتون.“ (نزيكەى چوار ھەزار لىتر)

»ئەۋىش پىي گوت: ”پسولەكەت وەر بگرە و دانىشە، خىرا بنووسە پەنجا.“

»بەۋى دىكەى گوت: ”تۆ چەندت لەسەرە؟“

«گوتى: ”سەد ربه گەنم.“ (نزيكەى سى و پىنج تەن)

»پىي گوت: ”پسولەكەت وەر بگرە و بنووسە ھەشتا.“

»جا گەرەكە دەستخۆشى لە سەركارە ناپاكەكەى كرد (نەك لەبەر ئەۋەى ناپاكە، بەلكو) كە ژىرانە جولايەۋە، (عىسا تىيىنى خۆى سەبارەت بەمە گوت و فەرموۋى:) چونكە خەلكانى دىيائى لەگەل خەلكانى ۋەك خۆيان لە ھەلسوكەۋتەكانياندا لە گەلى پىرۆز ژىرتەن (مەبەستى ئەۋەىيە كە ھەندىك جار لە كاروبارى دونىيائى خەلكى بىياۋەر لە باۋەردار داناتەن). منىش پىتان دەلىم: بە سامانى ئەم دىيائە دۆستى خۆتان دروستبەكەن (سامانى ئەم جىھانە كە لە كارى چاكە دەيبەخشن لەبرى ئەۋەى بۆ ستەم ھانتان بدات)، تاكو ئەگەر نەما، خودا لە مالى ھەتاھەتايى پىشوازىتان لى بكات.»

»ئەۋەى لە كەم دەستپاكە لە زۆرىش دەستپاكە، ئەۋەى لە كەم ناپاكە لە زۆرىش ناپاكە. ئەگەر لە سامانى ئەم دىيائە دەستپاك نەبن، كى سامانى راستەقىنەى بە ئىۋە دەسپىرئىت؟ ئەگەر لە شتى خەلكى دەستپاك نەبن، كى شتى خۆيتان دەداتى؟

»خزمەتكار نىيە بتوانئىت كۆپلايەتى دوو گەرە بكات، چونكە رقى لە يەككىيان دەپتەۋە و ئەۋەى دىكەى خۆش دەۋىت، يان دەست بە يەككىيانەۋە دەگرئىت و ئەۋەى دىكە پىشتگوى دەخات. ئىۋەش ناتوانن كۆپلەى خودا و پارە بن.»

فەرىسىيەكانىش كە پارەيان خۆش دەۋىست، گوئىيان لە ھەموو ئەمانە بوو، گالتەيان پىكرد. (عىسا) پىي فەرموون: «لەئىۋ خەلكدا خۆتان بە پىتاۋان دەردەخەن، بەلام خودا دلتان دەناسئىت. ئەۋەى لاي خەلكى پاىەدارە، لاي خودا قىزەۋنە.»^(۱۰۱)

نمونەى ھەژارېك و دەولەمەندېك

«پياۋيكي دەولەمەند ھەبوو، جلى ئەرخەوانى (ئەو كەوا سوورەى كە پاشاكان لەبەرى دەكەن) و كەتانى ناسكى لەبەر دەكرد و ھەموو پوژېكى بە خۆشى رادەبوارد. ھەژارېكىش ناوى لەعازر بوو، لە بەردەرگاگەى كەوتبوو، ھەموو جەستەى برىن بوو، پەرۆش بوو لەو بەرماوہىە تېرىت كە لە خوانى دەولەمەندەكە دەكەوتە خوارەوہ. تەننەت سەگىش دەھاتن برىنەكانيان دەلېستەوہ.

«ئىتر ھەژارەكە مرد و فرىشتە بۆ باوہشى ئىبراھىم ھەليانگرت. دەولەمەندەكەش مرد و نىژرا. لە جىھانى مردووان سەرى ھەلپرى و ئازارى دەچىتت، لە دوورەوہ ئىبراھىمى بىنى و لەعازرى لە باوہش بوو. ھاوارى كرد: ”باوكە ئىبراھىم، بەزەبىت پىمدا بېتەوہ، لەعازر بىرە تاكو سەرى پەنجەى بە ئاوتەر بكات و زمانم فىنك بكاتەوہ، وا لەناو ئەم گرەدا ئازار دەچىتتم.“

«ئىبراھىم گوتى: ”كورم، لەبىرتە لە ژياندا شتە باشەكانى خۆت وەرگرت و لەعازرىش شتە خراپەكان. بەلام تىستا وا لىرە دلنەوايى دەكرىت و تۆش ئازار دەچىتت. سەرەراى ھەموو ئەمانەش، بۆشايەكى گەورە لەنىوان تىمە و ئىوہدا دانراوہ، تاوہكو ئەوانەى بىانەوئى لىرەوہ بۆ لاتان بىن نەتوانن و كەسىش لەوئىوہ بۆ لای تىمە نەپەرىتەوہ.“

«ئەوئىش گوتى: ”كەواتە باوكە، لىت دەپارېمەوہ لەعازر بىرە بۆ مالى باوكم، چونكە پىنج بىرام ھەيە، تاكو ئاگادارىان بكاتەوہ، نەوہك ئەوانىش بۆ ئەم شوئى ئازاردانە بىن.“

بەلام ئىبراھىم پى گوت: ”موسا و پىغەمبەرانىان ھەيە (كتىبى تەورات كە خودا بە سروس بۆ موساى ناردووہ و ئەو نووسراوانەش كە بۆ پىغەمبەرانى دىكەى ناردووہ)، با گوئى لەوان بگرن.“

«وئىش گوتى: ”نەخىر باوكە ئىبراھىم، بەلام ئەگەر يەكەى لەناو مردووانەوہ بچىتە لايان، ئەوا تۆبە دەكەن.“»

«پى گوت: ”ئەگەر گوئى لە موسا و پىغەمبەران نەگرن، تەننەت يەكەى

له‌ناو مردووانیش هه‌ستیتته‌وه، قه‌ناعه‌تیا‌ن پێ‌ ناییت. «

گونا‌ه و با‌وه‌ر و خ‌زمه‌ت

عیسا به قوتابییه‌کانی فه‌رموو: «مه‌حاله‌ کۆسپه‌کان نه‌یه‌ن (قسه‌ و کردارێک که‌ که‌سیک بیکات، بیته‌ هۆی هه‌لگه‌رانه‌وه‌ی که‌سیکی دیکه‌ له‌ با‌وه‌ر)، به‌لام قوربه‌سه‌ر ئه‌وه‌ی ده‌بیته‌ هۆی هاتنیا‌ن. باشته‌ر بۆی ئه‌گه‌ر به‌رداشیک به‌ ملیه‌وه‌ هه‌لبواسریت و فری‌دیریتته‌ ده‌ریا‌وه، له‌وه‌ی بیته‌ کۆسپ بۆ یه‌کیک له‌ قوتابییه‌کانم (یان یه‌کیک له‌وانه‌ی که‌ تازه‌ با‌وه‌ریان هینا‌وه). ئاگاداری خۆتان بن.

«ئه‌گه‌ر براکه‌ت هه‌له‌ی کرد، سه‌رزه‌نشتی بکه‌، ئه‌گه‌ر تۆبه‌ی کرد گه‌ردنی ئازاد بکه‌. ئه‌گه‌ر له‌ پرۆژیکدا حه‌وت جار هه‌له‌ی به‌رامبه‌رت کرد و حه‌وت جار گه‌رایه‌وه‌ لات و گوتی: “تۆبه‌ ده‌که‌م،” تۆ گه‌ردنی ئازاد بکه‌.»

ئینجا نێردراوه‌کان به‌ مه‌سیحی خاوه‌ن شکۆیان گوت: «با‌وه‌رمان زیاد بکه‌!»

مه‌سیحیش فه‌رموو: «ئه‌گه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی ده‌نکه‌ خه‌رده‌لیکیش (به‌کێکه‌ له‌ بچوو‌کترین تۆوه‌کان) با‌وه‌رتان هه‌بیته‌، به‌م دار تووه‌ ده‌لین: “هه‌لبکه‌نری و له‌ناو ده‌ریا بپروئ،” به‌ قسه‌تان ده‌کات.»

(هه‌ندیک له‌ دینداران هه‌ستی خۆبه‌گه‌وره‌زانی‌ن و لووتبه‌رزیا‌ن هه‌یه‌، به‌ بیانووی ئه‌وه‌ی که‌ گویا ئه‌وان خ‌زمه‌تی خودا ده‌که‌ن. عیسا پێی فه‌رموون:) کامه‌تان، ئه‌گه‌ر کۆیله‌یه‌کی هه‌بیته‌ و خه‌ریکی کاری کێلگه‌ و له‌وه‌راندنی ئازده‌له‌کانی بیته‌، دوا‌ی ئه‌وه‌ی که‌ له‌ کێلگه‌ هاته‌وه‌، پێی ده‌لیته‌: “یه‌کسه‌ر وه‌ره‌ و دانیشه‌؟” ئایا پێی نالیته‌: “شتیکم بۆ ئاماده‌ بکه‌ بیخۆم، ناوقه‌دت به‌سته‌ و خ‌زمه‌تم بکه‌ تا‌کو ده‌خۆم و ده‌خۆمه‌وه‌، پاشان تۆ بخۆ و بخۆوه‌؟” ئایا سوپاسی ئه‌وه‌ کۆیله‌یه‌ ده‌کات، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ئه‌و شتانه‌ی کرد که‌ فه‌رمانی پێ کرابوو؟ ئیوه‌ش به‌م شیوه‌یه‌، کاتی‌ک هه‌موو ئه‌وه‌ی فه‌رمانتان پێ ده‌کریت ده‌یکه‌ن، بلین: “کۆیله‌ی شایسته‌ نین، ئه‌رکی خۆمان به‌جیگه‌یاندوو.»^(١٠٢)

مردنی له عازر

پیاوځیک به ناوی له عازر نه خوښ بوو که خه لکی بیت عه نیا بوو، هه مان گونده که هی مریه م و مه رسای خوشکی. ئەم مریه مه ئەوه بوو که مه سیحی خاوه ن شکۆی به بۆن چه ورکرد، به پرچی پییه کانی سرپیه وه، له عازری نه خوښیش برای بوو. خوشکه کان هه وایان بو عیسا نارد و گوتیان: «گه وره م، ئەوه تا ئەوهی خوښتده وۆی نه خوښه.»

کاتییک عیسا ئەمه ی بیست فهرمووی: «ئەم نه خوښیه بو مردن نییه، به لکو بو شکۆداری خودایه، تاکو به هویه وه کورپی خودا شکۆدار بیت.» له گه ل ئەوهی عیسا مه رسا و خوشکه که ی و له عازری خوښده ویست، به لام کاتییک بیستی نه خوښه، له و شوینیه ی لپی بوو دوو رۆژی دیکه مایه وه.

دوای ئەمه عیسا به قوتابیه کانی فهرموو: «با بچینه وه (ناوچه ی) یه هودیا.»

قوتابیه کان پیمان گوت: «رابی (واتا مامۆستا)، تۆزیک له مه و بهر جوله که کانی ئەوهی ده یانویست به ردبارانت بکه ن، دیسان ده چیته وه ئەوهی؟»

عیساش وه لامی دایه وه: «ئایا رۆژ دوازه کاتژمیر نییه؟ ئەوهی به رۆژ بپرات پپی هه لئاکه ویت، چونکه رووناکی ئەم جیهانه ده بینیت. به لام ئەوهی به شه و بپرات پپی هه لئاکه ویت، چونکه رووناکی تیدا نییه.»

ئهمانه ی فهرموو، پاشان پپی فهرموون: «له عازری دۆستمان نوستوه، به لام ده رۆم تاکو به خه به ری به ینمه وه.»

ئینجا قوتابیه کان پیمان گوت: «گه وره م، ئەگه ر ئەو نوستوه، چاکده بیته وه.» عیسا باسی مردنی ئەوهی کرد، به لام ئەوان وایانزانی باس له نوستنی ئاسایی ده کات.

عیساش به ئاشکرا پپی فهرموون: «له عازر مردوه. له بهر ئیوه دلشادم که له وۆی نه بووم، تاکو باوه ر به ینن. وهرن، با برۆین بو لای.»

تۆماسیش که به دووانه بانگ ده کرا، به قوتابیه هاوه له کانی گوت: «با ئیمه ش له گه ل ئەودا برۆین تاکو له گه ل ئەودا به رین.» (له گه ل عیسا)

منم ههستانهوه و ژيان

كاتيك عيسا گه‌يشت، زانى له‌عازر وا چوار پوژه له گوڤدايه. بيت‌عه‌نياش نزيكه‌ى بازده تيرهاوژ له ئورشه‌ليمه‌وه دوور بوو. ژماره‌يه‌كى زور له جوله‌كه‌كان هاتبوونه لاي مه‌رسا و مريه‌م تاكو سه‌ره‌خوشي براكه‌يان لى بكه‌ن. كاتيك مه‌رسا بيستى عيسا هاتوو، به‌ره‌و پيرى چوو، به‌لام مريه‌م له مال مائه‌وه.

ئينجا مه‌رسا به‌ عيساي گوت: «گه‌وره‌م، نه‌گه‌ر ليره‌ بوويتايه، براكه‌م نه‌ده‌مرد. ئيستاش ده‌زانم هه‌رچى له خودا داوا بكه‌يت، خودا ده‌تداتى.»

عيسا پيى فهرموو: «براكه‌ت زيندوو ده‌بيته‌وه.»

مه‌رساش پيى گوت: «ده‌زانم له زيندوو بوونه‌وه‌ى پوژى دوايى هه‌ لده‌ ستپته‌وه.»

عيسا پيى فهرموو: «منم زيندوو بوونه‌وه و ژيان. ئه‌وه‌ى باوه‌رم پى به‌پيىت، نه‌گه‌ر بشمريت زيندوو ده‌بيته‌وه (نه‌گه‌ر به‌ جه‌سته‌ش به‌رميت به‌لام به‌ پوچ ده‌ژييت). هه‌روه‌ها هه‌ر كه‌سيك كه‌ زيندوو (له‌ ژيانى پوچى) و باوه‌رم پى به‌پيىت، هه‌رگيز نامريت. باوه‌ر به‌مه‌ ده‌كه‌يت؟»

پيى گوت: «به‌لى گه‌وره‌م. باوه‌رم هيناوه‌ كه‌ تو مه‌سيحه‌كه‌يت، كورى خوداي، ئه‌وه‌ى بو جيهان ديت.»

پاشان كه‌ نه‌مه‌ى گوت، چوو مريه‌مى خوشكى بانگ‌كرد و به‌ نه‌پيى گوتى: «ماموستا ليره‌يه، بانگت ده‌كات.» ئه‌ويش كه‌ نه‌مه‌ى بيست خيرا هه‌ستا و هاته‌ لاي. عيسا هيشتا نه‌هاتبوو ناو گونده‌كه‌، به‌لكو له‌ شوينه‌ بوو كه‌ مه‌رساي لى بينى. ئه‌و جوله‌كانه‌ى له‌ ماله‌وه‌ له‌گه‌لى بوون و دلنه‌وايان ده‌كرد، بينيان مريه‌م خيرا هه‌ستا و چوو ده‌روه‌وه، دواي كه‌وتن، وايازانى ده‌چپته‌ سه‌ر گوڤه‌كه‌ تاكو له‌وى بگرييت.

كاتيك مريه‌م گه‌يشته‌ ئه‌و شوينه‌ى عيساي ليوو و ئه‌وى بينى، به‌سه‌ر پيدا

كهوت و پيى گوت: «گه وره م، نه گهر لي ره بوويتايه، براكه م نه ده مرد.»

عيساش كه بينى ده گرييت و نهو جوله كانه ش كه له گه لي هاتبوون ده گريين، كارى له روهى كرد و خه مبار بوو، ليى پرسين: «له كويتان داناوه؟ (له و سه رده م له كه لتوورى جوله كه مردوو نه خراوه ته ژير خوئل، به لكو له نه شكه و تيك دانراوه و ده رگا كه ي داخراوه.)» نه وانيش وه لاميان دايه وه: «گه وره م، وه ره و بينه.»

جا عيسا گريا.

له بهر نه وه جوله كه كان گوتيان: «سه ير بكه ن، چه ندى خو شده ويست!»

به لام هه نديكيان گوتيان: «نه مه كه چاوى نابينا كه ي چاك كرده وه، تايا نه يده توانى واى بكر دايه نه ميش نه مردايه؟»

زيندووو كردنه وه ي له عازر

ديسان عيسا له ناخه وه خه م دايگرت و هاته لاي گوڤره كه كه نه شكه و تيك بوو ده مه كه ي بهر ديكي پيوه نرابوو. عيسا فه رمووى: «به رده كه لاده ن.»

مه رساى خوشكى مردوو كه پيى گوت: «گه وره م، بوئى كردوو، چونكه چوار روزه.»

عيساش پيى فه رموو: «نه ي پيم نه گوتى نه گهر باوه ر بكه يت شكوى خودا ده بينيت؟»

نه وسا به رده كه يان لابرده، عيساش چاوى هه لبرى بوئاسمان و فه رمووى: «باوكه، سوپاست ده كه م كه گويت لي گرت م. ده مزانى كه تو هه ميشه گويم لي ده گريت. به لام له بهر نهو خه لكه ي له م ناوه پراوه ستاون نه مه م گوت، تاكو باوه ر بكه ن كه تو منت ناردوو.»

كه نه مه ي گوت به ده نكيكى به رز هاواري كرد: «له عازر وه ره ده ره وه!»

ئەوسا مردووه که هاته دەرەوه، دەست و قاچی بە کفن بەسترا بوو، پرووشی بە دەسمالێک پێچرا بوو.

عیساش پێی فەرموون: «بیکەنەوه، بهێلن با بروا».

رابەرانی ئایینی پیلانی کوشتنی عیسا دادەرێژن

لەبەر ئەوه ژمارەیهکی زۆر لە جوله که کان که بوو لای مریهه هاتبوون و ئەمه یان بینی که عیسا کردی، باوهریان پێی هینا. بەلام هەندیکیان چوونه لای فەریسییه کان و ئەوهی عیسا کردبووی پێیان راگه یانندن. لەبەر ئەوه کاهینانی بالا و فەریسییه کان سەننه درینیان کوکردهوه.

گوتیان: «چی بکهین؟ چونکه ئەم پیاوه په رجووی زۆر ده کات. ئەگەر بهم شیوهیه لێگه پرئین هه موو خه لکه که باوهری پی دههینن، پۆمانیه کانیش دین، په رستگا که مان ده پرووختینن و نه ته وه که مان راپیچ ده که ن.»

یه کێک له وان، به ناوی قه یافا، ئەو ساله سه روک کاهین بوو، پێی گوتن: «ئێوه هیچ نازانن، تیناگه ن، باشتره بو تان که پیاویک له جیاتی گه ل بهریت، له وهی که گه ل هه مووی له ناو بچیت.»

ئەو له خۆیه وه ئەمه ی نه گوت، به لکو له و ساله دا سه روک کاهین بوو، **(به رینمایه خودا)** پێشبینی کرد که عیسا خه ریکه له جیاتی گه ل ده مریت، نه ک تنها له جیاتی ئەو گه له، به لکو تا کو پۆله کانی خودا که په رته وازه بوون کو بکاته وه و یه کیان بخاته وه. ئیت له و رۆژه وه پیلانی کوشتنیا ن دارشت.

لەبەر ئەوه چیتەر عیسا به ئاشکرا به ناو خه لکی یه هو دیادا نه ده گه را، به لکو له وێوه چووه ناوچه کانی نزیک چۆله وانی، بو شارێک ناوی ئەفرایم بوو، له گه ل قوتابییه کانی له وی مایه وه.^(۱۰۳)

چاککردنه وهی ده نه خووشی گول

(۱۰۳) یۆحه نا ۱۱: ۱- ۵۴

كاتىك عيسا دەچوو بۆ ئۆرشەلىم، بە نىۋانى سامىرە و جەلىلدا پۇيشت، پۇنگەي كەوتە گوندىك، لەوئى تووشى دە پىاو بوو كە نەخۇشى گولپىيان ھەبوو، كە لە دوورەو ھەراوھەستابوون. پىاوھەكان دەنگىيان بەرز كىرەو ھە گوتىيان: «ئەي عيسا، ئەي مامۇستا، بەزەيىت پىماندا پىتەو!»

جا ئەوانى بىنى و پىي فەرموون: «پۇن خۇتان نىشانى كاهىنان بەدەن.» كاتىك دەپۇيشتن پاكبوونەو.

يەككىيان سەيرى كىرد پاك بووھتەو، گەپرايەو ھە بە دەنگىكى بەرز ستايشى خۇداي كىرد، لەبەپىي عيسا بەسەر پۇودا كەوت و سوپاسى كىرد. كابرە سامىرەيىش بوو.

عيساش وھەلامى دايەو: «ئەرى دە كەس پاك نەبوونەو؟ كوا نۇيەكەي دىكە؟ ھىچ كەسپكىيان نەبىنران بگەپۇنەو ھە ستايشى خۇدا بىكەن، ئەم بىگانەيە نەپىت؟» ئىنجا پىي فەرمو: «ھەستە و پۇ، باوھرت پۇزگارى كىردىت.»

ھاتنى پاشايەتى خۇدا

كە فەرىسىيەكان پۇسىارىان لىكىرد، كەي پاشايەتى خۇدا دىت، وھەلامى دانەو: «پاشايەتى خۇدا بە جۇرىك نايەت كە بىپىزىت، خەلىكىش نالىن: «ئەمەتا،» يان «ئەوھتا،» چونكە پاشايەتى خۇدا لە نىوتاندايە.»

جا بە قوتابىيەكانى فەرمو: «پۇژانىك دىت كە تامەزۇن پۇژانىك لە پۇژانى كورى مۇوڧ بىنن، بەلام نايىنن. ئىنجا پىتان دەلىن: «ئەوھتا لەوئىيە،» يان «ئەمەتا لىرەيە،» مەپۇن و بەدوايدا مەچن، چونكە وھ ئەو بروسكەيەي لە لايەكەو ھە لىرە ئاسماندا بروسكە دەدات لايەكى دىكە لەژىر ئاسماندا پۇوناك دەكاتەو، كورى مۇوڧىش لە پۇژى خۇيدا بەو شىوھە دەپىت. بەلام دەپىت يەكەم جار زۇر ئازار بىپىزىت و ئەم نەوھەش پەتى بىكەنەو.

«وھ ئەوھى لە سەردەمى نوحدا بوو، لە سەردەمى كورى مۇوڧىشدا ئاوا دەپىت. دەپانخوارد و دەپانخواردەو، ژنىان دەھىنا و مۇردىان دەكرد، تاكو ئەو پۇژەي نوح چووھ ناو كەشتىيەكە، لافاوەكە ھات و ھەموويانى لەناوبرد.

ديسان وهك ئهوهى له سهردهمى لوت بوو، دهيانخوارد و دهيانخواردوه، دهبانكړى و دهيانفروشت، دهيانچاند و بنياديان دهنه. بهلام له و پوژهى لوت له سه دو م هاته دهرهوه، خودا له ناسمانهوه ناگر و گوگردى باراند و هممويانى له ناو برد.

«له و پوژهدا كورى مروف ناشكرا ده كريت، ئاوا ده بيت. ئهوهى له و پوژهدا له سهربانه و شته كانى له ناو ماله، با نه يه ته خواره وه بو بردنى. ئهوهى له كينلگه شه با نه گه پته وه. ژنه كهى لوتتان به بير بپته وه! ئهوهى بيهوئى ژيانى خوئى بباته وه ده يدوپرنييت، ئهوه ش كه ده يدوپرنييت ده بباته وه. پيتان ده ليم: له و شه وه دا دووان له ناو يهك چيگان، يه كيان ده بردريت و ئهوى ديكه به چيده هيلدريت. دوو ژن ده ستار ده گيرن، يه كيان ده بردريت و ئهوى ديكه به چيده هيلدريت. دووان له كينلگه ده بن، يه كيان ده بردريت و ئهوى ديكه به چيده هيلدريت.»

لييان پرسى: «له كوئى گه وره م؟»

پي فهرموون: «كهلاك له كوئى بيت، دال لهوئى كو ده بيته وه.»

نمونهى بيوه ژن و دادوهرىك

عيسا نمونه يه كى بو هينانه وه كه پيوسته هه ميشه نوئىژ بكن و وره به رنه دهن. فهرمووى: «له شاريك دادوهرىك هه بوو له خودا نه ده ترسا و پريزى مروفيشى نه ده گرت. له و شاره دا بيوه ژنيك هه بوو، ده هاته لاي و ده يگوت: «ماقم له نه ياره كه م بستينه وه.»

ئو و يش ماويهك نه يده ويست، بهلام دواتر له دلى خويدا گوتى: «هه رچه نده له خودا ناترسم و پريزى له مروف ناگرم، بهلام له بهر ئهوهى ئه م بيوه ژنه بيزارم نه كات، مافه كهى بو و هره گر مه وه، ئه گينا وازناهييت و وه رسم ده كات.»

مه سىحى خاوه ن شكو فهرمووى: «گوئى بگرن له وهى دادوهره زورداره كه ده لييت. باشه خودا مافى هه لپژيردراوه كانى خوئى كه شه و و پوژ لى ده پارينه وه و هرنانگريت؟ ئايا درهنگ وه لاميان ده داته وه؟ پيتان ده ليم: خيرا

مافيان بۆ وەر دەگریت. بەلام کاتیک کورې مروّف دیتەو، ئایا باوهر لەسەر زهوی دەدۆزیتەو؟»

نمونهی فەریسی و باجگر

بۆ ئەوانەى دلیا بوون که خویان به بیتاوان دادەنا و خەلکیان به سووک سەیر دەکرد، ئەم نمونەیهی هینایەو: دوو کەس بۆ نوێژکردن چوونە پەرستگا، یەکیکیان فەریسی و ئەوێ دیکە باجگر. فەریسییەکە وەستا، لە دلی خۆیدا ئەم نوێژەى دەکرد: ”خودایە سوپاست دەکەم وەك خەلکی دیکە نیم، که قۆلپ و خراپەکار و داوینپیس، وەك ئەم باجگرەش نیم. هەفتەى دوو جار بەرۆژوو دەبم، ئەوێ دەستم دەکەویت دەیهکی دەبەخشم.“

بەلام باجگرەکە لە دوورەوێ راوێستا، نەیدەوێست چاوی بۆ ئاسمان بەرز بکاتەو، سنگی خۆی دەکوێتا و دەیگوت: ”ئەى خودایە بەزەبیت بە منى گوناھباردا بیتەو.“

بیتان دەلیم، ئەمە گەراییەو مالى خۆی بیتاوان کرابوو، بێچەوانەى ئەوێ دیکە، چونکە ئەوێ خۆی بەرز بکاتەو نزم دەکریتەو، ئەوێش خۆی نزم بکاتەو بەرز دەکریتەو.^(۱۰۴)

عیسا لەسەر تەلاق دەدوێت

هەندیک فەریسی هاتنە لای بۆ ئەوێ تاقیى بکەنەو، گوتیان: «ئایا دروستە مێرد لەبەر هەر هۆیکە بێت ژنەکەى تەلاق بەدات؟»

عیسا وەلامى دانەو: «ئایا نەتانخویندوو تەو، ئەوێ لە سەرەتاو بەدیھیناوە ﴿بە تیر و مئ بەدیھینان﴾؟ هەر وەها فەرمووی: ﴿لەبەر ئەوێ پیاو دایک و باوکی خۆی بەجێدەھێلێت و بە ژنەکەبەو دەنووسیت، ئێتر هەردووکیان دەبنە یەك جەستە.﴾ کەواتە چیتر دوو نین بەلکو یەك جەستەن. لەبەر ئەوێ ئەوێ خودا بە یەکتەرى گەیاندوو، با مروّف جیای نەکاتەو.»

لّیان پرسى: «ئەى بۆچى موسى فەرمانى داوه تەلاقنامە بدرىت و تەلاق
بەكویت؟»

پى فرموون: «لەبەر دلرەقتان موسى رپى دان ژنەكانتان تەلاق بەدن،
ئەگىنا لە سەرەتاوه وا نەبوو.»^(۱۰۵)

لە مالهووش، قوتابىيەكان ديسان لەم بارەيهوه لّیان پرسى. پى فرموون:
«ئەوهى ژنەكەى تەلاق بدات و يەككى دىكە بەئىت، ئەوا داوئىپسى
بەرامبەرى دەكات. ئەگەر ژن مېردەكەى تەلاق بدات و مېرد بە يەككى دىكە
بكات، ئەوا داوئىپسى دەكات.»^(۱۰۶)

قوتابىيەكانى پّيان گوت: «ئەگەر حالى پياو لەگەل ژن وايت، باشترە ژن
نەهئىت!»

بەلام عىسا پى فرموون: «هەموو خەلكى ناتوانن ئەم قسەيه پەسەند
بکەن، تەنها ئەوانەى پّيان دراوه. خەساو هەن زگماکن، خەساوئىش هەن
مروّف خەساندويانن، خەلكىش هەيه برپاريان داوه لە پّناوى شانشىنى ئاسمان
وہك خەساو بژين (بە ويستى خوآن ژيانى زگورتى و تەنھايى هەلدەبژيرن).
كئ دەتوانىت پەسەندى بكات، با پەسەندى بكات.»^(۱۰۷)

شانشىنى ئاسمان بۆ مندالانە

خەلكى منداليان هئنايه لای عىسا تاوهكو دەستيان لەسەر دابئىت (بۆ ئەوهى
بەرەكەتداريان بكات). بەلام قوتابىيەكان سەرزەنشتيان كردن. كە عىسا ئەمەى
بينى، توورە بوو، پى فرموون: «لّگەرپّين مندالان بينە لام، رّيان لى مەگرن،
چونكە شانشىنى خودا هى وەك ئەمانەيه. راستيتان پى دەلیم: ئەوهى وەك
مندالیک شانشىنى خودا قبول نەكات، هەرگىز ناچىتە ناويهوه.» (شانشىنى خودا
دەبرپنیکە بە واتای خودا پاشايەكى رّوحییه كە پاشايەتى باوهرداران دەكات)

(۱۰۵) مەتا ۱۹: ۳-۸

(۱۰۶) مەرئوس ۱۰: ۱۰-۱۲

(۱۰۷) مەتا ۱۹: ۱۰-۱۲

مندالہ کانیشی له باوہش کرد، دەستی له سەر دانان و بەرە کە تی پێدان. ^(۱۰۸)

گەنجە دەولە مەندە کە

ئینجا یەکیك هاتە لای و گوتی: «مامۆستا، چ چاکە یەك بەکەم تاكو ژيانی هەتا هەتاییم هەبێت؟»

عیسا وەلامی دایەو: «بۆچی لەبارە ی چاکەو پرسیارم لێ دەکەیت؟ تەنھا یەکیك چاکە. بەلام ئەگەر دەتەوێت بچیتە ناو ژیانەو (ژيانی هەتا هەتایي)، پراسپاردەکان بەجیگە یەنە.»

پێی گوت: «کامیان؟»

عیساش فەرمووی: «مەکوژە، داوینییسی مەکە، مەدزە، شایەتی درۆ مەدە، ریزی دایک و باوکت بگرە، هەر وەها نزیکە کەت وەك خۆت خۆشبویت.» ^(۱۰۹)

ئەویش پێی گوت: «مامۆستا، لە مێرد مندالییەو هەموو ئەمانەم پاراستوو.»

عیسا سەیری کرد و خۆشی ویست، پێی فەرموو: ^(۱۱۰) «ئەگەر دەتەوێت تەواو بیت، بپۆ سامانە کانت بفرۆشە و بیدە هەژاران، ئێتر گەنجینە یەکت لە ئاسماندا دەبێت و وەرە دوام بەکەو.»

بەلام گەنجە کە کە ئەم وشە یە بیست، بە دلته نگییەو رویشت، چونکە سامانیکی زۆری هەبوو.

عیساش بە قوتابییەکانی فەرموو: «راستیتان پێ دەلێم: دەولە مەند بە سەختی دەچیتە ناو شانیشینی ئاسمانەو. دیسان پیتان دەلێم: ئاسانترە و شتریک بە کونی دەرزییە کەو بەچیت لەوێ دەولە مەندیك (ئەوێ مأل و سامانە کە ی له خودا و کەسانی دیکە خۆشتر دەوێ) بچیتە ناو شانیشینی خوداوە.»

(۱۰۸) مەرقۆس ۱۰: ۱۳-۱۶

(۱۰۹) مەتا ۱۹: ۱۶-۱۹

(۱۱۰) مەرقۆس ۱۰: ۲۰-۲۱

قوتاييه كان كه گوڤيان له مه بوو زوړ سه رسام بوون، گوڤيان: «كه واته كڼ ده توانيت رزگاري بښت؟»

عيساش (بو سه رنچر اكيښانيان بو داهاتوو له كاتي هاتني دووه مي بو حوكمداني مروّف و پاداشته دانه وي سه رپرستان) سه يري كردن و فه رمووي: «ئمه بو مروّف مه حاله، به لام له لاي خودا هه موو شتيك ده بښت.»

ئينجا په تروس وه لامي دايه وه و پي گوت: «ئوه تا ئيمه وازمان له هه موو شتيك هيناوه و دوات كه و تووين، ئيمه چيمان بو ده بښت؟»

عيساش پي فه رموون: «پرستيتان پي ده ليښم، له نوږوونه وه دا (كاتيك مه سيح بو دوهم جار دپته سه ر زه وي)، كاتيڪ كوري مروّف له سه ر ته ختي شكوي خوي داده نيشيت، ئيه وش كه دوام كه و توون له سه ر دوازه ته خت داده نيشن و دوازه هوزه كه ي ئيسرائيل حوكم ده دن. هه ركه سيكيش له بهر ناوي من، مال يان برا يان خوشك يان دايك يان باوك يان مندا ل يان كي لگه ي به جي هپيشتووه، سه د ئه وه نده وه رده گريته وه و ژيانى هه تاهه تا ييش به ميرات وه رده گريت. به لام زوړ له يه كه مينه كان ده بنه دواهه مين و دواهه مينه كان ييش ده بنه يه كه مين.»

نمونه ي كريكاراني ناو ره ز

پيران و رابه راني جوله كه خويان پي له خه لكي دي كه له پيشتر بوو بو ئه وه ي خودا ريزيان لي بگري به هو ي ميژووي ئاينيان. عيسا فيري كردن كه مروّف به وه ي به كات چهنده له پيشتر بووه شايسته ي به خششي خودا نا بښت، به لكو دوه ستپته سه ر چاكي خودا. له بهر ئه وه فه رمووي:

«چونكه شانسيني ئاسمان له گه و ره ي ماليك ده چپت، به ياني زوو دپته دهر وه تاكو بچپت كريكار بو ره زه كه ي بگريت. له گه ل كريكاره كان روژي به ديناريك ريككه وت، ئينجا ئه واني بو ره زه كه ي نارد.»

«زيك ي كاتزمير نو دووباره چوه دهر وه، له مه يداندا هه نديكي دي كه ي بيني بيكار پراوه ستابوون، پي گوتن: ”ئيه وش پر و نه ره زه كه، چهنديان بكه و ي ده تانده مي.“ ئه وانيش رو يشتن.»

«ئىنجا كاتزمير دوازده و كاتزميري سى پۇيشتەو و ھەمان شتى كردهو. نزيكى كاتزمير پىنجى ئىوارە ديسان پۇيشت، كرىكارى دىكەى بىنى پراوستان، لىي پرسىن: ”بۇچى بە درىژايى پۇژ لىرە بىكار پراوستان؟“

«وھلاميان دايەوھ: ”چونكە كەس بە كرىي نەگرتووين.“ ئەويش پىي گوتن: ”ئىوھش پرونە رەزەكە!“

«كاتىك ئىوارە داھات خاوەن رەزەكە بە سەركارەكەى خۇي گوت: ”كرىكارەكان بانگ بكە و كرىيەكانيان بەدەرى، لەوانەى كۇتايىبەوھ دەستپىكە تاكو يەكەم.“

«جا ئەوانەى كاتزمير پىنج ھاتن، ھەريەكە دىنارىكيان وەرگرت. يەكەمىنەكانىش ھاتن و واينازانى زياتر وەرەگرن، بەلام ھەريەكە دىنارىكيان وەرگرت. كە وەرياندەگرت بۇلەبۇليان بەسەر خاوەن مال دەكرد و دەيانگوت: ”دواھەمىنەكان كاتزميرىك ئىشيان كرىد. تۇش لەگەل ئىمە يەكسانت كرىدن كە گرانى و گەرمای پۇژمان كىشاوھ.“

«وھلامى يەكىكيانى دايەوھ: ”برادەر، من غەدرم لى نەكردوويت. ئايا لەگەل من بە دىنارىك پىك نەكەوتوويت؟ ھى خۇت بە و پىو. من دەمەوئىت بەوھى دواھەمىنىش وەك تۇي بەھمى. ئايا بۇم نىبە ئەوھى دەمەوئىت بە مالى خۇمى بكەم؟ يان چاوت ھەلنايەت چونكە من چاكەم؟“

«بەم شىوھە دواھەمىن دەبنە يەكەمىن و يەكەمىنىش دەبنە دواھەمىن.»^(۱۱۱)

سىيەم باسى مردنى عيسا

عيسا دوازده قوتاببىيەكەى برد و پىي فەرموون: «ئەوا بەرەو ئۇرشەلىم سەردەكەوين، ھەرچى پىغەمبەران لەبارەى كورى مروڤەوھ نووسىويانە دپتە دى. دەدرپتە دەستى نەتەوھەكان (دەسەلاتدارە پۇمانىيەكان)، گالتەى پى دەكرپت و جنىوى پىدەدرپت و تفى لى دەكرپت، بە قامچى لى دەدەن و دەپكوژن. لە پۇژى سىيەمىش ھەلدەستپتەوھ.» (پىغەمبەرانى جولەكە زور بە وردى پىشبنى ھەموو ئەو وردەكارىيانەيان كىردوھ)

به لّام (دوازده قوتابيه كه) هيچ له مه تينه گه يشتن و ئه م باسه لّيان شاراوه بوو، ئه وهى گوترا دركيان پيى نه كرد. (۱۱۳)

خزمه تكار پايه بهرترينه

ئينجا دايقى كوره كانى زه بدى (ياقوب و يوحننا كه قوتابى عيساى مه سيح بوون) له گه ل كوره كانى هاته لاي (عيسا) و كړنوښى برد و داواى لّيكرد شتيكى بو بكتات.

ئو وپش پيى فهرموو: «چيت ده وييت؟» گوتى: «بفرموو با هه ردوو كوره كه م له شانسينيه كه تدا يه كيكيان له لاي راست و ئه وي ديكه يان له لاي چه پت دانیشن.»

عيسا وه لّامى دايه وه: «ئيوه نازانن داواى چى ده كهن. ئايا ده توانن ئه و جامه بخونه وه كه من ده يخومه وه؟ (جامى نازار و قوربانيدان)» وه لّاميان دايه وه: «ده توانين.»

ئو وپش پيى فهرموون: «له راستيدا له جامى من ده خونه وه، به لّام دانیشن له لاي راست و چه پمه وه، بو من نييه بيدهم، به وانه نه بييت كه باوكم بوى ئاماده كردوون.»

كاتيك ده قوتابيه كه بيستان، له دوو براكه نووره بوون. به لّام عيسا بانگى كردن و فهرمووى: «ده زانن سه روځ نه ته وه كان وهك مير فهرانپه واييان به سه ردا ده كهن و گه وره كانيان ده سه لّاتيان به سه رياندا جيپه جى ده كهن. جا له نيو ئيوه دا ئاوا نابيت، به لّكو ئه وهى ده يه وييت له نيوتاندا پايه بهرر بيت، با بيپته خزمه تكار تان و ئه وهش كه ده يه ويى له نيوتاندا بيپته يه كه م، با بيپته به نده تان، هه روهك كورپى مروځف (ئامازه يه بو خوى) كه نه هاتووه تاكو خزمهت بكرىت، به لّكو خزمهت بكتات و ژيانى خوئ به خت بكتات بو كړينه وهى خه لّكيكى زور.» (۱۱۳)

(۱۱۲) لوقا ۱۸: ۳۱-۳۴

(۱۱۳) مه تا ۲۰: ۲۰-۲۸

چاکبونه وهی بارتیماوسی کویر

ئینجا (عیسا و قوتابییه کانی) گه‌یشتنه شاری ئه‌ریحا. له‌و کاته‌ی خو‌ی و قوتابییه‌کانی و خه‌لکیکی زۆر له‌ شاره‌که هاتنه‌ ده‌ره‌وه، سو‌الکه‌ریکی نابینا به‌ ناوی بارتیماوس که به‌ واتای کو‌ری تیماوس دی‌ت، له‌سه‌ر ریگا دانیشتبوو. که بیستی ئه‌وه عیسا‌ی ناسیره‌ییه، هاواری کرد: «عیسا‌ی کو‌ری داود، به‌زه‌ییت پی‌مدا بیته‌وه!»

زۆر که‌س ئه‌ویان سه‌رزهنشت کرد تا‌کو بی‌ده‌نگ بی‌ت. به‌لام زۆر به‌رزتر هاواری ده‌کرد: «کو‌ری داود، به‌زه‌ییت پی‌مدا بیته‌وه!»

عیسا‌ راوه‌ستا، فه‌رمو‌وی: «بانگی بکه‌ن.» ئه‌وانیش نابینا‌که‌یان بانگ‌کرد و پێیان گوت: «وره‌ت به‌رز بی‌ت! هه‌سته، بانگت ده‌کات.» ئیتر که‌واکه‌ی فری‌دا و هه‌ستا‌یه‌وه، هاته‌ لای عیسا‌.

عیسا‌ لێی پرس‌ی: «چیت ده‌وی بۆت بکه‌م؟» نابینا‌که‌ پێی گوت: «راب‌ی، با ببینم.»

عیسا‌ش پێی فه‌رمو‌و: «پرۆ! باوه‌ره‌که‌ت تو‌ی چاک‌کرده‌وه.» ده‌سته‌جێ بی‌نایی بۆ گه‌رایه‌وه و به‌ ریگادا دوا‌ی عیسا‌ که‌وت.^(١١٤)

عیسا ده‌بیته‌ میوانی زه‌کای با‌جگر

ئینجا (عیسا) چو‌وه ناو ئه‌ریحا (شاریکه‌ نزیکه‌ی هه‌شت کیلۆمه‌تر له‌ رۆژئاوا‌ی روبا‌ری ئوردون دو‌وره) و پێیدا تیده‌په‌ری. له‌وێ کابرا‌یه‌کی لیبو‌و به‌ ناوی زه‌کا، ده‌وله‌مه‌ند و گه‌وره‌ی با‌جگران بو‌و. ده‌یویست ببینیت عیسا‌ کتیه‌، به‌لام له‌به‌ر خه‌لکه‌که‌ نه‌یده‌توانی، چونکه‌ کورته‌بالا‌ بو‌و. رایکرد و سه‌رکه‌وته سه‌ر دار هه‌نجیری‌ک تا‌کو ببینیت، چونکه‌ عیسا‌ به‌ویدا تیده‌په‌ری.

که‌ عیسا‌ گه‌یشته‌ شو‌پنه‌که، چاوی هه‌لپه‌ری و پێی فه‌رمو‌و: «زه‌کا، خیرا وه‌ره‌ خواره‌وه، چونکه‌ ده‌بی‌ت ئه‌م‌رۆ له‌ ما‌لی تو‌ بمینمه‌وه.» جا خیرا هاته‌ خواره‌وه و به‌ خو‌شییه‌وه پێشو‌ازی لیک‌کرد.

(١١٤) مه‌رقۆس ١٠: ٤٦-٥٢

هەموو بینیان و دەستیان کرد بە بۆلەبۆلکردن و گوتیان: «چووہ بووہ تە میوانی گوناھباریک.»

بەلام زەکا پراوہ ستا و بە مەسیحی خاوہن شکۆی گوت: «گەورەم، ئەوہ تا نیوہی سامانە کەم دەدەمە ھەژاران و ئەگەر بە ھەر شێوہیەک فیلم لە کەسێک کردییت، چوارقاتی دەدەمەوہ.»

عیساش پێی فەرموو: «ئەمپۆ پزگاری بۆ ئەم مائە ھات، لەبەر ئەوہی ئەویش (بە رەچەلەک) کورپی ئیبراھیمە (لەرپڤگەیی باوہرەوہ بووہ کورپی پۆحیی ئیبراھیمی باوکی باوہرداران)، چونکە کورپی مرووف ھاتووہ بەدوای لەناوچواندا بگەرپیت و پزگاریان بکات.»

چیرۆکی دە کۆیلە کە

کاتیەک (خەلکە کە) گوتیان لەمانە دەگرت، (عیسا) درپژەیی پێدا و نموونەییەکی ھێنایەوہ، چونکە لە ئۆرشەلیم نزیك بوو، وایان دەزانی کە پاشایەتی خودا خەریکە ئیستا دەردەکەوێت (وایان دەزانی کە عیساش دەبیتە پاشایەکی سیاسی و لەسەر زەوی پاشایەتی خودا دادەمەزرێنیت و لە ھوكمی پۆمانییەکان پزگاریان دەکات. ئیتر نموونەییەکی بۆ باسکردن کە روونی دەکاتەوہ ئەو بەو شێوہیە فەرمانرەوایەتی ناکات، ئینجا تییگەیاندن کە ھەر دەبی بۆ ماوہییەکی کاتی زەوی بەجیھیلن. پێویستە ئەوانیش سەرپراست بن، بۆ ئەوہی کاتیەک بۆ جاری دووہم دیت پاداشتیان بداتەوہ). ئینجا فەرموو: «پیاوماقوڵیک بۆ ولایتیکی دوور پۆیشت، تاوہ کو شانشینیک بۆ خووی وەرگریت و بیتەوہ. دە لە کۆیلەکانی خووی بانگکرد و دە کیسە زیوی پێدان و پێی گوتن، ھەتا دیمەوہ بازرگانی بکەن.

»بەلام دانیشتووانی ناوچە کە رقیان لیتی بوو، شاندىکیان بەدوایدا نارد و گوتیان: «نامانەوێت ئەمە پاشایەتیمان بکات.»

»ئەوہ بوو کە گەپراپەوہ پاشایەتیە کە وەرگریت، فەرمانی دا ئەو کۆیلانەیی زیوہ کەیی پێدابوو بانگ بکرینە لای، تاکو بزانیت چییان لە بازرگانی قازانچ کردووہ.

«یہ کہ میان ہات و گوتی: ”گہورہم، کیسہ زیوہ کہت دہ کیسہ زیوی قازانچ کردووه.“
»ئەویش پیی گوت: ”ئافەرین کۆیلە ی چاڭ، چونکە لە گەمترین شت دەستپاڭ بوویت، ببە بە فرمانرەوای دہ شار.“

»دووہ میان ہات و گوتی: ”گہورہم، کیسہ زیوہ کہت پینج کیسہ زیوی قازانچ کردووه.“

»بەمەشیانی گوت: ”تۆش ببە بە فرمانرەوای پینج شار.“

»ئەوی دیکە ہات و گوتی: ”گہورہم ئەوہتا کیسہ زیوہ کہت، لە دەستەسپرێک پیچاپووہوہ و ہەلمگرتبوو. لە راستیدا لیت ترسام، لەبەر ئەوہی پیاویکی سەختیت، ئەوہی داتنەناوہ دەبیہیت و ئەوہی نەتچاندووہ دروینە ی دہ کہیت.“

»ئەویش پیی گوت: ”ئە ی کۆیلە ی بەدکار، بە زارت تاوانبارت دہ کہم، کہ دەتزان ی کابرایہ کی توندم، ئەوہی دامنەناوہ دەبیہم و ئەوہی نەمچاندووہ دروینە ی دہ کہم. ئیتر بوچی زیوہ کہمت لە بانک دانەنا، کاتیڭ دہ ہاتمەوہ لە گەل قازانجە کہ ی وەرمدە گرتەوہ؟“

»بەوانە ی گوت کہ لەو ی پراوہ ستابوون: ”کیسہ زیوہ کہ ی لی بسەننەوہ و بیدەنە ئەوہی دہ کیسہ زیوہ کہ ی پییہ.“

»ئەوانیش پێیان گوت: ”گہورہم، دہ کیسہ زیوی ہە یە!“

»وہ لامی دایەوہ: ”پیتان دە لیم: ئەوہی ہە یە تی (ئەوہ ی سەرراستە و تیدە کوشیت) پیی دە دریت، بە لام ئەوہی نیہ تی، تەنانەت ئەوہی ہە شہ تی لی دە سە نریتەوہ. دوژمنانیشم، ئەوانە ی نە یاندە ویست پاشایہ تیان بکہم، بیانہیننە ئیرە و لەبەردەم بیانکوژن.“»

کہ ژاوی پاشایانە

دوای ئەوہی عیسا ئەمە ی فەرموو، لە پیشەوہ رویشت و بەرەو ئۆرشە لیم سەرکہوت.^(۱۱۰)

لهو كاته دا جه ژنى په سخه ى چوله كه كان نزيك بوو، زور كهس له گونده كانه وه پيش جه ژن بو ژور شه ليم هاتبوون تاكو خويان (له گوناوه) پاك بكنه وه. جا داواى عيسايان ده كرد، له هوشه كاني په رستگا پراوه ستابوون به يه كتر يان ده گوت: «راتان چيه؟ ئايا بو جه ژن نايه ت؟» كاهينانى بالا و فهرسيه كانيش فهرمانيان ده ركردبوو ته گهر يه كيك بزانيه ت نهو له كوټيه، ده بيه ت ناشكر اى بكات، تاكو بيگرن.

بۇنخوشكر دنى عيسا بو مردن

شه ش پوژ پيش جه ژنى په سخه عيسا هاته بيه ت عه نيا كه له عازرى ليوو، نه وه ى عيسا له نيو مردووان هه ليستانده وه. له وى شيوټكيان بو تاماده كرد، مهرسا خزمه تى ده كرد، له عازريش يه كيك بوو له وانى له گه لى پاليدابووه. (۱۱۷) (عيسا) له مالى شيمونه گول بوو، (۱۱۷) مريه ميش نيو ليه تر بو ى ناردينى بيه گه ردى گرانبه هاى هينا و پي عيساى چه وركرد، ئينجا به قزى پيه كاني عيساى سرييه وه و ماله كهش پر بوو له بو ى خو ش.

يه هوزاى نه سخه ريو تى كه يه كيك بوو له قوتابيه كاني و به ته ما بوو به گرتنى بدات، گوتى: «بو چى نه م بو نه به سى سه د دينار نه فرو شرا و نه درا به هه ژاران؟» نه مه ى گوت نه ك له بهر نه وه ى خه مى هه ژاران ده خوات، به لكو له بهر نه وه ى دز بوو و سندوقى پاره شى له لا بوو، هه رچى تيدا دابزابووايه ده بيه رد. (۱۱۸)

به لام عيسا فهرمووى: «وازى لى به ينن. بو بيزارى ده كه ن؟ كار يكي چا كى بو من كرد. هه ژاران هه ميشه له گه لتانن، كه ى ويستان ده توانن چا كه يان له گه ل بكن، به لام من هه ميشه له لاتان نيم. نه وه ى له ده ستى هات كردى، زوو جه سته ى منى بو ناشت چه وركرد (عيسا ئاماژه ى كرد بو نزيكبوونه ى مردنى له سه ر خاچ و ناشتنى. له و سه رده م بهر له ناشتن مردوويان به زه يت چه وركردووه و بۇنخوشيان كردووه). راستيتان پى ده ليم: له هه ر شوټيكي

(۱۱۶) يو حه نا ۱۱: ۰۵ - ۱۲: ۲

(۱۱۷) مه تا ۲۶: ۶

(۱۱۸) يو حه نا ۱۲: ۳ - ۶

له جيهاندا ئەم مزگىنييه پابگه يه نرئيت، وهك يادكردنه وه يهك باسى ئەو هوش ده كرئيت كه ئەم ژنه كردوو يه تى.»^(۱۱۹)

كاتئيك ژماره يه كى زۆر له جوله كه كان زانيان عيسا له وئيه، هاتن، نهك ته نها له بهر عيسا، به لكو بو بينينى له عازريش كه له ئيو مردووان هه ئيستانده وه. ئەوسا كاهينانى بالا ته گبيريان كرد له عازريش بكوژن، چونكه ژماره يه كى زۆر له جوله كه كان به هوئى ئەو وه وه ده پوئيشتن و باوه پريان به عيسا ده هئينا.^(۱۲۰)

(۱۱۹) مەرقۆس ۱۴: ۶- ۹

(۱۲۰) يۆهنا ۱۲: ۹- ۱۱

كوپى مروڤ نه هاتووه
تاكو خزمهت بكرىت،
به لكو خزمهت بكات و ژيانى
خوى به خت بكات
بو كرپنه وهى خه لكىكى زور.

به شی پینجه م

ئو ههفته یه تیایدا عیسا مرد

عیسای مه سیح ده چیتته ناو ئور شه لیم

بو به یانی ئه و ئاپوره به له خه لك كه هاتبوون بو جه ژن، بیستیان كه عیسا دیت بو ئور شه لیم.^(۱۲۱)

كاتیك له گوندی بیته فاجی (گوندیكى بچووكه به واتای «مالی ههنجیر» دیت) و بیته نیا (گوندیكى بچووكه به واتای «مالی ته زیهت و ناخوشی» دیت) نزیك بووه وه، كه له لای ئه و كیهوی كه كیوی زهیتوونی پی ده گوتریته، دووان له قوتابییه كانی نارد و فهرمووی: «پرۆنه ئه و گوندهی به رامبهرتان، كه ده چنه ناوی، ده بینن جاشكیك به ستراره ته وه هه تا ئیستا كه س سواری نه بووه، بیهك نه وه و بیهینن. ئه گهر یه كیك پرساری لیکردن: «بوچی ده یكه نه وه؟» له وه لامدا بلین: «گهره مان پیوستی پییه تی.»

دوو قوتابییه كه چوون و چی پی گوتبوون بینیان. كاتیك جاشكه كه یان ده كرده وه، خاوه نه كانی لییان پرسین: «بوچی جاشكه كه ده كه نه وه؟»

گوتیان: «گهره مان پیوستی پییه تی.»

ئینجا بو عیسایان هیئا و كه واكانیان خسته سه ر جاشكه كه و عیسایان سواری كرد. كاتیك به پرۆه بو،^(۱۲۲) زوریش كه واكانیان له سه ر ریگا كه راخست، هه ندیكیش له باخه كان لقه داریان بریبووه وه. ئه وانه ی له پییشیه وه و ئه وانه ش كه له دوایه وه ده رویشتن، هاواریان ده كرد: «هۆسانا! پیروژه ئه وه ی به ناوی یه زدانه وه دیت!» «پیروژه ئه و شانشینه ی داودی باوكمان كه دیت!» «هۆسانا بو خودا!».^(۱۲۳)

(۱۲۱) یوحنا ۱۲: ۱۲

(۱۲۲) لوقا ۱۹: ۲۹-۳۶

(۱۲۳) مه رقوس ۱۱: ۸-۱۰

له یژاییه که ی کوی زهیتوون نزیك بووه وه (له ئۆرشه لیم)، هه موو کۆمه لئ قوتابییه کان ده ستیان پیکرد به شادی و به دهنگی به رز ستایشی خودا بکه، بۆ هه موو ئه و په رجوانه ی بینیان، ده یانگوت:

«پیرۆزه ئه و پاشایه ی به ناوی یه زدانه وه دیت!»
«ئاشتی له ئاسمان و شکۆ بۆ خودا له به رزایی!»

هه ندیک فه ریس ی ئیو خه لکه که، به عیسیان گوت: «مامۆستا، قوتابییه کانت سه رزه نشت بکه.»

وه لامی دایه وه: «پیتان ده لیم: ئه گه ر ئه وانه بیده نگ بن، به رده کان هاوار ده که ن.»

کاتیک له ئۆرشه لیم نزیك بووه وه و شاره که ی بین ی، بۆ گریا، فه رموی: «خۆزگه بتزانیایه، ته نانه ت تۆش، له م رۆژه دا چ شتیک بۆت مایه ی ئاشتییه! به لام ئیستا له به رچاوت شاراوه یه. رۆژانیکت به سه ردیت، که دوژمانت سه نگه رت لئ ده گرن، ئابلقه ت ده دن و له هه موو لایه که وه ده ورت ده گرن. خۆت و منداله کانت له ناو شوورا کانت له گه ل زه وی ته خت ده کرین. به ردت به سه ر به رده وه ناهیلن، چونکه کاتی به سه رکردنه وت نه زانی.»^(۱۲۴)

کاتیک عیسا چوه ناو ئۆرشه لیم، هه موو شاره که خرۆشا و گوتیان: «ئمه کییه؟»

خه لکه که ش ده یانگوت: «ئمه پیغه مبه ر عیسیایه، خه لکی ناسیره ی جه لیله.»^(۱۲۵)

نابینا و شه له کان له په رستگا هاتنه لای و ئه ویش چاکی کردنه وه. به لام کاتیک کاهینانی بالآ و مامۆستایانی ته ورات ئه م کاره سه رسوره یته رانه یان بین ی که ئه و کردی، هه روه ها مندالانیش که له حه وشه کانی په رستگا هاواریان ده کرد: «هۆسانا بۆ کوری داود!» تووره بوون و لییان پرس ی: «گویت لیه ئه و مندالانه

(۱۲۴) لوقا ۱۹: ۳۷-۴۴

(۱۲۵) مه تا ۲۱: ۱۰-۱۱

جی ده لئین؟»

عیساش پئی فہرموون: «بہ لئی، ئەی قەت (لە زەبووری ۸) نە تاخویندووہ تەوہ:

«(لە زاری مندالان و شیرەخۆرانەوہ

ستايشت بۆ خۆت دارشتووہ؟»

ئەوسا بەجی هیشتن و چووہ دەرەوہی شار، بەرەو گوندی بیت عەنیا بەرێکەوت و شەو لەوئ مایەوہ. (۱۲۶)

ژیانی بئ بەرھەم (وانەیک لە دار ھەنجیرەوہ)

بۆ بەیانی کە (عیسا و قوتابیہ کان) بیت عەنیا یان بەجیھت، عیسا برسی بوو. لە دوورەوہ دار ھەنجیرێکی بینی گەلای کردبوو، پرووی تیکرد تاکو شتیکی پێوہ بینی. گەیشتە لای و لە گەلا زیاتر ھێچی پێوہ نہ بینی، چونکە وەرزی ھەنجیر نہ بوو. ئینجا پئی فہرموو: «ئیتەر ھەرگیز کەس لە بەرت ناخوات.» قوتابیہ کانیشی گوئیان لیبوو. (پێدەچیت عیسا بەم وشانە مەبەستی لەوہ بووہ کە گەلی جولە کە بەو دار ھەنجیرە دەچن، وا دەر دەکەوێت کە بەردارە، بەلام لە لایەنی رۆحییەوہ نەزۆکە.)

جارێکی دیکە عیسا پێشینی مردنی خۆی دەکات

ھەندیک یۆنانی (بە جولە کە بوو) لە نیو ئەوانە بوون کە ھاتبوون لە جەژندا خواپەرستی بکەن، ئەمان ھاتنە لای فیلیپۆسی خەلکی بیت سەیدای جەلیل، پێیان گوت: «گەرەم، دەمانەوێت عیسا ببینن.» فیلیپۆسیش ھات و بە ئەندراوسی گوت، ئینجا ئەندراوس و فیلیپۆس ھاتن و بە عیسیان گوت.

عیساش وەلامی دانەوہ و فہرموو: «کاتی شکۆدارکردنی کورپی مرۆف ھاتووہ (کورپی مرۆف ئەو ناسناوہیہ کە عیسا مەسیح لە ماوہی ژیانی لەسەر زەوی بۆ خۆی بە کاری ھێناوہ). راستی راستیان پئی دە لئیم، دەنکە گەنم

(۱۲۶) مەتا ۲۱: ۱۴-۱۷

(۱۲۷) مەر قۆس ۱۱: ۱۲-۱۴

ئەگەر نەكەوئىتە ناو زەوى و نەمرىت، بە تەنھا دەمىنئىتەو. بەلام كە مرد، ئەوسا بەرھەمى زۆر دەدات. ئەوھى ژيانى خۆى خۆشدەوئىت دەيدۆرئىت، بەلام ئەوھى لەم جىھانەدا رقى لە ژيانى خۆى دەبىتەو، ئەوا بۆ ھەتاهەتايە ژيانى دەپارئىت. ئەوھى خزمەتم دەكات با بەدوام بکەوئىت. ئىتر من لە ھەر شوئىتەك بىم، خزمەتكارىشم لەوئىتە. ئەگەر يەكئىك خزمەتم بکات (پەيامى مەسىح رابگەيەتت و خزمەتى باوہرداران بکات) باوكم رىزى لى دەگرىت.»

«ئىستا خەمبارم، چى بلىم؟» باوکه لەم کاتە پرگارم بکە؟» نەخىر بەلام من بۆ ئەم کاتە ھاتووم. ئەى باوک، ناوت شکۆدار بکە!»

جا دەنگىك لە ئاسمانەو ھات: «شکۆدارم کردوو ھ و شکۆدارىشى دەکەمەو. ئەو خەلکەى لەوئى ئامادەبوون گوئيان لىوو، گوئيان: «ھەورەتريشقە بوو!» ھەندىكى دىکەيان گوئيان: «فرىشتەيەك بوو قسەى لەگەل کرد.»

عيسا وەلامى دايەو ھ و فەرمووى: «ئەو دەنگەى ھات بۆ من نەبوو، بەلکو بۆ ئىو ھو. ئىستا کاتى ھو کمدانى ئەم جىھانەيە. ئىستا سەرۆكى ئەم جىھانە دەردەکرىت. کاتىك منىش لە زەويەو بەرز دەکرىمەو، ئەوا ھەمووان بۆ لای خۆم رادەکىشم.» ئەمەى گوت ئاماژەى کرد بەو شىو ھەردنەى كە دەبىت ھمىت.

خەلکەكە وەلاميان دايەو ھ: «لە تەوراتدا بىستوو مانە كە مەسىح ھەتاهەتايە دەمىنئىتەو، ئىتر چۆن دەلئى «كورى مرؤف دەبىت بەرز بکرىتەو»؟ ئەم كورى مرؤفە كىيە؟»

عيساش پىي فەرموون: «رووناكىيەكەتان بۆ كاتىكى كورت لەسەر دەمىنئىتەو. بپۆن ھەتا رووناكيتان لەگەل، نەو ھەك تارىكيتان بەسەردا بىت، چونكە ئەوھى بە تارىكىدا دەپرات نازانى بۆ كوئى دەپرات. باوہر بە رووناكىيەكە بھىنن ھەتا رووناكىيەكەتان لەگەلدايە، تاكو ببنە رۆلەى رووناكىيەكە.»

خەلکىكى زۆرى جولەكە بەردەوامن لە باوہر نەبوونيان بە عيساى مەسىح

عيسا ئەمانەى فەرموو، رۆيشت و خۆى لىيان شار دەو ھ.

ھەرچەندە زۆر پەر جووى لە بەردەميان کرد، بەلام باوہر پريان پى نەھىنا، تاكو وتەى ئىشاييا پىغەمبەر بىتە دى كە گوتى:

﴿ئەي يەزدان، كى باوەرى بە پەيامەكەمان كرد؟﴾

ھىزى يەزدان بۆ كى دەرکەوت؟﴾

لەبەر ئەو ئەيانتوانى باوەر بەيىن، چونكە ئىشايا لە شوئىئىكى دىكە گوتى:

﴿چاويانى كوڤر و دلئانى رەقكردوو،

بۆ ئەوھى بە چاويان نەبينن و بە دلئان تىنەگەن،

نەوھەك بگەرئىنەوھ و منىش چاكيان بكەمەوھ.﴾

ئىشايا ئەمانەى گوت، چونكە شكۆى ئەوھى بينى و باسى كرد.

ھەرچەندە ژمارەيەكى زۆر لە رابەرەكانىش (رابەرانى جولەكە) باوەريان پىي ھىئا، بەلام لەبەر فەرىسىيەكان راياننەدەگەياند نەوھەك لە كەنىشت دەربركىن، چونكە شكۆى خەلكيان لە شكۆى خودا زياتر خۆشدەويست (حەزيان دەكرد لە بەرچاوى خەلك پەسەند بن و خەلك لىيان رازى بىت).

عيساش ھاواری كرد و فەرمووى: «ئەوھى باوەرم پىي بەئىت، باوەر بە من ناھىئىت، بەلكو بەوھى ناردوومى، ئەوھش كە دەمبىئىت، ئەوھ دەبىئىت كە ناردوومى. من ھەك پووناكى ھاتوومەتە جىھان، تاكو ھەركەسىك باوەرم پىي بەئىت لە تارىكىدا (تارىكى رۆحى) نەمىئىتەوھ.

«ئەگەر يەككى گوىى لە وتەكانم بوو و كارى پىي نەكرد، من ھوكمى نادەم، چونكە نەھاتووم تاكو جىھان ھوكم بەدەم، بەلكو جىھان پزگار بكەم. ئەوھى رەتم بكاتەوھ و وتەكانم ھەرنەگرىت، يەككى ھەيە ھوكمى بەدات، ئەو قسەيەى كە من كردم لە پۆژى دوايىدا ھوكمى بەدات. من لە خۆمەوھ قسەم نەكردوو، بەلكو ئەو باوكە كە ناردوومى راپسپاردووم كە چى بلىم و چ قسەيەك بكەم. دەزانم راپسپاردەى ئەو ژيانى ھەتاهەتايى، جا ھەرچى دەيلىم، چۆن باوك پىي فەرمووم ئاوا دەيلىم.»^(١٢٨)

كاتىك ئىوارە داھات، عيسا و قوتابىيەكانى چوونە دەرەوھى شار.

دار هه نجیره که وشك ده بیټ

به یانی (عیسا و قوتابییه کان) به ویډا تیده په رین، دار هه نجیره که یان بینی له په گه وه وشك بووه. په ترۆس بیری که وته وه و گوټی: «رابی، سه یر بکه! دار هه نجیره که ی نه فره ت لیکرد، وشك بووه!»

عیسا وه لآمی دایه وه: «باوه پرتان به خودا هه بیټ. راستیتان پئی ده لیم: ئه وه ی به م کیوه بلیت ”هه لیکه نرئی و بکه وه ناو ده ریاوه،“ له دلدا گومان نه کات، به لکو باوه پ بکات ئه وه ی ده یلیت ده بیټ، ئه وا بو ی ده بیټ. له بهر ئه وه پیتان ده لیم: هه موو ئه وه ی داوای ده کهن و نوژی بو ده کهن، باوه پ بکه ن که وه رتانه گرتووه، بوټان ده بیټ. کاتیک ده وه ستن نوژی بکه ن، ئه گهر شتیکتان به سه ر یه کیکه وه هه بیټ لئی خوښن، تاکو باوکیشتان ئه وه ی که له ئاسمانه له گوناوه کانتان خوښ بیټ. به لام ئه گهر ئیوه لئ خوښ نه بن، باوکی ئاسمانیشتان له گوناوه کانتان خوښ نابیت.»

جوله که سه بارت به ده سه لاتی عیسا پرساری لی ده کهن

دیسان هاتنه وه ئور شه لیم، عیسا له حه وشه کانی په رستگا پیاسه ی ده کرد، کاهینانی بالا و ماموستایانی ته ورات و پیران هاتنه لای و لیان پرسی: «ئمانه به چ ده سه لاتیک ده که یت؟ کی ئه م ده سه لاته ی به تو داوه ئه م شتانه بکه یت؟»

عیسا پئی فهرموون: «پرساریکتان لی ده که م، وه لامم بده نه وه، منیش پیتان ده لیم به چ ده سه لاتیک ئمانه ده که م: له ئاوه لکیثانی یه حیا له ئاسمانه وه بوو یان له مروڤه وه؟ وه لامم بده نه وه!»

له یتو خویندا که وتنه راویژ کردن، گوتیان: «ئه گهر بلین: ”له ئاسمانه وه بو،“ ده لیت: ”بوچی باوه پرتان پئی نه کرد؟“ به لام ئه گهر بلین: ”له مروڤه وه بو...“ له خه لک ده ترسان، چونکه یه حیا له لای هه مووان به راستی به پیغمبر داده نرا.

ئینجا وه لآمی عیسیان دایه وه: «نازاین.» عیسا پئی فهرموون: «منیش پیتان نالیم به چ ده سه لاتیک ئمانه ده که م.»^(۱۴۹)

نمونەى دوو كورەكە

عیسا فەرمووی: «راتان چییە؟ پیاویك دوو كورى هەبوو. چووە لای یەكەمیان و گوتی: «كۆرم ئەمپۆ بپۆ لە رەزەكەدا كار بكە.»

«ئەویش وەلامى دایەو: «ناجم.» بەلام پاشان پەشیمان بوووە و چوو.

«چووە لای دووهم و هەمان قسەى كرد. وەلامى دایەو: «بەسەرچا، گەورەم!» بەلام نەچوو.

«ئایا كام لەم دووانە بە خواستى باوكیان كرد؟» گوتیان: «یەكەمیان.» عیسا پێی فەرموون: «راستیتان پێ دەلێم: باجگران و لەشفرۆشان (ئەگەر باوەرپهینن) لە چوونە ناو شانشینى خودا پێشتان دەكەون، چونكە یەحیا (لەئاوھەلكیش) بە رێگای راستودروستی بۆ لاتان هات و ئیوہ باوەرتان پێی نەكرد، بەلام باجگران و لەشفرۆشان باوەریان پێی كرد. دواتر كە بینیشتان، هەر تۆبەتان نەكرد و باوەرتان پێی نەكرد.»

نمونەى رەزەوانە بكوژەكان

عیسا بە رابەران و سەرۆك كاهینانى فەرموو:

گوێ لە نمونەیهكى دیکە بگرن: «گەرەى مائیک هەبوو رەزیکى چاند، دەوروبەرەكەى پەرژین كرد، گوشەریكى تری تیدا هەلكۆلى (بۆ دروستکردنى شەراب) و قوللەیهكى چاودێرى بنیاد نا. بە رەزەوانانى سپارد و گەشتى كرد.^(١٣٠)

لە وەرزی خۆیدا خزمەتكارێكى بۆ رەزەوانەكان نارد، تاكو بەرھەمى رەزەكە لە رەزەوانەكان وەربرگرت. بەلام گرتیان و لێاندا و بە دەستى بەتال ناردییانەو. دیسان خزمەتكارێكى دیکەى بۆ ناردن، سەرى ئەمیشیان شكاند و سووكایەتییان پێ كرد. یەكێكى دیکەشى نارد، ئەویشیان كوشت. زۆر خزمەتكارى دیکەشى نارد، لە هەندێکیان دا و هەندێکیان كوشت.

«یه کیکی مابوو، کورپه خوشه ویسته که ی، له کۆتاییدا ئه ویشی بو لایان نارد، گوتی: ”پیزی کورپه کهم ده گرن.“

«به لام ئه و پزه ووانانه به یه کترین گوت: ”ئه وه تا میراتگر، با بیکوژین، تاکو ببینه میراتگر.“ ئینجا گرتیان و کوشتیان و فرییان دایه دهره وه ی پزه که.

«کاتیك خاوه ن پزه که دیت، چی له م پزه ووانانه ده کات؟»

وه لامیان دایه وه: «ئه و خراپه کارانه به خراپی له ناوده بات و پزه که ش ده داته ده ست پزه ووانانی دیکه، ئه وانه ی له وهرزی خو ی به ره می ده ده نئ.»

عیسا پیی فهرموون: «قه ت له نوو سراوه پیرۆزه کان (زه بووری ۱۱۸) نه تان خویندوو ته وه:

«ئه وه به رده ی وه ستاکان په تیان کرده وه (ئاماژه یه بو خو ی وه که مه سیح که له لایه ن جوله که کانه وه په تکرایه وه)

بوو به گرن گترین به ردی بناغه،

ئه مه له لایه ن یه زدانه وه بوو،

له به رچاومان سهیره ؟

«له بهر ئه وه پیتان ده لیم: شانشینى خودا لیتان ده سه نریته وه و ده دریته نه ته وه یه که که به ره م ده دات (گه لی جوله که گه لی هه لپژێردراوی خودا بوون و چوونه ناو شانشینى خودا بو ئه وان بوو. به لام له گه ل هاتنى عیسا ی مه سیح و ده ستپیکى په یمانى نو ی نه ته وه کانى دیکه ش هه مان ئاستیان پی درا). ئه وه ی به سه ر ئه م به رده دا بکه ویت (به هو ی گرن گپینه دانى) تیکده شکیت، ئه وه ش که به رده که به سه ریدا بکه ویت وردوخاشی ده کات.»

کاتیك کاهینانى بالآ و فه ریسیه کان نموونه کانیا ن بیست، زانیان باسی ئه وان ده کات.

له بهر ئه وه ده یانو یست بیگرن، به لام له خه لکه که ترسان، چونکه به پیغه مبه ریان داده نا.

نمونه‌ی داوه‌تی پاشا

عیسا دووباره به نمونه قسه‌ی بۆ کردن، فرمووی: «پاشایه‌تی ئاسمان له پاشایه‌ک ده‌چیت (ئاماژه‌یه بۆ خودا) که زهماوه‌ندی بۆ کوره‌که‌ی گیرا. کۆیله‌کانی نارد (ئاماژه‌یه بۆ پیغه‌مبه‌ران و نیردراران) تاکو بانگه‌یشتکراوان بۆ زهماوه‌نده‌که بانگ بکن، به‌لام نه‌یانویست بیین (ئاماژه‌یه بۆ گه‌لی جوله‌که که بانگه‌یشتی خودایان ره‌تکرده‌وه).

«دیسان کۆیله‌ی دیکه‌ی نارد و گوتی: ”به بانگه‌یشتکراوان بڵین، ئه‌وه‌تا شیوم ئاماده‌ کردوه، گا و دابه‌سته‌کانیشم سه‌ربرپوه و هه‌موو شتیک ئاماده‌یه. وه‌رنه زهماوه‌نده‌که!“

«به‌لام گوئیان نه‌دایئ و پۆیشتن، یه‌کیک بۆ کیلگه‌که‌ی و ئه‌وی دیکه بۆ بازگانیه‌که‌ی (سه‌رقال بوون به کاروباری ماددی و ژیانی دنیا نه‌که به خودا). ئه‌وانی دیکه کۆیله‌کانی ئه‌ویان گرت و سووکایه‌تیان پئ کردن و کوشتیانن (ئاماژه‌یه بۆ کوشتنی پیغه‌مبه‌ران و نیردروانی خودا). جا پاشا زۆر تووره بوو، سوپاکه‌ی نارد و بکوژه‌کانی له‌ناوبرد و شاره‌که‌یانی سووتاند.

«ئینجا به کۆیله‌کانی گوت: ”زه‌ماوه‌ند ئاماده‌یه، به‌لام ئه‌وانه‌ی که بانگه‌یشتم کردن شایسته نه‌بوون، که‌واته برۆنه سه‌ر رینگاکان و ئه‌وه‌ی بینیان بۆ زهماوه‌نده‌که بانگه‌یشتی بکن. (ئاماژه‌یه بۆ ئه‌وه‌ی که خودا هه‌موو مرؤفایه‌تی بانگه‌یشت ده‌کات بۆ تۆبه‌کردن و ژیانی هه‌تاهه‌تایی!)“ ئه‌و کۆیلانه‌ش چوونه سه‌ر رینگاوبانه‌کان و هه‌موو ئه‌وانه‌ی له‌ باش و خراپ بینیان کۆیان کردنه‌وه، تاکو زهماوه‌نده‌که پرپوو له‌ میوان.

«کاتیک پاشا هاته ژووره‌وه بۆ ئه‌وه‌ی میوانه‌کان بینیت، له‌وی یه‌کیکی بینی جلی زهماوه‌ندی له‌به‌ر نه‌کردبوو. (نه‌ریت وابوو میوانانی شایی به‌رگیکیان پئ دراوه له کاتی هاته‌نه‌ ژووره‌وه پۆشیویانه، نه‌پۆشیننی ئه‌و جله سوکایه‌تی بووه به میوانداریه‌که.) پئی ده‌لئیت: ”براده‌ر، چۆن بی جلی زهماوه‌ند هاتیه ژووره‌وه؟“ ئه‌و بی‌ده‌نگ بوو (عیسا به‌مه‌جازی ئاماژه ده‌کات بۆ ژیانی نووی که خودا به باوه‌رداری ده‌به‌خشیت).

«ئینجا پاشا به خزمه‌تکارانی گوت: ”په‌لبه‌ستی بکن و فریبدنه‌ تاریکی

دەرەو، جا لهوئی دهگرییت و جیرهی ددانهکانی دیت. «(ئاماژیه بو سزای گوناهاران له رۆژی دوایی.)»

«چونکه بانگهپشتکراوان زۆرن، بهلام ههلبژێردراوان کهمن.»

سهراهندان به قهيسهر

ئینجا فهريسييهکان رۆيشتن و تهگبیريان کرد چون عيسا به قسهی خوی توش بکهن. قوتابيهکانی خویان و هيرۆدسيهکانيان (هيرۆدسيهکان کومه لیکي سياسي بوون که پشتگیری دهسهلاتی هيرۆدوسی پاشا و داگیرکاری رۆمانيان دهکرد) نارده لای و گوتيان: «مامۆستا، دهزانی تۆ راستگۆیت و ریکای خودا به راستی فێرده کهیت و گوئی به کهس نادهیت، چونکه تهماشای روالهتی خه لک ناکهیت. کهواته پیمان بفرموو رات چیه: دروسته سهراهنه بدهينه قهيسهر یان نا؟»

عيسا که به نیازخرایی ئەوانی دهزانی، فرمووی: «ئهی دوو پرووان، بۆچی تاقیم ده که نهوه؟ پارهی سهراهنه پيشان بدن.» ئەوانیش دیناریکیان بو هینا. پێی فرموون: «ئهم وینه و نووسینه هی کییه؟»

وهلامیان دابهوه: «قهيسهر.»

پاشان (عيسا) پێی فرموون: «هی قهيسهر بدهنه قهيسهر، هی خوداش بدهنه خودا.»

که گویان لیبوو سهراسام بوون، ئینجا به جیان هیشته و رۆيشتن.

زیندوو بوونهوهی مردووان

سهدوقیهکان یه کیک بوون له سێ کۆمهله سهرهکیه کهی جوله که، له گه ل فریسی و ئەسیناییهکان. ژمارهیان که متر بوو له فهريسيهکان، بهلام رۆشنیران و دهوله مندانه و خه لکی کاهینیتی ئه رستۆکراتیان له خوگر تبوو. ئەو کۆمه له یه ناوه کهی له (سادوق) هوه هاتبوو، که سهروکی کاهینانی سهردهمی ههردوو پاشایهتی داود و سلیمان بوو. سهدوقیهکان له گه ل فهريسيهکان دژیه ک بوون

لهوهی نه ریتی باو با پیران په تده که نه وه. گرنگیدان و فیرکردنه کانیان له دهغه کانی تهوراتی موسا پوخت ده کرده وه. ههروهها پای جیاوازیان هه بوو له گه ل فهریسیه کان لهوهی نکو لیبیان له باوه رپوون ده کرد به هه ستانه وهی مردووان، پاداشت و سزا. سه دوقیبه کان پیبان و ابوو که ده روون له گه ل جهسته ده مریت، ههروهک نکو لیبیان له بوونی فریشته و جنوکه یان پوچه پیسه کان ده کرد. سه دوقیبه کان گفتوگو یان له گه ل عیسا کرد، توشی لاوازی بنه مای باوه په که یان بوون که نه وه بووه پالنه ر بو نه وهی له گه ل فهریسیه کانی پرکابه ریان هاوکاری بکه ن له سکا لاکردن له دژی عیسا و ده رچوواندنی بریاری له خاجدان.

له هه مان پوژدا سه دوقیبه کان هاتنه لای، که بروایان به زیندو بوونه وهی دوا ی مردن نییه، پرسپاریان لیکرد: «ماموستا، موسا (له تهورات) فهرمووی، نه گه ر پیاویکی وه جاخکویر مرد، نه وا براکه ی براژنه که ی ده خوازینه وه و وه چه بو براکه ی ده خاته وه. جا له لای تیمه حهوت برا هه بوون، یه که میان ژنی هیئا و به وه جاخکویری مرد و ژنه که ی بو براکه ی به جیه پشست، به هه مان شیوه دووهم و سییه م تاکو حهوتهم. له دوا ی هه موویان ژنه که ش مرد. نایا له هه ستانه وه دا ده بیته ژنی کام له حهوته که؟ چونکه هی هه موویان بووه.» (به و قسه یه ویستیان پیشانی بدن که باوه رپوون به ژیانی دوا ی مردن نه زانی و گیلایه تییه.)

عیسا له وه لامدا پپی فهرموون: «تیوه به هه له دا چوونه، چونکه نه له نووسراوه پیروژه کان (تهورات و زه بوور و په رتووی پیغه به ران) ده زانن و نه له هیزی خودا. له هه ستانه وه دا (له پوژی دوا یی) خه لکی نه ژن ده هیین و نه میرد ده که ن، به لکو وهک فریشته له ئاسمان ده بن. به لام ده رباره ی هه ستانه وهی مردووان، نایا نه وه تان نه خویندووه ته وه که له خودا وه به تیوه گوتراوه و ده فهرمووی: ﴿من خودای ئیبراهیم و خودای ئیسحاق و خودای یاقوبم﴾؟ خودا خودای مردووان نییه، به لکو هی زیندووانه.» (نه وه به لگه یه بو نه وهی که نه وانه له دوا ی مردنیان له سه ر زهوی به پوچ ده ژیین.)

خه لکه که که گو ییان لپی بوو، له فیرکردنه که ی سه رسام بوون.

گه وره ترين پاسپارده

فهریسییه کان گروپیکی ئایینی توندره و بیرتهسک بوون، زیاتر گرنگییان به پرووکەش دەدا، وشە نەك به پۆج و ناوه پۆك. ئەو كۆمه لهیه له سێ دهیهی كۆتایی سهدهی دووهمی بهر له له دایكبوونی مەسیح (سهردهمی یۆحنا هیركانۆس ۱۳۵ - ۱۰۵ پ. ز.) سهریان هه لدا. فهریسییه کان له بنه پرتدا خه لکی باش بوون، زۆر دهستپاك و پاك بوون. به لام ئەوان به تپه پربوونی كات بو توندرهوی لایندا به شیوهیهك كه تهنها به پرووكەش گوپراهلی تهوراتی موسا بوون. به دوورپوویی ناویان دهركردبوو. وپرای تهوراتی موسا په یوه ست بوون بهو نه ریتەه ی له باوك و باپیرانیانه وه هه ر به سه رزاره کی بۆیان هاتبوو، ئەو نه ریتەیان به هاوتای تهوراتی پیغه مبه ر موسا دانابوو. مامۆستایانی تهوراتیش چینیك بوون له پیرانی جوله كه، ئەوانه ی نووسراوه پیرۆزه كانیان دنووسیه وه و له به ریانده گرتەوه، ته رخانكرا بوون بو وانەه ی ته ورات و لیکدانەوه و پافه كردنی بو گەل. ئەو مامۆستایانه خاوه ن پایه یه کی به رز بوون له ناو خه لك. ئەوانیش هاوشیوه ی زۆربه ی فهریسییه کان گرنگییان به پرووكەش دەدا زیاتر له ناوه پۆك. شته ماددییه كانیان زیاتر له به رچاو ده گرت نەك كپۆکی ژبانی پۆحی. له به ر ئەوه عیسا پووبه پروویان بووه وه، دوورپوویه كه یانی ئاشكرا كرد. ئیتر ئەوانیش دزایه تییان كرد و مكوپر بوون له سه ر ئەوه ی بیکوژن، هه رچه نده هه ندیكیان په یامه كه یان په سه ند كرد و باوه ریان پیی هینا.

به لام فهریسییه کان بیستیان كه عیسا سه دوقیه كانی بیدهنگ كرده وه، پیکه وه كۆبوونه وه. یه كێکیان ته وراتناس بوو، پرسیا ری لیکرد تاكو تاکی بکاتهوه:

«مامۆستا، گرنگترین پاسپارده ی ته ورات چییه؟»^(۱۳۱)

عیسا وه لامی دایه وه: «له هه موویان گرنگتر ئەمه یه: څه ئه ی ئیسرا ئیل گوێ بگرن (ئیسرا ئیل ناویکی عیبرییه بو یاقوبی كوری ئیسحاقی كوری پیغه مبه ر ئیبراهیم. ئیتر به نه وه كه شی گوترا نه وه ی ئیسرا ئیل)، یه زدانی په روه ردگارمان یهك یه زدانه، جا به هه موو دل و به هه موو گیان و به هه موو بیر و به هه موو تواناتانه وه یه زدانی په روه ردگارمان خۆشبوئی. څه له دوا ی ئەویش ئەمه یه،

﴿نزیکه کهت وهك خۆت خوشبویت،﴾ هیچ راسپاردهیهك لهم دوو راسپاردهیه
گرنگتر نییه.»^(۱۳۳)

جا هه موو تهورات و پیغه مبهران بهم دوو راسپاردهیه وه بهندن.»^(۱۳۳)

مامۆستای تهوراته کهش پپی گوت: «راسته مامۆستا، راستت فهرموو که
یهك خودا ههیه و بیجگه له ئه وه هیچ خودایه کی دیکه نییه. خوشویستی
ئهویش به هه موو دل و به هه موو تیگه یشتن و به هه موو تواناوه، ههروهها
خوشویستی نزیک وهك خۆت، له هه موو قوربانى سووتانن و سه رپر دراوه کان
باشتره.»

عیسا بینى به داناییه وه وهلامى دایه وه، پپی فهرموو: «له پاشایه تی
خوداوه دوور نیت.»^(۱۳۴)

مه سیح کوری کییه؟

کاتیك فهریسییه کان کۆبوونه وه، عیسا لپی پرسین: «ده رباره ی مه سیح
(مه بهستی له خۆیه تی) چی ده لئین، کوری کییه؟»

وه لامیان دایه وه: «کوری داوده.»

ئهویش پپی فهرموون: «کهواته، چۆن داود به هوی پڕۆزه وه پپی
ده لئى "خاوه ن شکۆ"؟ چونکه (له زه بووری ۱۱۰) ده لئى:

«ئیه زدان به خاوه ن شکۆی منی فهرموو:

"له دهسته راستم دابنیشه

ههتا دوژمنانت ده خه مه ژیر پیت.»

بۆیه ئه گهر داود پپی بلئى "خاوه ن شکۆ"، ئیتر چۆن ده بیته کوری؟» (عیسا
به گوپهری ره گه زی مروفانه له نه وه ی داوده و به رۆح خودایه تی.)

(۱۳۲) مه رقۆس ۱۲: ۲۹ - ۳۱

(۱۳۳) مه تا ۲۲: ۴۰

(۱۳۴) مه رقۆس ۱۲: ۳۲ - ۳۴

جا که سیان نه یانتوانی به وشه یه کیش وه لامی بده نه وه، له و رژ شه وه ئیتر نه یانو پرا هیچی دیکه ی لی بپرسن.

هه مووتان برای یه کترن

پاشان عیسا به خه لکه که و قوتابییه کانی خوئی فهرموو: «ماموستایانی ته ورات و فهریسییه کان له سهر کورسی موسا دانیشتن. له بهر شه وه ریگ هه موو شه وانه جیه جی بکه ن که پیتان ده لین، به لام به کرداری شه وان مه که ن، چونکه شه وان ده لین و نایکه ن. باری قورس که هه لنا گیریت، ده پیچنه وه و ده یخه نه سهر شانی خه لکی **(به توند ره و یکر دنیان له رافه کردنی ته ورات به شیوه به کی وشه به وشه)**، به لام خوئیان نایانه ویت به په نجش بیجولینن.

«هه موو کرداره کانیا ن بو شه وه یه خه لکی بیانینن، به پانکردنی نوشته کانیا ن و گه و ره کردنی گولینگه کانیا ن **(بو سهر نجان به پیگه ی ئاینیا ن)**. چه ز ده که ن له میوانداری له لای سهر وه و له که نیشه کانی ش ریزی پیشه وه، له بازاریشدا سلوا یان لی بکریت و خه لک به **”رابی (ماموستا)”** بانگیا ن بکه ن.

«به لام با ئیوه به **”رابی”** بانگ نه کرین، چونکه ته نها یه ک ماموستاتا ن هه یه و ئیوه ش هه موو بران. که سیش له سهر زه وی به **”باوک”** بانگ مه که ن، چونکه یه ک باوکتان هه یه، شه وه ی له ئاسمانه. به **”ماموستا”** بانگ نه کرین، چونکه یه ک ماموستاتا ن هه یه، شه ویش مه سیحه. شه وه ی له ئیوتان پایه به رزت ره، ده بیته خزمه تکار تان. شه وه ی خوئی به رز بکاته وه نزم ده کریته وه، شه وه ش خوئی نزم بکاته وه به رز ده کریته وه.

«به لام قوربه سهر تان شه ی ماموستایانی ته ورات و فهریسییه کان! دوور ووان! چونکه **(ئیوه به زیاده ره ویتان له رافه کردنی رووکاری ته ورات و نه زانیتان به دادوهری و میهره بانی خودا)** شانشینى ئاسمان له پرووی خه لک داده خه ن، نه خوتان ده چنه ژووره وه و نه ده هیلن شه وانه ی که ده یانه وی، بچنه ژووره وه.

«قوربه سهر تان شه ی ماموستایانی ته ورات و فهریسییه کان! دوور ووان! مالی بیوه ژن هه لده لووشن، بو ده رختنیش نویژ دریت ده که نه وه، له بهر شه وه سزاتان گه و ره تره.

«قوربه سهرتان ئه‌ی مامۆستایانی ته‌ورات و فه‌ریسییه‌کان! دو‌پرووان! ده‌ریا و وشکانی ده‌گه‌رپین تاکو یه‌کینک بکه‌نه‌ جوله‌که، که بوو، ئه‌وسا دوو ئه‌وه‌نده‌ی خۆتان ده‌یکه‌نه‌ کوری دۆزه‌خ (به‌ره‌و دۆزه‌خ ده‌یه‌نه‌).

«قوربه سهرتان ئه‌ی رابه‌ره‌ کویره‌کان! ده‌لین: «ئه‌وه‌ی سویند به‌ په‌رستگا بخوات، هیچ نییه‌. به‌لام ئه‌وه‌ی سویند به‌ زی‌ری په‌رستگا بخوات، ئه‌وا پابه‌نده‌.» ئه‌ی گیل و کویرینه‌، کامیان گرنگه‌ره‌، زی‌ره‌که‌ یان په‌رستگا که‌ زی‌ره‌که‌ پیرۆز ده‌کات؟ هه‌روه‌ها «ئه‌وه‌ی سویند به‌ قوربانگا بخوات، هیچ نییه‌، به‌لام ئه‌وه‌ی سویند به‌ قوربانیه‌که‌ی سه‌ری بخوات، ئه‌وا پابه‌نده‌.» ئه‌ی کویرینه‌ کامیان گرنگه‌ره‌، قوربانی یان قوربانگا که‌ قوربانیه‌که‌ پیرۆز ده‌کات؟ بۆیه‌ ئه‌وه‌ی سویند به‌ قوربانگا ده‌خوات، ئه‌وا سویند به‌و ده‌خوات و به‌ هه‌موو ئه‌وه‌ش که‌ له‌سه‌ریه‌تی. ئه‌وه‌ی سویند به‌ په‌رستگا ده‌خوات، ئه‌وا سویند به‌و ده‌خوات و به‌ ئه‌وه‌ش که‌ تیدا نیشه‌جییه‌. ئه‌وه‌ی سویند به‌ ئاسمان ده‌خوات، ئه‌وا سویند به‌ ته‌ختی خودا ده‌خوات و به‌وه‌ش که‌ له‌سه‌ری دانیشه‌تووه‌.

«قوربه سهرتان ئه‌ی مامۆستایانی ته‌ورات و فه‌ریسییه‌کان! دو‌پرووان! چونکه‌ ده‌یه‌کی پونگ و شویت و رازیانه‌ ده‌ده‌ن (به‌گویره‌ی ته‌ورات ده‌یه‌کی داها‌ت و به‌روبوومی مرۆف هی خودایه‌ و ده‌درپته‌ په‌رستگا) و گرنگه‌رینی ته‌وراتان پشتگوئی خسته‌تووه‌. دادپه‌روه‌ری و به‌زه‌یی و دلسۆزی، پێویست بوو ئه‌مانه‌ بکه‌ن و ئه‌وانه‌ش پشتگوئی نه‌خه‌ن. ئه‌ی رابه‌ره‌ کویره‌کان! ئیوه‌ له‌به‌ر مێشوله‌ شله‌مه‌نی ده‌پالێون، به‌لام وشتر قووته‌ده‌ن!

«قوربه سهرتان ئه‌ی مامۆستایانی ته‌ورات و فه‌ریسییه‌کان! دو‌پرووان! چونکه‌ ده‌روه‌ی جام و قاپ پاك ده‌که‌نه‌وه‌، به‌لام ناوه‌که‌ی پره‌ له‌ چلێسی و به‌ره‌لای. ئه‌ی فه‌ریسی کویر، یه‌که‌م جار ناو جام پاك بکه‌ره‌وه‌، تاکو ده‌روه‌ه‌شی پاك بێته‌وه‌.

«قوربه سهرتان ئه‌ی مامۆستایانی ته‌ورات و فه‌ریسییه‌کان! دو‌پرووان! چونکه‌ ئیوه‌ له‌ گویری سپیکراو ده‌چن (به‌ کلس رووکه‌شکراو)، که‌ به‌ رواله‌ت جوان دیاره‌، به‌لام ناوه‌ه‌ی پره‌ له‌ ئیسقانی مردووان و هه‌موو پیسیه‌ک. ئیوه‌ش ئاوان، به‌ رواله‌ت له‌لای خه‌لک راستودروستن، به‌لام ناوه‌ه‌تان پره‌ له‌ دو‌پرووی و سه‌رپێچی.

«قوربه سهرتان ئه‌ی مامۆستایانی ته‌ورات و فه‌ریسییه‌کان! دو‌پرووان! ئیوه‌

گۆرى پىغەمبەران ھەلەدەبەستى و ئارامگاي پياوچاكان دەپرازىنەو ھە دەلەين:
”ئەگەر لە سەردەمى باوبايراندا بژايىنايە، لە خوئى پىغەمبەران بەشداريان
نەدەبووين.“ كەواتە شاھتە لەسەر خۆتان دەدەن كە كورپى پىغەمبەركوژانن.
جا ئىو پىوانەى باوبايرانتان پىر بكن!

»ئەى مارينە! ئەى بىچوو ھە ماران! چۆن لە سزاي دۆزەخ ھەلەين؟ لەبەر
ئەمەيە ئەو ھەتا پىغەمبەر و دانا و مامۆستايانى تەوراتان بۆ دەنيرم (لېرەدا
وئىپرا ئەو ھەى عيسا سەرزەنشتى پياو ھە ئايىنەكان دەكات، دەسەلاتى خودايانەى
خۆشى رادەگەيەنيت كە ئەو پىغەمبەرانى ناردو ھە). لىيان دەكوژن و لە خاچيان
دەدەن، لە كەنشتەكانتان بەر قامچيان دەدەن و لە شارىكەو ھە بۆ شارىكى
ديكە راويان دەنن.

لەبەر ئەو ھەموو خوئىكى پاك كە لەسەر ئەم زەويەدا رژاو ھەكەوئە
ئەستۆتان، لە خوئى ھابىلى راستودروستەو ھە تاكو خوئى زەكەرياي كورپى
بەرەخيا كە لەنيوان قوربانگا و پەرسنگادا كوشتان. راستيتان پى دەلیم: ئوبالى
ھەموو ئەمانە دەكەوئە ئەستۆئى ئەم نەويە.»

كاتىك عيسا لە ھەوشەكانى پەرسنگا خەلكى فېردەكرد فەرمووى:
»مامۆستايانى تەورات چۆن دەلەين: ”مەسيح كورپى داودە“؟ داود خۆى بە
رۆحى پىرۆزەو ھە (لە زەبوورى ۱۱۰) گوتى:

»لېرەزان بە خاوەن شكۆى منى فەرموو:

”لە دەستەراستم داينىشە

ھەتا دوژمنانت دەخەمە ژېر پىت.“

داود خۆى پى دەلەى ”خاوەن شكۆ“، ئىتر چۆن دەبىتە كورپى؟»

خەلكەكە زۆر بە خۆشپىو ھە گوئيان لې دەگرت.

لە فېركدەكەيدا دەيفەرموو: »ئاگادارى مامۆستايانى تەورات بن، ھەز دەكەن
بە جلى شۆرەو ھە بگەريئەن و پىيان خۆشە لە بازاردا سلاويان لى بكرىت، لە
كەنشتەكان ريزى پىشەو ھە بگرن و لە ريزى سەرەو ھە ميوانداری بن.^(۱۳۵)

به خشینی بیوه ژن

عیسا به رامبر گه نجینه (ی پرستگا) دانیشت و سهیری کرد چوڻ خه لکی پارهیان ده خه نه ناو گه نجینه که وه، زوریک له ده ولهمه نده کان پاره ی زوریان داده نا. بیوه ژتیکی هه ژار هات و دوو فلسی دانا که نیو عانه یه (پاره یه کی که م به ها).

قوتابیه کانی بانگ کرد و پیی فهرموون: «راستیتان پیی ده لیم، ئەم بیوه ژنه هه ژاره، له هه موو ئەوانه ی دیکه پاره ی زیاتر خسته ناو گه نجینه که، چونکه هه موو له زیاده ی خوڻان به خشییان، به لام ئەم بیوه ژنه، سه ره رای هه ژاریه که ی هه موو بزویویه که ی به خشی.»

نیشانه کانی کۆتایی سه رده م (پروژی دوایی)

کاتیکی عیسا له پرستگا ده هاته ده ره وه، یه کیک له قوتابیه کانی پیی گوت: «مامۆستا ته ماشا بکه! چ جور به رد و چ جور ته لاریکن!»

عیساش پیی فهرموو: «ئەم ته لاره مه زاناهه ده بینیت؟ به ردی به سه ره به ردیه وه نامینیت که نه رووخیت.»

کاتیکی عیسا له سه ره کیوی زهیتوون به رامبر پرستگا که دانیشتبوو، په ترۆس و یاقوب و یوحنا و ئەندراوس (ئەوانه له دوازه قوتابیه که ی عیسان) به ته نها لییان پرسی: «پیمان بللی که ی ئەمانه رووده دن؟ و نیشانه چییه که خه ریکه هه موو ئەمانه ته واو بن؟»

عیسا وه لامی دانه وه: «ئاگاداربن، که س چه واشه تان نه کات. زور که س به ناوی منه وه دین و ده لپن، ”من ئەوم.“ زور که س چه واشه ده که ن. کاتیکی جه ننگ و هه والی جه نگیش ده بیستن مه توکن. ده بییت ئەمه روو بدات، به لام هیشتا کۆتایی نییه. نه ته وه له نه ته وه راست ده بیته وه و شانشین له شانشین، له زور شوین بوومه له رزه روو ده دات، هه روها قاتوقری، به لام ئەمه ده سستیکی ژانه کانه.

«ئاگاداری خوڻان بن، چونکه ده تانده نه دادگا و که نیشه تان، جا لیتان ده دریت و له به رده م فهرانره وا و پاشاکان له پیناوی من راده وه سستیژین، وه ک

شایه تی بۆیان. ههروهها ده بۆ یه کهم جار مزگینیه کهم (مزگینی خوشه ویستی خودا و قوربانی عیسی مه سیح له سه ر خاچ له پیناوی لیخوشبوونی گونا هه کانی مرۆف) به هه موو نه ته وه کان رابگه یه نریت. کاتیکیش ده تانه ن بۆ ئه وه ی به ده سه ته وه تان بدن، پيشوه خت نیگه ران مه بن له وه ی چی بلین، به لکو له وه کاته دا چیتان ده دریتتی به وه بدوین، چونکه ئیوه نین ده دوین، به لکو رۆحی پیروژه.

«برا برای خۆی بۆ مردن به گرتن ده دات، باوکیش مندالی خۆی، مندالان له دایک و باوکیان هه لده گه رپنه وه و ده یانکوژن. له بهر ناوی من هه مووان رقیان لی تان ده بیته وه، به لام ئه وه ی تا کو کۆتایی دانه خۆدا بگریت، رزگاری ده بییت.»^(۱۳)

زۆر پیغه مبه ری درۆزن ده رده که ون (ئه وانه ی به درۆ بانگه شه ی پیغه مبه رایه تی ده که ن)، زۆر که س چه واشه ده که ن. له بهر زۆربوونی سه ری پچی، خوشه ویستی زۆر که س سارد ده بیته وه. به لام ئه وه ی تا کو کۆتایی دانه خۆیدا بگریت، رزگاری ده بییت. ئه م مزگینی پاشایه تیه ش (پاشایه تی عیسی مه سیحی په روه ردگار) له هه موو جیهاندا راده گه یه نریت، وه ک شایه تیه ک بۆ هه موو نه ته وه کان، ئینجا کۆتاییه که دیت.

(عیسا پیشبینی کرد که رۆمانییه کان به زوویی شاری ئۆرشه لیم گه مارۆ ده ده ن) «له بهر ئه وه کاتیک ده بینن ﴿قیزه ونی ویرانکه ر﴾ له شوینی پیروژدا پراوه ستاوه، ئه وه ی پیغه مبه ر دانیال باسی کردووه (با خوینهر تیبگات) (خوینهری پیشبینیه که ی پیغه مبه ر دانیال)، ئینجا با ئه وانه ی له یه هو دیان پراکه نه چیاکان، ئه وه ی له سه ربانه با نه یه ته خواره وه تا کو شته کانی له ماله وه بیات. ههروهها ئه وه ی له کیلگه یه با نه گه رپته وه تا کو جله که ی بیات. له وه رۆژانه دا قوربه سه ر دوو گیان و شیرده ران! نویت بکه ن با هه لاتنتان له زستان یان له شه ممه دا نه بییت (رۆژی شه ممه رۆژی پشووی جوله که یه، تیدا دروست نییه کاربکریت)، چونکه له وه کاته دا ته نگانه به کی وا گه وره پرووده دات، له سه ره تایی جیهانه وه هه تا ئیستا ئاوا نه بووه و نابیت.

«ئه گه ر ئه وه رۆژانه کورت نه کرابوونایه وه، که س رزگاری نه ده بوو. به لام

له پیناوی ئەوانەى هەلبژێردراون، ئەو پوژانە كورت دەكرێنەوه. (ديسان عيسا قوتابيه كانى ئاگادار كردهوه لهو مهترسيانەى له داهاتوودا پووبه پرووى باوهرداران دەبێتەوه، فەرمووى:) ئەگەر ئەو كاتە يەكێك پێى گوتن: ”ئەوتە مەسح ليرەيه!“ يان: ”ئەوتە لەوييه!“ باوهر مەكەن، (عيسا ئينجا دووپاتيكردەوه كە هاتنى دووهمى بۆ هەموو كەسێك دياردەبێت، فەرمووى:) چونكە مەسحە درۆزنەكان (ئەوانەى بە درۆ بانگەشە دەكەن كە مەسحە و بۆ جيهان هاتوون) و پيغەمبەرانى درۆزن (ئەوانەى بە درۆ بانگەشەى پيغەمبەرايهتى دەكەن) دەرەدەكەون، نيشانەى گەورە و پەرجوو دەكەن، بە شيوەيەك ئەگەر بكرى تەنانەت ئەوانەى هەلبژێردراون چەواشە دەكەن. ئەوتە پيشووخ پيتم گوتن.

«لەبەر ئەوه ئەگەر پييان گوتن: ”ئەوتە لە چۆلەوانيه!“ مەرۆن، ”ئەوتە لە ژوورەكانى ناوهويه!“ باوهر مەكەن، چونكە وەك چۆن هەورە تروشقە ديت و پرووناكى دەدات لە پوژەهلاتەوه هەتا پوژئاوا، هاتنەوهى كورپى مروؤفیش ئاوا دەبێت. كەلاك لەكوئى بێت، دال لەوى كۆدەبێتەوه.

«دەستبەجى دواى تەنگانەى ئەو پوژانە،

»﴿خۆر تاريك دەبێت، مانگ پرووناكيبه كەى نادات،

ئەستيرەكان لە ئاسمان دەكەون،

تەنى ئاسمانى دەههژين.﴾

«لەو كاتە نيشانەى كورپى مروؤف لە ئاسماندا دەرەدەكويت، ئەوسا هەموو نەتەوهكانى زەوى شيوەن دەگيرن، كورپى مروؤف دەبينن بەسەر هەورى ئاسماندا بە هيز و شكۆيهكى گەورەوه ديت، فريشتهكانى بە كەرەنايهكى دەنگ بەرزەوه دەنيريت، لە ئاراستەى هەر چوار بايه كە ئەوانە كۆدەكەنەوه كە هەلبژێردراون، لەم سەرى ئاسمانەوه تاكو ئەوسەرى.^(۱۳۷)

كاتيك پروودانى ئەم شتانە دەستى پيكرد، هەستن و سەر بەرز بکەنەوه، چونكە رزگاريتان نزيك دەبێتەوه.»

نمونەيەكى بۆ ھېتانهوہ: «سەيرى دار ھەنجىر و ھەموو دارەكان بکەن. كاتىك دەبينن ئەوا گەلای کردووہ، خۆتان دەزانن كە ھاوین نزيكە. ئىوہش كە دەبينن ئەمانە روودەدات، بزنانن پاشايەتى خودا نزيكە.

(عیسا گەرایەوہ سەر باسى و پیرانبوونى ئۆرشەليم و فەرمووی:) «راستیتان پى دەلیم، ئەم نەوہیە بەسەرناچیت، ھەتا ھەموو ئەمانە نەيەنە دى. ئاسمان و زەوى بەسەردەچن، بەلام وشە کانم ھەرگىز بەسەرناچن.»^(۱۳۸)

كەس ئەو كاتە نازانیت

«سەبارەت بەو پۆژ و كاتە كەس نازانیت، نە فریشتەكانى ئاسمان و نە كورپەكە، تەنھا باوك نەبیت. پۆژانى نوح چۆن بوو، ھاتنەوہى كورپى مرؤفیش ئاوا دەبیت. وەك چۆن لە پۆژانى پيش لافاوہكە **(لافاوہكەى سەردەمى پىڭەمبەر نوح كە تەواوى زەوى گرتەوہ)** دەيانخوارد و دەيانخواردەوہ، ژيان دەھينا و مېرديان دەكرد، ھەتا ئەو پۆژەى نوح چووہ ناو كەشتییەكە، كەس نەيدەزانى چى روودەدات، ھەتا لافاوہكە ھات و ھەمووی برد. ھاتنەوہى كورپى مرؤفیش ئاوا دەبیت. لەو كاتەدا دوو پياو لە كىلگە دەبن، يەكيان دەبردريت و ئەوى ديكە بەجیدەھیلدريت. دوو ئافرەت دەستار دەگيرن، يەكيان دەبردريت و ئەوى ديكە بەجیدەھیلدريت.»^(۱۳۹)

(عیسا داواى كرد ئامادەبن بۆ ھاتنى دووہمى و فەرمووی:) «ئاگادارى خۆتان بن، نەوہك دلتان لەسەر رابواردن و سەرخۆشى و خەم و خەفەتى ژيان بېت و ئەو پۆژە لەناكاو وەك تەلە بەسەرئاندا بدات، چونكە دیتە سەر ھەموو ئەوانەى لەسەر تەواوى پرووى زەوى دانىشتوون. كەواتە ئيشك بگرن و ھەموو كاتىك نوپژ بکەن، تاكو بتوانن لە ھەموو ئەو رووداوانە دەرباز بن كە تووشتان دەبن و لەبەردەم كورپى مرؤف پراوہست.»^(۱۴۰)

وہك پياويك گەشتى كرىدبیت، مالەكەى بەجیھىشتبیت و دەسەلاتى دايتتە

(۱۳۸) لۇقا ۲۱: ۲۸-۳۳

(۱۳۹) مەتا ۲۴: ۳۶-۴۱

(۱۴۰) لۇقا ۲۱: ۳۴-۳۶

كۆپلەكانى، ھەرىكەت ۋە بە ئىشى خۆى، دەرگاۋانىشى راسپاردىت ئىشك بگرىت.
«لەبەر ئەۋە ئىشك بگرن، چونكە نازانن كەى گەۋرەى مال دەگەرپتەۋە،
ئىۋارە يان نىۋەى شەۋ، يان لەگەل خويىندى كەلەشپ، يان بەيانى. نەۋەك
لەناكاۋ بگەرپتەۋە ۋە بتاننىت خەۋتوون. جا ئەۋەى بە ئىۋەى دەلئىم، بە
ھەموۋانى دەلئىم: ئىشك بگرن!»^(۱۴۱)

بەلام ئەۋەش بزانت: ئەگەر گەۋرەى مال بزانت لە چ كاتىكدا دز دىتە
سەرى، ئىشك دەگرىت ۋە نايەلئىت مالەكەى بپرديت. كەۋاتە ئىۋەش ئامادە
بن، چونكە كورى مروف لە كاتىكدا دىتەۋە كە بىرى لى ناكەنەۋە.

«كەۋاتە ئەۋ كۆپلە دلسوز ۋە ژىرە كىيە كە گەۋرەكەى كروۋپەتى بە
لپىرسراۋى خزمەتكارانى دىكە تاكو لە كاتى خويىدا خواردىان بداتى؟ خوزگە
دەخۋازىت بەۋ كۆپلەيە كاتىك گەۋرەكەى دىتەۋە دەبىنىت ئاۋا دەكات.
پاستىتان پى دەلئىم: بەسەر ھەموۋ مالەكەيەۋە دايدەنىت. بەلام ئەگەر ئەۋ
كۆپلەيە خراب بىت ۋە لە دللى خويىدا بللى: «گەۋرەكەم دۋادەكەۋىت»، ئىنجا
دەست بكات بە لئىدانى كۆپلە ھاۋكارەكانى ۋە لەگەل سەرخوشان بخوات ۋە
بخواتەۋە. ئەۋسا گەۋرەى ئەۋ كۆپلەيە لە رۆزىكدا دىتەۋە كە چاۋەرىپى
ناكات ۋە لە كاتمىرىك كە نايىزانت. ئىنجا پارچەپارچەى دەكات ۋە بەشى لەگەل
دورۋواندا دادەنىت، جا لەۋى دەگرىت ۋە جىرەى ددانەكانى دىت (ئامازەيە
بۆ پەشىمانى ۋە نازارچىزىن).

مۋونەى كچە داناکان ۋە كچە گىلەكان

(عيسا مۋونەيەكى ھىنايەۋە بۆ گرنگى خۆئامادەكردن بۆ ھاتنى دوۋەمى،
باسى وپنەيەكى كرد لە نەرىتى ئاھەنگگىران لە گوندىكى ئىسرائىل، كە
كچەكان لە چاۋەروانى زاۋا چرا ھەلدەگرن:)

«لەم كاتەدا شانشىنى ئاسمان ۋەكو دە پاكىزە دەبى، كە چرايان ھەلگرتىت
ۋە بەرەۋپىرى زاۋا بچن. پىنچ لەۋان گىل بوون، پىنچىش دانا. گىلەكان چراكانيان
برد ۋە زەپىتان لەگەل خويىان نەبرد. بەلام داناکان لەگەل چراكانيان زەپىتان

له ناو گۆزه دا برد. کاتیک زاوا دواکهوت، هه موو خهویان هات و نوستن.

«له نیوه شهودا هاوار کرا: ”ئه وه زاوا ده رکهوت، به رهو پیری بچن!“

«هه موو ئه و پاکیزانه ههستان و چراکانیان ئاماده کرد. گیله کان به داناکانیان گوت: ”له زه یته که ی خوٚتان به شمان بدهن، چونکه چراکاگمان ده کوژیتته وه!“

«به لام داناکان وه لامیان دانه وه: ”له وانه یه به شی ئیمه و ئیوه نه کات. چاکتره بچنه لای فروشیاران و بو خوٚتان بکرن.“

«که ئه وان بو کرین چوون، زاوا هات، ئه وانه ی بو زه ماوه نده که ئاماده بوون، له گه لی چوونه ژووره وه (بو ئاهه ننگگیرانی هاوسه رگیری) و ده رگا داخرا.

«پاشان پاکیزه کانی دیکه ش هاتن و گوتیان: ”گه وره م، گه وره م! ده رگامان لی بکه ره وه!“

«وه لامی دابه وه: ”راستیتان پی ده لیم، من ناتاناسم.“ (مه به ست له و نموونه یه ئه وه یه که قوتابی مه سیح پیویسته هه موو کات و به رده وام له ئاماده ییدا بیت بو هاتنی دووه می عیسا. له بهر ئه وه عیسا درپژه ی به فه رمایشته که ی دا و فه رمووی:)

«که واته ئیشک بگرن، چونکه رۆژ و کاته که نازانن.

نموونه ی دواکهوتنی گه وره ی مال

(عیسا روونی کرده وه که پیویسته له سه ر قوتابی مه سیح به هره و تواناکانی به کاربه ینیت بو خوٚ ئاماده کردن بو هاتنی دووه می. فه رمووی:)

«دپسان، شانشین ئاسمان وه ک پیاویکه گه شت بکات، کوپله کانی بانگ ده کات و مولکه که ی خوٚ ده دانه ده ستیان (بو ئه وه ی له به رژه وه ندی خوٚ وه به ره یئانی پی بکه ن کاتیک که له وی نابئ). پینج کیسه زیړی دایه یه کیکیان و ئه وی دیکه دوو کیسه و سییه میش یه ک کیسه، هه ربه که به گوپره ی توانای خوٚ، یه کسه ریش چوو ه گه شت. ئه وه ی پینج کیسه زیړه که ی وه رگرت، رۆیشت و ئیشی پیوه کرد، پینجی دیکه شی به ده سه ته یئا. به هه مان شیوه ئه وه ی دوو کیسه زیړه که ش، دووی دیکه ی به ده سه ته یئا. به لام ئه وه ی یه ک کیسه زیړه که ی

وهرگرت، رۆيشت و چالپكى له زهويدا ههلكه‌ند و زپرى گه‌وره‌كه‌ى شارده‌وه.
«دواى ماوه‌په‌كى زور گه‌وره‌ى ئه‌و كۆيلانه‌ ديت و حيسابيان له‌گه‌ل ده‌كات.
ئه‌وه‌ى پينج كيسه‌ زپره‌كه‌ى وهرگرت، ديت و پينج كيسه‌ى ديكه‌ش ده‌هينيت و
ده‌لپت: ”گه‌وره‌م تو پينج كيسه‌ زپرت دامى، ئه‌وه‌تا پينج كيسه‌ زپرى ديكه‌م
به‌ده‌سته‌هيناوه‌.“

«گه‌وره‌كه‌ى پيى گوت: ”ئافه‌رين، ئه‌ى كۆيله‌ى چاك و ده‌سته‌پاك! له‌ كه‌م
ده‌سته‌پاك بوويت، زورت پى ده‌سه‌پيرم. وهره‌ ژووره‌وه‌ بو خۆشى گه‌وره‌كه‌ت.“
«هه‌روه‌ها ئه‌وه‌ى دوو كيسه‌ زپره‌كه‌هات و گوتى: ”گه‌وره‌م تو دوو كيسه
زپرت دامى، ئه‌وه‌تا دوو كيسه‌ زپرى ديكه‌م به‌ده‌سته‌هيناوه‌.“

«گه‌وره‌كه‌ى پيى گوت: ”ئافه‌رين، ئه‌ى كۆيله‌ى چاك و ده‌سته‌پاك! له‌ كه‌م
ده‌سته‌پاك بوويت، زورت پى ده‌سه‌پيرم. وهره‌ ژووره‌وه‌ بو خۆشى گه‌وره‌كه‌ت.“
«ئينجا ئه‌وه‌ى يه‌ك كيسه‌ زپره‌كه‌ى وهرگرتبوو هات و گوتى: ”گه‌وره‌م،
زانيم تو پياوچكى سه‌ختيت، شوينيك ده‌درويته‌وه‌ كه‌ تووت نه‌كردوو، له
شوينيك كۆده‌كه‌يته‌وه‌ كه‌ شه‌نه‌بات نه‌كردوو، جا ترسام و چووم كيسه
زپره‌كه‌تم له‌ناو زهويدا شارده‌وه‌. ها ئه‌وه‌ ماله‌كه‌ته‌.“

«گه‌وره‌كه‌ى وه‌لامى دايه‌وه‌: ”ئه‌ى كۆيله‌ى خراپ و ته‌وه‌زه‌ل! كه‌ زانيت
من دروينه‌ له‌و شوينه‌ ده‌كه‌م كه‌ تووم نه‌كردوو، له‌وه‌ كۆده‌كه‌مه‌وه‌ كه
نهموه‌شاندوو، ده‌بووايه‌ زپره‌كه‌مت له‌ بانك دابنابووايه‌، له‌ گه‌رانه‌وه‌مدا
ئه‌وه‌ى هى منه‌ له‌گه‌ل سووه‌كه‌ى وهرمده‌گرته‌وه‌.“

«له‌به‌ر ئه‌وه‌ ئه‌و كيسه‌ زپره‌ى لى‌ بسه‌ننه‌وه‌ و بيدنه‌ ئه‌وه‌ى ده‌ كيسه
زپره‌كه‌ى پييه‌، چونكه‌ ئه‌وه‌ى هه‌يه‌تى (ئه‌وه‌ى سه‌رراسته‌ و تيده‌كۆشيت)،
پيى ده‌درپت و لپى ده‌رژى، به‌لام ئه‌وه‌ى نيه‌تى ته‌نانه‌ت ئه‌وه‌ى هه‌شيه‌تى
لپى ده‌سه‌نرپته‌وه‌. كۆيله‌ بى‌ سووده‌كه‌ش فرپيدنه‌ تاريكى ده‌ره‌وه‌، جا له‌وه‌ى
ده‌گرپيت و جيره‌ى ددانه‌كانى ديت.“

عيسا حوكم به‌سه‌ر جيهان ده‌دات

عیسای مەسیحی پەرەردگار باسی ھاتنەوہی خوۆی کرد وەك دادوەر لە رۆژی دواویی، ھەر وەھا داوای لە باوەرداران کرد كە مېھرەبان بن، فەرمووی:

«كاتێك كۆری مرۆف بە شكۆی خوۆی دێتەوہ و ھەموو فریشتەكانیش لەگەڵدان، ئەوسا لەسەر تەختی شكۆی خوۆی دادەنیشیت. ھەموو نەتەوہەكان لەبەردەمی كۆدەبنەوہ و ئەویش لە یەكتریان جیا دەكاتەوہ، وەك شوان مەر لە بزنی جیا دەكاتەوہ. جا مەرەكان لەلای راستی خوۆی راڤەگرت، بەلام بزنیەكان لەلای چەپ.

«ئینجا پاشا بەوانەئە لای راستیەوہن دەفەرمووی: ”وہرن ئەئە ئەوانەئە باوكم بەرەكەتێ پێدان، ببنە میرانگری ئەو شانشینە كە لە دامەزراندنی جیھانەوہ بۆتان ئامادە كراو، چونكە برسی بووم و ناتان دام، تینوو بووم ئاوتان دام، نامۆ بووم شوپنتان كەردمەوہ. پرووت بووم جلتان لەبەر كەردم، نەخۆش بووم سەرتان لێدام، زیندانی بووم ھاتنە لام.”

«ئەوسا راستو دروستان وەلام دەدەنەوہ: ”گەورەم، كەئە تۆمان بە برسیئەئە بینوہ و نامان داویتی، یان تینوو و ئامان داویتی؟ كەئە تۆمان بە نامۆئە بینوہ و شوپنتان كەردووتەوہ، یان بە پرووتی و جلمان لەبەر كەردووت؟ كەئە تۆمان بە نەخۆشی یان زیندانی بینوہ و ھاتووتین بۆ لات؟”

«ئینجا پاشا وەلامیان دەداتەوہ: ”راستیتان پێ دەلێم، ھەرچیەكتان بۆ یەكێك لەم برا بچووكانەم كەردوہ، بۆ منتان كەردوہ.”

«دواتر بەوانەئە لەلای چەپیەوہن دەفەرمووی: ”لێم دوور بكەونەوہ! ئەئە ئەوانەئە كە نەفرەتتان لێكراو بەرەو ئاگری ھەتاھەتایی، ئەوہی بۆ ئییلیس و فریشتەكانی (ئەو فریشتانەئە كە لە خودا یاخی بوون و بوونە شوپنتەوتەئە شەیتان) ئامادە كراو، چونكە برسی بووم ناتان نەدام، تینوو بووم ئاوتان نەدام، نامۆ بووم شوپنتان نەكەردمەوہ، پرووت بووم جلتان لەبەر نەكەردم، نەخۆش و زیندانی بووم سەرتان لێ نەدام.”

«ئەوانیش وەلام دەدەنەوہ: ”گەورەم، كەئە تۆمان بە برسیئەئە یان تینوو یان نامۆ یان پرووت یان نەخۆش یان زیندانی بینوہ و خزمەتەمان نەكەردووت؟”

«ئەویش وەلامیان دەداتەوہ: ”راستیتان پێ دەلێم: ھەرچیەكتان بۆ یەكێك لەم بچووكانە نەكەردوہ، بۆ منتان نەكەردوہ.” (لەمەوہ بۆمان دەردەكەوت)

که نهك ته نها نهجامدانی کاری خراب گوناوه، به لكو نهجامنه دانی کارپکی چاکیش ده بیته گوناوه.

«نهوانه بو سزای هه تاهه تایى ده چن، به لام راستودروستان بو ژيانى هه تاهه تایى.»

پیلانگپری بو کوشتنی عیسا

کاتیک عیسا هم وتانه ی هه موو ته واو کرد، به قوتابییه کانی خو ی فهرموو: «ده زانن جه ژنی په سخه (یه کیکه له جه ژنه کانی جوله که که یادی رزگار بوونی گه لی ئیسرا ئیل بوو له کو یلابه تی میسر) دوو رۆژی ماوه. کوری مرؤفیش به گرتن ده دریت تا کو له خاچ بدریت.»

ئینجا کاهینانی بالا و پیرانی گه له کۆشکی سه روکی کاهینان که ناوی قه یافا بوو کو بو ونه وه، پیکه وه ته گبیریان ده کرد، به فیلیک عیسا بگرن و بیکوژن. گوتیان: «به لام نهك له جه ژندا، نه وهك ئاژاوه بکه ویتنه ناو خه لك.»^(۱۴۳)

یه هوزا به خیانه تکردن له عیسا ی مه سیح پازی ده بیت

شه بتان چوو ه ناو یه هوزا وه، که پپی ده گوترا نه سخه ریوتی، یه کیک بوو له دوازه قوتابییه که. چوو و قسه ی له گه ل کاهینانی بالا و فه رمانده کانی په رستگا کرد، چو ن عیسا یان راده ست بکات.^(۱۴۳)

گوتی: «چیم ده ده نی تا کو بیده مه ده ستان؟» نه وانیش سی دراوی زیویان بو کیشا. ئیتر بو هه لیک ده گه را تا کو به گرتنی بدات.^(۱۴۴)

ئاماده کاری بو دوایین ئیواره خوان

رۆژی فه تیره هات، نه وه ی پیویست بوو به رخی په سخه ی تیدا بکریته

(۱۴۲) مه تا ۲۴: ۴۳- ۲۶: ۵

(۱۴۳) لوقا ۲۲: ۳- ۴

(۱۴۴) مه تا ۲۶: ۱۵- ۱۶

قوربانى (لەم پۆژەى جەژندا بەرخىك دەكرايە قوربانى وەك يادكردنه وەى ئەو پۆژانەى كە گەلى جولەكە لە ميسر دەرچوون و بە تايبەت ئەو پرووداوەى كە خودا نۆبەرەى ميسرىيەكانى كوشت بەهۆى ئەوەى فيرەون رېگىرى كرد لەوەى گەلى جولەكە لە ميسر دەرچن). عيسا پەترۆس و يۆحەناى نارد و فەرمووى: «بړۆن نانى پەسخەمان بۆ ئامادە بكەن تاكو بىخۆين.»

لېيان پرسى: «دەتەوئى لە كوئى ئامادەى بكەين؟»

پىي فەرموون: «كاتىك دەچنە ناو شار، تووشى پياويك دەبن گۆزەيەك ئاوى هەلگرتوو، دواى بكەون بۆ ئەو مائەى كە بۆى دەچىت. ئىنجا بە خاوەن مائەكە بلين: ”مامۆستا دەفەرموئىت: كوا ديوەخانەكە تاكو لەگەل قوتابىيەكانم نانى پەسخەى تيدا بخۆم؟” ئەويش لە نھۆمى سەرەوە ژوورىكتان پيشان دەدات، گەورەيە و پراخراو، لەوئى ئامادەى بكەن.»

جا رۆيشتن، هەرەك عيسا پىي فەرموويون دۆزىيانەو و نانى پەسخەيان ئامادە كرد. كە كاتەكە هات عيسا لەسەر خوان دانىشت، ئىردراوانىش لەگەلى بوون.^(١٤٥)

كى پايەبەرزترە؟

هەرەها (كاتىك قوتابىيان لەسەر خوانەكە بوون) دەمەقالەيەك كەوتە ئىوانيان، كاميان بە پايەبەرز دابزىت (چونكە ئەوان پىيان وابوو كە عيساى مەسىح لەسەر زەوى پاشايەتى دادەمەزرىيئىت). عيسا پىي فەرموون: «پاشايانى نەتەوەكان دەبنە فەرمانرەوايان و دەسەلاتدارانىش بەسەريانەو بە ”چاكەكار” ناودەبردريئ. بەلام ئىوہ ئاوا مەبن. بەلكو با پايەبەرز لەئىوتاندا بىتە بچووك و ئەوہى رابەرى دەكات وەكو خزمەتكارەكەتان بىت. كى پايەبەرزترە، ئەوہى لەسەر خوان دانىشتووہ يان ئەوہى خزمەت دەكات؟ بىگومان ئەوہى كە لەسەر خوان دانىشتووہ. بەلام من لەئىوتان وەك ئەوہم كە خزمەت دەكات.

«ئىوہ ئەوانەن كە لە تافىكردنهوہ كامدا لەگەلم مانەوہ. منىش شانشىنيكتان بۆ دادەنيم، هەرەك باوكم بۆى داناوم («باوكم» ئەو دەرپرينە بوو كە عيساى مەسىح كاتىك باسى خوداى دەكرد بەكارى دەهينا)، تاكو لە

شانىشېنه كەمدا لەسەر خوانە كەم بخۆن و بخۆنەو، لەسەر تەخت دادەنېشن و دوازده هۆزە كەى ئىسرائىل حوكم دەدەن.^(١٤٦)

عيساى مەسىح پىي قوتابىيە كانى دەشوات

عيساى مەسىح شوين و پاىەى خۆى دەزانى لە جىهان، لە گەل ئەوەشدا وانەپەكى كردهىي فېرى قوتابىيە كانى كرد بو خۆنزمكردنەوہى بى سنوور و لەسەر خۆشەويستى خەلكانى دىكە ئەگەر هەلوئىستيان هەرچىيەك بىت. عيسا پىي قوتابىيە كانى شوست، لەكاتىكدا ئەوہ كارى يەكئىك لە كۆيلە كانى مالمەوہ بو، كاتىك مىوان دەگەيشتە مال و لە پىنگا پىي پىس بو. عيساى مەسىح بە ھەموو خۆشەويستىيەوہ ئەوہى كرد، ھەرچەندە دەيزانى يەكئىك لەوانەى كە پىيان دەشوات لەدواى كەمىك نكۆلى لى دەكات، ھەرۋەھا ئەو قوتابىيەى كە ناپاكى لى دەكات و دەيفرۆشيت و بو مردن بەدەستەوہى دەدات لەوئىە!

عيساش دەيزانى باوك ھەموو شتىكى خستووہتە ژىر دەستى، لە خوداۋە ھاتووہ و بو خوداش دەگەرپتەوہ. لەسەر خوان ھەستا، كەواكەى داكەند و خاولىيەكى ھەلگرت و لە ناوقەدى بەست. پاشان عيسا ئاۋى كرده ناو لەگەئىك و دەستى بە شوستنى پىي قوتابىيەكان كرد و بەو خاولىيەى كە بە ناوقەدەوہ بەستبووى پىيانى دەسپرىيەوہ.

كاتىك گەيشتە سەر شىمۆن پەترۆس، شىمۆن پىي گوت: «گەورەم تو پىي من دەشوئت؟»

عيسا لە ۋەلامدا پىي فەرموو: «ئىستا ئەمەى دەيكەم تىيناگەيت، بەلام دواتر تىيدەگەيت.»

پەترۆس پىي گوت: «ھەرگىز پىم ناشوئت.»

عيساش ۋەلامى داىەوہ: «ئەگەر پىت نەشووم، لەگەل من بەشت ناىت.»

جا شىمۆن پەترۆس پىي گوت: «گەورەم، تەنھا پىم نا، بەلكو دەست و سەرىشم!»

عیسا ش پئی فہرموو: «ئەوہی خوۆ شوشتبیت تەنھا پئویستی بە پئ شوشتن ھەبە، تەواوی جەستە ی پاکە. ئیوہ ش پاکن بەلام ھەمووتان نا.» عیسا فہرموو: «ھەمووتان پاک نین،» چونکہ دەیزانی کئ بە گرتنی دەدات.

پاش شوشتنی پئیان کہواکە ی ھەلگرت و دانیشتەوہ، لئی پرسین: «ئایا لەوہ تێگەشتن کہ بۆم کردن؟ ئیوہ بە ”مامۆستا“ و ”گەورە“ بانگم دەکەن و راست دەکەن، چونکہ من وام. جا کہ من گەورە و مامۆستاتانم و پئم شوشتن، ئیوہ ش لەسەر تانە پئی یە کتری بشوۆن (بە خوۆشەویستیوہ خوۆتان نزم بگرن لە ئاستی یە کتر). من نموونە یە کم پئدان تاکو ئەوہ ی بۆم کردن ئیوہ ش بیکەن. راستی راستیتان پئ دەلیم: کوۆیلە لە گەورە کە ی گەورە تر نییە، نێردراویش لەوہ ی ناردوو یە تی گەورە تر نییە. ئەگەر ئەمانە تان زانی، خوۆزگە دەخووزریت بە ئیوہ ئەگەر پەپرەوتان کرد.

«باسی ھەمووتان ناکەم. ئەوانە ی ھەلمبژاردوون دەیاناسم، بەلام تاکو ئەوہ ی لە نووسراوہ پیروۆزە کە ھاتووہ بیتە دی: ﴿ئەوہ ی ھەکی کردووم، ناپاکی لەگەلم کرد.﴾»

«لە ئیستاوہ پئتان دەلیم پئش ئەوہ ی رووبدات، تاکو کاتیک روویدا باوہر بکەن کہ من ئەووم. راستی راستیتان پئ دەلیم: ئەوہ ی پئشووزی لەوہ بکات کہ دەپنیرم، ئەو پئشووزی لە من دەکات، ئەوہ ی پئشووزی لە من بکات، پئشووزی لەوہ دەکات کہ ناردوو می.»^(١٤٧)

عیسا پئشینی خیانە تی یە ھوزا دەکات

(عیسا) پئی فہرموون: «زۆر ئارەزووم کرد پئش ئازار چێژتنم ئەم نانە ی پەسخە تان لەگەل بخۆم، چونکہ پئتان دەلیم: ئیتر نانی پەسخە ناخۆم ھەتا لە شانشین خودا بە تەواوی دیتە دی.»^(١٤٨)

کہ ئیوارە داھات، عیسا لەگەل دواز دە قوتابیہ کە پالی دایەوہ. کاتیک نانیان دەخوارد، فہرموو: «راستیتان پئ دەلیم: یەکیکتان بە گرتنم دەدات

(١٤٧) یۆحنا ١٣: ٣-٢٠

(١٤٨) لۆقا ٢٢: ١٥-١٦

(بۆ دەست پیرانی جوله‌که)»^(۱۴۹) قوتابییەکان سەیری یەکتریان دەکرد و دُنیا نەبوون مەبەستی لە کێیە.^(۱۵۰) ئەوانیش زۆر خەمبار بوون، هەریەکە پێیان گوت: «گەرەم، ئەو کەسە منم؟»^(۱۵۱) یەکیەک لە قوتابییەکان کە عیسا خۆشی دەویست لە تەنیشتی پالیدابوووە، شیمۆن پەتروس ئاماژەی بۆ کرد تاکو پرسیار لە عیسا بکات کە مەبەستی لە کێیە.

ئەویش شانی دا بەسەر سنگی عیسا دا و پێی گوت: «گەرەم، کێیە؟»

عیسا وەلامی دایەو: «ئەو کەسە یە کە ئەم پارووە نانه لە قاپە کە هەڵدەکێشم و دەیدەم.»^(۱۵۲)

کۆری مەرۆف دەبێت وەکو (لە پەرتووکی پیخەمبەران) لەسەری نووسراوە بپروات، بەلام قوربەسەر ئەوێ کۆری مەرۆف بە گرتن دەدات! باشتەر بوو بۆ ئەو کەسە هەر لەدایک نەبووایە.»

ئینجا یەهوزا، ئەوێ بە گرتنی دەدات، وەلامی دایەو: «پرابی، ئەو کەسە منم؟» پێی فەرموو: «خۆت گوت.»^(۱۵۳) ئینجا پارووەکە لە قاپە کە هەڵکێشا و دای بە یەهوزای کۆری شیمۆنی ئەسخەریوتی. هەر کە پارووەکە وەرگرت، شەیتان چوو نایەو.

عیساش پێی فەرموو: «ئەوێ بەتەمای بیکەیت، خێرا بیکە.» هیچ کەسێک لەوانە لەسەر خوانە کە لەگەڵی دانیشتبوون تێنەگەشتن بۆچی عیسا ئەمە ی پێ فەرموو. هەندیکیان وایانزانی عیسا پێی دەفەرموێ کە چییان پێویستە بۆ جەژن بیکرێت، یان شتێک بداتە هەژاران، چونکە سندوقی پارەش لەلای یەهوزا بوو. ئەویش کە پارووەکە وەرگرت یەکسەر چوو دەرهو. ئەو کاتە شەو بوو.^(۱۵۴)

(۱۴۹) مەتا ۲۶: ۲۰-۲۱

(۱۵۰) یۆحەنا ۱۳: ۲۲

(۱۵۱) مەتا ۲۶: ۲۲

(۱۵۲) یۆحەنا ۱۳: ۲۳-۲۶

(۱۵۳) مەتا ۲۶: ۲۴-۲۵

(۱۵۴) یۆحەنا ۱۳: ۲۶-۳۰

پهیمانی نوی

(عیسا) جامیکی هه لگرت و سوپاسی خودای کرد، فهرمووی: «ئهمه بگرن و له نیوان خۆتان به شی بکهن. پیتان ده لیم: ئیتر له به رهه می میو ناخۆمه وه هه تا شانشینى خودا دیت!»^(۱۵۰)

که نایان ده خوارد، عیسا نایکی هه لگرت، سوپاسی خودای کرد و له تی کرد، دایه قوتابیه کان و فهرمووی: «وه رگرن، بخۆن»^(۱۵۱)، ئهمه جهسته ی منه، که له پیناوی ئیوه به خت ده کری. ئهمه بو یادکردنه وه ی من بکهن.»

به هه مان شیوه پاش نانخواردن، جامه که ی هه لگرت و فهرمووی:^(۱۵۷) هه موو لئی بخۆنه وه^(۱۵۸)

چونکه ئهمه خوینی منه، خوینی پهیمانکه یه که له پیناوی خه لکیکی زۆر بو گونا به خشین ده پزیت (عیسا به وه ناماژه ی کرد بو له خاچدانى). پیتان ده لیم: له مه ودوا ئیتر له م به رهه مه ی میو ناخۆمه وه، هه تا ئه و پزۆه دیت که سه ر له نوئی له شانشینى باوکم له گه لتان ده یخۆمه وه.» (باوکم ئه و ده رپینه یه که عیسا ی مه سیح کاتیک باسی خودای ده کرد به کارى ده هینا).^(۱۵۹)

پاسپارده ی نوی

کاتیک چوو ده ره وه، عیسا فهرمووی: «ئیسنا کوری مروف شکۆدار کرا و خوداش تیدا شکۆدار کرا. جا ئه گه ر خودا تیدا شکۆدار کرا، خوداش کوره که له خۆیدا شکۆدار ده کات، ده سته جن شکۆدارى ده کات.

»پۆله کانم، ماوه یه کی کورت له گه لتاندا ده بم. جا به دوامدا ده گه رین، به لام وه ک چۆن به جوله که کانم گوت، ئیسنا به ئیوه شی ده لیم: ئیوه ناتوانن بینه

(۱۵۰) لۇقا ۲۲: ۱۷-۱۸

(۱۵۶) مه تا ۲۶: ۲۶

(۱۵۷) لۇقا ۲۲: ۱۹ - ۲۰

(۱۵۸) لۇقا ۲۲: ۲۰

(۱۵۹) مه تا ۲۶: ۲۸ - ۲۹

ئەو شوپنەي كە من بۆي دەچم.

«من پاسپاردەيەكي نوپتان دەدەمى: يەكتىتان خۆشبوئى. وەك خۆشمويستىن، ئىپوش بەو جورە يەكتىتان خۆشبوئى. بەمە ھەموو خەلك دەزانن كە قوتابى منن، ئەگەر خۆشەويستىتان بۆ يەكتى ھەيىت.»

پىشبينىكردىنى نكۆلى پەترۆس

شىمۆن پەترۆس شى لى پىرسى: «گەرەم، بۆ كوئى دەچىت؟»

عيساش وەلامى داپەو: «ئەو شوپنەي بۆي دەچم، ئىستا ناتوانىت دوامبەكەويت، بەلام دواتر دوام دەكەويت.»

دىسان پەترۆس لى پىرسى: «گەرەم، بۆچى ئىستا ناتوانم دواتبەكوم؟
ثيانم بۆ تۆ دادەنىم.»^(۱۶۰)

ئىنجا عيسا پى فەرموون: «ئەمشەو بەھوئى ئەوئى بەسەرم دىت ھەمووتان پشتم تى دەكەن، چونكە نووسراوھ:

«ئەلە شوانەكە دەدەم،

مەرى مېگەلەكە پەرت دەبن. ﴿پىغەمبەر زەكەريا بەر لە زياتر لە
پىنج سەد سال پىشبينى گرتن و ئازارچىژتنى عيساى
کردووه.﴾

بەلام دواي ھەستەنەوھم، پىشتان دەكەوم بۆ جەليل.»

پەترۆس وەلامى داپەو: «ئەگەر لەوئى بەسەرت بىت ھەموو پشت لى
بەكەن، من قەت پشت لى ناكەم.»^(۱۶۱)

«عيسا پى فەرموو:» «شىمۆن، شىمۆن، شەيتان داواي کردوون تاكو تاقىتان
بكاتەوھ، وەك گەنم لە بىژنگتان بدات. بەلام من نوپژم بۆ كرديت تاكو
باوهرت لەدەست نەدەيت. تۆش كە دەگەرپىتەوھ برايانت بەھىز بەكە.»

(۱۶۰) يۆھەنا ۱۳: ۳۱-۳۷

(۱۶۱) مەتا ۲۶: ۳۱-۳۳

ئەوېش پىي گوت: «گەورەم، من ئامادەم لەگەل تۆدا بۆ زىندان و بۆ مردنېش بچم.»^(۱۶۳)

عيسا وەلامى دايەوہ: «ژيان ت بۆ من دادەنېت؟ راستى راستىت پى دەلېم: پېش خوېندى كەلەشېر، تۆ سى جار نكۆلېم لى دەكەيت!»^(۱۶۳)

بەلام پەترۆس زياتر پېداگرى كرد و گوتى: «ئەگەر لەگەلېشت بەرم، نكۆلېت لى ناكەم.» هەموو واين گوت.^(۱۶۴)

ئىنجا پىي فەرموون: «كاتىك ئىوہم بەبى جزدان و توورەكە و پىلاو نارد، ئايا پىويستتان بە هېچ بوو؟» گوتيان: «نەخېر.»

پىي فەرموون: «بەلام ئىستا (كاتە گرنگەكە دەستپېكرد، خۆتان ئامادە بکەن) ئەوہى جزدان و توورەكەى هەيە با بيات لەگەل خۆى. ئەوہش كە شمشېرى نىيە، با جلەكانى بفرۆشېت و شمشېر بکړېت (بۆ خۆپاراستن). من پىتان دەلېم: ئەمەى نووسراوہ: ﴿لەگەل ياخيووان ژمېردرا﴾ پىويستە لە مندا يېتە دى (كاتىك سەبى لەنپوان دوو دزدا لەخاچ دەدرېت)، چونكە ئەو شتانەى لەبارەى منەوہ نووسراون دېنە دى.»

گوتيان: «گەورەم، ئەوہتا دوو شمشېر لىرەيە.»

پىي فەرموون: «بەسە.»^(۱۶۵) (ئەم وشەيە مامۆستاكان بەكارياندەھىنا بۆ ئەوہى رايىگەيەنن بە وەلامەكە رازى نىن، واتا بېدەنگ بن.)

عيسا دلنەوايى قوتايىيەكانى دەداتەوہ

«نىگەرەن مەبن. پشت بە خودا بەستەن، پشت بە منىش بەستەن. مالى باوكم (باوكى ناسمانى) ژوورى ژورى لىيە، ئەگەر ئاوا نەبووايە پىم دەگوتن. من دەچم تاكو شوپنتان بۆ ئامادە بكەم. جا كە رۆيشتەم و شوپىم بۆ ئامادە كردن،

(۱۶۲) لۇقا ۲۲: ۳۱-۳۳

(۱۶۳) يۇحەنا ۱۳: ۳۸

(۱۶۴) مەرقتوس ۱۴: ۳۰-۳۱

(۱۶۵) لۇقا ۲۲: ۳۵-۳۸

دیمه وه و ده تانبه مه لای خوّم، تاكو ئیوهش له و شوینه بن كه من لیی ده بم.
ئیهوش ریگای ئه و شوینه ده زانن كه بۆی ده چم.»

منم ریگا و راستی و ژیان

تۆماس پیی گوت: «گه وره م، نازانین بۆ كوئی ده چیت، چۆن ریگاکه
بزانین؟»

عیساش پیی فهرموو: «منم ریگا و راستی و ژیان. كه س نایه ته لای باوك
له ریگه ی منه وه نه بیّت. ئه گه ر ئیه منتان بناسیاه، باوكیشتان ده ناسی. له
ئیهستاهه دیناسن و بینوتانه.» (له ریگای ئه وه ی كه منتان بینوه.)

فیلیپۆس پیی گوت: «گه وره م، باوكمان پیشان بده و به سمانه.»

عیساش پیی فهرموو: «فیلیپۆس، ئایا ماوه یه کی دریزه له گه ئتانم و
نه تناسیوم؟ ئه وه ی منی بینوه باوكی بینوه. ئیتر چۆن ده لیی: ”باوكمان
نیشان بده“؟ ئایا باوه ر ناكه ی من له باوكدام و باوكیش له مندایه؟ ئه و
قسانه ی پیتانی ده لییم له خوّمه وه نایلییم، به لكو باوك كه له مندا نیشه جییه،
ئه و كاره كانی خوئی ده كات. باوه ر پم پی بكه ن كه من له باوكدام و باوكیش له
مندایه، ئه گه ر نا به هوئی كاره كان خوینانه وه باوه ر بكه ن. راستی راستیتان پی
ده لییم: ئه وه ی باوه ر پم پی بهیئیت، ئه و كارانه ده كات كه من ده یكه م، له مانه ش
گه وره تر ده كات، چونكه بۆ لای باوك ده چم. هه رچییه كه به ناوی منه وه داوا
بكه ن ده یكه م، تاكو باوك له كو په كه دا شكۆدار بیّت. ئه گه ر شتیكتان به ناوی
منه وه داوا كرد، ده یكه م. (لیره دا عیسی مه سیحی په ره وردگار رایده گه یه نیّت
كه ئه و و خودا یه كن.)

به لیئی هاتنی رۆحی پیروژ

عیسا ما ئناوایی له قوتابییه كانی ده كرد، ئاگاداری ده كردنه وه كه كوچكردنی
زیه كه، به لام له هه مان كاتدا هانیده دان، موژده ی هاتنی یارمه تیده ری پیدان،
ئه وه ی كه هه تاهه تایه له گه لیان ده مینیتته وه، رۆحی راستی، كه تیاندا نیشه جی
ده بیّت، پیروژیان ده كات، هانیانده دات، پینمایان ده كات. ئه و یارمه تیده ره ئامازه

بوو بۆ «رۆحی پیروژ» که رۆحی خودایه، ئهوهی که له دواى بهرزبوونهوهی مهسیح بۆ ئاسمان هاته سه ر قوتابیهه کان.

«ئهگه ر منتان خۆشبووی کار به راسپارده کانم ده که ن. منیش داوا له باوک ده که م یارمه تیده ریکی دیکه تان بداتى (رۆحی خودا) که هه تاهه تایه له گه ئلتان مینیتته وه، رۆحی راستی، که جیهان ناتوانیت وه ریبگریت، چونکه نایینیت و نایناسیت. به لام ئیوه دهیناسن، چونکه له گه ئلتان ده مینیتته وه و له ناو ئیوه دا ده بیت. به هه تیوی به جیتان ناهیلیم، دیمه وه لاتان. پاش ماوه یه کی که م ئیتر جیهان نامینیت، به لام ئیوه ده مینین. له بهر ئه وه ی من زیندووم، ئیوه ش ده ژین. له و رۆژه دا ده زانن من له باوکمدام، ئیوه ش له مندان، منیش له ئیوه دام. ئه وه ی راسپارده کانی منی له لایه و کاریان پئی ده کات، ئه وا منی خۆشده ویت. ئه وه ی منی خۆشبووی، باوکیشمی خۆشده ویت، منیش خۆشمده ویت و خۆمی بۆ درده خه م.»

ئینجا یه هوزایه کی دیکه که یه هوزای ئه سخه ریوتی نه بوو لئی پرسى: «گه وره م، بوچی ده ته وئی خۆت بۆ ئیمه دربخه ییت، به لام بۆ جیهان نا؟»

عیسا وه لامی دایه وه: «ئه وه ی منی خۆشبووی کار به وه ته کانم ده کات، باوکیشم خۆشی ده ویت و من و باوک دیننه لای و له لای ئه ویش نیشه جئ ده بین. ئه وه ش که منی خۆشناویت کار به وه ته کانم ناکات. ئه م وتانه ی گویتان لئی ده بیت هی من نییه، به لکو هی ئه و باوکه یه که نار دوومی.

«ئه مانه م پئی گوتن که هیشتا له لاتانم. به لام یارمه تیده ره که، رۆحی پیروژ، ئه وه ی باوک به ناوی منه وه ده بینریت، ئه و هه موو شتیکتان فیرده کات و هه موو ئه و شتانه ی پیم گو توون بیرتان ده خاته وه.

«ناشتیتان بۆ به جیده هیلم، ناشتی خۆمتان ده ده مئ. ئه وه ی من ده تانده مئ وه ک ئه وه نییه که جیهان ده تانداتئ. نیگه ران مه بن و مه ترسن. گویتان لیبوو پیم گوتن: ”ده رۆم و دیمه وه لاتان.“ ئه گه ر منتان خۆشبووی، دلشاد ده بن که ده چمه لای باوک، چونکه باوک له من مه زنتره. ئه وه تا ئیستا پیش روودانی پیم گوتن، تاکو کاتیک روویدا باوه ر بهینن. له مه ولا زۆر قسه تان له گه ل نا که م، چونکه سه روکی ئه م جیهانه (شه یتان) وا دیت. هیچ ده سه لاتیکى به سه ر مندا نییه، به لام ئه و دیت تاکو جیهان بزائیت باوکم خۆشده ویت و به و شیوه یه کار ده که م که باوک راسپاردووم.

«هه ستن با لیره برۆین.

منم میوی راسته قینه

میوی یه کیک بوو له به ره مه کانی خاکی ئیسرائیل، له بهر ئه وه عیسا میوی وه ک نمونه یه ک به کارهینا بو ئه وه ی به مه جازی ئاماژه بکات بو یه کیتی باورداران له گه ل خودا له ریگای ئه وه ی ئه وه له ناویاندا بچه سپیت.

(عیسای مه سیح فهر مووی): «منم میوی راسته قینه، باو کیشم ره زه وانه که یه. ههر لقیک له مندا بهر نه گریت لیی ده کاته وه. ههر لقیکیش بهر بگریت پاکی ده کاته وه تا کو به ره مه می زیاتر بدات. ئیوه ئیستا به هوی ئه وه قسه یه ی بوم کردن پاکن. به منه وه په یوه ست بن و منیش به ئیوه وه. چو ل ق به ته نها ناتوانیت به ره هم بدات ئه گه ر به دار میوه که وه په یوه ست نه بییت، ئیوه ش ئاوان، ئه گه ر به منه وه په یوه ست نه بن.

«منم میوه که و ئیوه ش لقه کانن. ئه وه ی به منه وه په یوه ست بییت و منیش به وه وه، ئه وا به ره مه می زور ده گریت، چونکه به بی من ناتوانن هیچ شتی بکن. ئه وه ی به منه وه په یوه ست نه بییت وه ک ل ق فریده دریته ده ره وه، وشک ده بییت و کو ده کریته وه، فریده دریته ناو ناگر و ده سووتیت. ئه گه ر به منه وه په یوه ست بن و ته کانم له ناختان بچه سپیت، ههر چیه کتان ده وی داوا ی بکن بۆتان ده بییت. باو کم به مه شکو دار ده بییت، که به ره مه می زور بهینن، به م شیوه یه ده بنه قوتابی من.

«ههروهک چو باو ک منی خوشویستوه، ئاوا ئیوه م خوشویستوه، جا به خوشه ویستییه که مه وه په یوه ست بن. ئه گه ر ئیوه کار به پاسپارده کانم ده کهن، به خوشه ویستییه که مه وه په یوه ست ده بن، ههروهک من کارم به پاسپارده کانی باو کم کردوه و به خوشه ویستییه که یه وه په یوه ست ده بم. ئه م شتانه م پی گوتن تا کو خوشی منتان تیدا بییت و خوشیتان پر و ته واو بییت. پاسپارده ی من ئه مه یه: یه کتریتان خوشبوئی وه ک خوشمویستن. که س خوشه ویستی له مه گه وره تری نییه که یه کیک ژیا نی خوئی بو دۆسته کانی دابنییت. ئیوه دۆستی منن، ئه گه ر کار به وه بکن که راتانده سپیرم. ئیتر به کۆیله ناوتان نابم، چونکه کۆیله نازانیت گه وره که ی چی ده کات. به لام ناوی دۆستم لینان چونکه ههر چیه کم له باو کمه وه بیستبوو پیم راگه یانندن. ئیوه منتان هه لئه بژارد، به لکو من ئیوه م هه لبژارد، نیشانم کردن تا کو برۆن به ره م بهینن و به ره مه که تان

مېنیت، تاكو هەرچییهك به ناوی منه وه داوا بكهن باوك بتانداتى. بهمانه پراتانده سپېرم تاكو يه كتریتان خوښوئ.

ئاگادار كړدنه وهى عيسا بؤ قوتابيه كان

«ئەگەر جیهان رقی لیتان دەبیته وه، ئەوه بزنانن پېش ئیوه رقی له من بووه ته وه. ئەگەر ئیوه هی جیهان بوونایه، ئەوا جیهان وه کو هی خۆی خوښی دهووستن. ئیستا ئیوه هی جیهان نین بهلام من له جیهان ههلمبژاردوون، له بهر ئەوه جیهان رقی لیتانه. بیهیتنه وه بیرتان چیم پئ گوتن: ”کۆیله له گوره کهی گه وره تر نییه.“ ئەگەر میان چهوساندبیته وه، ئیوهش ده چهوسیننه وه. ئەگەر وشه ی میان پاراستوه، هی ئیوهش ده پاریزن. بهلام هه موو ئەمانه تان له بهر ناوی من پئ ده کهن، چونکه ئەوهی ناردوومی ئەوان نیناسن. ئەگەر نه هاتمایه و قسه م بؤ نه کردنایه، گونا هیان نه ده بوو، بهلام ئیستا بیانوو یان نییه بؤ گونا هه که یان. ئەوهی رقی له من بیته وه، رقی له باوکیشمه. ئەگەر له تیوانیاندا ئەو کارانه م نه کردبووایه که کهسی دیکه نه یکردوه، گونا هیان نه ده بوو. بهلام ئیستا بینیان و رقیان له من و له باوکم بووه ته وه. بهلام ئەمه پوویدا تاكو ئەو وتهیه بیته دی که له ته وراته که یاندا نووسراوه: ﴿به بئ هؤ رقیان لیم بووه وه﴾.

«جا کاتیک یارمه تیده ره که (رۆحی خودا) دیت، ئەوهی له لایهن باوکه وه بۆتانی ده نیرم، که رۆحی راستیه که له باوکه وه هه لده قولیت، ئەو شایه تیم بؤ ددهات. ئیوهش شایه تی ددهن، چونکه له سه ره تاوه له گه ل منن.

«ئهم شتانه م پئ گوتن، تاكو بئ ئومید نه بن. له که نیشه کان (شوینی خواپه رستی جوله که کان) دهرده کرین، له راستیدا کاتیک دیت ئەوهی ده تانکوژیت واده زانییت خزمه تی خودا ده کات.

کاری رۆحی پیروژ

عيسا ئەو به ره نگراییه سه ختانه ی به قوتابيه کانی راگه یاند که به ره و پروویان ده بیته وه، ههروه ها پئی راگه یاندن که چۆن هه موو هیزی خراپه له جیهان له دژیان ده وه سیتته وه. ئەو هیزه خوداییه ی به بیر هیئانه وه که پشتیوانیان

دهبیت. پږوحی پیرۆزی خودا دیته سهریان و دهبیته سهرپه رشتیاریان و له نیو
ئهواندا قسه دهکات. خهلکی سهرزهنشت دهکات لهسه ر گوناهاه کانیان. شهیتان
له کاتیکدا که سهرکهوتوو دیاره، پږوحی پیرۆز ناشکری دهکات که شهیتان
سزا دراوه.

ئه مانهش دهکه ن چونکه نه باوکیان (باوکی ئاسمانی که مه بهستی خودایه)
ناسیوه و نه من. بهلام ئه مانه م پئی گوتن، تاکو ئه گهر کاتیان هات بیرتان
بکهویته وه که من پیم گوتوون. له سهره تادا ئه مانه م پئی نه گوتن، چونکه
له گهلتن بووم.

«ئیستا دهچمه لای ئه وهی نار دوومی و کهستان لیم ناپرسیت: ”بو کوئی
دهچیت؟“ کهچی دلگرانن به وهی که ئه مه م پئی گوتن. بهلام راستیتان پئی
دهلیم: باشتره بو تان که برۆم، چونکه ئه گهر نه پۆم، یارمه تیده ره که تان
(پږوحی خودا) بو نایهت. بهلام ئه گهر برۆم بو تانی ده تیرم. کاتیک ئه و دیت،
دهیسه ملیتیت که جیهان به هله تیکه یشتوون له گونا و دادپهروه ری و
حوکمدان: لهسه ر گونا (ویژدانی مروّف ههست به تاوان دهکات)، چونکه
باوه رپم پئی ناهینن؛ لهسه ر راستودروستی (هانی راستودروستی ده دات)،
چونکه دهچمه لای باوک و ئیتر نامبینن؛ لهسه ر حوکمدانیش، چونکه گه وره ی
ئه م جیهانه (شهیتان) حوکم دراوه.

«هیشتا شتی زۆرم ههیه پیتانی بلیم، بهلام ئیستا ناتوانن بهرگه ی بگرن.
بهلام کاتیک ئه و دیت، که پږوحی راستیه (پږوحی خودا)، ئه و بو راستی ته واو
پینماییتان دهکات، چونکه له خو یه وه هیهچ نالیت، به لکو ئه وهی گوئی لئ
دهبیت دیلیت و رایده گه یه نیت چی روو ده دات. ئه و شکۆدارم دهکات، چونکه
ئه وه تان پئی راده گه یه نیت که له منه وه وه ریده گریت. هه مو ئه وهی که هی
باوکه، هی منیشه. له بهر ئه وه گوتم، پږوحی پیرۆز له هی من وه رده گریت و
پیتانی راده گه یه نیت.

هاتنی خوۆشی دواى ناخوۆشى

ههروهها عيسا به قوتابيهكانى فهرموو:

«پاش كه ميك نامبين، ئينجا پاش كه ميك ديسان ده ميين.»

هه نديك له قوتابيهكانى به يه كتريان گوت: «ئهمه چيه كه پيمان ده فهرموي: «پاش كه ميك ئيتر نامبين (به هوۆ مردن)، پاش كه ميكيش ده ميين» (له دواى هه ستانه وه) و «چونكه ده چمه لاي باوك؟» (به بهرزبون هه بو ئاسمان) گوتيان: «ئهم «كه م» هيه چيه كه باسى ده كات؟ نازانين چى ده فهرموي!»

عيسا زانى كه ده يانوويست پرسيارى لى بكن، ئينجا پيى فهرموون: «ئايا له بهر ئهمه پرسيار له يه كترى ده كهن كه گوتم: «پاش كه ميك ئيتر نامبين، پاش كه ميكيش ده ميين؟» راستى راستيتان پى ده ليم: ئيوه ده گريين و شيوهن ده كهن، به لام جيهان دلشاد ده بى. خه م بار ده بن، به لام خه م بار به كه تان ده بيته شادى. كاتييك ژن مندالى ده بيته خه م دايد ه گريته، چونكه كاتى هاتووه. به لام كه منداله كه ي بوو، له خوۆشى ئه وهى مروفيك له جيهان له دايك بووه، ژانه كانى له بيري ده كات. ئيوه ش ئيستا خه متان هه يه، به لام ده تان بيمه وه (له دواى هه ستانه وه له مردن) و دلشاد ده بن، كه سيش ئه و خوۆشيه تان لى ناستيى. له و روژه دا پرسيارى هيجم لى ناكهن. راستى راستيتان پى ده ليم: به ناوى منه وه هه رچيه كه له باوك داوا بكن ده تاندا تى. هه تا ئيستا به ناوى منه وه هيجتان داوا نه كردووه. داوا بكن وه ريده گرن، تاكو خوۆشيه كه تان ته واو بيت.

«ئهم شتانه م به پهنه بو باس كردن، به لام كاتييك ديته ئيتر به پهنه بو تان نادويم، به لكو به ئاشكرا باسى باوكتان بو ده كه م. له و روژه دا به ناوى منه وه داوا ده كهن. ئيتر پيتان ناليم له لاي باوك بو تان داوا ده كه م، چونكه باوك خوۆ ئيوه ي خوۆشه ويته، له بهر ئه وهى منتان خوۆشويستوووه و باوه پرتان كرد كه له لاي خودا وه هاتووم. له لاي باوكه وه هاتووم بو جيهان، ئيستا ش جيهان به چيده هيم و ده گه ريمه وه له لاي باوك.»

قوتابيهكانى گوتيان: «وا ئيستا به روونى و به بى پهنه قسه ده كه يت. ئيستا دنليان كه تو هه موو شتيك ده زانيت و پيوست ناكات كه س پرسيارت لى

بكات. بهمهش باوهپر دهكەين كه له خوداوه هاتوویت.»

عیساخ وهلامی دانهوه: «ئایا ئیستا باوهپر دهكەن؟ وا كاتیک دیت و ئیستاش هاتووه، كه پهرتهوازه دهبن، ههریهكه بو مالی خووی و به تهنها بهجیم دههیئن. بهلام من به تهنها نیم، چونكه باوك (باوكی ئاسمانی) لهگهلمدایه (عیسا ناماژهی دهكرد بو ئه و كاتژمیرهی كه تییدا دهستگیر دهكریت).

«ئهمانه م پئ گوتن تاكو ئاشتیتان له مندا ههپیئت. له جیهاندا تووشی تهنگانه دهبن. بهلام ورهتان بهرز پیئت، من جیهانم بهزاندوووه.»

عیسا له پیناو قوتابیهه كانی نوژ دهكات

كه عیسا ئهمانهی فرموو، چاوی بهرهو ئاسمان ههلبړی و فرموی:

«باوكه، كاتهكه هاتووه (لهخاچدان). كورهكهت شكۆدار بكه (به لهخاچدان و پرگارکردنی مروفت)، تاكو كورهكهشت شكۆدارت بكات. ههروهك دهسهلاتت پیداووه بهسهر ههموو خهلكدا، تاكو ژيانی ههتاهاهتایی به ههموو ئهوانه بدات كه پیئت داوون. ژيانی ههتاهاهتایی ئهوهیه كه تو بناسن، تهنها خودای راستهقینه و عیسا مهسیح، ئهوهی كه ناردووته. من لهسهر زهوی شكۆدارم كردیت به تهواوکردنی ئه و كارهی پیئت دابووم. ئیستاش باوكه لهلای خووت شكۆدارم بكه، بهو شكۆبهی پیش بوونی جیهان لهلای تو هههبوو.

«ناوی تووم بهوانه ناساند كه له جیهاندا به منت دان، هی تو بوون، خووت به منت دان و کاریان بو و تهكانت كرد. ئیستاش ئهوان دهزانن ههرحیهكت پیم داوه له خوتهوهیه. ئه و وشانه م پیدان كه تو پیئت دابووم، ئهوانیش وهریانگرت و به راستی زانیان له تووه هاتووم، باوهریان هیئا كه تو منت ناردوووه. بو ئهوان داوا دهكهم. بو جیهان داوا ناكهم، بهلكو بو ئهوانه به منت دان، چونكه هی تون. ههرحیهك هی منه، هی تویه، ههرحیهكیش هی تویه، هی منه، من له ئهواندا شكۆدار بووم. ئه مان له جیهان دهمیئنهوه، بهلام من تییدا نامیئمهوه، چونكه من دهگهڕیمهوه لای تو. ئه ی باوكی پیرۆز، به ناوی خووت بیانپاریزه كه به منت داوه، تاكو ببه یهك وهك ئیمه یه كین. كاتیک لهگهلیان بووم بهو ناوهی كه تو به منت دابوو دههپاراستن و پاسهوانیم دهكردن. كهسیان له ناوئهچوو كورپی له ناوچوو نهپیئت (مه بهستی له بههوزای

ئەسخەرىيوتى بو)، بۇ ئەوھى نووسراوھ پىرۆزەكە بېتە دى.

«ئىستاش دېمە لاي تۆ، بەلام لە جىھاندا باسى ئەمە دەكەم، تاكو شادى منيان بە تەواوى لە خۇياندا ھەبېت. من وشەى تۆم داىە ئەوان و جىھان رقى لىيان بووۋە، چونكە ھى جىھان نىن، ۋەك منىش ھى جىھان نىم. داوا ناكەم لە جىھاندا بىانەبىتەو، بەلكو لە شەيتان بىنپارېزى. ئەوان ھى جىھان نىن، ۋەك منىش ھى جىھان نىم. بە راستى خۆت پىرۆزىان بكە، وشەى تۆ راستىيە. ۋەك بۇ جىھانت ناردم، منىش بۇ جىھانم ناردن. بۇ ئەوان خۆم پىرۆز دەكەم (بە تەواوى ژيانى خۆم بۇ تۆ تەرخان دەكەم)، تاكو ئەوانىش لە راستىدا پىرۆزكراو بن.

عيسا لە پىناو ھەموو باوھرداراندا نوپۆز دەكات

«تەنھا بۇ ئەمان داوا ناكەم، بەلكو بۇ ئەوانەش كە بە قسەى ئەمانەوھ باوھرم پى دەھېنن، تاكو ھەموو يەك بن، ۋەك تۆ لە منداى و منىش لە تۆدام، ئەوانىش لە ئىمەدا بن، باوكە، تاكو جىھان باوھر بھېنېت كە تۆ منت ناردوۋە. منىش ئەو شكۆيەم داونەتئى كە تۆ بە منت داو، تاكو بىنە يەك ۋەك ئىمە يەكېن. من لەواندام و تۆ لە منداى، تاكو بە تەواوى يەك بن، بۇ ئەوھى جىھان بزائىت تۆ منت ناردوۋە و ئەوانت خۆشويستوۋە ھەروەك چۆن منت خۆشويستوۋە.

«باوكە، دەمەوېت ئەوانەى كە بە منت داون (ئەوانەى كە باوھرىان بە من ھېناوھ) لەكوئى بم لەگەلم بن، تاكو شكۆمەندىيەكەم بىينن كە بە منت داو، چونكە پىش دامەزراندنى جىھان منت خۆشويست.

«ئەى باوكى راستودروست، جىھان تۆ ناناىت، بەلام من تۆ دەناسم، ئەوانىش دەزانن تۆ منت ناردوۋە. ناوى تۆم پى ناساندن و پىيان دەناسىم، تاكو ئەو خۆشەويستىيەى كە بۇ منت ھەيە لەوانىشدا بېت و منىش لەواندا بم.»^(۱۶۷)

عيسا لە باخى گەتسىمانى بە تەنھا نوپۆز دەكات

ئىنجىا (عيسا و قوتابىيەكان) گۆرانى رۇحىيان گوت و چوون بۇ دەرەوھى شار بۇ كىوى زەھىتوون.^(۱۶۷)

(۱۶۶) يۆھنا ۱۴: ۱-۱۷: ۲۶

(۱۶۷) مەتا ۲۶: ۳۰

دوای ئه وه عیسا له گه لیان بو شوینیک چوو پیی ده گوترا، گه تسیمانی، به قوتابییه کانی فهرموو: «لیره دانیشن، ههتا ده چمه ئه وئی نوێژ ده که م.» په ترۆس و دوو کورپه که ی زه بدی برد و په ژاره و دلتهنگی دایده گرت. پیی فهرموون: «زۆر دلتهنگم خه ریکه بهرم، لیره بهیننه وه و شه وارهم له گه ل بگرن.»

که میک چوو پیس و به پرودا چوو سه زه وی، نوێژی ده کرد و ده یه فهرموو: «باوکه، ئه گه ده کریت ئه م جامه م له سه ر تیبه پریت. به لام نه ک وه ک من ده مه ویت، به لکو تو.»^(۱۶۸)

فریشته یه کیش له ئاسمانه وه بو ده رکه وت به هیزی ده کرد. که له مملاتییدا بوو، زۆر به گورتر نوێژی ده کرد و ئاره قه که ی وه ک دلۆپی خوینی لیهات ده که وته سه ر زه وی.^(۱۶۹)

(عیسا) هاته وه لای قوتابییه کان، بینی نوستوون، به په ترۆسی فهرموو: «ئه ری ناتانتوانی کاتزمیریک شه وارهم له گه ل بگرن؟ شه وار به بگرن و نوێژ بکه ن، نه وه ک تاقی بکرینه وه. پۆچ چالاکه، به لام جهسته لاوازه.»

دیسان چوو وه نوێژی کرد: «باوکه! ئه گه ر ناکریت ئه مه له سه رم تیبه پریت و هه ر ده بیت بیخۆمه وه، با خواستی تو بیت.»

دیسان هاته وه و بینی نوستوون، چونکه چاویان قورس ببوو. ئیتر وازی لی هیان و چوو بو جاری سییه نوێژی ده کرد و هه مان شتی ده گوته وه.

دوایی هاته لای قوتابییه کان و پیی فهرموون: «هیشتا نوستوون و پشوو ده دن؟ ئه وه تا کات نزیك بووه ته وه و کورپی مرۆف ده دریته ده ست گونا بهاران. هه ستن با پرۆین! ئه وه تا ئه وه ی به گرتنم ده دات نزیك بووه وه.»^(۱۷۰)

گرتنی عیسا ی مه سیح

یه هه وازش **(یه کیک بو له قوتابییه کان)** ئه وه ی به گرتنی دا، شوینه که ی ده زانی، چونکه عیسا زۆر جار له گه ل قوتابییه کانی له وئی کۆده بووه وه. ئینجا

(۱۶۸) مه تا ۲۶: ۳۶-۳۹

(۱۶۹) لۆقا ۲۲: ۴۳-۴۴

(۱۷۰) مه تا ۲۶: ۴۰-۴۶

یههوزا تیپیک سهریاز (پاسهوانهکانی په‌رستگا) و خزمه‌تکارانی کاهینانی بالا و فهریسییه‌کانی برد، به‌مه‌شخه‌ل و چرا و چه‌که‌وه هاته‌ئه‌وئی.

عیساش هه‌موو‌ئه‌و شتانه‌ی ده‌زانی که به‌سهری ده‌هات، چوو و پی‌ی فهرموون: «کیتان ده‌وئیت؟»

وه‌لامیان دایه‌وه: «عیسای ناسیره‌یی».

عیسا پی‌ی فهرموون: «من‌ئه‌وم». یه‌هوزاش‌ئه‌وه‌ی به‌گرتنی دا له‌گه‌لیان پراوه‌ستابوو. کاتیک عیسا پی‌ی فهرموون: «من‌ئه‌وم»، گه‌رانه‌وه دواوه و که‌وتنه سهر زه‌وی.

لی‌ی پرسینه‌وه: «کیتان ده‌وئیت؟»

گوتیان: «عیسای ناسیره‌یی».

عیسا وه‌لامی دایه‌وه: «پی‌م گوتن من‌ئه‌وم. ئه‌گه‌ر به‌دوای مندا ده‌گه‌پرین، با‌ئه‌مانه (قوتابیه‌کان) پرۆن.» بو‌هاتنه‌دی‌ئه‌و قسه‌یه‌ی که فهرمووی: «ئه‌وانه‌ی پی‌ت دابوووم که‌سیانم ون نه‌کرد.»^(۱۷۱)

(یه‌هوزای‌ئه‌سخه‌ریوتی) ئه‌وه‌ی به‌گرتنی ده‌دا نیشانه‌یه‌کی پیدابوون، گوتبووی: «ئه‌وه‌ی ماچی ده‌که‌م‌ئه‌وه‌ خۆیه‌تی، بیگرن.» ده‌ستبه‌جی هاته‌لای عیسا و گوتی: «سلاو‌رابی.» ئینجا ماچی کرد.^(۱۷۲)

عیساش پی‌ی فهرموو: «ئه‌ی یه‌هوزا، به‌ماچیک کوری مرۆف به‌گرتن ده‌ده‌یت؟»^(۱۷۳)

ئیتز قۆلبه‌ستیان کرد و گرتیان.^(۱۷۴)

شیمون په‌ترۆس شمشیریک‌ی پی‌وو ده‌ریه‌ینا، له‌کۆیله‌ی سه‌رۆک کاهینی دا و

(۱۷۱) یۆحه‌نا ۱۸: ۲- ۹

(۱۷۲) مه‌تا ۲۶: ۴۸- ۴۹

(۱۷۳) لۆقا ۲۲: ۴۸

(۱۷۴) مه‌رقۆس ۱۴: ۴۶

گوئی راستی بری. ئەو کۆیلەیهش ناوی مەلخۆس بوو.^(۱۷۵)

بەلام عیسا فەرمووی: «راوەستن، ئەمە بەسە!» ئینجا دەستی لە گوئی دا و چاکیکردەوه.^(۱۷۶)

عیسا بە پەترۆسی فەرموو:^(۱۷۷) «شمشیرەکەت بگەرێنەوه شوێنی خوئی، چونکە هەموو ئەوانە ی شمشیر هەڵدەگرن، بە شمشیر دەمرن.^(۱۷۸) ئایا ئەو جامە ی کە باوک پێداوم (جامی مەرگ) نە یخۆمەوه؟»^(۱۷۹) ئایا وا دەزانیت ناتوانم بانگی باوکم بکەم و زیاتر لە دوازدە لەشکر فریشتەم بۆ بنیڕیت؟ بەلام ئیتر چۆن نووسراوه پیرۆزەکان دینە دی، کە دەلێن بەو شیۆه یه پێویستە رووبدات؟» (عیسا ئاماژە ی دەکرد بۆ ئەو پیشینیانە ی کە سەبارەت بە بێدەنگی و رازیبوونی بەبێ بەرگری دەدوێت).

لەو کاتەدا عیسا بە خەلکەکە ی فەرموو: «وەک بۆ گرتنی یاخیبوویک بە کوتەک و شمشیرەوه هاتوون مگرن؟ پۆژانە لە حەوشەکانی پەرستگا دانیشتبووم خەریکی فێرکردن بووم، نەتانگرتم. بەلام ئەمانە هەمووی روویدا بۆ هاتنەدی نووسراوه پیرۆزەکانی پیغمبەران.» ئینجا هەموو قوتابییهکان بە جێیان هیشت و رایانکرد.^(۱۸۰)

گەنجیک دوا ی عیسا کەوت پارچە کەتانیکی لەبەر بوو پروتییهکە ی داپۆشیبوو. کاتیکی ئەویان گرت، کەتانهکە ی بە جیھێشت و بە رووتی رایکرد.^(۱۸۱)

دادگاییکردنی عیسا ی مەسیح لەبەردەم سەرۆک کاهین

ئیتتر تیپه سەربازەکە و فەرماندەکە یان و خزمەتکارانی جولەکەکان عیسا یان

(۱۷۵) یۆحەنا ۱۸: ۱۰

(۱۷۶) لۆقا ۲۲: ۵۱

(۱۷۷) یۆحەنا ۱۸: ۱۱

(۱۷۸) مەتا ۲۶: ۵۲

(۱۷۹) یۆحەنا ۱۸: ۱۱

(۱۸۰) مەتا ۲۶: ۵۳-۵۶

(۱۸۱) مەر قۆس ۱۴: ۵۱-۵۲

گرت و بهستیانه وه. یه کهم جار بردییانه لای حنا، چونکه خه زووری قه یافا بوو که ئەو سألله سه روک کاهین بوو. قه یافاش ئەو پیاوه بوو پراویژی بوو رابه رانی جوله که کردبوو که باشت وایه پیاویک بوو هه موو گهل بهریت. (۱۸۲)

ئه وانه ی عیسیان گرت، بردییانه لای قه یافای سه روک کاهین، له وئی مامۆستایانی ته ورات (مامۆستایانی شاره زای ته ورات) و پیران کۆبوونه وه. (۱۸۳)

پرسیاره کانی کاهینان له عیسی مه سیح له بهردهم سه روکی کاهینان

سه روکی کاهینان ده رباره ی قوتابییه کانی و فیر کردنه که ی پرسیری له عیسا کرد.

عیسا وش لآمی دایه وه: «به ئاشکرا بوو جیهان دوام، بهردهوام له که نیشته و په رستگادا خه لکم فیرده کرد، که هه موو جوله که کان لئی کۆده بنه وه. هه چم به نه یینی نه گوتوو. بوو پرسیارم لئ ده که یته؟ له وانه پرسه که گوئیان لیبوو هه چیم پیمان گوتوو. ئەمانه ده زانن چیم گوتوو.»

کاتی که ئەمه ی فهرموو یه کیک له خزمه تکاران که له لایه وه پراوه ستابوو زلله یه کی له عیسا دا و گوتی: «ئاوا وه لآمی سه روک کاهینان ده ده یته وه؟» عیسا وه لآمی دایه وه: «ئه گهر قسه ی خراپم کردوو، شایه تی له سه ر خراپه که بده. ئەگهر راستیشه، بوچی لیم ده ده یته؟» (۱۸۴)

په ترۆس نکۆلی له ناسینی عیسا ده کات

(له و کاته ی عیسا بر د رابوو له لای سه روکی کاهینان بوو دادگایی) شیمۆن په ترۆسیش (له هه وشه که) پراوه ستابوو، خو ی گهرم ده کرده وه، لیبان پرسی: «تۆش له قوتابییه کانی ئەو نیت؟» نکۆلی کرد و گوتی: «نه خیر.» (۱۸۵)

کاره که ره که بینیه وه، به وانه ی گوته وه که له ویدا پراوه ستابوون: «ئه مه شه

(۱۸۲) یۆحه نا ۱۸: ۱۲-۱۴

(۱۸۳) مه تا ۲۶: ۵۷

(۱۸۴) یۆحه نا ۱۸: ۱۹-۲۳

(۱۸۵) یۆحه نا ۱۸: ۲۵

لهوانه.» دیسان نکۆلیی کرد. پاش کهمیک ئهوانه‌ی لهویدا پراوه‌ستابوون، به پەترۆسیان دەگوت: «به راستی تو لهوانیت، چونکه تۆش جه‌لیلیت.»^(١٨٦)

یه‌کیک له کۆیله‌کانی سه‌رۆکی کاهینان خزمی ئه‌وه بوو که پەترۆس گوئی لیک‌رده‌وه، گوتی: «ئه‌ی له‌باخچه‌که‌دا تۆم له‌گه‌ل ئه‌و نه‌بینی؟»^(١٨٧) ده‌ستی کرد به‌ نه‌فره‌ت‌لی‌کردن و سویند‌خواردن و گوتی: «ئه‌م کابرایه‌ی باسی ده‌که‌ن نایناسم.»^(١٨٨) هه‌ر له‌و کاته‌دا که قسه‌ی ده‌کرد، که‌له‌شیر خویندی. مه‌سیحی خاوه‌ن شکۆش ئاو‌ری دایه‌وه و سه‌یری پەترۆسی کرد، ئینجا پەترۆس قسه‌که‌ی مه‌سیحی بیرک‌ه‌وته‌وه که پێی فەرموو: «ئه‌م‌پ‌رۆ پێش ئه‌وه‌ی که‌له‌شیر بخوینیت، تو سی جار نکۆلیم لێ ده‌که‌یت.» ئیتر چووه‌ ده‌ره‌وه و به‌کۆل گریا.^(١٨٩)

عیسای مه‌سیح له‌به‌رده‌م دادگای بالا حوکم ده‌دریت

کاهینانی بالا و هه‌موو سه‌نه‌ه‌درین به‌دوای شایه‌تییه‌ک ده‌گه‌ران له‌سه‌ر عیسا تا‌کو بیکۆژن، به‌لام ده‌ستیان نه‌که‌وت. که‌سانیکي زۆر به‌ درۆ شایه‌تیان له‌سه‌ری دا، به‌لام شایه‌تییه‌کانیان کۆک نه‌بوو.^(١٩٠) هه‌یچیان نه‌دۆزیه‌وه، هه‌رچه‌نده‌ زۆر شایه‌تی درۆزن هاتن. له‌ کۆتاییدا دووان هاتن، گوتیان: «ئا ئه‌مه‌ گوتی: ”ده‌توانم په‌رستگای خودا پرووخینم و به‌ سی پ‌رۆژ بنیادی بنی‌مه‌وه.”» (ئه‌وانه‌ قسه‌ی عیسیان گۆری (ب‌ر‌وانه‌ یۆحه‌نا ٢: ١٩). ئه‌و مه‌به‌ستی له‌ په‌رستگای ئۆرشه‌لیم نه‌بوو، به‌ل‌کو پێش‌بینی مردنی خووی و هه‌ستانه‌وه‌ی له‌ پ‌رۆژی سییه‌م کرد.)^(١٩١)

«گویمان لێی بوو ده‌یگوت: ”ئه‌م په‌رستگایه‌ی ده‌ست‌کرده‌ ده‌پرووخینم،

(١٨٦) مه‌رقۆس ١٤: ٦٩ - ٧٠

(١٨٧) یۆحه‌نا ١٨: ٢٦

(١٨٨) مه‌رقۆس ١٤: ٧١

(١٨٩) لۆقا ٢٢: ٦٠ - ٦٢

(١٩٠) مه‌رقۆس ١٤: ٥٥ - ٥٦

(١٩١) مه‌تا ٢٦: ٦٠ - ٦١

به سئ رۆژ يه كيكى ديكه بنياد ده تيم كه ده ستركرد نه بئت. «له مه شدا شايه تيبه كه يان كوڤ نه بوو.

سه رۆك كاهينيش له ناوه راست راوه ستا و له عيساي پرسى: «هيچ وه لام ناده پته وه؟ ئه وانه شايه تى چى له دژت ده ده ن؟»

به لام عيسا بئدهنگ مايه وه و هيچ وه لامى نه دايه وه. ديسان سه رۆك كاهين لئى پرسى و پئى گوت: «ئايا تۆ مه سيحه كهى، كورى خوداي پيرۆز؟» عيسا فهرمووى: «من ئه وم. له داها تووش ده بينن كورى مروڤ له ده سته راستى توانادار داده نيشئى و له گه ل هه ورى ئاسماندا دئنه وه. (ناماژه ي كرد بۆ ئه و پيشينييه ي^(١٩٣) كه كاهينه كان سه باره ت به عيساي مه سيح ده يانزانى دئت بۆ هو كمدانى خراپه كاران.)»

سه رۆك كاهين جله كانى خوئ دادرى و گوتى: «ئيتر چ پئويستيمان به شايه ت هه يه؟ خو گوئتان له كفه كه بوو، راتان چيبه؟»

هه موو برياريان دا كه شايانى مردنه. هه ندئك كه وتنه تف لئكردى، ده م و چاويان دا پۆشى و لئيان ده دا، پئيان ده گوت: «ئه گه ر پئغه مبه ريت، بزانه كئى بوو لئيدايه ت؟» پاسه وانه كانيش گرتيان و دا يانه به ر زله.^(١٩٣)

كه رۆژ بووه وه، ئه نجومه نى پيرانى گه ل كو بوونه وه، كاهينانى بالآ و مامۆستايانى ته ورات عيسايان برده سه نه درينه كه يان. گوتيان: «ئه گه ر تۆ مه سيحه كه يه ت (ئه و پاشا چاوه روانكراوه ي كه دئت و هو كمى جيهان ده كات) پئمان بئى.»

ئه و يش پئى فهرموون: «ئه گه ر پئتانى بئيم باوه ر ناكه ن (چونكه ئيه و چاوه روانى پاشايه كى زه مينى ده كه ن له كاتيدا شان شينه كه ي من شان شينئى كى رۆ حيبه). ئه گه ر لئيشتان بپرسم وه لام ناده نه وه. به لام له ئيستاهه كورى مروڤ له ده سته راستى خوداي به توانا داده نيشئى.»

هه موو لئيان پرسى: «كه واته تۆى كورى خودا؟»

(١٩٢) زه بووره كان ١١٠: ١

(١٩٣) مه رقۆس ١٤: ٥٨ - ٦٥

ئەویش پىي فەرموون: «ئىوھ خۇتان دەلین كە من ئەوم.»

ئىنجا گوتيان: «ئىترچ پىويسىتىمان بە شاھت ھەيە؟ ئەوھ تا لە دەمى خۆيەوھ گۆيمان لىبوو.»^(۱۹۴)

يەھوزا خۆي دەكوژىت

كاتىك رۆژبووھوھ، ھەموو كاهىنانى بالآ و پىرانى گەل تەگىريان لە عىسا كرد تاكو بىكوژن. جا بەستىانەوھ و بردىيان و دابانە دەست پىلاتۆسى فەرمانرەوا (لەبەر ئەوھى دەسەلاتى ھوكمدان بە مردن تەنھا لە دەسەلاتى حاكىمى رۆمانىيە كاندا بوو).

ئىنجا يەھوزا، ئەوھى بە گرتى دا كە بىنى عىسا پىيارى بەسەردا درا، پەشىمان بووھوھ، سى دراوھ زىوھكەى بۆ كاهىنانى بالآ و پىران گەراندەوھ و گوتى: «گوناھم كرد كە خويىكى بىتاوانم بە گرتن دا.» گوتيان: «بە ئىمە چى؟ خۆت دەزانىت.»

ئەویش زىوھكانى لە پەرسىتگادا فرىدا و رۆيى، چوو خۆي ھەلۆاسى.

بەلام كاهىنانى بالآ دراوھ زىوھكانىان ھەلگرتەوھ و گوتيان: «دروست نىيە بىخەينە گەنجىنەى پەرسىتگاھ، چونكە نرخى خويىنە.» ئىنجا تەگىريان كرد و كىلگەى گۆزەكەرەكەيان بۆ گۆرستانى بىگانان پىي كرى. لەبەر ئەوھ ئەو كىلگەيە تاكو ئەمروش پىي دەگوترى كىلگەى خويىن. ئەوسا ئەوھى بەھۆى پىنخەمبەر يەرميا گوتراوھ، ھاتە دى: ﴿سى پارچە زىوھكەيان برد، ئەم نرخە لەلايەن كورەكانى ئىسرائىل لەسەرى خەملىنرا، ئىنجا بە كىلگەى گۆزەكەرەكەيان دا، وھك يەزدان فەرمانى پىدام.﴾^(۱۹۵)

عىسا لەبەردەم حاكىمى رۆمانى

بەيانى زوو رابەرانى جولىكە عىسايان لەلاى قەيافاھ بۆ كۆشكى

(۱۹۴) لۇقا ۲۲: ۶۶-۶۷

(۱۹۵) مەتا ۲۷: ۱-۱۰

فەرمانرەوايە تى بىرد. ئەوان نەچۈنە ژوررەۋەي كۆشك، نەۋەك گلاۋ بىن (بە چۈنە ژوررەۋەيان بۆ مالى كەسپكى پۇمانى)، بەلكو بتوانن ناننى پەسخە بخۆن. پىلاتۆسىش ھاتە دەرەۋە و گوتى: «چ سكالايەكتان لەسەر ئەم پىاۋە ھەيە؟»

ۋەلاميان دايەۋە: «ئەگەر خراپەكار نەبوۋايە، نەماندەدا بە دەستتەۋە.»

پىلاتۆسىش پىي گوتن: «بىبەن، بەگوپرەي شەرىعەتى خۆتان حوكمى بدەن.»

جولەكەكان ۋەلاميان دايەۋە: «دروست نىبە ئىمە كەس بكوژىن. (چۈنكە لە ژپىر داگىركارى پۇمانى دەسەلاتى دەرکردنى حوكمى مردنيان لىسەندرابوۋەۋە.)» ئەمەش پرويدا تاكو قسەي عىسا بىتە دى كە ئامازەيە بۆ ئەۋ مردنەي كە دەمرىت.

لەبەر ئەۋە پىلاتۆس چوۋە ناۋ كۆشكەكە، بانگى عىساي كرد و پىي گوت: «تۆ پاشاي جولەكەي؟»

عىسا ۋەلامى دايەۋە: «تۆ لە خۆتەۋە ئەمە دەئىي، ياخود خەلكى دىكە باسى منيان بۆ كردوۋى؟»

پىلاتۆس ۋەلامى دايەۋە: «ئايا من جولەكەم؟ گەلەكەت و كاهىنانى بالآ تۆيان داۋەتە دەستى من. چىت كردوۋە؟»

عىسا ۋەلامى دايەۋە: «پاشايەتى من لەم جىھانە نىبە. ئەگەر پاشايەتى من لەم جىھانە بوۋايە، خزمەتكارانم دەجەنگان تاكو نەدرىمە دەست پرابەرانى جولەكە. بەلام پاشايەتى من لىرە نىبە.»

ئىنجا پىلاتۆس پىي گوت: «كەۋاتە تۆ پاشاي؟»

عىسا ۋەلامى دايەۋە: «تۆ دەئىي كە من پاشام. بۆ ئەمە لەدايك بووم و بۆ ئەمەش ھاتوومەتە جىھان، تاكو شاىبەتى بۆ راستى بدەم. ھەركەسپك لە راستىيەۋە بىت گوۋى لە دەنگم دەگرىت.»

پىلاتۆس پىي گوت: «راستى چىيە؟» كە ئەمەي گوت دىسان چوۋە دەرەۋە

بۆ لای جوله که کان و پئی گوتن: «هیچ خراپه یه کی تیدا نابینم.»^(۱۹۶)

(جوله که کان) ده ستیان به سکا لا لیکردنی کرد (له گه ل ئه وه ی ئه و تۆمه ته ی که له راستیدا هه یانبوو په یوه ست بوو به بیروباوه ره وه، به لام ده یانزانی که ئه و جوړه تۆمه تانه بوو رۆمانییه کان گرنگ نین. له بهر ئه وه هه ندیک تۆمه تی سیاسی ترسناکیان دا هینا که سزاکه ی مردن بیت)، ده یانگوت: «بینیمان ئه مه گه له که مان چه واشه ده کات (بانگه شه ی یاخیبوون ده کات له دژی رۆمانییه کان)، ههروه ها هانی خه لکه که ده دات که سه رانه به قه یسه ر نه ده ن و خو ی به مه سیحی پاشا ناوده بات. (به و تۆمه تانه هه و لیان ده دا پیلاتۆس بوروژین و عیسا و نیشان بدن که رابه ریکی سیاسییه و له دژی به رژه وه ندی رۆمانییه کان کار ده کات. به پئی یاسای رۆمانی، تاوانی له و شیوه یه شایانی له خاچدان بووه.)»^(۱۹۷)

پیلاتۆس لئی پرسیییه وه: «ئایا هیچ وه لام ناده یته وه؟ بزانه چند سکالات لیده که ن.»

به لام عیسا هیچ وه لامی نه دایه وه، تا کو ئه وه ی پیلاتۆس سه رسام بوو.^(۱۹۸)

عیسا له بهرده م هیرۆدسی پاشا

به لام (رابه ره ئابینییه کانی جوله که) پیمان داگرت و گوتیان: «گه ل ده وروژینیت (هه ولی یاخیبوون ده دات)، له هه موو یه هودیا خه لک فیرده کات، ده ستیک له جه لیله وه هه تا ئیره.»

کاتیک پیلاتۆس ئه مه ی بیست، پرسیری کرد ئاخو پیاوه که جه لیلیه. که زانی عیسا سه ر به و ناوچه یه که هیرۆدس حوکمرانی ده کرد، ناردی بۆ لای هیرۆدس (هیرۆدس ئه نتیپاس که فه رمانره وای ناوچه ی جه لیل بوو)، که له و رۆژانه دا ئه ویش له ئورسه لیم بوو.

کاتیک هیرۆدس عیسا ی بینی، زور دلخۆش بوو، چونکه ده میک بوو

(۱۹۶) یۆحه نا ۱۸: ۲۸-۲۸

(۱۹۷) لوقا ۲۳: ۲

(۱۹۸) مه رقوقس ۱۵: ۴-۵

دهويست بيبيئيت له بهر ئه وهى زور شتى له باره يه وه بيستبوو و به و هويابه بوو كه يه كيټك له په رجوو ه كانى بيبيئيت. جوړه ها پرسيارى لټ كرد، به لام هيچ وه لامى نه دايه وه. كاهينانى بالا و ماموستايانى ته وراتيش راوه ستان و به توندى سكالايان لټي ده كرد. هيرودس و سه ربازه كانى سووكايه تى و گالته يان پټى ده كرد. كه وايه كى بريسكه داريان له بهرى كرد و ناردiane وه بو لاي پيلاتوس. پيلاتوس و هيرودس پيشتر دوژمنى يه كترى بوون، به لام له و روژه دا له گه ل يه كترى بوونه دوست. (١٩٩)

برياري له خاچدانى عيسا

له هر جه ژنيكدا فرمانپره وا (پيلاتوس) به گوپره ي داواكارى خه لكه كه به ندر كراوټكى نازاد ده كرد. پياويك به ناوى باراباس له گه ل ياخيپووان گيرابوو، له راپه رپينه كه كوشتاريان كردبوو (چهند جوله كه يه ك له دژى ده سه لاتي روټمانى راپه ريبوون). ئينجا خه لكه كه هاتن و داوايان كرد ئه وهى هميشه ده ي كرد بويان بكات. (٢٠٠)

پيلاتوس كاهينانى بالا و پيشه وايان و گه لى بانگ كرد و پټى گوتن: «ئهم پياوه تان هينايه لام وه ك يه كيټك خه لك بو ياخيپوون هانبدات. ئه وه تا مينش له بهر ده متان لټم كو لييه وه و هيچ تاوانټيكم له م پياوه دا نه بينى له وهى سكالاي لټده كن. نه هيرودس شيش، چونكه بو لاي ئيمه ي ناردووه ته وه. ههروه ك ده بينن، هيچ شتيكى واي نه كردووه كه شايانى سزاي مردن بيت. (٢٠١)

له بهر ئه وه كاتيټك كوټبوونه وه، پيلاتوس لټى پرسين: «كيتان ده وټى بوټانى بهر بدم، باراباس يان عيسا، ئه وهى پټى ده گوتري مهيح؟» چونكه زانى له بهر ئيره يى عيسايان به گرتن دابوو.

كاتيټك له سه ر ته ختى دادگايى دانىشتبوو، ژنه كه ي هه والى بو نارد: «هيچ له و بيتاوانه مه كه، چونكه ئه م رو له خه وندا له بهر ئه و زور نازارم چټووه.»

(١٩٩) لوقا ٢٣: ٥-١٢

(٢٠٠) مرقوس ١٥: ٦-٨

(٢٠١) لوقا ٢٣: ١٣-١٥

به لّام كاهينانى بالآ و پيران خه لكه كه يان جوّشدا كه داواى باراباس بكه ن و عيسا له ناوببه ن.

فهرمان پره وا وه لّامى دانه وه: «له م دووانه كامه تان ده وى بوّتان ئازاد بكه م؟»
گوتيان: «باراباس.»^(٢٠٢)

عيساى مه سيح بو له خاچدان پيشكهش ده كريت

ديسان پيلاتوس هاته دهره وه و پيى گوتن: «بوّتانى ده هينمه دهره وه تاكو بزنانن هيچ خراپه يه كى تيدا نابينم!» عيسا به تاجى دپر كاوى و جلى ئه رخه وانيبه وه هاته دهره وه، پيلاتوس پيى گوتن: «ئه وه پياوه كه يه!»

كاتيك كاهينانى بالآ و پاسه وانان بينيان، هاواريان كرد: «له خاچى بده! له خاچى بده!» پيلاتوس وه لّامى دانه وه: «ئيوه بيه ن و له خاچى بدن، چونكه خراپه ي تيدا نابينم. (له خاچدان ئامرازىكى به ريلآو بوو بو كوشتنى تاوانباران له وه نه ته وانهى كه رومانى نه بوون و له ژير ده سه لّاتى ئيمپراتور به تى رومانيدا بوون.)»

رابه رانى جوله كه وه لّاميان دايه وه: «ته ورا تمان هه يه. به گويره ي ته ورات ده بيت برّيت، چونكه خوى كردو وه ته كورى خودا.»

كاتيك پيلاتوس گوئى له م قسه يه بوو زياتر ترسا (له به رپرسياريه تى دهر كردنى **حوكمى مردن به سه ر عيسا**). گه رايه وه ناو كوّشكه كه و به عيساى گوت: «خه لكى كوئى؟» به لّام عيسا هيچ وه لّاميكى نه دايه وه. پيلاتوس پيى گوت: «قسه م بو ناكه يت؟ ئايا نازانيت ده سه لّاتم هه يه كه ئازادت بكه م يان له خاچت بده م؟»

عيسا وه لّامى دايه وه: «هيچ ده سه لّاتيك به سه ر منه وه نيه، مه گه ر له سه ره وه بيت نه درا بيت. له بهر ئه وه ئه وه ي منى دا وه ته ده ست تو گونا هه كه ي گه و ره تره.»

ئيتر پيلاتوس هه ولى دده ئازادى بكات، به لّام رابه رانى جوله كه هاواريان ده كرد: «ئه گه ر ئه مه ئازاد بكه يت، دوستى قه يسه ر نيت. هه ركه سيك خوى بكاته پاشا، له دژى قه يسه ر ده دويت.»

کاتیک پیلاتوس گوئی لهه قسانه بوو، عیسای برده دهره وه و لهسه کورسی دادوهی دانیشته، له شوینیک پیتی دهگوتری بهردرپژکراو، به عیبریش گه باسا. رۆژی ئاماده کاری جهژنی پهسخه بوو، نژیکه ی کاتژمیر دوازه بوو، به جوله که کانی گوت: «ئه وه تا پاشاکه تان.» ئه وانیش هاواریان کرد: «بییه! بییه! له خاچی بده!» پیلاتوس لئی پرسین: «پاشاکه تان له خاچ بدهم؟» کاهینانی بالا وهلامیان دایه وه: «جگه له قهیسهر پاشامان نییه.»^(۲۰۳)

پیلاتوس بینی سوودی نییه و خهریکه ئاژاوه رووده دات، ئاوی هیئا و له بهردهم خه لکه که دهستی شوشته **(ئهمه نه ریتیکی جوله که کانه بو پیشاندانی خویبهریکردن له کاریک)**^(۲۰۴) و گوتی: «له خوینی ئهمه بیتاوانم! له ئهستوی ئیویه!»

گه له ههموو وهلامیان دایه وه: «با خوینی له ئهستوی ئیمه و مندالمان بیت!»^(۲۰۵)

پیلاتوسیش بریاری دا داواکارییه که یان جیبه جی بکریته. ئه وهی له بهر راپه رین و کوشتن فریدرابوه زیندانه وه ئازادی کرد، ئه وهی داویان کرد، عیساشی دایه دهست خواستی ئه وان.^(۲۰۶)

سه ربازه کان گالته به عیسا ده کهن

سه ربازه کانی فه رمانپه وه عیسایان بو کۆشکی فه رمانپه وه برد و ته واوی سه ربازه کان له دهوری کۆبوونه وه. رووتیان کرده وه و که وایه کی سووریان دایی **(وهك كه وای پاشاکان)**. هه روه ها تاجیکی درکیان هونیه وه و له سه ریان کرد، قامیشیکیان دایه دهستی راستی، له بهردهمی چۆکیان دادا و گالته یان پی کرد و ده یانگوت: «سلّو ئه ی پاشای جوله که!» تفیان لی کرد، قامیشه که یان برد و به سه ریاندا کیشا. دواي ئه وهی گالته یان پی کرد، که واکه یان له بهر داکه ند و کراسه که ی خویان له بهر کرده وه، بر دییان تاوه کو له خاچی بدهن.^(۲۰۷)

(۲۰۳) یۆحه نا ۱۹: ۴- ۱۵

(۲۰۴) دواوتار ۲۱: ۶، ۷

(۲۰۵) مه تا ۲۷: ۲۴- ۲۵

(۲۰۶) لۆقا ۲۳: ۲۴- ۲۵

(۲۰۷) مه تا ۲۷: ۲۷- ۳۱

له خاچدان

كاتيک برديان (عيسايان بۆ له خاچدان برد)، شيمۆنى كورتيبيان گرت كه له كېلگه دههاتهوه، خاچهكه يان خسته سهر شانى تاكو به دواى عيساوه هه لئىگرىت. خه لئىكى له راده به دهر زۆر دواى كه وتبوون، ههروهها چهند ژنيك شينيان ده كرد و ده گريان. عيسا ئاورى لى دانه وه، فهرمووى: «كچانى ئۆرشه ليم بۆ من مه گريين، بۆ خۆتان و مندا له كانتان بگريين. ئه وه تا رۆژانيك ديت، تتييدا ده ليين، خۆزگه ده خوازرىت به نه زۆك و بهو سكا نهى مندا ليان نه بووه و بهو مه مكا نهى شيريان نه داوه. ئه و كاته «به چيا كان ده ليين، به سه رماندا برووخين!» به گرده كانيش ده ليين، «دامانپۆشن!» چونكه ئه گهر (رۆمانيه كان) ئه م شتانه به دارى سه وز بكهن (عيساي مه سيح)، ئه ي كه وشك بيت، چى ده بيت (ئه ي چى به گه لى ئيسرائيل ده كه ن؟) دوو تاوانبارى ديكه شيان هينا تاكو له گه ل ئه ودا بكوژرين. (٢٠٨)

ئينجا عيسايان برده شويني گولگۆسا، واته «شويني كاسه سه ر». شه رابى تيكه لكر او به موريان بوى راگرت، (بۆ كه مكر دنه وه ي نازاره كه ي)، به لام نه يخوار ده وه. (٢٠٩)

كاتيک گه يشتنه ئه و شوينه ي به كاسه سه ر ناوده بردرا، له وى له گه ل تاوانباره كان له خاچيان دا، يه كيك له لاي راستى و ئه وه ي ديكه ش له لاي چه پى. عيساش فهرمووى: «باوكه، ليين خۆشه، چونكه نازانن چى ده كه ن.» ئينجا به تيروپشك كراسه كه يان دابه ش كرد. (٢١٠)

كاتيک سه ر بازه كان عيسايان له خاچ دا، جله كانيان برد و (بۆ چوار سه ر باز) كرديان به چوار به ش، ههر سه ربازيک به شيك. كراسه كه شيان برد، كراسه كه بى دروومان بوو، له سه رپا يه ك پارچه چنابوو.

له بهر ئه وه به يه كتر يان گوت: «با نه يدريين. با تيروپشكى له سه ر بكه ين بزايين بۆ كى ده بيت.»

(٢٠٨) لۇقا ٢٣: ٢٦- ٣٢

(٢٠٩) مه رقوس ١٥: ٢٢- ٢٣

(٢١٠) لۇقا ٢٣: ٣٣- ١٣٤

ئەمەش روویدا تاكو نووسراوه پیرۆزه که (زه‌بووری ۲۲) بێته دی که فرموویه‌تی:

﴿جلوبه‌رگه‌که‌ی منیان له‌نیۆ خو‌یان به‌شکرد و

تیروپشکیان له‌سه‌ر کراسه‌که‌م کرد.﴾^(۲۱۱)

پیلاتۆسیش له‌سه‌ر ته‌خته‌یه‌ک نووسی: «عیسای ناسیره‌یی، پاشای جوله‌که». له‌سه‌ر خاچه‌که دایکوتا. جوله‌که‌یه‌کی زۆر نووسراوه‌که‌یان خوینده‌وه که به‌ عیبری و لاتینی و یۆنانی نووسرابوو، چونکه‌ ئه‌و شوینیه‌ی عیسای تیدا له‌ خاچه‌ درابوو له‌ شاره‌وه‌ نزیك بوو. کاهینانی با‌لای جوله‌که‌ به‌ پیلاتۆسیان گوت: «مه‌نووسه: پاشای جوله‌که، به‌لام بنووسه: ”خۆی گوتی من پاشای جوله‌که‌م.“»

پیلاتۆس وه‌لامی دایه‌وه: «ئه‌وه‌ی نووسیومه، نووسیومه.»^(۲۱۲)

ئه‌وانه‌ی به‌ویدا تیده‌په‌رین، جنیویان پێی ده‌دا و سه‌ریان باده‌دا، ده‌یانگوت: «ئه‌ی رووخینه‌ری په‌رستگا و بنیادنه‌ره‌وه‌ی له‌ سێ رۆژدا، خۆت رزگار بکه! ئه‌گه‌ر توو کوری خودای، له‌ خاچه‌که‌ دابه‌زه!»

به‌ هه‌مان شیوه‌ کاهینانی با‌ل له‌گه‌ل مامۆستایانی ته‌ورات و پیران گالته‌یان پیده‌کرد: «خه‌لکی دیکه‌ی رزگار کرد، به‌لام ناتوانی خۆی رزگار بکات! پاشای ئیسرائیله‌! با ئیستا له‌ خاچه‌که‌ دابه‌زیت، باوه‌ری پیده‌هینین. پشتی به‌ خودا به‌ست، با ئیستا رزگاری بکات، ئه‌گه‌ر ئه‌می ده‌وێت، چونکه‌ گوتی: ”من کوری خودام.“» دزه‌کانیش که‌ له‌گه‌لی له‌ خاچه‌ درابوون گالته‌یان پیده‌کرد.^(۲۱۳)

یه‌کیك له‌ تاوانباره‌ هه‌ل‌واسراوه‌کان، کفری له‌ دژی ده‌کرد و ده‌یگوت: «ئایا توو مه‌سیح نیت؟ ده‌ی خۆت و ئیمه‌ش رزگار بکه.»

به‌لام ئه‌وی دیکه‌ وه‌لامی دایه‌وه‌ و سه‌رزهنشتی کرد: «له‌ خودا ناترسی، که‌ توو هه‌مان سزات به‌سه‌ردا دراوه‌؟ سزای ئیمه‌ دادپه‌روه‌رانه‌یه‌، له‌ جیاتنی کرداره‌ کائمان وه‌ریده‌گرین، به‌لام ئه‌مه‌ هه‌یج هه‌له‌ی نه‌کردوو.»

(۲۱۱) یۆحه‌نا ۱۹: ۲۳- ۲۴؛ زه‌بووری ۲۲: ۱۸

(۲۱۲) یۆحه‌نا ۱۹: ۱۹- ۲۲

(۲۱۳) مه‌تا ۲۷: ۳۹- ۴۳

ئىنجا گوتى: «عيسا منت له ياد بىت كاتىك وهك پاشا دىتته ناو شانشىنه كه توه. (ئهم قسانه ئاماژەن بۆ ئەوهى كه باوهرى ههيه بهوهى كه مردنه كهى كۆتايى نيه، ژيانىكى ديكه ههيه له دواى مردن. ههروهها باوهرى ههيه بهوهى كه عيسا سزادەر و حوكمدەر له ژيانى دواى مردن.)»

پىي فرموو: «راستى پىن ده لىم: ئەمرو له گەل من له بهههشتدا ده بىت.»^(۲۱۴)

له لاي خاچه كهى عيسا، داىكى و پووورى و مريه مى ژنى كلوپا و مريه مى مه جده لى راوه ستابوون. كاتىك عيسا داىكى بىنى و ئەو قوتابيه ش كه خوشى ده ويست له لاي راوه ستاوه (يۆحه ناى زه بدى)، به داىكى فرموو: «ژنه كه، ئەوه تا كورى تو.» به قوتابيه كه شى فرموو: «ئوه تا داىكى تو.» ئىتر له و كاته وه قوتابيه كه برديه وه مالى خوئى.^(۲۱۵)

مردنى عيساي مه سيح

له كاتژمىر دوازده وه هه تا سى، تاريكايى به سەر هه موو زه وييه وه بوو. نزيكهى كاتژمىر سى عيسا به ده نكيكى به رز هاواری كرد: «(ئىلى، ئىلى، له ما شه به قتانى؟)» واته: «(خوداى من، خوداى من، بۆ واژت لى هينام؟)» هه ندپك له وانەى له وئى راوه ستابوون و گوويان لى بوو، گوتيان: «ئوه بانگى ئەلياس ده كات!»^(۲۱۶)

پاشان، له بهر ئەوهى عيسا زانى كه هه موو شتىك ته واو بووه، ههروهها بۆ ئەوهى نووسراوه پيرۆزه كه بىته دى، فرمووى: «تينوممه.» گۆزه كهى پر له سر كه دانرابوو، ئيسفه نجيكي پر له سر كه يان خسته سەر لقه زوفايهك و به رزيان كرده وه بۆ ده مى. كاتىك عيسا تامى سر كه كهى كرد، فرمووى: «ته واو بوو.» له دواى ئەوه سهرى دانه واند و گيانى سپارد.^(۲۱۷)

له و كاته دا په ردهى په رستگاش له سه ره وه هه تا خواره وه شه قبوو و بوو

(۲۱۴) لۆقا ۲۳: ۳۹-۴۳

(۲۱۵) يۆحه نا ۱۹: ۲۵-۲۷

(۲۱۶) مه تا ۲۷: ۴۵-۴۷

(۲۱۷) يۆحه نا ۱۹: ۲۸-۳۰

به دوو پارچه (ئهو نيوانبره بوو كه ريگري ده كرد له چوونه ژووره وهی خه لك بو شوینی هه ره پيرۆز، جگه له كاهين كه سالانه يهك جار بوی هه بوو بچيته ئه وئ. شه قبوونی له م كاته دا ئامازه بوو بو ئه وهی كه عيسای مه سيح ده رگای به رووی خه لكدا كرده وه بو په يوه ندييه ستن له گه ل خودا به بی نيوانگيري كاهين). زه وی له رزی و به رد درزيان برد و گوپه كان كرانه وه، زۆر يك له لاشه ی گه لی پيرۆزی خودا كه مردبوون هه ستانه وه. دواي هه ستانه وهی عيسا له گوپه كان هاتنه ده ره وه و چوونه ناو شاری پيرۆز (ئۆرشه ليم)، بو زۆر كه سيش ده ركه وتن.

سه ربه له كه و ئه وانه ی له گه ل ئه و چاوديري عيسايان ده كرد، بوومه له رزه كه و ئه و شتانه يان بينی كه روويدا، زۆر ترسان و گوتيان: «به راستی ئه مه كورپی خودا بوو!»^(۲۱۸)

ناشتنی عيسای مه سيح

پاشان رابه رانی جوله كه داويان له پيلاتۆس كرد قاچی له خاچدراوان بشكيزين (بو ئه وهی به خيراى بمرن) و ته رمه كانيان هه لگيردين، چونكه رۆزی ئاماده كاری بوو (بو جه زنی په سخه)، ئه و شه ممه يه رۆژیكى گه و ره بوو، تاكو ته رمه كان له شه ممه دا له سه ر خاچ نه مينن. ئينجا سه ر بازه كان هاتن و هه ردوو قاچی ئه وهی يه كه م و ئه وی ديكه يان شكاند كه له گه ل عيسادا له خاچ درابوون. به لام كاتيک هاتنه لای عيسا بينيان وا مردوو، قاچيان نه شكاند. به لام يه كيك له سه ر بازه كان رميكي له كه له كه ی دا، ده سته جي خوین و ئاو ده رچوو. ئه و پياوهی ئه مه ی بينی (يوحه نا) شايه تی دا، شايه تيه كه شی راسته. خوئی ده زانيت كه راست ده ئيت، تاكو ئيوه باوه ر به ينن. ئه مه روويدا تاكو نووسراوه پيرۆزه كه بيته دی: ﴿هيچ ئيسكيكى ئه و ناشكيزيت!﴾ هه روه ها نووسراویكى پيرۆزی ديكه ش ده فرموئ: ﴿ته ماشای ئه وه ده كه ن كه رميان ليداوه﴾.

پاش ئه وه يوسفی خه لکی رame كه له ترسی رابه رانی جوله كه به نه ينی قوتابی عيسا بوو، داواي له پيلاتۆس كرد تاكو ته رمی عيسا ببات، پيلاتۆس شيش رپی دا. ئه ويش هات و ته رمه كه ی برد. نيکو ديمۆس شيش هات، ئه وه ی يه كه م

جار به شه و هاته لای عیسا. له گه‌ل خۆی نزیکه‌ی سی لیتر موږی تیکه‌لاو به ئه‌لوای هینا (بو بۆنخۆشکردنی تهرمه‌که و پاراستنی). جا تهرمه‌که‌ی عیسیان برد و به که‌تان له گه‌ل بۆن پێچایانه‌وه، وه‌ک نه‌ریتی جوله‌که‌یه له کفن کردن. (٢١٩)

له‌و گۆره‌ نوێیه‌ی خۆی ناشتی که له به‌رد هه‌لکه‌نرا بوو، ئینجا به‌ردیکی گه‌وره‌ی گلۆر کرده‌وه سه‌ر ده‌رگای گۆره‌که و پوڤشت. (نه‌ریتی جوله‌که‌کان وابوو که گۆریان له شپۆه‌ی ئه‌شکه‌وتیک هه‌لده‌که‌ند، یان ئه‌شکه‌وتیکیان ده‌کرده‌ گۆر و به به‌ردیکی گه‌وره‌ ده‌رگاکه‌یان ده‌گرت.) (٢٢٠)

میه‌می مه‌جده‌لی و میه‌می دایکی یاقوب، بینیان له‌کوێ نێژرا. (٢٢١)

ئینجا گه‌رانه‌وه و بۆنوبه‌رامیان ئاماده‌ کرد، به‌لام له‌ پوڤی شه‌ممه به‌گۆیره‌ی راسپارده‌که‌ پشوویان دا. (٢٢٢)

ئیشکرتن له گۆری عیسا

بو به‌یانی که‌ دوا‌ی پوڤی خو ئاماده‌کردنه (بو جه‌ژنی په‌سخه)، کاهینانی بالا و فه‌ریسییه‌کان له‌لای پیلاتۆس کۆبوونه‌وه، گو‌تیا‌ن: «گه‌وره‌م، هاته‌وه بیرمان ئه‌و چه‌واشه‌کاره کاتیک زیندوو بوو گو‌تی: ”دوا‌ی سێ پوڤ هه‌لده‌ستمه‌وه.“ جا فه‌رمان بده هه‌تا پوڤی سێهه‌م گۆره‌که‌ی پاس بکری‌ت، نه‌وه‌ک قوتابیه‌کانی بێن و بیدزن، ئه‌وسا به‌ گه‌ل بلین له‌نیوان مردووان هه‌ستاه‌ته‌وه. جا چه‌واشه‌ی دوا‌یی له‌وه‌ی یه‌که‌م خراپتر ده‌بی‌ت.»

پیلاتۆسیش گو‌تی: «پاسه‌واتان هه‌یه، برۆن چۆنتان پێ باشه‌ و پاسی بکه‌ن.» ئه‌وانیش چوون گۆره‌که‌یان پاس کرد، مۆریان له‌ به‌رده‌که‌ دا و پاسه‌وانیان دانا. (٢٢٣)

(٢١٩) یوحنا ١٩: ٣١ - ٤٠

(٢٢٠) مه‌تا ٢٧: ٦٠

(٢٢١) مه‌رقۆس ١٥: ٤٧

(٢٢٢) لوقا ٢٣: ٥٦

(٢٢٣) مه‌تا ٢٧: ٦٢ - ٦٦

ئەوھى جىئوى پىدەدرا و جىئوى نەدەدایەوھ،
ئازار دەدرا و ھەرەشەى نەدەکرد،
بەلکو خۆى دەدایە دەست ئەوھى
حوكمى دادپەرورەرانەىە.
ئەوھى خودى خۆى لە لەشیدا لەسەر دار
گوناهەکانمانى ھەلگرت،
تاكو سەبارەت بە گوناه بمرین و
بۆ راستودروستى بژین.
بە برینەکانى ئەو چاكبوونەوھ.

یەكەم نامەى پەترۆس ۲: ۲۳، ۲۴

به شی شه شه م

چل رۆژی کۆتایی

هه ستانه وهی عیسی مه سیح

که شه ممه به سه رچوو،^(۲۲۴) له نا کاو بوومه له رزه یه کی به هیژ پروویدا، چونکه فریشته یه کی یه زدان له ئاسمانه وه هاته خواره وه، چوو به رده که ی گلۆر کرده وه **(که گۆره که ی داخستبوو)** و له سه ری دانیشت. پوخساری وه ک بروسکه وابوو، جله کانی وه ک به فر سپی بوون. پاسه وانه کان له ترسی ئه وه له رزین و وه ک مردوو یان لئ هات.^(۲۲۵)

مریهمی مه جدلی و سالومه و مریهمی دایکی یاقوب، بۆنوبه رامیان کپی تاکو بچن و ته رمی عیسا چه ور بکه ن. له یه که م رۆژی هه فته دا **(رۆژی یه که شه ممه)**، به یانی زوو له گه ل خۆر هه لاتن، هاتنه سه ر گۆره که. به یه کتریان ده گوت: «باشه کئ به ردی سه ر ده رگای گۆره که مان بۆ گلۆر ده کاته وه؟»

به لام که سه یریان کرد، بینیان به رده که گلۆر کراوه ته وه، هه رچه نده زۆر گه وره بوو.^(۲۲۶)

چوونه ژووره وه، به لام ته رمه که ی عیسی خاوه ن شکۆیان نه دۆزییه وه. هیشتا له مه سه رسام بوون، له پیر دوو پیاو **(دوو فریشته)** به جلی بریسکه داره وه له ته نیشتیان پراوه ستان. ترسان و کپنۆشیان برد و سه ریان خسته سه ر زه وی، پیاوه کان پیاو گوتن:^(۲۲۷) «مه تاسین، به شوین عیسی ناسیره یی له خاچدراو

(۲۲۴) مه رقۆس ۱: ۱۶

(۲۲۵) مه تا ۲۸: ۲ - ۴

(۲۲۶) مه رقۆس ۱: ۱۶ - ۴

(۲۲۷) لۆقا ۲۴: ۳ - ۵

ده گهرين. ئه وهه ستايه وه! (۲۲۸) «بوچی له ئيو مردووان به دوای زیندووه که دا ده گهرين؟ (۲۲۹) لیره نیه. ئه وه تا ئه شوینه ی لیان دانا. (۲۳۰)

لیره نیه، به لکو هه ستايه وه! بیهیننه وه بیرتان که هیشتا له جه لیل بوو چون قسه ی بو کردن، فه رمووی: «کوری مرووف ده بیت بدریته ده ست خه لکی گونا هبار، له خاچ بدریت و له روژی سییه م هه ستیته وه.» (۲۳۱)

به لام برۆن و به قوتابیه کانی و به په ترۆس بلین، «ئه و پێستان ده که ویت بو جه لیل، وه ک پیتی فه رموون له وئی ده بیینن.» (۲۳۲)

ئینجا قسه کانیا ن هاته وه یاد. (۲۳۳)

کاتیك له گوڤه که هاته وه، هه وائی هه موو ئه م شتانه یان به یازده قوتابیه که و هه موو ئه وانی دیکه دا. مریه می مه جده لی و یوه نا و مریه می دایکی یاقوب و ئه وانی دیکه ی له گه لیان بوون، ئه م شتانه یان به ئیردراوان گوت. قسه که یان له لای ئه وان وه ک ورپنه بوو، باوه پیا ن پئی نه کردن. (۲۳۴)

ئینجا په ترۆس و قوتابیه که ی دیکه به ره و گوڤه که به ریکه وتن. هه ردوویکیان به یه که وه رایانده کرد، به لام قوتابیه که ی دیکه پێش په ترۆس که وت و زووتر گه یشته سه ر گوڤه که. دانه و ییه وه و بینى که تانه که (کفنه که) دانراوه، به لام نه چوو ه ژووره وه. ئینجا شیمۆن په ترۆس که دوایکه وتبوو هات و چوو ه ناو گوڤه که، بینى که تانه که دانراوه. ده سته سه ره که ش که به سه ری عیسا وه بوو له گه ل که تانه که دانه نرابوو، به لکو به جیا له جیه ک پێچرا بووه وه. ئه وسا قوتابیه که ی

۲۲۸) مه رقوقس ۱۶: ۶

۲۲۹) لوقا ۲۴: ۵

۲۳۰) مه رقوقس ۱۶: ۶

۲۳۱) لوقا ۲۴: ۶-۷

۲۳۲) مه رقوقس ۱۶: ۷

۲۳۳) لوقا ۲۴: ۸

۲۳۴) لوقا ۲۴: ۹-۱۱

دیکه ش که یه کهم جار هاتبووه سهر گۆره که چووو ژووره وه. بینى و باوهرى هینا (که عیسا له دواى مردن ههستاوه ته وه). ئەو کاته هیشتا له نووسراوه پیرۆزه کان تینه گهیشتبوون که ده بئى له نێوان مردوواندا ههستیتته وه. دواتر قوتابیه کان گه رانه وه شوینی خۆیان.^(۲۳۵)

عیسا بۆ مریه می مه جدەلی دەردە که ویت

دواى ئەوه ی به یانی زوو له یه کهمی ههفته عیسا ههستایه وه، یه کهم جار بۆ مریه می مه جدەلی دهر کهوت، ئەوه ی ههوت پۆحی پیسی لئی دهر کردبوو.^(۲۳۶)

به لأم مریه م (مه جدەلی) له لای گۆره که له دهر وه پراوه ستابوو ده گریا. کاتیک ده گریا، دانه ویه وه و سه یری ناو گۆره که ی کرد، بینى دوو فریشته به جلی سپیه وه له و شوینه ی تهرمه که ی عیسا ی لئ دانرابوو دانیشتوون، یه کیک له لای سه رییه وه ئەوه ی دیکه له لای پییه وه.

لێیان پرسى: «خانم، بۆچی ده گریت؟»

وه لأمى دانه وه: «گه وره میان بردوو، نازانم له کوئى دایاناره.» که ئەمه ی گوت ئاورى دایه وه، بینى عیسا پراوه ستاوه، به لأم نه یزانی عیسا یه.

عیسا (به مریه می مه جدەلی) پیى فه رموو: «خانم! بۆچی ده گریت؟ به دواى کیدا ده گه پیت؟» وایزانی باخه وانه که یه، پیى گوت: «گه وره م، ئەگه ر تۆ بردووته پیم بلئ له کوئى داتناوه تاكو بیه مه وه.»

عیسا ش پیى فه رموو: «مریه م!»

ئەویش ئاورى دایه وه و به عیبری پیى گوت: «رابۆنى!» (واته مامۆستا.)

عیسا پیى فه رموو: «ده ستم لئ مه ده، چونکه هیشتا بۆ لای باوك به رز نه بوومه ته وه. به لأم برۆ لای برایانم و پێیان بلئ: ”من به رز ده یمه وه بۆ لای باوکم و باوکتان، خودام و خوداتان.“»

(۲۳۵) یۆحه نا ۲۰: ۳- ۱۰

(۲۳۶) مه رقوقس ۱۶: ۹

مريه می مه جدلی هات و به قوتابیه کانی راگه یاند: «گه وره م بینی!»
ئه وه شی پی گوتن که پیی فهرموو بوو. (۲۳۷)

کاتیك بیستیان عیسا زیندوو و ئەم بینویه تی، باوه ریان نه کرد. (۲۳۸)

عیسا بو که سانی دیکه دهرده که ویت

له کاتیكدا مریه می مه جدلی و مریه می دایکی یاقوب به هه ستانه وه ی
عیسایان زانیوو، به په له ده چوون بو لای قوتابیه کان.

کاتیك ئەوان ده چوون مزگینی بده نه قوتابیه کان، ئەوه بوو عیسا تووشیان
هات: «سلاو!» ئەمانیش چوونه پی شه وه، پیی عیسایان گرت و کرنوشیان بو
برد. عیسا پیی فهرموون: «مه ترسن، برۆن به باوه رداران بلین با بچنه جه لیل،
له وێ دەمینن.»

قسه ی پاسه وانه کان

که ده رۆیشتن، هه ندیک له پاسه وانه کان هاتنه ناو شار و ئەوه ی پروویدا بوو
بو کاهینانی بالایان گپراه وه. ئەوانیش له گه ل پیران کۆبوونه وه و راوژیان کرد،
زیویکی زوریان دایه سه ربازه کان و گوتیان: «بلین،» کاتیك ئیمه خه وتبووین،
قوتابیه کانی له شه ودا هاتن و دزیان. «ته گهر ئەمه ش له لای فهرانپه وا
بیسترا، ئەوا رازی ده کهین و له گرفته که ده تانپاریزین.» ئەوانیش زیوه که یان
وه رگرت و چۆن فیرکران، وایانکرد، ئیتر ئەم قسه یه هه تا ئەمپروش له ناو
جوله که دا بلاو بووه ته وه. (۲۳۹)

عیسا له ریگای به ره و ئەمواس دهرده که ویت

هه ر له و رۆژه دا دووان له وان (له شوینکه وتووانی مه سیح) ده چوونه
گوندیک شه ست تیرهاویژ (نزیکه ی ده کیلۆمه تر) له ئورشه لیم دوور بوو، ناوی

(۲۳۷) یۆحه نا ۲۰: ۱۱-۱۸

(۲۳۸) مه رقوقس ۱۶: ۱۱

(۲۳۹) مه تا ۲۸: ۹-۱۵

ئەمۆس بوو. لەگەڵ يەكترى باسى ھەموو ئەو شتانەيان دەکرد كە پوویدا بوو (دەربارەى پوویداوى لەخاچدان و ھەستانەوھى مەسیح). كاتىك قسە و گەفتوگويان دەکرد، عيسا خۆى لىيان نزيك بوو ھو و لەگەڵيان دەپرويشت، بەلام چاويان لە ناسىنى بەسترا.

پى فەرموون: «ئەو بەپروە باسى چى دەكەن؟»

بە پووچكى خەمناك ھو پراوھستان. بەكچيان ناوى كليوپاس بوو ھو لامي دايەوھ: «ئايا تەنھا تۆ لە ئورسەليم نامويت و ئاگات لەو شتانە نيبە كە لەم پوژانەدا تيدا پوویداوھ؟»

پى فەرموون: «چيبە؟»

ھو لاميان دايەوھ: «باسى عيساى ناسيرەيى، كە پىغەمبەريكى تواندار بوو لە قسە و كرداردا، لەلای خودا و ھەموو گەل، چۆن كاھينانى بالآ و فەرمانرەواكاھان دايانە دەست سزاي مردن و لە خاچيان دا. بەلام ئيمە ھيوادار بووين كە ئەمە ئەو كەسە بيت كە ئيسرائيل دەكړپتەوھ (يان رزگار كەرى چاوەر وانكراو ئەوھى كە گەلى ئيسرائيل رزگار دەكات). لەگەڵ ھەموو ئەمانەشدا ئەمرو سيبەم پوژە ئەمە پوویداوھ. كە چى ھەنديك لە ژانمان سەرساميان كردين، بەيانى زوو لەسەر گۆرەكە بوون و تەرمەكەيان نەبينيوو، ھاتنەوھ گوتيان، فریشتەمان بينوھ دەلین ئەو زیندوھ. ھەنديك لە ئيمە چوونە سەر گۆرەكە و بينيان وایە، وەك ژنەكان گوتيان، بەلام ئەويان نەبينيوو.»

ئەويش پى فەرموون: «ئەى گیل و دلخواھەكان لە باوھركردن بە ھەموو ئەوھى پىغەمبەران باسيان كرووھ! (ئەوھى كە لە پيشينيبە كۆنەكاندا ھاتوھ) نەدەبووایە مەسیح ئەم شتانە بچيژيت و بچيتە ناو شكۆمەنديەكەى خۆى؟» ئەوسا دەستی كرد بە پرونكردنەوھى ئەو شتانەى دەربارەى خۆى بوو لە ھەموو نووسراوھ پپوژەكاندا، ھەر لە تەوراتى موساوھ ھەتا ھەموو پەرتوو كەكانى پىغەمبەران.

كاتىك نزيكى ئەو گوندە بوون كە بوى دەچوون، عيسا واى نیشان دا كە

بۇ شوپىنكى دوورتر دەچىت. ئەوانىش زۆر لىي پارانەو، گوتيان: «لەلامان مېنەرەو، چونكە وا ئىوارەيە و پوژ لە ئاوابوونە.» جا چووہ ژوورەو تاكو لەگەلئان مېنئتەوہ.

كاتىك لەگەلئان دانىشتبوو (لەسەر خوان)، نانكى ھەلگرت، سوپاسى خوداى كرد، پاشان لەتى كرد و پىيدان. ئىنجا چاويان كرايەوہ و ناسيانەوہ، ئىتر لەبەرچاويان نەما. بە يەكتريان گوت: «ئەرى كاتىك لە پىگا قسەى بۇ دەكردين و نووسراوہ پىروژەكانى بۆمان روون دەكردەوہ، دلئان لە ناخماندا گرى نەگرتبوو؟»

ئىنجا دەستبەجى ھەستان و ھاتنەوہ ئۆرشەليم، بينيان يازدە قوتابىيەكە و ئەوانەى لەگەلئاندا كۆبوونەتەوہ و دەلئان: «بە راستى مەسىحى خاوەن شكۆ ھەستاوہتەوہ و بۇ شىمۆن دەرکەوتوہ.» ئەمانىش باسى ئەو شتانەيان كرد كە لە پىگا بەسەريان ھاتبوو، ھەرۋەھا لە كاتى نائەلكردنەكەدا چۆن مەسىحيان ناسىيەوہ. (٢٤٠)

عيسا بۇ قوتابىيەكانى دىكە دەردەكەوئ

ئىوارەى ھەمان پوژ، كە (٢٤١) قوتابىيەكان) باسى ئەمەيان دەكرد (ديارنەمانى تەرمى عيسا و دەرکەوتنى)، عيسا خۆى لەناوہ پراستيان راوہستا و پىي فەرموون: «سلاوتان لئ بىت.» سام داىگرتن و ترسان، وايان دەزانى خىو دەبينن. (٢٤٢) لەبەر بىباوہرى و كەللەرەقىيان سەرزەنشتى كردن، چونكە باوہريان بەوانە نەكرد كە دوای ھەستانەوہكەى بينىوويان. (٢٤٣)

پىي فەرموون: «بۆچى شىواون؟ بۆچى گومان دەكەوئتە دلئان؟ سەيرى دەست و پىم بكەن. بىروا بكەن، منم! دەستم لئ بدەن و بينن، چونكە خىو

(٢٤٠) لۇقا ٢٤: ١٣-٣٥

(٢٤١) يۇحەنا ٢٠: ١٩

(٢٤٢) لۇقا ٢٤: ٣٦-٣٧

(٢٤٣) مەرقۆس ١٦: ١٤

گۆشت و ئېسقانى نېيە وەك دەبينن كە ھەمە.»

كە ئەمەى فەرموو، دەست و پېى نېشاندان. لە خۆشى و سەرسوڤماندا ھېشتا باوەڤريان نەدەكرد، پېى فەرموون: «لېرە خواردنتان ھەبە؟» ئەوانېش پارچەيەك ماسى بزاويان داين. وەرېگرت و لەبەرچاويان خواردى. (٢٤٤)

دەرکەوتنى عيسا بۆ تۆماس

قوتابىيەكان كە مەسىحى خاوەن شكۆيان بينى دلشاد بوون.

ئىنجا ديسان عيسا پېى فەرموون: «سلاوتان لى بىت! ھەر وەك چۆن باوك منى ناردوو، منىش دەتاننيرم.» كە ئەمەى گوت، فووى لىكردن، پېى فەرموون: «پۆحى پىرۆز وەرېگرن. ئەوھى ئىوھى گوناھى بەخشن، بەخشاوھ. ئەوھى ئىوھى گوناھى نەبەخشن، نەبەخشاوھ.»

بەلام تۆماس كە يەككە لە دواز دە قوتابىيەكە و بە ديدمۆس ناسراوھ، لەگەل قوتابىيەكان نەبوو كاتىك عيسا ھات. قوتابىيەكانى دىكە پىيان گوت: «گەورەمان بينى!» ئەويش پېى گوتن: «ئەگەر جىگاي بزمارەكان بە دەستىوھ نەبينم، پەنجە نەخەمە شوينى بزمارەكانەوھ، دەست لە كەلەكەى نەدەم ھەرگىز باوهر ناكەم.»

لەدواى ھەشت پۆز، قوتابىيەكانى ديسان لە ژوورەوھ بوون و تۆماسىش لەگەليان بوو، دەرگاكانىش داخراوون، عيسا ھات و لەناوھپراستيان پراوھستا، فەرمووى: «سلاوتان لى بىت!» ئىنجا بە تۆماسى گوت: «پەنجەت بىنە ئىرە و دەستم بىنە، دەستت بىنە و لە كەلەكەمى بدە. بىياوهر مەبە بەلكو باوهر بھىنە.»

تۆماس وەلامى داىوھە: «ئەى خاوەن شكۆ و خوداى من!»

عيسا پېى فەرموو: «چونكە منت بينى باوهرت كرد؟ خۆزگە دەخوازىت بەوانەى نەبانىنى و باوهریان ھىنا.» (٢٤٥)

(٢٤٤) لۇقا ٢٤: ٣٨-٤٣

(٢٤٥) يۆحنا ٢٠: ٢٠-٢٩

نانخواردن له گه ل عيسا

دواى ئه مه ديسان عيسا له ده رپاچه ي جه ليل خو ي بو قوتابيه كان ده رخت. به م شپويه خو ي ده رخت: شيمون په ترؤس و توماس كه به ديدمؤس ناسراوه، له گه ل ناتانيل كه خه لكى قاناي جه ليل بوو، هه روه ها كوره كانى زه بدى و دوو قوتابى ديكه ي ئه و (عيسا) پي كه وه بوون. شيمون په ترؤس پيى گوتن: «بو ړاو ده چم.» پييان گوت: «تيمه ش له گه لت ديين.» ئينجا روښتن و سوارى به له م بوون، به لام له و شه وه دا هيچيان نه گرت. كاتى به ره به بيان، عيسا له سه ر كه ناره كه وه ستا، به لام قوتابيه كان نه يانزانى ئه وه عيسايه.

عيسا پيى فهرموون: «كورينه، هيچ ماسيتان پيئيه؟» وه لاميان دا به وه: «نه خير.»

پيى فهرموون: «توره كه هه لبدنه لاي راستى به له مه كه، ماسى ده بيننه وه.» جا هه لياندا و ئيتر له به ر زورى ئه و ماسيانه ي تييدا بوو نه يانتوانى توره كه رابكيشنه ناو به له مه كه.

ئو قوتابيه ي عيسا خو شى ده ويست (بوخه ناي زه بدى) به په ترؤسى گوت: «ئوه عيساي خاوه ن شكويه!» كاتي ك په ترؤس بيستى «ئوه عيساي خاوه ن شكويه»، خو ي به جله كانى دا پو شى چونكه پروت بوو، خو ي هه لدا به ناو ئاوه كه وه. قوتابيه كانى ديكه به به له مه كه هاتن و توړى ماسيه كه يان راده كيشا، چونكه له وشكانى دوور نه بوون، ته نها دوو سه د بال. كاتي ك دابه زينه وشكانى، بينيان وا خه لووز ئاماده كراوه و ماسى خراوه ته سه رى و نان دانراوه.

عيسا پيى فهرموون: «له و ماسيانه بهين كه ئيستا گرتان.»

شيمون په ترؤس شس سه ركه وت و توره كه ي رابكيشايه سه ر وشكانى، سه د و په نجا و سى ماسى گه وره ي تي دا بوو، له گه ل زوريه كه شى توره كه نه درا. عيسا پيى فهرموون: «وهرن بخون.» هيچ كام له قوتابيه كان نه يانو ږرا پرسيارى لى بكه ن: «تو كيت؟» زانبيان عيساي خاوه ن شكويه. عيسا هات، نانه كه ي

هه لگرت و پييدان، ماسييه كه ش به هه مان شيوه. ئەمه سييه م جاره عيسا بۆ قوتابيهه كان ده ربكه ويٽ پاش هه ستانه وهى له ئيو مردوو اندا.

ئايا عيساي مه سيحت خو شده ويٽ؟

دواى ئەوهى نانيان خوارد عيسا به شيمون په ترؤسى فرممو: «شيمونى يون، منت له وانه خو شتر ده ويٽ؟»

پيى گوت: «به لى گه وره م، ده زانيت كه توم خو شده ويٽ.»

پيى فرممو: «به رخه كانم بله وه پينه.»

ديسان پيى فرمو وه: «شيمونى يون، منت خو شده ويٽ؟»

پيى گوت: «به لى گه وره م، ده زانيت خو شمه ويٽ.»

پيى فرممو: «به به شوانى مه ره كانم.»

سييه م جار پيى فرممو: «شيمونى يون، منت خو شده ويٽ؟»

په ترؤس دلگران بو، چونكه سى جار پيى فرممو: «منت خو شده ويٽ؟» پيى گوت: «ئەى گه وره م، هه موو شتيك ده زانيت. ده زانيت كه خو شمه ويٽ.»

عيسا پيى فرممو: «مه ره كانم بله وه پينه. راستى راستى پى ده ليم، كاتيک گه نچ بوويت پشتينه كه ت ده به ست و بۆ هه ركوى ده تويست، ده چوويت. به لام كاتيک پير ده بيت ده ست دريژ ده كه يت و يه كيكي ديكه پشتينه كه ت ده به ستيت و ده تباته شوينيک كه ناته ويٽ.» ئەمەى گوت وهك ئاماژه كرديك بۆ مردنى په ترؤس كه به هويه وه شكودارىي خودا ده رده خات. له دواى ئەمه پيى فرممو: «دوام بكه وه!»

په ترؤس ئاورى دايه وه و بينى كه ئەو قوتابيهه عيسا خو شى ده ويست دوايان كه وتوو، ئەوهى له كاتى (دوايين) نانى ئيواره دا شانى به سنگى عيسا وه نابوو و پيى گوت: «گه وره م، كتيه ئەوهى به گرتنت ده دات؟» كاتيک په ترؤس ئەمەى بينى به عيساي گوت: «گه وره م، ئەى ئەمه چى ليديت؟»

عیساښ پښی فہرموو: «ئہ گہر مہوٲت دہمښتہوہ ہہ تا دښمہوہ، بہ تو چي؟ تو دوام بکہوہ.» ئیتر ئہم قسہ یہ لہ نیو برایان وا بلاو بووہوہ کہ ئہو قوتابیہ نامرٲت (ہہ تا ئہو کاتہی بو جاری دوہم عیسا دٲتہ سہر زہوی). بہ لام عیسا پښی نہ فہرموو کہ نامرٲت، بہ لکو «ئہ گہر مہوٲت دہمښتہوہ ہہ تا دښمہوہ، بہ تو چي؟»^(۲۴۶)

عیسای مہسیح قوتابیہ کانی دہنرٲت

ئیر یازدہ قوتابیہ کہ چونہ جلیل، بو ئہو کیوہی عیسا فہرمانی پیدابوون. کاتیک بینیان کړنوشیان بو برد، بہ لام ہہندیکیان گومانیان کرد. عیسا لیان نزیك بووہوہ و قسہی بو کردن: «ہہموو دہسہ لاتیکم لہ ئاسمان و لہسہر زہوی دراوہ تی. کہواتہ برؤن، ہہموو نہ تہوہ کان بکہنہ قوتابی، بہ ناوی باوک و کوپ و پوچی پیرؤز لہ ئاویان ہہ لیکشن، فیریان بکہن با کار بکہن بہ ہہموو ئہو شتانہی کہ رامسپاردوون.»^(۲۴۷)

ئہوہی باوہر دہہنیت و لہ ئاو ہہ لدہ کیشری رزگاری دہ بیت، ئہوہش کہ باوہر ناہینٲ، تاوانبار دہ کرٲت. ئہوانہی باوہر دہہنن ئہم نیشانانہیان لہ گہل دہ بیت، بہ ناوی من پوچی پیس دہردہ کهن و بہ زمانی نوٲ دہدوین، بہ دہستیان مار دہ گرن، ئہ گہر ژہہریکی کوشندہش بخونہوہ زیانان پی ناگات، دہست لہسہر نہ خوٲ دادہنن و چاکدہ بنہوہ.»^(۲۴۸)

دلٲبان من ہہموو پوژٲک لہ گہ لتانم، ہہ تا کوٲایی زہمان.»^(۲۴۹)

(۲۴۶) یوحنا ۲۱: ۱-۲۳

(۲۴۷) مہ تا ۲۸: ۱۶-۲۰

(۲۴۸) مہرقوس ۱۶: ۱۶-۱۸

(۲۴۹) مہ تا ۲۸: ۲۰

دواین پینمای

دوای ئازار چیژنتی به چه ندین به لگه به زیندوویی خوئی پیشاندان، له ماوهی چل رۆژدا بۆیان دهرکهوت و سه بارهت به شانشینى خودا بۆیان دوا. کاتیک (عیسا و قوتابییه کان) پیکه وه نانیان ده خوارد، رایسپاردن: «ئۆرشه لیم به جیمه هیلن، به لکو چاوه ریی به لینه کهی باوک بکه ن که له منه وه بیستتان.»^(۲۵۰)

ئینجا پیی فرموون: «ئه م قسانه م بۆ کردن کاتیک له گه لتان بووم: پیویسته هه موو ئه وانه ی له ته وراتی موسا و پیغه مبه ران و زه بووردا دهرباره ی من نووسراون بینه دی.»

ئینجا میشکی کردنه وه، تاکو نووسراوه پیروژه کان تیبگه ن. پیی فرموون: «ئاوا نووسراوه، که مه سیح ئازار ده چیژیت و له رۆژی سییه م له نیو مردووان هه لده ستیتته وه، به ناوی نه ویش تۆبه کردن بۆ لیخۆشبوونی گونا ه بۆ هه موو گه لان جار بدریت، ئه مه ش له ئۆرشه لیمه وه ده ستیپده کات. ئیوه شایه تی ئه م شتانه ن. وا من به لینه کهی باوکمتان بۆ ده نیرم (ئاماژه ی ده کرد بۆ هاتنی رۆحی پیروژ بۆ سه ریان بۆ ئه وه ی رینیشاندهریان بیت و هیزی خودایان پیی به خشییت). به لام له شار میینه وه، هه تا له ئاسمانه وه پر ده کرین له هیز.»^(۲۵۱)

«ئۆرشه لیم به جیمه هیلن، به لکو چاوه ریی به لینه کهی باوک بکه ن که له منه وه بیستتان. یه حیا خه لکی له ئاو هه لده کیشا، به لام ئیوه پاش چه ند رۆژیکی که م له رۆحی پیروژ هه لده کیشرین.

ئه وانه ی پیکه وه کۆبوونه وه لیان پرسى: «ئه ی خاوه ن شکۆ، له م کاته دا پاشایه تی بۆ ئیسراییل ده گه رییتته وه؟

وه لامی دانه وه: بۆتان نییه ئه و کات و سه رده مانه بزانه ن که باوک به ده سه لاتى خوئی دایان. به لام کاتیک رۆحی پیروژتان دیته سه ر، هیز وه رده گرن و بۆ من ده بنه شایه ت، له ئۆرشه لیم و هه موو یه هودیا و سامیره، تاکو ئه وپه ری زه وى.»^(۲۵۲)

(۲۵۰) کرداری نیردراوان ۱: ۳-۱۴

(۲۵۱) لوقا ۲۴: ۴۴-۴۹

(۲۵۲) کرداری نیردراوان ۱: ۴-۸

گه پانه وهی عیسا بۆ ئاسمان

ئینجا ئەوانی بۆ گوندی بێتعه نیا (گوندیک بوو له چیاى زهیتوون) برده دهره وه، دهستی بهرز کرده وه و بهر هکه تدارى کردن. کاتیک بهر هکه تدارى ده کردن، لیان جیا بووه وه و بهرز کرایه وه بۆ ئاسمان.^(۲۵۳)

ئهمه ی فهرموو و ئەوانیش ته ماشایان ده کرد، بهرز کرایه وه، هه ورێک له بهر چاویان شار دبییه وه.

کاتیک ئەو ده پۆیشت، ئەوان سه رنجیان له ئاسماندا بوو، ئەوه بوو دوو پیاو به جلی سپییه وه له لایانه وه پاره ستاون. پینان گوتن: «جه لیلیه کان، بۆچی پاره ستاون سه یری ئاسمان ده کهن؟ ئەم عیسیایه، که له نیوتاندا بۆ ئاسمان بهرز کرایه وه، چۆن بینیتان ده چووه ئاسمان، ئاواش دیته وه.»^(۲۵۴)

(عیسای مه سیحی په ره رده گار) بۆ ئاسمان بهرز کرایه وه و له دهسته راستی خودا دانیشت.^(۲۵۵) ئەوانیش کړنۆشیان بۆ برد و به شادییه کی گه وره وه گه پانه وه ئۆرشه لیم.^(۲۵۶)

ئینجا له و کپوه ی پپی ده گوترا زهیتوون گه پانه وه ئۆرشه لیم که به قه د پۆیشتتیکى شه ممه^(۲۵۷) له ئۆرشه لیم نزیك بوو.^(۲۵۸)

به رده وام له په رستگا بوون و ستایشی خودایان ده کرد.^(۲۵۹)

(۲۵۳) لۇقا ۲۴: ۵۰- ۵۱

(۲۵۴) کرداری تیردراوان ۱: ۹- ۱۱

(۲۵۵) مه رقۆس ۱۶: ۱۹

(۲۵۶) لۇقا ۲۴: ۵۲

(۲۵۷) ئەو دوور بییه که جوله که یه ک بۆی هیه له پۆژی شه ممه دا بیبری. ئەویش ته نها (۱۱۰۰ مه تره)، چونکه وه ک نه ریتتیکى ئایینی پۆژی شه ممه بۆ پشوودانه.

(۲۵۸) کردار ۱: ۱۲

(۲۵۹) لۇقا ۲۴: ۵۲

هاتنى پۇچى پىرۇز

كە پۇژى پەنجاپە مېن داھات، ھەموو (قوتابىيە كان) بېكەو ھە يەك شوئندا بوون، لەناكاو دەنگىك لە ئاسمانو ھە ۋەك رەشەبا ھات، ئەو مالەى پركرد كە تىيدا دانىشتبوون. ئىنجا چەند زمانىكى دابەشبوو ۋەك ئاگر بۇيان دەرکەوت و لەسەر ھەرىكەيان نىشتەو ھە. جا ھەموويان پىرپوون لە پۇچى پىرۇز و دەستيان پىكرد بە زمانەكانى دىكە بدوئىن، ۋەك پۇچ پىى بەخشىن.

لەو كاتەدا جولەكەى لەخواترسى ھەموو نەتەو ھەكانى ژىر ئاسمان لە ئۆرشەلىم مابوونەو ھە (ئەو جولەكانەى كە بۇ جەژن ھاتبوون). كاتىك دەنگەكە ھات، خەلك كۆبوونەو ھە و بوو پەشىوى، چونكە ھەرىكەيان گوئى لە زمانى خوئ دەبوو پىى دەدوان. ھەپەسابوون و بە سەرسامىيەو ھە گوئىان: «باشە ھەموو ئەوانەى قسە دەكەن جەلىلى نىن؟ ئەى چۆن ھەرىكەمان گوئى لە زمانى دايكىى خوئ دەبىت؟ ئىمەى خەلكى پەرتىا و مىدىا و ئىلامى، دانىشتووانى مىسۆپۆتامبا، يەھودىا و كەپەدۇكىا، پۇنتۆس و ئاسىا، فرىجىا و پامفىلىا، مىسر و ناوچەكانى لىبىاى روو ھە كورپىن، ھەرو ھەا مىوانەكانى پۇما، جولەكە و بەجولەكەبوو، كرىتى و ھەرەب، ئەو ھەتا گوئىمان لىيانە بە زمانى خۇمان باسى كىردارە مەزنىەكانى خودا دەكەن.^(۲۶۰)

كۆتايى

ئەوانىش (قوتايىيەكان) چوون و لە ھەموو لايەك جاريان دا (بوۆ مزگىنى پەيامى مەسىح)، عيساى خاوەن شكۆش لەگەڵيان كارى دەكرد و بە پەرجووەكانى پىشتگىرى پەيامەكەى دەكرد.^(٢٦١)

زۆر شتى دىكە ھەيە عيسا كرددويەتى، ئەگەر يەك لەدواى يەك بنوسرايەتەو، وازانم خودى جيهان جيگاي ئەو پەرتووگە نووسراوانەى تيدا نەدەبوو ھە. ^(٢٦٢)

عيسا لەبەردەم قوتايىيەكانيدا زۆر پەرجووى دىكەى كرد كە لەم پەرتووگەدا نەنوسراو ھە. بەلام ئەمانەى نووسراون تاكو باوەر پەيئەن كە عيسا مەسىحەكەيە، كورى خودايە، تاكو بە باوەر پەيئەن بە ناوى ئەو ژيانتان ھەيەت.^(٢٦٣)

(٢٦١) مەرقۆس ١٦ : ٢٠

(٢٦٢) يوۆحەنا ٢١ : ٢٥

(٢٦٣) يوۆحەنا ٢٠ : ٣٠ - ٣١

عیسا له به ردهم قوتابیه کانیدا
زۆر په رجووی دیکه ی کرد
که له م په پرتوو که دا نه نووسراوه.
به لام ئەمانه ی نووسراون
تا کو باوه پ بهینن که
عیسا مه سیحه که یه،
کوری خودایه،
تا کو به باوه پرهینان به ناوی ئەو
ژیانتان هه ییت.

مزگینی به یی نووسینی یوحنا ۲۰: ۳۰، ۳۱

فەيسبوك: fb.com/BiblicaHewler

ئيمەيل: info@kitebiproz.com

مالپەر: kitebiproz.com

مۆبايل: +۹۶۴ ۷۵۰ ۷۳۶ ۵۵۷۵

خوینەرى ئازیز: بۆ خویندنه وهى ته واوى كتيبي پيرۆز له مۆبايله كه ته وه ده توانيت ئاپى په رتوو كه كه م (Pertukekem) يان (YouVersion) بۆ مۆبايله كه ت دابه ز ئينيت.

YouVersion®
The Bible App™

